

Tứ Bề Thọ Dịch

Contents

Tứ Bề Thọ Dịch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 14-2: Phiên Ngoại 1: Tần Phóng	38
16. Chương 15	42
17. Chương 16	44
18. Chương 17	46
19. Chương 18	50
20. Chương 19	52
21. Chương 20	55
22. Chương 21	58
23. Chương 22	60
24. Chương 23	63
25. Chương 24	66
26. Chương 25	68
27. Chương 25-2: Phiên Ngoại 2	71
28. Chương 26	74
29. Chương 27	76
30. Chương 28	78
31. Chương 29	80
32. Chương 30	83
33. Chương 31	85
34. Chương 32	87
35. Chương 33	90
36. Chương 34	92
37. Chương 35	94
38. Chương 36	97
39. Chương 37	99
40. Chương 38	101
41. Chương 39	104

42. Chương 40	106
43. Chương 41	109
44. Chương 42	111
45. Chương 43	113
46. Chương 44	116
47. Chương 45	118
48. Chương 46	120
49. Chương 47	123
50. Chương 48	125
51. Chương 48-2: Phiên Ngoại Chi Huyền Tướng Np Toàn H (1)	127
52. Chương 48-3: Phiên Ngoại Chi Huyền Tướng Np Toàn H (2)	131
53. Chương 48-4: Phiên Ngoại Chi Huyền Tướng Np Toàn H (3)	134
54. Chương 49	137
55. Chương 50	139
56. Chương 51	142
57. Chương 52	144
58. Chương 53	148
59. Chương 54	149
60. Chương 55	151
61. Chương 56	154
62. Chương 57	156
63. Chương 58	158
64. Chương 59	160
65. Chương 60	162
66. Chương 61	164
67. Chương 62	167
68. Chương 63: Phiên Ngoại: Phiên Ngoại 100 Câu Hỏi Phụ Phụ Tương Tính	169

Tứ Bê Thọ Dịch

Giới thiệu

Tên gốc: Tứ diện sở ca Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ đa công, thể thân, nam nam sinh tử, ngược luyến tàn tâm, HI

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-be-tho-dich>

1. Chương 1

Tần Sở Ca cảm thấy ba của y đặt cho y cái tên này đúng là một sai lầm lớn, ba đặt cho y tên nào không đặt, lại là cái tên vào thời khắc Sở Bá Vương bị vây khốn thê lương nhất, Tần Sở Ca ơi Tần Sở Ca, lúc này mi cũng thực sự bị vây kín bốn bề rồi.

Tần Sở Ca có một khuôn mặt đẹp, y không nói gì, chỉ khẽ cười đứng yên ở đó, lúc này y chắc chắn là một gã đàn ông khiến người ta cảm thấy bị thu hút.

Nhưng đừng để y mở miệng, y mà mở miệng thì cảm giác đó của bạn sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Tần Sở Ca thật sự không cố ý làm một tên lưu manh, nhưng cũng chẳng có cách nào, hoàn cảnh sống từ nhỏ khiến y không thể có cách sống phù hợp với gương mặt này, y chỉ cần mở miệng là sẽ nói ra những thứ không lọt tai.

Càng khỏi cần nhắc tới công việc của y ... Tuy nói rằng trong ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người xuất sắc, không có nghề nào là thấp hèn cả, nhưng chung quy không thể tính cả những nghề phạm

pháp vào nhĩ?

Nhưng Tần Sở Ca đâu còn cách nào, không trộm không cướp thì bảo y làm cách nào kiếm bữa cơm tiếp theo đây, cho nên y chỉ có thể đi làm một tên trộm có kỹ thuật coi như không tệ. Có thể nói rằng, lợi thế khuôn mặt đẹp thật tốt, lúc trộm đồ vẫn có thể tươi cười hoàn thành mà không khiến người khác chú ý.

Nhưng con người luôn có lúc gặp xui xẻo, kẻ trộm sẽ có khi bị tóm, nhất là lúc không phát huy được mị lực của bản thân —

Thế nên hiện giờ y đang bị vây kín.

” Ai da da ông anh ... Chẳng phải chỉ là trộm một cái bút máy thôi sao ... Đừng hung dữ như thế được không? Nhẹ tay một chút Ai ôi! Á ...! ” Tay của Tần Sở Ca bị một người đàn ông cường tráng, cao hơn y một cái đầu, bẻ quặt ra phía sau, bị đẩy ngã xuống mặt đất.

Tuy nói, sần nhá ở trung tâm thương mại rất sạch sẽ Nhưng mặt y cũng không thể bị dẫm trên mặt đất như vậy chứ.

Lúc này, một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mắt y, y vốn đang bị đè chặt không thể nâng đầu dậy được, chỉ có thể phì phò thở dốc, cứng ngắc cười nịnh.

Một chiếc giày chuẩn xác nâng cằm y lên, thế là Tần Sở Ca may mắn được chiêm ngưỡng kỹ dung mạo của khổ chủ —

Đó là một khuôn mặt đàn ông rất bình thường, nhưng khí phách tỏa ra quanh hắn lại nói lên hắn không phải là một kẻ dễ chọc.

Tần Sở Ca thầm than xui rồi, xui rồi, nhưng y vẫn không ngăn được khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của chính mình, ” Ông anh ... Ông anh, tôi biết lỗi rồi ... Là tiểu nhân có mắt như mù ... “

” Câm miệng! ” Người nọ nhíu mày, mũi chân không khách khí dẫm lên khuôn mặt của Tần Sở Ca, nhất thời Tần Sở Ca cảm thấy khoang miệng y tràn đầy mùi vị rỉ sắt.

” Chủ tịch ... Ngài xem nên đưa y đến đồn cảnh sát hay là ... ” Người đàn ông phía sau thấp giọng hỏi.

Tần Sở Ca không tìm được giấy dựa: ” Ông anh ... Làm ơn, đừng đưa tôi đến đồn cảnh sát ... Sau này tôi sẽ không dám ăn trộm nữa ... Tôi sai rồi anh tạm tha ta một lần đi ... “

Y sợ nhất là bị đưa vào đồn cảnh sát, sau khi bị vào đó một lần, y liền biết đó không phải nơi dành cho kẻ ngốc, nhất là những kẻ thư sinh, tay trái gà không chặt như y, đi vào trong đó chắc chắn chỉ có một kết cục là bị đám đàn ông đói khát trong đó thao.

Y chẳng qua chỉ tùy tiện đi dạo trong cửa hàng, sau đó quên tay trộm đồ, tùy tiện nhặt một chiếc áo khoác trên quầy, tìm kiếm thật lâu chẳng qua cũng chỉ tìm thấy một cây bút mà thôi, lại còn là bút máy! Y còn chưa kịp làm gì đã bị vệ sĩ của người này bắt được ... Kì thực y rất oan ức đúng không!

” Buông y ra, cho y đứng lên.” Người nọ lạnh lùng nói, cánh tay vẫn bị giữ chặt của y cuối cùng cũng được thả ra, Tần Sở Ca đau đớn từ mặt đất bò dậy, cúi đầu khom lưng đứng trước mặt người nọ, miệng lẩm bẩm xin tha.

Lông mày của người nọ nhíu lại càng sâu, liếc mắt nhìn vệ sĩ phía sau y: “ Bắt y mang lên xe, đừng quá ồn ào. ” Thế nên tuy rằng có người vây quanh nhỏ giọng bàn tán, nhưng lại chẳng ai dám ngăn cản, dù sao thì chuyện này liên đới cũng không nhỏ.

Tần Sở Ca vừa cho rằng y cuối cùng cũng được tha, nào ngờ trừng phạt giờ mới bắt đầu, chân y lập tức chuyển động như chớp, nhanh chóng cố xông ra ngoài.

Ai ngờ y chạy còn chưa chạy được mười mét, phía sau gáy đã phát đau, trước mắt hoàn toàn biến thành màu đen, hai chân mềm nhũn té xỉu trên mặt đất.

Để Luật Dương phiên tảo hút thuốc, xoay tròn chiếc bút máy vừa lấy lại được trong tay, đáy lòng xao động.

Không gian bên trong xe tựa hồ mang lại cho hắn áp lực cực lớn, khiến hắn cảm giác không thở nổi.

Kể bên cạnh nghiêng người dựa lên cửa xe, nhìn qua không giống như ngất đi mà tựa như đang ngủ, cái miệng không ngừng mấp máy.

Ánh mắt một khi đã chuyển tới trên người người kia thì dường như bị thu hút.

Quá giống, thật sự là quá giống, quả thực giống tới mức như sinh đôi vậy.

Nếu không phải hắn nhìn thấy vẻ tươi cười nịnh nọt ghê tởm trên khuôn mặt kia, cách nói năng láu cá từ miệng y, có lẽ hắn đã cho rằng y là Hứa Ưc Phàm sống lại.

Nhưng sao có thể như vậy!

Là hắn tận mắt nhìn thấy Hứa Ưc Phàm được hỏa táng, là hắn tự tay đặt tro cốt của y vào trong mộ, làm sao y có thể sống lại được, cho dù y đầu thai thì nhiều nhất y cũng chỉ là một học sinh tiểu học mà thôi.

Có lẽ cũng chỉ là người giống người thôi, nhưng y lại là một tên trộm, hơn nữa y còn định trộm đi vật duy nhất Hứa Ưc Phàm lưu lại cho hắn.

Nhất thời, Để Luật Dương không biết hắn phải làm sao.

Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt kia hắn liền bất giác mềm lòng ... Sáu năm rồi, một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt tương tự khuôn mặt đó, dù là hắn cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

Vốn muốn quên đi, trực tiếp đưa y đến đồn cảnh sát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng trên khuôn mặt y, hắn bất giác mềm lòng, có lẽ vẫn nên mang y về nhà, thử hỏi về thân thể của y — Hắn có một chút hy vọng nhỏ bé là y là thân thích của Hứa Ưc Phàm, hắn có thể cho y chút bồi thường, lại không ngờ y muốn chạy trốn.

Chẳng còn cách nào, hắn đành phải đánh ngất y mang về ...

Đã rơi vào tay hắn rồi còn muốn trốn, vậy thì đừng trách Để Luật Dương hắn không khách khí.

2. Chương 2

Warning chương này có H (xin nhắc lại có H và rất nặng)

Lúc Tần Sở Ca tỉnh lại, y cảm thấy thực sự quá mất mặt — Y vậy mà cứ thế ngủ quên mất luôn.

Có lẽ là bởi y đã lâu rồi không được ngủ một giấc thật ngon, Tần Sở Ca ngủ cực kì say thậm chí y còn lau được cả vết nước miếng bên khóe miệng ...

Bây giờ y đang trong tình huống nào nhỉ?

Tần Sở Ca quay trái ngó phải, phát hiện quần áo của y đã được thay đổi, y đang mặc một bộ quần áo ngủ thực mềm mại, nhưng hai tay lại bị khóa ở song sắt trên đầu giường, hai chân y cũng thế, cơ thể y bị trói thành hình chữ X.

Tần Sở Ca thầm kêu thảm, y rốt cuộc đã chọc phải kẻ biến thái nào đây!

Tuy Tần Sở Ca biết mở khóa, nhưng hiển nhiên bộ dáng tứ chi bị trói này khiến y không làm được gì, y thử kéo kéo còng tay lại phát hiện trừ bỏ khiến cổ tay y sinh đau thì chẳng làm được gì.

Âm thanh leng keng của y khi cố thoát ra khiến người khác chú ý, có người mở cửa, Tần Sở Ca cảnh giác ngẩng đầu nhìn người tới — Đây chẳng phải là vệ sĩ to lớn đã suýt bẻ gãy tay y sao?

Tần Sở Ca giả vờ cười, ” Ông anh ... Lại là anh à ... “

Vệ sĩ cao lớn kia chán ghét cởi còng tay, sau đó là còng chân cho y, ” Thành thật một chút, đi theo ta. ” Tiếp đó thô bạo kéo Tần Sở Ca từ trên giường lên, lôi ra ngoài.

Tần Sở Ca thấp thỏm bị vệ sĩ cao lớn này kéo đi, cảnh tượng khi vừa ra khỏi cửa khiến y vô cùng kinh ngạc — Đây quả thực đúng là ngoài sức tưởng tượng của y.

Không kịp cảm thán căn biệt thự này đẹp bao nhiêu, Tần Sở Ca một lần nữa rõ ràng, nếu y không mất một tầng da thì phỏng chừng y không thể thoát được khỏi nơi này, y sao lại tốt phúc như vậy chứ, trộm phải đồ của một kẻ giàu có keo kiệt!

Chẳng qua bây giờ y còn chưa ngủ tới, y không phải là mất một tầng da, mà là mất ...

Vệ sĩ cao lớn kéo y xuống nhà ăn ở dưới lầu. Trong phòng ăn thật lớn, có một người đang ngồi trên chiếc bàn thật dài, đó chính là người trần đầy lệ khí uy nghiêm kia, y hiện tại còn chưa biết tên của người đó.

" Ngồi. " Giọng nói của người nọ không lớn, nhàn nhạt, nhưng bên trong lại ẩn chứa một loại uy nghiêm không nói nên lời, có thể nhìn ra xuất thân của người này là từ gia đình phú quý.

Tần Sở Ca nuốt nước miếng, kéo ghế, thật cẩn thận ngồi xuống, tay bắt giắc kéo lấy chiếc áo ngủ trắng mịn bằng tơ lụa trên người, cúi đầu chăm chú nhìn mặt bàn.

" Cậu ... Cậu có biết một người ... Tên Hứa Phàm Úc không? " Lúc Tần Sở Ca gần như sắp chui đầu vào bàn, Đê Luật Dương cuối cùng thân nhiên hỏi câu, khiến y suýt chút nữa thì kinh hãi nhảy dựng lên.

" Hứa... Hứa Phàm Úc?" Tần Sở Ca hí mắt, cẩn thận tìm kiếm cái tên này trong đầu mình, nhưng y nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra người nào có cái tên như vậy, chẳng lẽ người này vì tìm kiếm người kia nên mới bắt y tới đây?

" Không ... Không biết ... " Tần Sở Ca khô khan mở miệng đáp lại, y nghiêng đầu lên nhìn người kia một cái, lại vẫn chẳng thể nhìn ra vẻ mặt của người đó.

" Cậu chắc chắn? " Đê Luật Dương khẽ thở phào, cảm giác lo lắng kia lập tức biến mất, lại không biết là tâm trạng vui mừng hay ưu sầu đang ủa đến, vui mừng là bởi Phàm Úc không có loại thân thích ghê tởm như vậy, ưu sầu là bởi y... Chẳng có chút quan hệ nào với Phàm Úc ...

Tần Sở Ca giả vờ cười, căng thẳng gật đầu.

Rõ ràng là giả vờ tươi cười, nhưng lại khiến tâm của Đê Luật Dương thất lại. Thật sự là quá giống Phàm Úc, quá giống...

Dù sao cũng chỉ là một tên côn đồ, thượng y một lần cũng không có việc gì nhĩ.

Đê Luật Dương nhíu mày, thầm quyết định.

Đê Luật Dương vẫy tay, vệ sĩ cao lớn kia liền đi tới, khom người đến gần Đê Luật Dương, Đê Luật Dương nhẹ giọng dặn dò vài câu, vệ sĩ cao lớn gật đầu rồi rời đi.

Tần Sở Ca vẫn cố gắng chăm chú nhìn vào mặt bàn như trước, căn bản không nhìn thấy động tác của Đê Luật Dương. Y chỉ đang nghĩ rốt cuộc phải mất mấy ngón tay thì y mới có thể thuận lợi rời đi.

Không nghĩ tới bỗng có một ly rượu đỏ đặt ngay trước mặt y, Tần Sở Ca kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Đê Luật Dương cũng đang nâng một ly rượu đỏ lên, khóe môi hơi nhếch hướng về phía y.

Độ cong đó khiến Tần Sở Ca giật mình, y kinh hãi uống một ngụm rượu đỏ, sau đó không ngừng sắc sủa.

Tần Sở Ca hoàn toàn không thích uống rượu, y chỉ thích hút vài điếu thuốc, bởi vì tiền y trộm được tới cơm cũng không đủ ăn, nên càng không cần nói đến những thứ khác, vậy nên dù y có thích hơn nữa cũng chỉ có thể giảm được thứ nào thì hay thứ đó.

Bởi thế y cảm thấy nháy mắt một cái y đã say rồi.

Y lâng lâng ngồi ở đó, lại giống như đang ngồi trên mây, nhẹ nhõm, thoải mái, ngay cả khi Đê Luật Dương ôm y lên y cũng không phát hiện ra, chỉ cảm thấy đang được dựa vào thứ gì đó thực nóng thực thoải mái.

Đê Luật Dương không ngờ chỉ một chén rượu đã khiến người này đã say thành như vậy, thuốc thôi tình bên trong hẳn không thể phát huy công dụng nhanh như thế nhĩ, thế nên trước đó hẳn còn có việc khác phải làm.

Ngũ Nhai đã mang những thứ cần thiết tới phòng tắm, dụng cụ súc ruột cũng đã được sắp xếp ngay ngắn bên trong, thậm chí tới cả nước trong bồn tắm cũng đã được xả đầy, tản ra nhiệt khí mê người.

Để Luật Dương đặt Tần Sở Ca lên ghế quý phi, cởi lớp quần áo mỏng manh trên người y xuống, nhìn thấy phía dưới là một thân thể vừa tái nhợt lại vừa vô cùng gầy yếu.

Tần Sở Ca dinh dưỡng không đủ trong rất nhiều năm, trên người gần như chẳng có thịt, nhìn qua giống như chỉ toàn là xương. Nhưng hình ảnh này lại khiến Để Luật Dương nhớ tới thân hình ốm yếu của Hứa Phàm Úc, nhắm mắt lại, hần hít một hơi thật sâu, tự nhủ với chính mình, đây chẳng qua chỉ là một tên côn đồ, không phải là Phàm Úc của hần, người yêu đã mất của hần.

Tần Sở Ca mơ màng cảm thấy mát rượi, trên người cũng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng thần trí đã mơ hồ của y khiến y không thể chống lại động tác kế tiếp của Để Luật Dương.

Để Luật Dương cầm kim tiêm loại lớn, hút một lượng dịch súc ruột, lật người Tần Sở Ca lại làm lộ ra đôi song khâu trắng nõn còn có thể coi là có tí thịt của y, tiếp đó hần mạnh mẽ tách chúng ra để lộ tiểu huyết ở bên trong, cầm đầu ống tiêm vào, chạm rai bơm dịch súc ruột vào trong.

Tần Sở Ca cảm thấy khác thường, mơ màng muốn xoay người thoát khỏi thứ đang cắm trong mông y, lại bị Để Luật Dương đè chặt lấy, chỉ có thể thấp giọng rên rỉ, vặn vẹo thân thể.

Sau khi Để Luật Dương bơm hết chất lỏng vào liên thuận tay cầm ống tiêm vào sâu một chút, phòng ngừa chất lỏng bị chảy ngược ra, hành động này khiến Tần Sở Ca cảm thấy khó chịu, không ngừng lẩm nhẩm.

Một lát sau, Tần Sở Ca bắt đầu cảm thấy bụng quặn đau, động tác cũng dữ dội hơn, "Đau..." y nhỏ giọng rên rỉ, đôi mắt ngập nước.

Để Luật Dương rút ống tiêm ra, ôm Tần Sở Ca để y ngồi lên bồn cầu, Tần Sở Ca tựa như tìm được nơi giúp y thoải mái, không tốn công sức đã có thể nghe được âm thanh bài tiết.

Để Luật Dương rất kiên nhẫn chờ Tần Sở Ca lộ vẻ mặt thoải mái, sau đó túm y đứng lên, tiếp tục ép y nằm sấp lên ghế quý phi, dùng nước nóng lau sạch trơn tề, sau đó lại đâm vào tiểu huyết của y lần nữa.

"Nóng ... nóng ..." Nước lã này có hơi nóng, Tần Sở Ca thét lên, muốn bò về phía trước, lại bị Để Luật Dương giữ chặt, thẳng đến khi bụng của Tần Sở Ca hơi trương lên hần mới ngừng bơm nước, xách y tới bồn cầu đẩy nước ra.

Cứ làm như vậy vài lần Để Luật Dương mới cảm thấy có thể hưởng dụng được thân thể này, hần lau khô thân thể bị dầy vò đến hấp hối của Tần Sở Ca, ôm y rời khỏi phòng tắm.

Để Luật Dương thông thả cởi quần áo vừa rồi bị dính nước trên người xuống, để lộ thân thể cường tráng mà không thô lậu. Thân thể Tần Sở Ca xích lõa, không ngừng quay cuồng trên giường, có thể là bởi vì thuốc thôi tình đang phát huy tác dụng. Hiện tại cả người y đều cảm thấy ngứa ngáy, không ngừng ma xát lên khăn trải giường.

Để Luật Dương vốn cũng chẳng muốn dịu dàng, hần đeo "mũ", giữ chặt lấy Tần Sở Ca, nâng hai chân y lên, đổ trơn tề lên tiểu huyết phần hồng kia, tùy tiện chuẩn bị vài cái rồi lập tức tiến vào.

Tần Sở Ca ngứa cổ, phát ra một tiếng thét chói tai, hai tay không ngừng khua loạn, chân cũng quấy đạp, dục vọng còn căng cứng vừa nãy trong nháy mắt bị diệt sạch, cho dù y đang mơ màng nhưng vẫn có thể cảm giác hạ thân bị xé rách đau đớn. Nó khiến y nhớ tới những ngày như sống trong địa ngục khi y bị tạm giữ trong đồn cảnh sát.

"Đừng ... Đừng ... Đau quá ... Mau đi ra ..." Tần Sở Ca càng dùng sức đánh lên thân thể ở phía trên y, nức nở khóc.

Để Luật Dương có chút không kiên nhẫn, thực quá chặt, hần cũng không cảm thấy thoải mái, thế là hần càng ép xuống thân thể của Tần Sở Ca, cơ hồ muốn áp hai chân của y lên đến tận đầu, Tần Sở Ca thảm thiết kêu lên, dây chằng của y cứ như vậy bị thô bạo kéo giật ra, đau đớn đến độ nửa người dưới giống như bị xé rách.

Chỗ tiếp giao đường như có thể nhìn thấy có dấu vết chảy máu, nhưng Để Luật Dương lại chẳng quan tâm tới điều đó, hần chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tần Sở Ca, khuôn mặt đó đã tràn đầy nước mắt, lại càng trở nên giống Phàm Úc như đúc.

Hắn mạnh mẽ trều cảm, Tần Sở Ca đã gần như không thể kêu nổi nữa rồi, những tiếng kêu đều nghẹn lại ở trong họng, y chỉ có thể hừ hừ rên rĩ.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc thôi tình, cũng có thể là bởi Để Luật Dương chạm vào điểm mẫn cảm của Tần Sở Ca, Tần Sở Ca đột nhiên quặn rũ thét lên.

Mồ hôi trên trán Để Luật Dương cũng tí tách rơi xuống thân mình của Tần Sở Ca, Tần Sở Ca thì sao, y cũng bị làm đến mức nói không nên lời, nước bọt không kịp nuốt xuống vòm trên khóe miệng, ánh mắt tan rã.

Đề Luật Dương lại tựa như bị cảnh tượng này kích thích. Hắn nhớ rõ, cho dù là sáu năm, bảy năm, tám năm trôi qua, hắn cũng vĩnh viễn nhớ rõ vẻ phong tình của Phàm Ưc khi hắn ở trên thân thể y, vẻ mặt này khiến hắn tiếp tục cảm thấy khô nóng.

Những hân lẽ rất lâu không nói đều tuôn ra — Có lẽ đó không phải là nói với Hứa Phàm Ưc thực sự:

” Phàm Ưc ... Anh làm em thoải mái không? Nói cho anh biết ... ” Để Luật Dương cắn lên vành tai Tần Sở Ca, thấp giọng hỏi.

Tần Sở Ca căn bản không nghe rõ, chỉ có thể máy móc khóc, ” Thoải mái ... Rất thoải mái ... “

Đề Luật Dương thay đổi một tư thế khác, bắt đầu cố ý giày vò Tần Sở Ca, nhục đạo xoay vòng, không tiến sâu vào tiểu huyết của Tần Sở Ca, ” Nói cho anh biết ... Phàm Ưc ... Em có muốn anh mạnh mẽ làm em không? “

Tần Sở Ca bị khiêu khích sớm đã ngứa ngáy không chịu nổi, nhưng thần trí còn chưa rõ ràng khiến y không ngừng nâng mông, muốn tìm kiếm căn nguyên khoái cảm.

” Phàm Ưc ... Phàm Ưc ... Em nếu không nói anh sẽ không cho em ... ” Để Luật Dương tựa như phát hiện món đồ chơi thú vị, nhìn về si ngốc của Tần Sở Ca, người đang cùng hắn làm hiện giờ không phải là Hứa Phàm Ưc thực sự, hắn hiện tại đều không phải đối với Phàm Ưc thật sự, thế nên cảm giác hết sức thú vị.

Tiểu huyết của Tần Sở Ca trống rỗng trương mở, y không nhịn bật khóc, ” Làm tôi ... Vì sao lại dừng lại ... Làm tôi ... Hức hức ... Tiếp tục ... “

Để Luật Dương cố gắng nín nhịn: ” Gọi anh là Luật Dương ... Không gọi anh sẽ không cho em ... “

Tần Sở Ca gấp đến mức gần như muốn đẩy Để Luật Dương xuống, tác dụng của thuốc thôi tình đã hoàn toàn phát tác, ” Luật Dương ... Nhanh làm tôi ... Nhanh dùng đại nhục bổng làm tôi ... Ngứa quá ... “

Đề Luật Dương vô cùng vừa lòng với câu trả lời của Tần Sở Ca, nó không giống với hứng thú trước đây, tuy cũng cần hắn phải nhẫn nại, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy lại khiến hắn cảm thấy kinh hỉ hơn.

Thế là hắn giống như lúc bắt đầu mạnh mẽ đi vào, tới chỗ sâu nhất ở trong, rồi mới rút ra toàn bộ, lại tiếp tục đẩy thật mạnh vào.

Tần Sở Ca lần này phát ra tiếng kêu hoàn toàn thỏa mãn, Đề Luật Dương buông sự kiềm chế ở hai chân y, Tần Sở Ca liền gấp gấp co chân quấn chặt lấy thắt lưng của Để Luật Dương, theo động tác đưa đẩy của Để Luật Dương mà lên xuống, rên rĩ kêu thét.

Tần Sở Ca gần như trở nên điên cuồng, tiểu huyết cũng bắt đầu co rút từng cơn, Để Luật Dương biết y sắp đạt tới cao trào rồi, hắn không ngăn y, mà ngược lại càng thêm dùng sức trều cảm, khiến Tần Sở Ca không ngừng lắc đầu, sau một tiếng rên ngắn ngủi mà cao vút, Tần Sở Ca đạt tới cao trào, dục vọng cứ như vậy co giật bắn ra chất dịch màu trắng đục.

Để Luật Dương bị tiểu huyết thắt chặt của y kích thích tiếp tục quất sâu vào trong, cuối cùng sau mười mấy cái mạnh mẽ đâm vào, hắn cũng đạt tới cao trào, gầm lên một tiếng.

Thuốc thôi tình trong cơ thể Tần Sở Ca còn chưa hết tác dụng, tiểu huyết vì bị đao thịt sấp nhập mà lại bắt đầu tiếp tục co rút, khiến dục vọng của Để Luật Dương bắt đầu tỉnh lại.

Thế là tiếng rên rĩ chói tai lại bắt đầu vang lên trong căn phòng ...

3. Chương 3

Tối chiều ngày hôm sau Tần Sở Ca mới tỉnh lại, đương nhiên, đêm qua Để Luật Dương hưởng thụ xong đã rời đi luôn, trên chiếc giường hỗn độn chỉ còn lại mình y cuộn tròn người vào.

Tần Sở Ca lẳng lặng nằm trên giường, nhìn cái bóng trắng của trần nhà, không biết nên làm thế nào. Y nhớ hết tất cả, tuy rằng ngày hôm qua y mơ mơ màng màng, nhưng khi tỉnh lại, tất cả kí ức đều ùn ùn đưa nhau xuất hiện trong đầu y.

Y nhớ rõ chính mình đã phóng đảng như thế nào trần trọc dưới thân người kia, nhớ rõ ánh mắt khinh thường của người kia cùng với động tác không hề dịu dàng, y còn nhớ cả cái tên kia, Phàm Ưc.

Tần Sở Ca cuối cùng cũng hiểu y vì sao có dáng vẻ như vậy nằm ở nơi này, mẹ nó, thì ra là bởi vì y rất giống người tên Phàm Ưc kia.

Tần Sở Ca thử cử động lại phát hiện gốc đùi y tím bầm, mắt cá chân cũng lưu lại thanh ngân, trên người y lại vẫn sạch sẽ, bởi Để Luật Dương khinh thường không võ về chơi đùa.

Phía sau vừa động liền có thứ gì đó ồ ạt chảy ra, nóng nóng, thậm chí y còn có thể ngửi được mùi rỉ sắt nồng đậm. Tần Sở Ca thẫn thờ một tiếng, y biết đó là máu.

Loại này đau đớn như thế xa lạ mà quen thuộc này, nhắm mắt lại, Tần Sở Ca thậm chí có thể lập tức nhớ tới một tháng địa ngục ở đồn cảnh sát kia, nếu không phải sau đó có vài nam kĩ bị bắt, giúp y phân tán tinh lực của đám người nọ, thì tới tám phần y sẽ trực tiếp đi gặp diêm vương ở cảnh cục đó.

Tần Sở Ca choáng váng từ trên giường bò dậy, túm lấy sang đan bọc vào người, men theo bờ tường cố gắng nhích về hướng phòng tắm. Y vừa đi vừa mắng những từ " biến thái", " tên cuồng sắc ", " đồng tính luyến ái chết tiệt ". Y cũng chỉ có thể nói cho sướng miệng vậy thôi, mắt vừa nhìn thấy cánh cửa phòng tắm, cửa phòng ngủ lại đột nhiên bị mở ra, dọa Tần Sở Ca sợ cứng người, cứ như thế ngã khụy xuống mặt đất.

Ngũ Nhai cau mày nhìn Tần Sở Ca thê thảm nằm bò trên sàn, không vừa ý kéo y lên, mở cửa phòng tắm, hung hăng ném Tần Sở Ca vào bồn tắm còn chưa có nước, rồi mới mở vòi nước xối nước ấm vào.

Khăn mặt cùng dụng cụ tắm rửa đều đặt trên cái giá bên cạnh bồn tắm, Ngũ Nhai lạnh giọng nói: " Tắm xong thì xuống lầu, chủ tịch có chuyện muốn nói với mày. "

Tần Sở Ca run cầm cập nép mình trong bồn tắm, thẳng đến khi Ngũ Nhai đi rồi y mới ngẩng đầu mắng một câu " Chó săn ", sau đó mới phát hiện, y tới bây giờ còn chưa biết tên của kẻ biến thái đã biến y thành như vậy là gì!

Nước ấm ngấm vào miệng vết thương ở phía sau, Tần Sở Ca nhăn mặt dùng đầu ngón tay thử sờ vào nơi đó, cả ngón tay toàn bộ đều là vết máu màu đỏ thẫm, y vội vàng lắc tay, chán ghét chà xát đầu ngón tay.

Thẳng đến khi mặt nước cũng xuất hiện sắc đỏ nhợt nhạt, Tần Sở Ca mới cảm thấy y đã được tẩy rửa. Kỳ thực Tần Sở Ca có hơi sợ tắm, dù sao trong mười lần cũng có tám, chín lần y bị cưỡng gian hay luân gian đều là ở phòng tắm công cộng trong đồn cảnh sát. Dòng nước chảy mạnh, vách tường chớp động, ngôn ngữ thô tục, cự vật xấu xí của đàn ông liên tục trồi cảm ở phía sau và trong miệng y.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại, rùng mình một cái, tự nhắc nhở chính mình quên chuyện đó đi, khoảng thời gian y đó đã qua rồi, lần này coi như bị chó cắn, không bị mất vài ngón tay cũng xem như đã may mắn lắm rồi ... Tần Sở Ca có khả năng biến những điều trong lòng từ trắng biến thành đen, sau đó liền cảm thấy yên tâm — Chúng ta thường gọi hành động này là tự lừa dối chính mình.

Tuy rằng phía sau còn rớm máu, nhưng vệ sĩ cao lớn kia hoàn toàn không cho y bất cứ thuốc trị thương nào, Tần Sở Ca đành phải cố nghiêng rặn bò từ bồn tắm dậy, run rẩy dùng khăn tắm lau khô chính mình, mặc lại chiếc áo tắm bằng tơ lụa trắng mịn vào, sau đó vịn theo vách tường chậm chậm ra ngoài.

Hôm nay là cuối tuần, Để Luật Dương không cần đến công ty, đó là lý do tại sao hiện tại hắn đang mặc một bộ quần áo ở nhà vừa tinh xảo, vừa thoải mái, ngồi trong phòng khách, vừa uống cà phê Lam Sơn hơi đắng, vừa xem tạp chí tài chính hôm nay.

Thời điểm Tần Sở Ca xuống đến bậc thang cuối cùng, thể lực của y đã không chống đỡ nổi nữa, chân y mềm nhũn từ trên lầu lún xuống, phát ra tiếng vang thật lớn. Đế Luật Dương cau mày đặt tờ báo xuống liền nhìn thấy Tần Sở Ca đang cực kì đáng thương xoa đầu, có vẻ muốn từ trên mặt đất bò dậy.

Tần Sở Ca xoa đầu, cảm thấy nhất định là y bị ngã đến mức đầu óc chấn động rồi, không sao mặt đất lại quay cuồng như thế?

Đế Luật Dương cúi người, tự mình ôm Tần Sở Ca từ chân cầu thang tới ghế sofa trong phòng khách, nhứu mày nhìn dáng vẻ tựa như thất thần của Tần Sở Ca, khẽ cười một tiếng.

Tần Sở Ca cắn răng cố chịu, đỡ lấy móng mình – Kì thực ngồi ở đây đúng là chẳng khác gì ngồi trên bàn ủi, sau đó y dùng ánh mắt căm hận nhưng lại hoàn toàn không dám lộ ra hết liếc nhìn Đế Luật Dương: “ Ông anh ... Tôi biết tôi sai rồi ... Đây cũng coi như đã trừng phạt tôi rồi ... Có thể thả tôi đi ... ” Giọng nói của y khàn khàn giống như giọng nói của nhân vật Poluo. (1)

“ Tôi cho cậu ba lựa chọn. Thứ nhất, tôi đưa cậu đến đồn cảnh sát, chúng ta không ai nợ ai, thanh toán sòng phẳng. Thứ hai, tôi cho cậu tiền, cậu làm bạn giường của tôi, tới khi tôi chán thì cậu có thể đi. Thứ ba ... Tôi cho cậu một công việc ở công ty của tôi, có tiền lương, rất nhàn rỗi, nhưng cậu không được chủ động từ chức. Cậu ... Chọn cái nào? ” Lần đầu tiên Tần Sở Ca thấy Đế Luật Dương nói nhiều như vậy, hần nhàn nhạt hỏi.

Tần Sở Ca không phải kẻ ngốc, tuy lựa chọn thứ ba nghe có vẻ tốt nhất, nhưng chắc gì bên trong đã không có bẫy chờ y mắc câu.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, lựa chọn thứ nhất y tuyệt đối sẽ không chọn, lựa chọn thứ hai nếu y chọn làm nam kĩ cho người đàn ông này thì có khác gì lựa chọn thứ nhất đâu? Y tuy là kẻ trộm, nhưng kẻ trộm không phải cũng có tôn nghiêm của kẻ trộm sao?

Khẽ cắn môi, cho dù có bẫy cũng chẳng còn cách nào, ai bảo y không may, vừa trộm liền dính ngay vào một đại oan gia như thế này, “ Tôi chọn ... Lựa chọn thứ ba. ”

Khóe miệng của Đế Luật Dương khẽ nhếch, “ Vậy được, hôm nay cậu cứ nghỉ ngơi trước, có yêu cầu gì có thể kêu người hầu, ngày mai tôi và cậu bắt đầu cùng nhau đi làm. ”

Tần Sở Ca vâng dạ đáp ứng, thậm chí chính mình vô tích sự. Ai bảo mệnh y tiện, chỉ có thể cúi đầu chứ. “ Đúng rồi, tôi tên là Đế Luật Dương. ” Đế Luật Dương thản nhiên nói, đứng dậy rời khỏi phòng khách trước.

Tần Sở Ca lại hí hục bò về căn phòng ngủ lúc trước kia, bên trong đã được thu dọn sạch sẽ, thay ga trải giường mới, thậm chí tới cả bụi trên ngăn tủ cũng được quét dọn sạch bong. Tần Sở Ca đã chẳng còn sức để ý tới những chuyện này nữa, y lại chui vào phòng tắm, phát hiện không chỉ có quần lót mà ngay cả trên áo tắm cũng dính vết máu.

Lúc này cửa phòng tắm lại mở ra, Tần Sở Ca hét lên một tiếng dùng áo tắm che thân thể của mình lại, sau đó mới phát hiện thì ra là vệ sĩ cao lớn nọ.

Ngũ Nhai làm như không thấy gì, vứt một tuýp thuốc mỡ tới trước mặt Tần Sở Ca, “ Chủ tịch bảo tôi đưa cho cậu, tự mình bôi đi. Buổi tối bảy giờ rưỡi dùng cơm, cậu có thể ở trên lầu ăn một mình, tôi cũng đề nghị cậu nên làm như vậy. Đầu giường có điện thoại, muốn ăn cơm thì gọi cho phòng bếp. Buổi sáng ngày mai tám giờ rời giường, cùng chủ tịch đi làm. Quần áo của cậu đã được treo trong tủ, muốn thay thì tự mình làm. Đã rõ chưa? ” Vẫn là khẩu khí lạnh lùng lại không kiên nhẫn kia.

“ Biết ... Biết rồi ... ” Tần Sở Ca nhận lấy thuốc mỡ, cơ hồ dùng khẩu khí tiễn khách để ứng phó.

Ngũ Nhai cũng nhanh chóng rời đi tựa như sợ bị dính phải vi khuẩn vậy. Tần Sở Ca biết anh ta coi thường y.

Quên đi, cuộc đời này làm gì có ai không coi thường y đâu.

Ở đây Tần Sở Ca được ăn bữa cơm ngon nhất, được mặc bộ quần áo đẹp nhất từ khi y sinh ra, được ngủ trên chiếc giường mềm mại nhất cho tới lúc này, và mơ một giấc mơ hỗn loạn nhất.

Trong mơ y bị tóm tới đồn cảnh sát. Lần đó y thật sự chẳng làm gì hết, ai bảo y không cẩn thận chọc phải địa bàn của anh hai kia, bị người ta hãm hại đưa vào đồn cảnh sát.

Y tuy rằng không phải phạm tội về kinh tế, nhưng y chẳng qua cũng chỉ là kẻ trộm cắp nhỏ vì cuộc sống, hoàn toàn không có võ công, lại thêm dung mạo trời sinh, y tự nhiên trở thành mục tiêu của đám đàn ông cầm dục đã lâu không được nếm thức ăn mặn trong tù.

Y sợ nhất là khi đêm vừa tới, lúc nhóm cảnh ngục quay về phòng trực ban ngủ, những người đàn ông đã theo dõi y cả một ngày sẽ lần lượt tìm tới, xé rách quần áo của y, y mà phản kháng liền bị đánh cho tê thắm, thậm chí còn bị đánh gãy xương sườn.

Những thân thể ghê tởm ở trên người y không chỉ có một người, mà là một đám người, phía sau bị hung ác xé rách, bị ngón tay dùng sức thông vào, miệng cũng bị đao thịt tanh hôi nhồi kín, cảm giác ghê tởm cơ hồ phủ trùm lên y.

Tóc của y bị kẻ khác túm chặt, không ngừng kéo đầu của y về phía trước, họng cũng tràn ngập vị máu tanh. Người ở phía sau đã bắt đầu thao lộng, va chạm mạnh mẽ, miệng không ngừng phun ra những lời nói *** tục, còn có người khác kéo lấy tay của y bắt y bộ lộng dục vọng đã cương cứng nổi đầy gân xanh.

Y nhắm mắt lại, tự nhủ với mình đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng ... Tỉnh mộng rồi y sẽ không sao cả.

Đau đớn phía sau gần như khiến y tan vỡ, phân y thành hai người, một người lạnh lùng, thờ ơ đứng bên cạnh quan sát cuộc luân bạo dơ bẩn này, một người ngốc nghếch, mặc cho nước chảy bèo trôi.

Cuối cùng, chất lỏng ghê tởm kia cũng bắn vào trong miệng y, y ho khan nhưng không được phép nhổ ra, bị ép phải nuốt xuống, sau đó lại có một người khác thay thế, tách miệng của y ra tiếp tục trừa cảm ...

Tần Sở Ca giật mình bừng tỉnh, cảm giác ghê tởm kia khiến y ghé vào bên giường không ngừng nôn khan, đau đớn phía sau không ngừng kêu gào thể hiện sự tồn tại của nó.

Cảm giác buồn nôn mà không nôn được này lại càng khiến y cảm thấy khó chịu, Tần Sở Ca hít sâu, mồ hôi lạnh vương đầy trán. Y tùy tiện dùng tay lau, nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường — Mới chỉ hơn năm giờ sáng.

Y vẫn còn gần ba tiếng nữa để ngủ ... Nhưng y lại chẳng thể ngủ nổi, vừa nhắm mắt vào y lại nằm mơ thấy đoạn ác mộng phủ đầy bụi kia.

Nếu không phải do hành vi của Đế Luật Dương, cơn ác mộng này chắc chắn đã bị Tần Sở Ca chôn kỹ ở nơi sâu nhất trong ký ức.

Tần Sở Ca cho rằng y từ trước tới nay vẫn luôn là con gián đánh mãi không chết, nên y nhanh chóng ngừng tự thương hại chính mình, bắt đầu bò dậy, lấy tuýp thuốc mỡ kia ra, xoa người tự mình bôi thuốc, bằng không y hôm nay chắc chắn sẽ không thể đi làm cùng tên Đế gì đó kia.

(1)Poluo: tên một nhân vật hoạt hình

4. Chương 4

Tần Sở Ca như đứng đông lửa như ngồi đông than, ngồi cạnh Đế Luật Dương. Không gian bên trong xe không nhỏ, ít nhất là lớn hơn so với các xe bình thường khác, nhưng trời sinh Đế Luật Dương khí thế áp nhân làm cho y cảm thấy không thoải mái.

Đế Luật Dương cầm một chiếc PDA (1) xem lịch trình ngày hôm nay, không nói một lời, phía trước Ngũ Nhai lái xe lại càng một chữ cũng không phun ra, cả bên trong xe một mảnh tĩnh mịch.

“ Cái kia ... ” Tần Sở Ca thật cẩn thận mở miệng.

“ Ân ” Đế Luật Dương đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục nhìn vào PDA trong tay hắn.

“ Ta ngoài trộm đồ vật này nọ cái gì cũng chưa làm ... ta cùng ngài... ta đi theo ngài... ta có khả năng làm gì a? ” Tần Sở Ca nói ra nghi hoặc của mình. Không phải y tự coi nhẹ mình, y là không có đọc qua nhiều sách a, bằng không y đã không lưu lạc đến mức phải đi trộm đồ vật này nọ.

“ Làm thư kí cho ta, bưng trà, đưa nước, pha cà phê, đóng dấu đồ vật này nọ, quét tước văn phòng, rất khó sao? ” Để Luật Dương buông PDA, quay đầu liếc nhìn Tần Sở Ca, mặt không chút thay đổi.

Tần Sở Ca chính là sợ hãi biểu tình này của hắn, vội vàng xác nhận. Đáy lòng lại nói thầm, người có tiền như thế, khẳng định là chủ tịch của một công ty lớn, sao có thể thiếu một thư kí nhỏ nòi, còn không biết chính mình phải làm cái gì đây...

Thật sự không thể thừa dịp hắn đi làm chạy trốn được, nhất định phải cuốn gói rời khỏi nơi này, Tần Sở Ca trong lòng bắt đầu tính đến thời điểm chạy trốn.

” Đừng nghĩ chạy trốn, cho dù người chạy, ta cũng có thể đem người trả về, Tần Sở Ca.” Để Luật Dương như có thuật đọc tâm nói trúng ý định của Tần Sở Ca, ” ta đây sẽ không có biện pháp, nhân nghĩa hết, ta chỉ hảo đem người đưa đến cảnh cục.”

Tần Sở Ca càng cảm thấy người bên cạnh nhân sâu khôn lường, toàn thân không khỏi ứa ra một trận mồ hôi lạnh, cúi đầu, giả bộ như đang nghiên cứu tay mở cửa xe. Nửa ngày sau mới nhận ra, người nọ thể nhưng lần đầu tiên gọi tên y, xem ra chính y đã chưa suy nghĩ thấu triệt a.

Không gian lại là khoảng yên lặng tới hơn mười phút sau, xe cuối cùng ngừng lại, Ngũ Nhai thấp giọng nói: ” Chủ tịch, tới rồi.”

Để Luật Dương đem PDA để vào cặp táp, mở cửa xe, đi xuống trước. Ngũ Nhai thông qua kính chiếu hậu, trừng mắt liếc Tần Sở Ca một cái. Tần Sở Ca lúc này mới nhớ tới xuống xe, lắc lắc cái mông còn đau đốn không thôi, mở cửa xe đi ra ngoài.

Tần Sở Ca ngẩng đầu nhìn xem, thấy phía trước đại khái là một tòa cao ốc bốn mươi tầng, tất cả tường đều làm bằng thủy tinh, đủ thấy đây phải là nơi xa hoa cỡ nào. Nhìn thấy Để Luật Dương đi ngày càng xa, Tần Sở Ca vội vàng khập khiễng chạy đuổi theo, tránh về sau không tìm thấy nơi làm việc.

Một đường đi tới, Tần Sở Ca đi theo phía sau Để Luật Dương, hưởng thụ các nhóm thành phần trí thức cao thấp kính cẩn ân cần thăm hỏi: “ Chủ tịch hảo ”, “ Chủ tịch sáng sớm hảo ” hưởng thụ một phen cáo mượn oai hùm. (cái đoạn này chỉ thấy Sở nhi đáng iu thôi, thế mà cái tên Để Luật Dương kia... đáng ghét)

Cũng có người khó hiểu nhìn y, y cũng mở miệng, bắt tay làm quen, giống như các nhân vật trong chính phủ vậy. Để Luật Dương quay đầu liếc nhìn y một cái, y liền thu lại vẻ tươi cười đối với một mỹ nữ thành phần trí thức, buông tay xuống, cúi thấp đầu tiếp tục đi theo phía sau Để Luật Dương. (khổ thân Sở nhi, cứ phải cụp cụp phía sau tên kia)

Theo thang máy đi lên, ba mươi tầng lầu mới ngừng lại, Tần Sở Ca đi theo Để Luật Dương hướng tới phía trước, thẳng đến một cánh cửa xa hoa, Để Luật Dương từ trong cặp táp lấy ra một tấm thẻ, kéo thẻ qua khe đọc, lại đưa mặt mã vào, cửa mới tích một tiếng, chậm rãi mở ra.

“ Sững sờ ở đó làm gì, tiến vào ”. Để Luật Dương dùng tay nắm cửa, đem tây trang cởi ra treo tại giá áo, rồi mới nhìn đến Tần Sở Ca còn đang ngốc ngốc hồ hồ đứng ở cửa.

“ Nga ... ” Tần Sở Ca sờ sờ đầu, thăm mắng chính mình không có kiến thức, vội vàng đi theo vào văn phòng siêu cấp rộng rãi này.

“ Bên kia là văn phòng của người, hợp với phòng pha trà, nơi vệ sinh ở cách phòng tắm. Còn có ... đối diện là phòng ngủ của ta, không được tiến vào, bên này là phòng của người. ” Để Luật Dương nói, ngồi vào bàn làm việc của chính mình, mở laptop ra đối với Tần Sở Ca phân phó: “ Trước đi pha cho ta ly cà phê đến đây.”

Tới phòng pha trà, Tần Sở Ca mới nhớ tới, y căn bản không biết cách pha cà phê.

Tìm kiếm nửa ngày mới thấy mới thấy một loạt gói cà phê pha sẵn nhãn nhúm nhét trong một bọc, liền lấy ra một cái ly, đem cà phê đổ vào bên trong, lại đổ thêm nước ấm vào, đem đến để trước mặt Để Luật Dương.

Để Luật Dương giống như chỉ chăm chú nhìn vào văn bản đang xem, cũng không chú ý đến chất lỏng trong ly cà phê, liền trực tiếp uống một ngụm, lại một hơi phun ra.” Tần Sở Ca, người nghĩ muốn độc chết ta sao?”

Tần Sở Ca vô tội nháy ánh mắt, “ chủ tịch...ta chính là pha cà phê cho ngài a...”

Để Luật Dương cau mày nghe: “ người cho ta uống cà phê pha sẵn? ”

Tần Sở Ca lại nhớ tới phòng pha trà, từ trong thùng rác lấy ra gói cà phê kia, giơ lên trước mặt Để Luật Dương “ chính là cái này a ... ”

Để Luật Dương chỉ nhìn lướt qua, “ Là quá hạn dùng rồi ... ”. Thống khổ nhu nhu huyết thái dương của mình, hắn bắt đầu hối hận vì đã đem Tần Sở Ca, cái tên còn đồ không biết làm gì tới bên người. “ Quên đi, cho ta một ly nước nóng. ”

Tần Sở Ca uốn uốn éo éo quay trở lại phòng pha trà, không tốn công phu mang một ly nước trắng đi ra. Để Luật Dương nhấp nhấp một ngụm, ly nước vẫn mang theo mùi cà phê. Gia khóa này thế nhưng lại không đổi một ly mới.

Để Luật Dương cũng đoán tới, có khi tiểu tử này chỉ có thể ở phòng ngủ của hắn giở ra ít công phu.

Công tác của Để Luật Dương cũng không phải bề bộn nhiều việc, thuộc hạ của hắn thật sự là có thể so với máy móc vĩ đại, chỉ cần lương cao, tự nhiên không cần nhọc hắn lo lắng.

Cho nên, âm no tư *** dục, đây là điều đương nhiên.

Một đêm kia trên giường khiến Để Luật Dương phi thường vừa lòng, thân thể Tần Sở Ca cùng hắn coi như phù hợp, làm cho hắn tìm về khoái cảm nguyên sơ kích tình khi hắn với Phạm Ưc ở cùng một chỗ ... Tuy rằng đem Tần Sở Ca đặt cùng Phạm Ưc so sánh có chút vũ nhục Phạm Ưc, nhưng nam nhân đều là động vật nửa người dưới, nhiều năm qua thanh tâm quả dục (2) sống cuộc sống tâm trong sáng, làm cho Để Luật Dương đối với vị thịch này nhớ mãi không quên.

Tần Sở Ca hiện tại ở tiểu văn phòng bên trong đánh máy tính, y rất ít có thể bỏ tiền lên mạng, càng miễn bàn chơi trò chơi gì, cho nên thời điểm đụng đến chiếc máy tính bên ngoài đẹp đẽ, tốc độ lại nhanh, hai mắt y liền tỏa sáng. (khổ thân Ca nhi)

“ Tần Sở Ca tiên sinh, nếu ta không nhớ lầm thì bây giờ đang là thời gian đi làm ... ” Để Luật Dương đứng ở phía sau Tần Sở Ca, lạnh lạnh nói. Tần Sở Ca một cái nường tay, trực tiếp đưa mình tới mũi thương của kẻ địch phía đối diện... GAME OVER...

Rồi mới giả giả quay đầu, nhìn về phía sắc mặt không tốt của Để Luật Dương, “ Chủ tịch ... ”

Để Luật Dương khẩu khí vẫn là thản ra lệnh: “ Đi ra ”

Tần Sở Ca lại là run run, đi theo phía sau Để Luật Dương, đi tới bên trong phòng ngủ bên phải.

Cái giường lớn phía trước khiến Tần Sở Ca có cảm giác hậu bối chột lạnh lẽo, trực giác chính là chạy nhanh xoay người rời đi.

“ Nếu người cảm thấy ở trên bàn làm việc thượng càn thoải mái hơn, vậy ra ngoài đi. ” Để Luật Dương cởi cà vạt của mình ra, vút trên mặt đất nói.

..... H cuối cùng cũng có H rồi, chờ mãi cơ,

“ A, a ... Luật Dương ... tái sâu một chút ... làm ta a...” Tần Sở Ca bị đặt ở trên giường, toàn thân trần trụi, mà Để Luật Dương đang ra sức trêu chọc vẫn mũ áo chỉnh tề, chính là chỉ giải khai khóa kéo mà thôi.

Tần Sở Ca không phải là cố ý kêu tiếng kêu *** đáng như thế, chẳng qua kêu như vậy, Để Luật Dương sẽ không cố ý tra tấn y, bằng không chỉ một câu xưng hô, y sẽ bị tra tấn đến chân nhuyển chân nhuyển a.

“ Hảo thích ... thật lớn ... lại đến a ... Luật Dương ... tiểu huyết hảo dương a ... ” tiếng kêu trên giường khiến ngay cả Tần Sở Ca cũng đỏ mặt. Lúc này, y không có uống xuân dược gì, hậu diện thực tế đang rất thống khổ, nhưng là ... ài, chỉ mong tên cầm thú phía trên nhanh chóng phát tiết.

Để Luật Dương như phát giác Tần Sở Ca giả bộ kêu, liền bài khởi hai chân y, đặt ở trên vai chính mình, đem đôi song khâu nâng cao lên một chút, thuận thế từ trên cao sát nhập thật mạnh vào.

Tần Sở Ca kêu lên rồi đột nhiên nghẹn ngào, hiển nhiên là bị bức ra thanh âm chân thật, “ không cần ... quá sâu ... a ... ” Tần Sở Ca cảm giác dực vọng nóng bỏng, thô to kia sẽ trực tiếp thống lên tận sâu trong tới yết hầu của mình.

Để Luật Dương không nhanh không chậm, ở trong cơ thể Tần Sở Ca chậm rãi luật động, khiến tiểu huyết của Tần Sở Ca không ngừng co rút, run rẩy, tiếng kêu theo sau cũng dần theo một chút mức nở. “ Không phải vừa rồi còn nói tái sâu một chút nữa sao, sao bây giờ lại từ bỏ, Phàm Úc? ”

Tần Sở Ca nghe được cái tên kia, hậu huyết theo bản năng liền co rút lại. Để Luật Dương thoải mái hừ một tiếng, rất nhanh và chậm. “ Phàm Úc ... Phàm Úc của ta ... thoải mái không? ”

Tần Sở Ca lung tung phe phẩy đầu, tay nhanh chóng nắm chặt lấy sàng đan, chính là thời điểm Để Luật Dương đụng vào điểm mẫn cảm, y mới rên rỉ ra tiếng, cũng không còn làm ra vẻ kêu lên nữa.

Để Luật Dương có chút mất hứng, nhưng là mỗi lần va chạm đều chạm đến điểm mẫn cảm của Tần Sở Ca. Tần Sở Ca liền nhanh chóng đạt tới cao trào, tiểu huyết cũng theo đó mà co rút lại, đè ép dực vọng đang bùng bùng của Để Luật Dương. Để Luật Dương liền chưa kịp đi trêu chọc Tần Sở Ca, liền cảm giác dực vọng của mình đang phan trào phía trong Tần Sở Ca, kìm không được phun ra một tiếng kêu thích ý. Tần Sở Ca cũng ngậm nga một tiếng, dực vọng phía trước lại đứng thẳng, phun ra chất lỏng trơn dịch.

Để Luật Dương rời khỏi cơ thể Tần Sở Ca, đem quần áo tùy tay cởi ra, ném vào phía trong thùng rác, chính mình lại thay một bộ đồ mới, liền khôi phục lại dáng vẻ chủ tịch.

“ Người tiếp tục nằm trên giường, giữa trưa ăn cơm nhớ rõ đi ra ”, rồi mới thất lại cà vạt, mũ áo chỉnh tề, tiêu sái bước ra khỏi phòng ngủ tràn đầy mùi dịch thể, tiện tay đóng cửa lại.

Tần Sở Ca trên người hỗn độn, Để Luật Dương dù sao cũng có mang mũ, cũng không phải là sợ gặp phiền toái gì, mà là hấn ngại y bẩn. Y xác thực cũng thật bẩn, hấn mang mũ thật tốt, giúp cho hai người đều khỏe mạnh.

Vừa nhận ra hậu huyết phía sau đại khái đã chảy máu, Tần Sở Ca liền phát hiện mấy ngày nay mình chính là ở các nơi phòng tắm, phòng ngủ, rồi mới bị biến thành thảm hề hề, khắp khiêng.

Y có chút điểm hối hận, này so với đi làm nam kĩ thì có gì khác nhau? Không phải nói thượng liên thượng, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có sao.

Tần Sở Ca ở trong phòng tắm ngâm ngốc, thân thể tràn đầy mùi của nam nhân. Cho dù bị gọi là tiện nhân, cũng có một chút gọi là tôn nghiêm đi.

Sau khi lau khô đầu, Tần Sở Ca cũng không tính toán tiếp tục ngồi ngốc trong này. Y muốn ra khỏi phòng ngủ, trở lại trong tiểu văn phòng của mình, hương vị ở đây làm cho y có cảm giác ghê tởm.

Nhưng vừa ra khỏi cửa đã thấy Để Luật Dương đang ở cùng một nam nhân xa lạ ... mắt to trừng mắt nhỏ? (chúc mừng anh công thứ 2 xuất hiện a)

Nam nhân kia nghe được động tĩnh, quay người lại, nhìn nhìn Tần Sở Ca, ngẩn người, rồi mới lộ ra nét tươi cười nhả nhận, dùng ngón tay đẩy đẩy kính mắt: “ Vị này là ... ”

Để Luật Dương cau mày, vẻ mặt thâm trầm nhìn sắc mặt Tần Sở Ca đỏ bừng, hơi thở dồn dập mang theo tia *** rõ ràng, “ Thư kí của ta, người không cần thiết phải biết. Hoa Khiếu, ta cảm thấy người tốt nhất nên rời khỏi văn phòng đi. Ta sẽ không đồng ý với đề nghị của người, thỉnh trở về. ”

Nam nhân kia lại không chút nào chú ý: “ Thư kí của người? ta thật không biết chủ tịch Để cũng dùng tới nam nhân làm thư kí ... người không phải đều dùng nữ nhân làm thư kí sao? Sao vậy, ... Nga đúng rồi, xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào đây? ”

“ Hoa Khiếu! Mời người đi ra ngoài! Hiện tại là thời gian đi làm, không phải là thời điểm để người biết danh tính thư kí của ta. ” Để luật Dương nổi giận, gờm ngón tay chỉ về phía cửa.

“ Tần Sở Ca ” Tần Sở Ca không hiểu bị làm sao, hình như để trả thù Để Luật Dương, y đột nhiên nói ra tên mình.

“ Tàn Sở Ca ... tứ bề thọ địch ... tên rất hay. Thật sự vất vả cho người. Tại đây làm việc với ma đầu lão bản, thực vất vả đi...” Hoa Khiếu khẽ cười nói, trên mặt giống như không mang theo tia *** loạn, nhưng câu kia nói ra, cái gọi là “ vất vả ” lại ẩn ẩn chỉ cùng Đế Luật Dương ở trên giường. Tàn Sở Ca cảm thấy phía sau đau đến khiến y nháy dựng lên, cũng lười tái phản ứng với hai nam nhân này, “ chủ tịch, ta đi làm việc. ” Y coi như là nhớ tới có việc phải làm, nhìn Đế Luật Dương kia sắc mặt xanh mét, cảm thấy tuyệt vời.

Đợi cho Tàn Sở Ca biến mất ở tiểu môn sau ban công, vẻ tươi cười trên mặt Hoa Khiếu mới dần dần biến mất. Gã tiến đến phía trước người Đế Luật Dương ngửi ngửi: “ ta nghe thấy hương vị nam nhân trên người người ... người quả nhiên vẫn không thể quên được người họ Hứa kia có phải không? Nếu ta nhớ không nhầm, thư kí mới này ... rất giống người kia ... ”

“ Cút cho ta! Nơi này không chào đón người! ” Đế Luật Dương bị chạm trúng vết thương cũ, tức giận đến nổi thanh âm cũng như bị biến điệu.

Hoa Khiếu sửa sang lại quần áo của chính mình, lộ ra vẻ tươi cười nhả nhận “ người có biết, Luật Dương, người có, ta cũng nhất định phải có, người đến được đích, ta cũng nhất định phải đến được. Cho tới bây giờ đều là như vậy, người thắng bất quá lại là ta, vô luận là Hứa Phàm Úc, hay là ... ” Hoa Khiếu lộ ra vẻ tươi cười bí hiểm, bỏ lại Đế Luật Dương, chậm rãi rời khỏi phòng.

Hoa Khiếu rời khỏi toà nhà, ngồi trên chiếc xe Limosine sang trọng của mình, nụ cười thường trực trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nguy hiểm khó lường: “ Điều tra tất cả các tư liệu của tân thư kí bên cạnh Đế Luật Dương.” Gã phân phó trợ lý ngồi phía trước, rồi mới nhắm mắt lại, thoải mái dựa lưng vào thành ghế xe, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra thần sắc làm kẻ khác mao cốt từng nhiên (3).

“ Đế Luật Dương, lần này người thắng bất quá vẫn là ta. ”

(1) PDA: PDA, cũng giống như điện thoại di động, nhiều công nghệ, tính năng phức tạp..Một PDA kèm thẻ lưu trữ hỗ trợ đủ đáp ứng nhu cầu nếu nhiệm vụ chủ chốt của nó chỉ là để quản lý lịch trình công việc. Giá khoảng trên 200 USD (má ơi, xui tại chỗ lun)

(2) thanh tâm quả dục: Thanh: Trong sạch, rõ, sạch sẽ. Tâm: lòng dạ. Quả: ít. Dục: ham muốn.

Thanh tâm quả dục là cái tâm trong sạch và ít ham muốn a.

(3) mao cốt từng nhiên: nghĩa là sẵn gai ốc đó

5. Chương 5

Chúng ta cùng xem cuộc sống của Tàn Sở Ca nào!!! Kì thật nó so với lợn cũng không khác biệt lắm – ... Ân, vẫn là giống hệt lợn đi, ăn ngủ ngủ ăn ngủ tiếp, lại bị làm, rồi mới ngủ, rồi mới ăn...

Tuy rằng Đế Luật Dương đối với y chú ý không nhiều lắm, nhưng vẫn là có hứng thú không nhỏ, đương nhiên chính là về chuyện tình thú trên giường rồi. Tàn Sở Ca so với hần mà nói thì giống như đồ vật trên bàn vậy, dù sao đều là không có quyền lên tiếng mà ngoan ngoãn bị ăn luôn.

Nhất là sau khi kẻ tên Hoa Khiếu xuất hiện, Đế Luật Dương đối với y gây sức ép ngày càng nhiều. Thời gian đi làm trên cơ bản bị tên cầm thú này biến thành miệt mài khi đoạn, hoàn hảo phòng ngủ kia cách âm không tồi, bằng không Tàn Sở Ca thực hoài nghi người dưới lầu có hay không nghe thấy tiếng y kêu trên giường.

Không có biện pháp a, ai bảo thời điểm lần đầu tiên phát sinh quan hệ Tàn Sở Ca kêu rất “ êm tai ” khiến Đế Luật Dương vẫn nhớ mãi không quên, làm cho y mỗi lần đến thời điểm đó đầu bị hần làm cho không kêu không được.

Tiếng kêu của Tàn Sở Ca trên giường mơ hồ thành quy luật, chính là ở thời điểm Đế Luật Dương gọi tên “Phàm Úc ”, tiếng kêu càng thêm lảng, càng thêm bất mãn, có thể khiến Đế Luật Dương càng thêm mạnh mẽ, nhanh hơn tới cao trào, nhanh hơn khiến hần nhanh chóng chấm dứt hành vi đơn phương tạo khoái cảm này.

Thời điểm mỗi lần Đế Luật Dương ghé vào tai y nỉ non gọi “ Phàm Ưc ”, Tần Sở ca luôn cảm thấy tim như bị cái gì đó đâm vào một chút, cảm giác đau đớn tê dại, chỉ là hơi đau đớn một chút mà thôi.

Tần Sở Ca không biết thú tính của Đế Luật Dương đến khi nào thì tiêu tán, nhưng bị xoa nắn như vậy còn không bằng ở trong ga tàu điện ngầm hằng ngày trộm đồ vật này nọ, cho dù ngày qua ngày đều phải lo lắng cùng đề phòng, cũng không đến nỗi ngay cả bản thân cũng đánh mất.

Tần Sở Ca hiện tại thực phi thường buồn rầu.

Đế Luật Dương đi công tác, y hẳn là nên vô cùng cao hứng mới đúng – Đế Luật Dương chắc chắn dẫn y đi tám phần y chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ quầy rồi, cho nên bảo y tiếp tục lưu lại tiểu văn phòng chơi trò chơi.

Nhưng là ... cái tên đang ở trước mặt y đây có phải hay không bị động kinh a ...! (=. =!!)

“ Sở Ca ... người hôm nay ăn mặc thực xinh đẹp, phun loại nước hoa gì vậy? ” Hoa Khiếu tươi cười tao nhã, cái mũi không khách khí hướng tới xung quanh Tần Sở Ca hít hít ngửi ngửi. Tần Sở ca âm thầm trở mình xem thường, hồi hận đến chết vì đã đáp ứng tên gia hỏa này đi ăn cơm, vốn tưởng rằng tiện nghi không chiếm được thì chỉ có thể là kẻ ngốc đi, kết quả hiện tại không phải đã trở thành kẻ ngốc sao, ai biết gia hỏa này ... đang làm cái gì a ...

Tần Sở Ca vẻ mặt vô tội bị cười (1), lộ ra tám cái răng cửa, nói: “ thật ngại, ta tối qua không có tắm rửa. ”

Hoa Khiếu sững sốt một chút, rồi mới xì một tiếng, nở nụ cười nhưng vẫn duy trì vẻ mặt nhã nhặn “ Thì ra đây là mùi thơm đặc trưng của cơ thể a? ” ** sax, chết cười lun **

Tần Sở Ca cảm thấy buồn nôn muốn chết, câu nói kia làm y muốn đem hết cơm tối qua ăn nôn ra ngoài đi, miễn cưỡng buông một câu “ Hoa tiên sinh, người cũng thật có khiếu hài hước. ”

Hoa Khiếu đẩy đẩy kính mắt, nói “ có thể được người khen hài hước, ta đây cảm thấy vô cùng vinh hạnh. ”

Tần Sở ca nhìn đồ ăn được mang lên, cũng không phản ứng lại cái tên thần kinh đang ngồi đối diện kia, cầm đĩa bắt đầu ăn cơm – Hoa khiếu cùng Đế Luật Dương ngày đó giằng co với nhau, y không phải là không nhìn đến, vẫn là ít trêu chọc kẻ trước mặt là hơn a.

Nhưng cơ hồ do chưa từng nếm qua cơm tây, Tần Sở Ca dường như muốn dùng dao đĩa nghiền nát tảng thịt bò trước mặt vậy. Dao đĩa cùng đĩa nhờ vậy mà kịch liệt ma sát với nhau, phát ra thanh âm “ ... cách lạp ... cách lạp ... ” chói tai, thu hút rất nhiều ánh mắt của người xung quanh.

Tần Sở Ca hít một hơi, tay cầm dao tăng thêm lực một chút, tức thì một cổ thịt nhỏ liền thẳng tắp bay về hướng kẻ đối diện, chuẩn xác trúng ngay trên chiếc cà vạt cùng áo sơ mi tuyết trắng của Hoa Khiếu.

Tần Sở ca choáng váng.

Y đã sớm biết nam nhân đối diện là kẻ cùng Đế Luật Dương cách đây không lâu còn như dã thú xâu xé, cãi nhau, khẳng định tính tình cũng không phải loại vừa. Tuy rằng y không biết gã vì cái gì mời mình đi ăn cơm, nhưng y chỉ có ... trộm một cái bút bi còn bị đối đãi như thế, lần này làm dây thức ăn ra áo gã ... chẳng phải y sẽ bị sẻ thành tám khối sao

Tần Sở ca theo thói quen lộ ra dáng vẻ cầu xin tha thứ, ngay cả biểu tình đều bắt đầu tỏ vẻ ủy khuất, lại không ngờ Hoa Khiếu đem miếng thịt bò kia nâng lên, tao nhã lấy tay giữ lấy, rồi mới để vào trong miệng, chậm rãi bắt đầu nhấm nuốt.

Tần Sở ca xem mà tròn mắt há hốc mồm.

Hoa Khiếu sau khi ăn xong mới cầm lấy giấy ăn, nhẹ nhàng chà lau cà vạt cùng áo sơ mi, nhưng vẫn để lại một vệt mỡ. Đến khi Hoa Khiếu làm xong hết thấy, ngẩng đầu, đối Tần Sở ca mỉm cười, “ thực xin lỗi Sở Ca, ta không biết người có sáng ý uy ta ăn khối thịt bò như thế, còn làm người bị bôi xấu, ... thật có lỗi. ”

Tần Sở Ca kém chút nữa bị sặc không thở nổi, lên tiếng “ Ta ... là ta làm sai ... Hoa tiên sinh ... hay người đến toilet tẩy? ”

Tần Sở ca bị lời nói của gã dọa thật rồi, y tưởng tượng Hoa Khiếu sẽ xuất ra một động tác võ thuật đẹp mắt, đen trắng diên đảo có phải hay không chính là thế a?

(thực sự đoạn này ta cũng không biết edit thế nào cho dễ hiểu a, đại khái là Ca nhi tưởng tượng sẽ bị Khiếu ca đánh cho nổ đom đóm mắt a. Nàng nào có cách nói hay hơn pm ta nha)

Hoa Khiếu lắc lắc đầu, ngoài khóe miệng vẫn giữ nguyên nét cười “ Ta có thể có vinh hạnh cắt thịt bò cho người không? ”

Tần Sở Ca run rẩy một cái, đem dao đặt xuống khăn trải bàn trắng noãn trước mặt.

Hoa Khiếu vươn tay lấy đem đồng chén đĩa hỗn độn đưa đến trước mặt, động tác nhẹ nhàng mà rất nhanh đem tảng thịt bò tinh tế chia thành các miếng nhỏ, rồi mới đem chén đĩa đặt trở về “ sớt ruột không? Nào, cùng nhau ăn đi. ”

Tần Sở Ca cúi đầu, nửa ngày mới ngẩng lên, bữu môi nói “ Hoa tiên sinh, ta không biết ngại vì cái gì mời ta ăn cơm, nhưng ta nghĩ nên cho người biết trên người ta thật sự không có cái gì đáng để người đoạt. ”

Hoa Khiếu lại sững sốt một chút, rồi trên mặt mới chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm, ánh mắt cũng thực u buồn, “ Sở Ca, chẳng nhẽ người không rõ sao? ”

“ Rõ cái gì? ” Tần Sở ca theo thói quen phùng má, bữu môi nói.

“ Ta đối với người vừa thấy đã chung tình, vừa gặp đã ái mộ a. ” Hoa Khiếu không biết từ khi nào cảm lấy tay Tần Sở Ca, thâm tình chân thành nói.

Tần Sở Ca rất nhanh thu tay về, “ xin người đừng đùa nữa, ta biết ta vẻ ngoài giống cái người tên Hứa ... Hứa Phàm Ưc kia, nhưng ta không phải là hắn, xin người đừng nói như thế nữa. ” Tần Sở Ca tận lực cố gắng nói ra những điều y đang nghĩ.

“ Sở Ca ... là ta nóng vội, nhưng ta sẽ chậm rãi cho người biết, ta đối với người đích thực là yêu! Người không cần ngay lập tức từ chối, ta không phải cái tên gia hỏa Để Luật Dương vô tình kia ... ” Hoa Khiếu như cũ nói tiếp, “ còn có ta căn bản không biết Hứa Ưc Phàm là ai, trong mắt ta chỉ có một mình người. ”

Tần Sở Ca phút chốc đứng lên, “ Người đích thực là điên rồi! ” cởi bỏ khăn ăn xuống, y xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Hoa Khiếu nhìn bóng Tần Sở Ca dời đi, biểu tình trên mặt thu lại, thay bằng một cái cười lạnh “ điên rồi? Có lẽ ... Tần Sở Ca, người trốn không khỏi lòng bàn tay ta đâu. ”

(đẩy đẩy mọi người thấy rõ Hoa Khiếu là người thế nào chưa, chỉ khổ thân Ca nhi thôi)

(1) cái này là vẻ mặt cười đều đó:d

6. Chương 6

Tần Sở Ca dùng cả buổi chiều làm việc để về nhà cũ, Để Luật Dương không ở đây, y không về bây giờ thì khi nào về a!

Cởi âu phục xuống khoác lên vai, chiếc áo sơ mi đắt tiền cũng bị y dùng như áo vải bông Ha-oai, tùy tiện khoác trên người. Chuẩn bị một hồi, Tần Sở Ca trực tiếp lái xe về nơi ở trước kia.

.....

Cảm giác như rất lâu rồi mới quay lại, chẳng qua chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà thôi, Tần Sở Ca nhìn căn phòng chính mình từng ở không khỏi nhú nhú mày, thực sự đủ lâu rồi sao.

Không đợi y đi vào nhà, đại thẩm dưới lầu đã gọi y lại, Tần Sở Ca bắt đắ dĩ xoay người lại, miễn cưỡng đối với mọi người cười cười “ Uy, đây không phải là tiểu Ca sao? đi đâu giờ mới về, bộ dạng này là sao? ” Chủ nhà của y – đại thẩm không rõ họ tên, chồng bà họ Chu nên mọi người đều gọi là Chu đại nương – lớn giọng kêu lên “ Người còn thiếu ta hai tháng tiền nhà đấy, ta còn nghĩ người chạy rồi, sao nhiều ngày như vậy đều không về? ”

Thế là nhóm đại thẩm đang chơi mạt chược xung quanh đều cười, ý cười không phải thập phần ác ý, nhưng cũng làm cho Tần Sở Ca cảm thấy tây trang mặc trên người không được tự nhiên.

Nói với các nàng được hai câu, Tần Sở Ca liền vội vàng chạy lên lầu, vươn tay định mở cửa phòng cái khóa trước đã bị Để Luật Dương tịch thu ... không sao, hoàn hảo đây chính là nghề của y a.

Căn phòng nhiều ngày không có người ở lộ ra một mùi khó chịu, Tần Sở Ca bịt mũi đóng cửa lại, rồi mới đem cửa sổ duy nhất ở phòng khách mở ra, lúc này y mới cảm thấy có thể thở được.

Từ lần rời nhà trước nhiều ngày trước, lâu rồi không về, thức ăn thừa vẫn còn ở vẫn còn ở chỗ cũ, đã muốn lên mốc xanh. Tần Sở Ca cởi áo sơ mi xuống, bắt đầu bắt tay quét tước phòng ở ít nhất mấy ngày Để Luật Dương đi công tác, y còn muốn ở lại nơi này, y không muốn ở tại căn phòng lớn kia của Để Luật Dương, nếu có thể, y tình nguyện cả đời này đều không phải ở tại căn phòng lớn kia.

Quét tước nửa ngày mới thu thập sạch sẽ căn phòng thoối hoắc kia, Tần Sở Ca mệt mỏi ngã vào giường, lại cảm giác thật thoải mái.

Thời gian này, tuy là y được ăn ngon, được mặc đẹp, lại được ngủ trên một chiếc giường lớn mềm mại, nhưng y vẫn luôn cảm thấy vắng vẻ cô tịch. Bởi y biết chính mình không là gì cả, mới cảm thấy không được tự nhiên. Cho dù y có lười đời đôi chút, cũng không thể cứ sống như bình thường.

Một mình Để Luật Dương đã làm y đau đầu không thôi, hiện tại, lại nhiều hơn một gã Hoa Khiếu nói nhiều, thật không hiểu y cùng cái người tên Hứa Phàm Ưc kia giống nhau đến thế nào rồi.

Nằm một chốc Tần Sở Ca lại cảm thấy có chút lạnh, liền đứng dậy tìm chiếc áo phông mặc vào, trên chiếc áo in hình đầu lâu đang cười, tuy rằng chiếc áo này có thể mua tại bất cứ quán vỉa hè nào, nhưng y vẫn thực thích nó.

Thay xong toàn bộ quần áo, y mới nhớ tới chuyện tiền nhà Chu đại nương vừa nói, từ bộ đồ tây lấy ra chiếc ví Để Luật Dương đưa cho, bên trong có không dưới một ngàn đồng tiền mặt Để Luật Dương vì nghĩ y không có gan chạy trốn nên thực yên tâm đưa cho y nhiều tiền như vậy.

Vừa đúng lúc cần dùng để trả tiền thuê nhà, một tháng là hai trăm, hai tháng bốn trăm, không biết sau này còn có thể trở về đây hay không, nhưng chỉ cần Để Luật Dương đối với y hết hứng thú, y vẫn còn có thể trở về, đơn giản giao trước mấy tháng, sau này coi như ổn a.

Tần Sở Ca trên người mặc chiếc áo phông, dưới chân lại mặc quần tây đàng đàng chạy xuống lầu, vài vị đại thẩm kia vẫn còn đang chơi mạt chược.

“ Chu đại nương, cái kia ... đây là tiền thuê nhà còn thiếu của cháu. ” Tần Sở Ca sờ sờ túi sau, lấy ra vài tờ tiền, đếm đếm “ Hai tháng phòng phí ... Ân, cháu lại thuê thêm hai tháng nữa, tổng cộng là tám trăm đồng, gửi đại nương. ”

Âm thanh chơi mạt chược đều không có, Chu đại nương cơ hồ mở to hai mắt nhận tiền, “ Ta hỏi này tiểu Ca, người tháng này đi là cái gì, tới chỗ nào lại được nhiều tiền như thế? ”

Ba đại thẩm khác cũng nghi hoặc nhìn y.

Tần Sở Ca xấu hổ cười cười, họ tuy rằng đều biết mình là một tiểu thâu, nhưng ‘công trạng’ luôn luôn không được xuất chúng lắm, không được hai tiền.

“Ta biết người bình thường vẫn không đứng đắn, nhưng trong lòng luôn tốt, nên cho người thuê phòng. Nhưng tiểu Ca, ta nói cho người, phạm sai lầm lớn chính là bị giam vào ngục đó! Ta cũng không hy vọng người vì trộm tiền mà bị bắt giam! ” Chu đại nương giọng nói vẫn to như trước, nhưng lại mang theo một chút hương vị khuyên bảo. “ Phòng kia ta cho người thuê, người không có tiền ta cũng không đuổi người đi. Cho nên tiền này không nói đến, mau mang trả lại người ta, đại nương chỉ lấy bốn trăm, lúc khác nói sau!” lại đưa ra bốn trăm kia trả lại cho Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca nhấp khóe miệng, đẩy tiền trở lại “Chu đại nương, tiền này thật sự trong sạch, là cháu làm thư kí cho một đại lão bản.” Lúc này, Tần Sở Ca đột nhiên may mắn nhớ tới chức vụ bên ngoài của mình. “Cho nên đại nương hãy nhận đi, cháu bây giờ không phải thâu đồ vật này nọ nữa.”

Chu đại nương lúc này mới thực sự ghen hòng, trăn trối nhìn Tần Sở Ca, “thư ... thư kí? Trong TV không phải đều là nữ nhân làm sao? Vẫn là đại lão bản ... tiểu tử chết tiệt nhà ngươi, thật sự có tài!” Chu đại nương cười vui, cởi mở vỗ vỗ đầu Tần Sở Ca như nựng một chú cún nhỏ, rồi mới cùng nhóm đại thẩm cười rộ lên. Tần Sở Ca cũng cười theo, nhưng trong lòng y lại có cảm giác như chính mình tự lừa gạt mình.

Ta ... cũng bắt quá là một thư kí, thư kí.

Lại nói “cho nên đợi cháu kiếm được nhiều tiền hơn, sẽ mời mọi người ăn cơm, đến lúc đó nhớ tới a!”

“Thôi đi tiểu Ca, có tiền đừng đi chơi, nhanh tìm người yêu, rồi cưới một cô vợ đi! Cho Tần gia một đứa cháu đích tôn!” Tiếp đó, Chu đại nương điểm điểm trán nói, “Không nói với người nữa, nhìn xem ván mặt chực bị người phá rồi, đến đến đến, đánh tiếp đi đánh tiếp đi, ai u, lão Triệu, người không phải xem bài ta chứ...”

Tần Sở Ca dút tay vào túi, xoay người lên lầu.

Tần gia nếu như vậy, chặt đứt đi mới tốt.

“Chủ tịch ... vâng ... y buổi chiều căn bản không có tới ... giữa trưa? Giữa trưa y và Hoa tiên sinh cùng nhau đi ăn cơm trưa ...” Để Luật Dương gọi điện tới khiến thư kí tiểu thư khúm núm nghe điện thoại, cho dù là cách một đường dây, cô cũng cảm giác được áp suất ở đầu dây bên kia ngày càng tăng.

“Vâng ... vâng ... nhưng ta không có số di động của Tần tiên sinh. Vâng, chào chủ tịch.” Thư kí tiểu thư cẩn thận buông điện thoại xuống, nhẹ nhõm thở một hơi, ngược lại trong bụng không ngừng mắng cái tên gia khóa không biết tốt xấu kia, không biết lại chạy đi đâu.

Để Luật Dương tâm huyết sôi trào, sau khi tan họp liền gọi điện về công ty, lại bị cho biết, cái tên côn đồ kia và Hoa Khiếu cùng nhau ăn cơm.

Tâm tư Hoa Khiếu có cái gì, hần nhảm mắt lại cũng biết được, cái tên ngu ngốc kia chẳng lẽ không biết có sao không? Thật sự là kẻ ...

Để Luật Dương nghiêng rằng, bây giờ hần sẽ không thảm bại giống như trước đây, kẻ nào cản trở hần sẽ phải biến mất.

“Chủ tịch, người ngài tìm đã đến rồi, ngài là ...” thư kí đi theo hần cẩn thận gõ cửa tiến vào, nhẹ nhàng nói.

Để Luật Dương vốn không kiên định tin tưởng, sau khi nói chuyện điện thoại, hần đột nhiên lại cảm thấy nếu không giữ chặt, hần sẽ mất đi Phạm Ưc một lần nữa.

“Ta sẽ xuống ngay, hảo hảo chiêu đãi nhóm hần” Để Luật Dương kéo kéo cà vạt, vẻ mặt tối tăm.

=====

chương sau có xôi thịt a:)) kì này em Ca chết chắc:)) dám trốn anh đi chơi

7. Chương 7

Tần Sở Ca bị một loạt tiếng đập cửa kịch liệt đánh thức, y còn đang mông mông lung lung, quá khứ từng bị tiếng đập cửa đòi nợ như thể luyện thành phản xạ có điều kiện, thế là một đầu tóc rối, lê đôi dép lê rách nát run run đi ra mở cửa.

Cửa không có khe mắt mèo, y chỉ có thể cẩn thận mở cửa ra, mới vừa ngược mắt lên đã thấy đồng chí Ngũ Nhai mặt đen như đáy nồi đứng đấy. Tần Sở Ca lập tức thanh tỉnh, há to miệng chỉ vào Ngũ Nhai không nói ra tiếng.

“Chủ tịch đang ở bên ngoài chờ người, nhanh dọn dẹp đồ đạc một chút rồi đi.” Ngũ Nhai gắt gao nhú mày, mỗi lần nhìn thấy Tần Sở Ca hần đều có biểu tình này.

Tần Sở Ca ba hồn bảy vía liền hồi phục, đóng cửa lại, ngồi xổm trên mặt đất gõ gõ đầu mới nhớ ra y đã không còn gặp phải việc đòi nợ nữa.

Chính là ... Để Luật Dương không phải đang đi công tác sao? Chẳng lẽ là vì y mà vội vàng trở về? Tần Sở Ca dùng sức lắc đầu, đem loại ý nghĩ đáng sợ này đuổi khỏi đầu, sau đó mới vội vàng bắt đầu thay tã trang cũi cũi vạt.

Tây trang đều đã có nếp may, cũi vạt hoàn hảo hôm qua cũi xuống không có tháo bỏ, trực tiếp đem đeo trên cổ liền xong việc. Tần Sở Ca dùng cây lược dính nước dùng sức chải lên đầu, đem đầu tóc chải thơm mát, tiếp đó lại dùng nước vỗ vỗ mặt, cảm giác đã ổn liền vội vàng chạy tới cửa y cũng không muốn chọc giận cái tên âm trầm kia.

Ngũ Nhai như trước mang khuôn mặt hắc ám, nghiêm mặt đứng ngoài cửa, đã có đại thẩm theo khe hở dưới lầu trộm ngó đầu ra, Tần Sở Ca thấy được nhe răng thật to cười, còn phát phát tay, " đi làm đi, ha ha, sớm a."

Ngũ Nhai nghe thấy những lời này, mặt giống như càng đen hơn ...

Ngũ Nhai đi phía trước, Tần Sở Ca cúi đầu theo sau, bọn họ không thể đỗ xe tại nơi cũ nát này, chỉ có thể đỗ bên ngoài đường. " người nghĩ là người đi làm? " ngữ khí của Ngũ Nhai cực kì khinh miệt, mặt vẫn không một chút thay đổi, " Chỉ là có cùng khuôn mặt với Hứa tiên sinh nên liền mưu toan thị sủng mà kiêu? Người còn kém xa lắm. Hy vọng người lần sau đừng dùng chiêu lật mềm buột chặt này, chủ tịch không phải lần nào cũng tự mình đến tìm người đâu, tự lo thân cho tốt. " Ngũ Nhai khó có được lần nào nói với Tần Sở Ca nhiều như vậy, nhưng lại làm cho y nghẹn ngào không thở được.

" Người nghĩ là tại ai mới như vậy? Nếu không phải hấn uy hiếp ta, ta đã sớm rời đi rồi! Ai muốn ở lại bên cạnh một tên biến thái! Cho ta nhiều tiền ta cũng không làm! " Tần Sở Ca dùng bước, kích động hét lên.

Ngũ Nhai lạnh lùng quay đầu lại, vẻ mặt kia thật đúng là rất giống Để Luật Dương, " Vậy người hiện tại vì cái gì đi cùng ta? Người nghĩ người rời khỏi, chủ tịch sẽ đến đem người trở về? Người nếu nghĩ muốn rời đi, tùy thời đều có thể. "

" Ngũ Nhai, người nói nhiều quá rồi đấy. " Một âm thanh đậm bạc từ xa truyền đến, Ngũ Nhai ngẩn người xoay người lại. Để Luật Dương vốn đang ở trong xe nay lại đứng cách hấn không xa, ánh mắt nhìn thấy Tần Sở Ca, lông mày liền nhíu lại, " Còn không mau vào xe? Bị muộn rồi. "

Ngũ Nhai cúi đầu, " Vâng, chủ tịch. " Mím môi, bước nhanh về chỗ người lái.

Tần Sở Ca còn lảng lảng đứng ở đó.

" Chẳng lẽ người còn muốn ta mở cửa xe cho người? " Để Luật Dương nhíu mày càng sâu.

Tần Sở Ca lập tức giật mình, chạy vội tới mở cửa xe cho Để Luật Dương rồi chính mình mới run rẩy chui vào.

.....

Tần Sở Ca lo lắng ngồi ở bên trong tiểu văn phòng của mình, chân vô mục đích lắc lư, chờ Để Luật Dương gọi đến. Nhưng điều làm y kinh ngạc chính là Để Luật Dương thế nhưng lại không hỏi hôm nay y trốn làm gì.

Không có khả năng a!

Chẳng lẽ là còn hậu chiêu?

Cái miệng quạ đen của y đúng là bất hạnh a.

Giữa trưa, Để Luật Dương kêu y ra cửa, hơn nữa còn tự mình lái xe, hướng về biệt thự.

Tần Sở Ca một mình ngồi đằng sau, chỉ có thể nhàm chán nghịch đệm xe, trong lòng không ngừng lo lắng.

Xe trực tiếp đi vào bãi đỗ xe của biệt thự, Tần Sở Ca theo Để Luật Dương từ bãi đỗ xe lên tầng một, bên trong phòng khách đã có vài người đang ngồi chờ.

Tần Sở Ca cảm giác gai ốc cả người đều nổi lên, bởi vì mấy người kia ánh mắt ngay lập tức đều nhắm vào y.

Những người này khi thấy Để Luật Dương đều đứng lên, " Để tiên sinh. "

Để Luật Dương gật gật đầu, " Các vị thỉnh " rồi mới đồng loạt ngồi xuống, chỉ có Tần Sở Ca ngậy ngốc, ngơ ngác ngác đứng ở đó.

Để Luật Dương nhẹ nhàng thở dài, " Người đến đây ngồi. "

Tần Sở Ca xấu hổ cười cười, rồi mới máy móc bước chân, cứng ngắc đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

" Mục đích ta mời các người tới các người đều biết, hiện tại người các người cũng đã thấy, cảm thấy được thời gian bao lâu có thể hoàn thành? " Để Luật Dương hỏi.

Mấy người kia cúi đầu nhìn nhau, lại cười nhìn đến Tần Sở Ca, nhỏ giọng thảo luận một chút, cuối cùng người đứng đầu nói: " ... đại khái là khoảng một tháng, chủ yếu là xem độ phối hợp của vị tiên sinh này ... "

Tần Sở Ca quay đầu nhìn về phía Để Luật Dương, " muốn ta phối hợp cái gì? "

Để Luật Dương nhếch miệng, " một khi đã như vậy ta hãy làm đi. " Trực tiếp cầm cánh tay, lôi kéo Tần Sở Ca lên lầu, rốt cuộc không cùng mấy người kia nói gì khác.

Tần Sở Ca mặc danh kì diệu bị một đám người mặc danh kì diệu đối thoại làm y thấy hồ đồ, cũng mặc kệ để Để Luật Dương lôi kéo lên lầu.

Tự nhiên cũng trực tiếp bị tha lôi đến phòng ngủ của Để Luật Dương, giường của Để Luật Dương.

Để Luật Dương cho tới giờ chưa từng ôn nhu, lần này lại càng như dã thú ăn thịt xé rách quần áo của Tần Sở Ca. Thời điểm kéo quần áo của Tần Sở Ca, hần căn bản không để ý đến cánh tay của y, trực tiếp xả xuống, để lại trên tay y một đạo dài hồng ngân. Tần Sở Ca ngốc lạng để mặc y bài bố, thẳng đến khi quần cũng bị dã man kéo xuống y mới phát hiện Để Luật Dương lần này có chút dọa người, bắt đầu không ngừng tránh động, " Để Luật Dương, người làm sao vậy? Uy uy uy, nhẹ một chút ... "

Để Luật Dương dừng lại, đôi mắt dày đặc vẻ lo lắng nhìn chằm chằm Tần Sở Ca, hừ một tiếng bằng giọng mũi, tiếp tục đem y lột sạch đến không còn một mảnh trần như nhộng, rồi mới đứng dậy lấy mũ cùng trơn tề (1) ở tủ đầu giường, sau đó lại tiếp tục ép xuống.

Tần Sở Ca chỉ thấy đến đầu cũng mơ mơ hồ hồ, ần ần đau, Để Luật Dương so với y cao lớn hơn một cái đầu, y bị hần ép ở trên giường thật giống như bị cả một bức tường đè ở trên người. Để Luật Dương cũng không giúp Tần Sở Ca thả lỏng hậu diện, đổ vào tiểu huyết của y một lượng lớn trơn tề, trực tiếp tiến vào. Tần Sở Ca ngửa đầu, đau đớn kêu lên một tiếng, tiểu huyết theo đó co chặt lại, như muốn khiến cho kẻ phía sau phải rời đi.

Tiểu huyết co chặt làm Để Luật Dương cũng không thấy thoải mái, nhưng trong lòng chợt dâng lên một cỗ tà hỏa, tựa như một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, rốt cuộc thăng nhập. Động tác này làm người dưới thân run lên vài đợt, thanh âm đau đớn giống như giọng hát vút lên, lại giống như tiếng hừ nhẹ đầy bất lực, hình như là khóc.

Để Luật Dương không suy nghĩ nhiều như vậy, vách tường bên trong độ ẩm cực cao làm cho dục vọng của hần như được ôn nhu vuốt ve, hút chặt vào. Hần đem mộng y nâng lên, bắt đầu đợt chinh phục này.

Tần Sở Ca đích thực là bị làm đau đến bật khóc, y bất chợt nghĩ đến trước đây đáp ứng Để Luật Dương lên giường, chuyện này đã chà đạp lên chút tôn nghiêm duy nhất còn lại của Tần Sở Ca. Loại cảm giác đau đớn này lại một lần nữa làm y nhớ tới chuyện ở ngục giam.

Miệng vết thương vốn đã lành lại một chút, nay một lần lại một lần bị nam nhân này vạch ra, thậm chí là lại bị thương.

Y không nghĩ muốn già mồm cãi láo, cho nên y không có chửi ầm lên bất cứ điều gì, chính là phía dưới không ngừng phát ra đau đớn. Tần Sở Ca chỉ có thể nắm chặt sàng đan dưới thân, răng cắn chặt vào gối, không phát ra một chút âm thanh. Y nhắm mắt lại, thậm chí còn tự mình nói giỡn, một người thao mình, so với một đám người muốn thỏa mãn, xem ra dễ chịu hơn rất nhiều.

" Người không phải muốn biết những người đó tới đây làm gì sao? " Để Luật Dương như phát hiện Tần Sở Ca cố ý yên lặng phản kháng, cười nhạo một tiếng, " ta vốn không nghĩ làm như thế, thứ đồ vật như người không đáng giá để ta tốn công gây sức ép. Nhưng là, người hết lần này tới lần khác không nghe lời ta, cùng

tên Hoa Khiếu kia phát sinh quan hệ, cho nên ... ” Để Luật Dương tiến tới sát bên tai Tần Sở Ca ác ý nói, ” Ta phải hoàn toàn biến ngươi thành Hứa Phàm Ưc ... để ai cũng không có khả năng đem ngươi cướp khỏi ta. “

Tần Sở Ca quay mạnh đầu lại, trợn to mắt nhìn Để Luật Dương. Để Luật Dương lộ ra vẻ tươi cười của ác ma, chậm rãi nói: ” Những người đó đều là những chuyên gia xây dựng nhân cách chuyên nghiệp, bọn họ có thầy giáo lễ nghi, học giả tâm lý, học giả hành vi, thậm chí còn có cả dạy dỗ sư, bọn họ có thể biến một người thành cầu, cũng có thể biến một người thành một người khác ... “

Tần Sở Ca trước ngực phập phồng, nước mắt trào ra, nhưng vẫn kiên quyết một câu cũng không nói.

” Hoa Khiếu từng cướp đi Phàm Ưc ... đó là sỉ nhục của cả đời ta. Cho nên lần này, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không cho ngươi từ bên cạnh ta trốn đi! ” Để Luật Dương tự đắc dương khoe miệng, vừa lòng cảm giác tiểu huyết của kẻ dưới thân khi nghe những lời này dồn dập co rút lại. Thế là hắn cũng bắt đầu một vòng trừu sáp mới, ” Lúc đầu dạy dỗ nên bắt đầu từ trên giường đi, Phàm Ưc của ta ... “

Tần Sở Ca nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật sâu, lặng lẽ buông lỏng bàn tay đang gắt gao nắm chặt sàng đan ra.

(1) trơn tề: chính là chất bôi trơn đó

8. Chương 8

Để Luật Dương đi đến phòng tắm tắm rửa trong chốc lát, hắn mặc quần áo đi xuống lầu, không nghĩ tới đám chuyên gia này vẫn ở đây, nhìn đến vẻ mặt xấu hổ của bọn họ, Để Luật Dương cũng không có biểu hiện gì khác.

” Còn có việc gì sao? ” Để Luật Dương cầm lấy tách hồng trà người hầu mới đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hỏi.

” Để tiên sinh, chúng tôi không chỉ cần tất cả tư liệu của Hứa tiên sinh, tư liệu của Tần tiên sinh cũng phải có, tính cách của y, thói quen của y chúng ta cần phải có đầy đủ mới có thể quyết định được phương pháp biến đổi ... ” người đứng đầu thấp giọng nói.

” Không quan trọng. ” Để Luật Dương thản nhiên nói một tiếng, ” làm cho biến mất hoàn toàn là được rồi. “

” Nhưng là, Để tiên sinh, đó có thể sẽ khiến tinh thần không bình thường ... ” người nọ có chút quẫn bách nói, cẩn thận lấy tay lau đi mồ hôi lạnh đang dần chảy ra trên trán.

” Không cần lo lắng nhiều như vậy, cứ theo ý người là được rồi. ” Để Luật Dương trợn mi, ” còn việc gì sao? Hay là muốn ở lại ăn bữa cơm? “

Người nọ liên tục xua tay, sắc mặt càng thêm khấn trương, ” không... không cần... chúng tôi lập tức rời đi ... buổi sáng ngày mai liền bắt đầu công việc ... có lẽ chúng tôi nên tới đón y đến chỗ chúng tôi ... có thể chứ? “

Để Luật Dương gật gật đầu, ” Có thể, nhưng phản ứng của y có thể sẽ rất kịch liệt, còn cần các vị chiếu cố nhiều, ta chờ mong thành quả một tháng sau. “

Người nọ quay đầu, hướng mặt đến mấy người kia, mấy người này đều đứng lên,

” vậy không quấy rầy Để tiên sinh ... hẹn gặp lại. “

Để Luật Dương không đứng lên, vẫn ngồi ở chỗ cũ, thản nhiên nói: ” Không tiễn, đi thông thả. “

.....

Thời điểm Tần Sở Ca tỉnh lại, sắc trời mới hơi hơi chuyển sang màu đen, y nằm ở trên giường, ngay cả chăn cũng không có đắp trên người, cứ như vậy xích lõa nằm đó.

Tần Sở Ca rùng mình một cái, thông thả kéo cái chăn ở bên kia giường để đắp, lại vẫn không ngừng cảm thấy lạnh run.

Rõ ràng bây giờ đã vào đầu hạ, tại sao lại vẫn lạnh như thế?

Y tuyệt đối không muốn biến thành một người khác!

Cho dù y chỉ có hai bàn tay trắng, thứ có duy nhất cũng chỉ là cái thân thể không đáng tiền này, nhưng y tuyệt đối không muốn biến thành một người khác.

Tuyệt đối không muốn nghĩ đến trên thế giới này, người tên là Tần Sở Ca chỉ là một cái xác không hồn.

Tần Sở Ca run rẩy bò xuống giường, nhặt quần áo chính mình lên, đào đào túi quần, lấy ra một tấm danh thiếp nhàu nát đầy nếp nhăn, lại nhìn đến điện thoại ở đầu giường, cười khổ.

Đây là đường sống duy nhất của y, chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Để Luật Dương vì đi làm đã sớm dời đi, mà những chuyên gia tới đón Tần Sở Ca đi biến đổi nhân cách vẫn còn chưa tới. Tần Sở Ca ngồi trên sofa, lại cảm giác như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mà hy vọng duy nhất của y vẫn chưa tới. Y biết không thể tự mình chạy trốn, mà hoa ngôn xảo ngữ của người kia, cô lẽ cũng như Để Luật Dương nói, là vì muốn cùng hắn tranh đoạt đồ vật mà thôi.

Nhanh đến chín giờ, cũng chính là sắp đến thời điểm những người kia tới đón y. Tần Sở Ca từ bỏ, nhắm mắt lại, dựa vào sofa, cảm nhận chút thời gian cuối cùng y còn là Tần Sở Ca.

Thanh âm của quản gia bỗng từ xa truyền tới.

“ Hoa thiếu gia ... không phải ta không cho ngài vào, thật sự thiếu gia hắn có mệnh lệnh ... ngài hãy bỏ qua cho lão nhân gia này đi ... ” thanh âm của quản gia thậm chí còn mang theo ý cầu xin.

“ Chỉ cần còn gia đình này thì ta vẫn là một phần trong đó, ta có thể tùy thời ra vào nhà chính. Nếu Để Luật Dương hắn có điều gì dị nghị, ta có thể tùy thời gọi luật sư đến thảo luận một chút, người cũng không muốn nhìn tới cục diện này chứ? Cho nên, tránh ra. ” Thanh âm của Hoa Khiếu trở nên vênh vác tự đắc, thậm chí là khiêu khích.

Quản gia tức giận tới run người, nhưng cũng không dám nhiều lời. Ngôi nhà này, đích thật có một phần là của Hoa Khiếu, điều này là không thể phủ nhận.

“ Yên tâm, ta không phải đến trộm tài liệu buôn bán bí mật của hắn, ta chỉ là tới mang đi một người. ” Hoa Khiếu cười, vỗ vỗ vai lão quản gia, “ sẽ không làm người mất việc đâu. ”

Rồi mới mỉm cười đến trước Tần Sở Ca, hướng hắn vươn tay: “ Vương tử của ta, chúng ta đi thôi. ”

Tần Sở Ca không khỏi buồn cười, là bị điệu bộ ghê tởm của gã chọc cười, cũng không thèm nắm lấy cánh tay kia, đứng lên: “ Có thể nhanh rời đi không? ”

Hoa Khiếu gật gật đầu, “ Hết thấy đều theo ý người, người muốn làm gì cũng được, vương tử của ta. ”

Không phải xong rồi sao, Tần Sở Ca âm thầm trở mình xem thường một cái, trong lòng lại tràn đầy vui sướng theo Hoa Khiếu rời đi. Lão quản gia nhìn theo bọn họ rời đi, rồi mới nhanh chóng chạy tới nơi đặt điện thoại, gọi điện thông báo cho Để Luật Dương.

Hoa Khiếu tự mình lái xe tới đón y, ngồi trên xe của Hoa Khiếu, Tần Sở Ca còn có cảm giác không thật. Y thật sự đã trốn thoát khỏi nơi kia ư?

Ngày hôm qua y gọi điện cho Hoa Khiếu chỉ là hành động bắt đắ dĩ. Y biết Hoa Khiếu đối với y còn có ý đồ khác, y cũng tự mình hiểu, bản thân không thể hấp dẫn sự chú ý của vị hoa hoa công tử này.

Nhưng Hoa Khiếu sẽ không đem y biến thành một người khác, nếu Hoa Khiếu cần báo đáp, cho dù là thân thể, y cũng cam nguyện cho – chính là, y không muốn mất đi chút tôn nghiêm cuối cùng, ngay cả linh hồn cũng không còn là của mình.

“ Người có thể từ nhà Để Luật Dương đem ta mang đi ... người không sợ hắn sẽ đến nơi người ở, dùng sức mạnh bắt ta trở về sao? Quan hệ của các người ... có thể biến kém đi hay không? ” Tần Sở Ca hỏi. Y tuy

rằng tin tưởng Hoa Khiếu có thể cùng Để Luật Dương đối đầu, nhưng Hoa Khiếu có thể đến nhà Để Luật Dương đem y đi, Để Luật Dương không phải cũng có thể đến nhà gã bắt y trở lại sao?

Hoa Khiếu buồn cười xoa xoa đầu y, “ yên tâm đi, Để gia ta có một phần trong đó, nhưng toàn bộ Hoa gia đều là của ta, hần không dám cướp người từ tay ta đâu. Huống hồ ... ” Hoa Khiếu đối với y cười cười, y vị thâm trường, “ quan hệ của chúng ta có kém hơn cũng không đến đâu được nữa. ”

Tần Sở Ca cũng không hiểu quan hệ của bọn họ rốt cuộc khúc mắc ở đâu, im lặng, quay đầu tựa vào cửa xe, nhắm mắt lại. Y đem qua lo lắng cả đêm, cũng không ngủ được, đã cảm thấy vô cùng mệt nhọc, cứ như vậy đơn giản đi vào giấc ngủ.

Phía trước là đèn đỏ, Hoa Khiếu giảm tốc độ ngừng lại, quay đầu qua ... Tần Sở Ca sớm đã ngủ, khoe miệng gã hơi hơi nhếch lên – Để Luật Dương, người rất nóng vội. Ta thật không ngờ đây là một phương pháp rất tốt, người cứ thế chấp tay đem người dâng lên trước cửa nhà ta ...

Cũng đừng trách ta không khách khí.

Là của ta, sẽ không bao giờ là của người, trừ khi chết đi.

Đèn đỏ chuyển, Hoa Khiếu khẽ cười một tiếng, buông phanh, nhấn ga.

.....

Tần Sở Ca bị Hoa Khiếu gọi, lúc này y mới phát hiện mình đã tới nhà Hoa Khiếu. Y sờ sờ khoe miệng, hoàn hảo, trong lúc ngủ không có chảy nước miếng. Y nhu nhu mắt, ngáp một cái, tùy tiện mở cửa xe, ngừng đầu ——

Vì cái gì cả nhà của Hoa Khiếu lẫn Để Luật Dương đều lớn như thế a.

Y ghen tị.

Hoa Khiếu sau khi lái xe về gara, vừa đi tới cửa nhìn Tần Sở Ca đứng ở đó với vẻ mặt căm giận, không khỏi buồn cười nói: “ Xảy ra chuyện gì vậy Sở Ca? Không thích căn nhà này à? ”

“ Không, không có nhà rất tốt. ” Tần Sở Ca cắn răng nói, tâm bắt đầu bị một chút gì nhỏ nhỏ quấy phá.

Hoa Khiếu kéo tay y lên cầu thang, lấy chìa khóa mở cửa ra, làm động tác của một thân sĩ: “ Mời vào, vương tử của ta. ”

Lúc này Tần Sở Ca cũng không khách khí, làm biểu tình ghê tởm.

Biệt thự của Hoa Khiếu cũng lớn như biệt thự của Để Luật Dương, nhưng bên trong thì không có người hầu, cả tòa biệt thự to lớn thế nhưng chỉ có hai người bọn họ.

Hoa Khiếu tự mình đun nước, pha một tách trà, đặt trước mặt Tần Sở Ca, “ Có phải đang nghĩ nhà ta tại sao không có một bóng người đứng không? ”

Tần Sở Ca tiếp nhận tách trà, uống một ngụm to, gật gật đầu.

“ Ta không thích cảm giác có nhiều người, huống chi ta có tay có chân, không cần người khác hầu hạ ta. Tuy vậy cứ cách vài ngày lại có người tới thu dọn một chút, bằng không ta sẽ bị quần áo bẩn bao phủ a! ” Hoa Khiếu như trước nhã nhặn cười, lại mang theo chút hài hước, khiến Tần Sở Ca cũng bị y chọc cười một chút.

Bất quá Tần Sở Ca rất nhanh nói ra vấn đề y đã muốn hỏi từ trước. Y buông tách trà, “ Hoa tiên sinh ... sự tình hôm nay thực sự cảm ta ngại ... nhưng ta vẫn rất muốn biết, tại sao lại là ta? Tuy rằng ta thực không phải một người tốt, ta là một tên côn đồ, ... nhưng là, ta cũng vẫn là một người ... ”

“ Gọi ta là Hoa Khiếu, ta biết những việc ta làm khiến người cảm thấy không thoải mái ” Hoa Khiếu chặn lời nói của Tần Sở Ca “ ta xác thực phải nói cho người. ”

“ Ta cùng Để Luật Dương là huynh đệ cùng cha khác mẹ, người hần là đã đoán được. ” Hoa Khiếu nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói.

Tần Sở Ca gật gật đầu.

“ Ta hẳn phải là ca ca của Để Luật Dương. Nhưng lão gia kia ... nhưng cha ta vì muốn tiến xa trên con đường danh lợi, đã không kết hôn cùng mẹ ta, mà cùng mẹ của Để Luật Dương kết hôn. Y vì thế thuận lợi chiếm được phần lớn cổ phần công ty của ông ngoại Để Luật Dương làm sính lễ. ”

“ Mẹ ta vô cùng thống hận nam nhân kia đã phụ lòng bà, nhưng bà không có khả năng để trả thù, bà chỉ cầm hai trăm vạn cha ta cấp cho gọi là phí nuôi nấng rồi rời đi. Bà là một nữ nhân vĩ đại, bà chỉ cần thời gian không đến mười lăm năm, đã có thể cùng nam nhân kia độ sức. Đương nhiên cũng không thể phủ nhận bà đã lợi dụng rất nhiều nam nhân mê luyến bà, nhưng dù vậy, bà cũng đã thành công, thế nên bà bắt đầu quá trình trả thù. ”

“ Nhưng nam nhân kia đã không đợi được sự trả thù của bà, mà nữ nhân kia đã sớm mất, ta không biết việc này có liên quan gì đến mẹ ta không, nhưng nữ nhân kia cơ thể thực vô cùng yếu nhược. Cha ta ... đúng là ác giả ác báo, rất nhanh mất đi sinh mệnh. Ta không biết đến cuối cùng có phải ông vẫn còn sót chút lương tâm không, ông đã đem ba mươi phần trăm cổ phần công ty cho ta. Phải biết rằng ông cũng chỉ có không đến bảy mươi phần trăm cổ phần công ty, cứ như vậy cho ta gần một nửa số cổ phần, một nửa còn lại cho Để Luật Dương. ”

“ Người có thể tưởng tượng được Để Luật Dương hận ta bao nhiêu, tự nhiên xuất hiện một huynh trưởng cướp đi phân nửa số cổ phần nguyên bản là của hắn. Hơn nữa, trong di chúc cha ta có viết, nếu như ta chết, số cổ phần này liền tự động chuyển sang cho mẹ ta, nếu mẹ ta cũng không còn, liền chuyển toàn bộ vào quỹ từ thiện. Cho nên Để Luật Dương dù hận cũng không thể làm gì được ta. ”

“ Nam nhân kia đã chết, quan hệ giữa chúng ta liền ở trạng thái cân bằng. Mẹ ta có ý định đem công ty của Để Luật Dương đoạt lấy, công ty đó đáng nhẽ phải là của ta, nhưng ta đã có tuyệt đại công ty của bà, cho nên đối với công ty của Để Luật Dương hứng thú đều không lớn. ”

“ Thăng đến khi Hứa Phàm Ưc xuất hiện, đánh vỡ thế cân bằng này. ”

Tần Sở Ca không được tự nhiên xê dịch vị trí một chút, nhưng cũng không làm gián đoạn hoài niệm tự thuật của Hoa Khiếu.

“ Hứa Phàm Ưc là nhi tử của tỷ tỷ mẫu thân Để Luật Dương, y cùng Để Luật Dương vốn là huynh đệ họ hàng. Hứa Phàm Ưc ... y cùng người kì thực không hề giống nhau, ta không biết vì sao Để Luật Dương lại cảm thấy người cùng y giống nhau. ” Hoa Khiếu nhìn Tần Sở Ca, nhẹ nhàng lắc đầu, “ Hứa Phàm Ưc ... làm cho người ta có cảm giác một trận gió to là có thể thổi bay y đi. Y thực yếu đuối, khi nói chuyện âm thanh không vượt quá năm mươi đề-xi-ben, luôn cúi đầu, khi cười tay cũng luôn mân miệng, đại đa số thời gian y đều lặng lẽ xem sách. ”

“ Ta đoán mẫu thân Để Luật Dương lâm bệnh mất cũng là vì mắc loại bệnh này. Dường như là do động mạch não không giống người thường, rất dễ vỡ, gây xuất huyết não dẫn đến tử vong. ”

“ Ta tuy rằng đối với y không phải là nhất kiến chung tình, nhưng nghĩ ta cùng hắn là huynh đệ, có lẽ quan điểm thẩm mỹ cũng gần nhau, ta rất nhanh liền thích y – liền ngay cả tính hướng, hai chúng ta cũng giống nhau. ”

“ Chuyện tình sau đó ... ” Hoa Khiếu nhún vai, “ đơn giản là Hứa Phàm Ưc thích ta, Để Luật Dương liền đem hết thủ đoạn đem y đoạt đi, cuối cùng bệnh của y là do ta cùng Để Luật Dương hấn tranh chấp mà bạo phát ... Để Luật Dương đem nguyên nhân cái chết của Phàm Ưc quy lên người ta, cũng cho rằng Phàm Ưc là yêu hắn chứ không phải yêu ta. Vì thế nhiều năm qua, cho dù là vấn đề sinh ý hay sự việc khác, y đều tranh giành với ta, hơn nữa nhất định phải thắng. ”

“ Đã sáu năm rồi, ta nghĩ Để Luật Dương đã quên Hứa Phàm Ưc, nhưng người lại xuất hiện. ” Hoa Khiếu nhìn thật sâu Tần Sở Ca, “ ta không biết Để Luật Dương nghĩ như thế nào lại muốn biến người thành Phàm Ưc, nhưng ta tuyệt đối không cho phép. ”

“ Tuy rằng bộ dáng người cùng Phàm Ưc giống nhau, nhưng tính cách các người hoàn toàn bất đồng. Ta càng thích tính cách của người hơn. Cảm tình của ta đối với Hứa Phàm Ưc lúc trước, một phần là thích, một phần là do y thích ta nên ta cũng thích y, còn lại ta cũng không phủ nhận chính là vì ý định muốn tranh đoạt cùng hắn. Nhưng người không giống với Phàm Ưc, người cùng y là hai người khác biệt, ta thích người là vì sự nghịch ngợm khiêu thoát của người, sự thiện lương của người (Tần Sở Ca thực sự thiện lương

ư?), còn có chút không được tự nhiên của người. ” Hoa Khiếu nắm lấy tay Tần Sở Ca, bắt đầu thổ lộ, “ cho nên, Sở Ca, cho ta một cơ hội, đừng vì Đế Luật Dương mà cự tuyệt ta, thỉnh người tin tưởng ta, ta tối thích hợp làm người của người. ”

Tần Sở Ca cơ hồ lại bị câu nói của y đánh ngã, giống như lần trước vội rút tay về, “ Hoa tiên ... Hoa Khiếu, ta thực cảm tạ người đã giúp ta thoát khỏi nơi đó, nhưng ta thực sự không thích nam nhân ... bất quá, ta cũng không có gì có thể báo đáp người, nếu người cho ta ở lại cạnh người, ta có thể cùng người lên giường, nhưng chuyện khác ... ”

“ Sở Ca! Ta chính là thích người chứ không phải thích thân thể của người! Người sao có thể nói chính mình như vậy? Người đây là vũ nhục ta cùng là vũ nhục chính người! ” Hoa Khiếu vẻ mặt phần nộ, thanh âm cũng lớn hơn trước.

Tần Sở Ca sững sốt, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, có chút không biết làm sao, “ khụ khụ... đó là do ta hiểu sai ... nhưng ta không có tiền để trả lại cho người...”

“ Ta cần tiền của người làm gì? ” Hoa Khiếu nghi hoặc nói.

“ Người không phải đã cứu ta sao? ” Tần Sở Ca cắn cắn môi, chẳng nhẽ từ đầu đến giờ y vẫn hiểu sai sao?

“ Người cho là ta cứu người để đòi thù lao à! ” Hoa Khiếu dở khóc dở cười, “ ta chỉ hy vọng người có thể ở lại bên ta ... là ta quá ích kỷ, bất quá ... thực sự, xin người đừng đi, cho ta một cơ hội được không? ”

“ Ta cũng không có nơi nào để đi ... ” Tần Sở Ca lẩm bẩm nói, rồi mới lộ ra nụ cười bĩ bĩ (vâng, là kiểu cười gian xảo của em ý đấy ạ! ^0^) từng cười, “ như vậy sẽ ở nhà người ăn chơi hết tiền của người. ”

Hoa Khiếu như nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy hôn nhẹ lên mặt Tần Sở Ca một cái, “ ta thật cao hứng, hy vọng người cũng thật cao hứng, vương tử của ta. ”

“ Chúng ta có thể thương lượng một chuyện được không? ” khẩu khí của Tần Sở Ca bắt đầu thả lỏng, lại bắt đầu mặt dày ý kiến.

“ Ân! ”

“ Còn gọi ta là vương tử lần nữa, ta liền đem cơm hôm qua phun ra cho người xem!” Tần Sở Ca nói, vuốt vuốt cơ thể đang nổi đầy da gà của mình.

9. Chương 9

Đế Luật Dương yên lặng buông điện thoại xuống, nhưng hiện giờ nếu có ai nhìn vào mắt hắn có lẽ sẽ bị ánh mắt tràn đầy tơ máu của hắn dọa sợ. Tay hắn nắm lấy cạnh bàn, trước mắt dần biến thành màu đen, bàn tay nắm chặt cạnh bàn bằng gỗ càng dùng lực khiến nó phát ra những âm thanh kéo kẹt rất nhỏ.

Trên đời chỉ có một người khiến hắn nếm trải cảm giác thất bại như vậy, đời này chỉ có một, chính là Hoa Khiếu.

Đế Luật Dương kéo chiếc ghế xoay qua, thật mạnh ngồi lên trên mặt ghế, đầu tựa lên phần lưng ghế mang theo hương vị da thuộc, nhắm mắt lại, thật sâu hấp khí.

Hắn giống như lại thấy được cái vung tay của hắn cùng Hoa Khiếu năm đó, Phàm Ưc lao tới can ngăn bị hắn một tay đẩy ngã trên mặt đất, rồi bộ dáng của y khi huyết theo mũi và miệng cùng chậm rãi chảy ra.

Hắn nhớ đến khi đó huyết từng chút từng chút từ người Phàm Ưc chảy ra, độ ẩm từ thân thể người đó chậm rãi trôi đi, trong lòng, trong ngực, một thứ cảm giác không thể khống chế mạnh mẽ bùng lên.

Hoa Khiếu, người nghĩ rằng ta thật sự không dám động vào người sao?

Đế Luật Dương vô cùng khinh miệt cười cười, ổn định tâm tình chính mình. Cổ phần công ty, còn có người, lần này ta phải chiếm được toàn bộ.

.....

Tần Sở Ca gặp ác mộng.

Y mơ thấy lúc y còn bé, phụ thân y uống say khướt nằm úp sấp trên bàn, vừa khóc vừa nói, sau đó những người đòi nợ đến, xông vào phá cánh cửa cũ nát. Y mặc bộ quần áo rộng thùng hoảnh hoàn toàn không phù hợp với thân thể, trốn ở một góc nhà. Y nhìn thấy những kẻ đó đá văng cánh cửa, đem mặt mũi phụ thân đánh bầm dập, buông ra những lời ngạo mạn, rồi mới hung hổ rời đi, phụ thân nằm ngửa trên mặt đất, không hề tức giận

Y mơ thấy phụ thân hòa ái vuốt ve đầu của y, nói y là người phụ thân yêu nhất, giây lát sau đó, vẻ mặt phụ thân lại trở nên thập phần dữ tợn, khắp trụ cổ y, nói y chính là kẻ đã phá hủy cuộc đời người

Y không ngừng giãy dụa, mặt nghẹn đỏ, lỗ tai không ngừng kêu to, hai chân từ từ rời khỏi mặt đất, bắt động

Rồi phụ thân buông lỏng tay ra, ôm lấy y gào khóc, gọi tên một người nam nhân xa lạ

Nhoáng một cái, thời gian trôi tới thời điểm y lớn hơn một chút, y đang đứng cạnh thùng rác ven đường trở mình tìm kiếm chút đồ có thể bán lấy tiền, lại bị một đại thúc biến thái theo dõi, kéo vào bên trong một ngõ tắt nhỏ. Y khóc gào, cố gắng giãy khỏi bàn tay to lớn *** loạn kia, sau đó y thấy phụ thân vọt lên, đem kẻ kia đánh thật đau, đó là lần đầu tiên y nhìn thấy bộ dáng giận dữ của phụ thân, cũng là lần cuối cùng

Có một ngày, sau khi y kiểm xong rác rưởi về nhà, y phát hiện đầu ngõ có một đám người vây quanh, thấy y đến, mọi người đều tản ra để y thấy rõ người nằm giữa vũng máu

Quần áo phụ thân mặc, khuôn mặt của phụ thân

Một đoàn huyết vụ

.....

“ Sở Ca ... Sở Ca, người tỉnh tỉnh ... Sở Ca! ” Hoa Khiếu vỗ vỗ khuôn mặt bị che kín bởi mồ hôi lạnh của Tần Sở Ca, nhẹ giọng gọi. Gã vốn định đến gọi Tần Sở Ca ăn điểm tâm, lại vừa lúc nhìn thấy bộ dáng gặp ác mộng không thể kiềm chế được của y.

.....

Tần Sở Ca nhìn thấy đầu của phụ thân cơ hồ bị đập vỡ, nửa người dưới cũng là máu chảy đầm đìa.

Không có cảnh sát nào nguyện ý điều tra án tử này, cho dù từ miệng phụ thân có hỏi được một chút manh mối, cũng không có cảnh sát nào nguyện ý điều tra.

Tần Sở Ca nhớ rõ, khi đó y không hề rơi một giọt nước mắt nào, y chỉ là kéo di thể của phụ thân đi, đi ở trên đường, đi tới ...

.....

“ Sở Ca! Người tỉnh, tỉnh! ” Hoa Khiếu nhìn Tần Sở Ca bắt đầu tự cắn miệng mình, biểu tình có chút dọa người, bắt đầu dùng khí lực thật lớn lay tỉnh y khỏi tình trạng bóng đè.

.....

Tần Sở Ca bị những người đòi nợ kia dọa chết khiếp, giống như bộ dáng của phụ thân trước kia.

Không có cách nào, y chỉ có thể bắt đầu trộm, nhưng tỷ lệ bị tóm rất cao, luôn luôn bị người ta đuổi theo đánh đuổi...

.....

Mặt đau quá...

Hoa Khiếu cuối cùng cũng dùng sức hạ xuống mặt y một cái tát, Tần Sở Ca nhú nhú mày, cuối cùng mở mắt, hốt hoảng giống như còn đang trong mộng, bị đau đốn trên mặt hành hạ, y không tự chủ được nâng tay xoa xoa má.

“ Sở Ca, người cuối cùng cũng tỉnh ... ” Hoa Khiếu nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở bên giường, thân thiết hỏi, “ gặp ác mộng? ”

Tần Sở Ca nửa ngày sau mới phản ứng lại, nhận biết người bên cạnh là ai, y bắt đầu cào cào mái tóc bị mồ hôi lạnh thấm ướt. cười cười nói, “ đúng vậy, thật không có tiền đồ, lớn như thế này còn gặp ác mộng ... ”

“ Tốt lắm, nhanh chuẩn bị một chút, ta đã làm điểm tâm cho ngươi, nhanh ăn không nguội mất. ” Hoa Khiếu thấy y không nói, cũng không hỏi nhiều, đứng dậy rời đi, còn chăm sóc đem cửa phòng ngủ đóng lại.

Tần Sở Ca dựa vào đầu giường xa hoa, ngáy người nửa ngày, rồi mới từ giường lớn bật dậy, lao vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

.....

Ánh mắt của Tần Sở Ca lướt trên bàn, “ Hoa ... Hoa Khiếu, người chắc chắn là không gọi người ngoài làm? ”

Hoa Khiếu đẩy đẩy kính mắt của mình, đem đôi đũa đặt tại món ăn tinh xảo trước mắt Tần Sở Ca, khẽ cười nói: “ Sao vậy? Không tin là ta làm sao? Yên tâm đi, trăm phần trăm chính là ta làm đó. ”

Tần Sở Ca cầm đũa hướng tới một đĩa thức ăn sáng, rồi chậm rãi đưa tới miệng ... mỹ vị đến mức y cơ hồ muốn rơi nước mắt.

“ Ăn ngon! Ăn ngon thật! ” Tần Sở Ca lập tức quên mất hai chữ rụt rè viết thế nào, bắt đầu như gió thu cuốn hết lá vàng, trước mặt mặc dù có bốn năm đĩa con đựng thức ăn, chứa bốn năm món khác nhau, nhưng tổng số không nhiều. Hoa Khiếu chỉ có thể ăn trứng rán với bánh mì sữa, các món khác đều bị Tần Sở Ca dọn dẹp sạch sẽ.

Tần Sở Ca sát sát bột bánh mì dính ở khóe miệng, dựa người vào lưng ghế cao cao phía sau, thoải mái vỗ bụng đánh ách một cái, lại giống như đại gia, khóe miệng còn thêm ngậm cây tăm.

Hoa Khiếu bắt đắc dĩ tự mình thu dọn chén bát.

Tần Sở Ca ăn no muốn chết. Tuy rằng trước đây ở nhà Đế luật Dương, đầu bếp của hắn nấu ăn cũng tương đối ngon, nhưng áp lực không khí trên bàn như muốn đâm thủng dạ dày y, làm sao còn tâm trí mà thưởng thức đồ ăn. Hơn nữa, tuy rằng cùng một món, nhưng món ăn Hoa Khiếu làm còn mang theo chút hương vị gia đình, làm cho y càng cảm thấy ấm áp.

Cảm giác tốt đẹp của Tần Sở Ca đối với Hoa Khiếu dần tăng lên một chút, chỉ là một chút thôi.

10. Chương 10

Cuộc sống hiện tại của Tần Sở Ca chỉ có thể dùng bốn chữ ‘ hỗn ăn chờ chết ’ để hình dung, cực kỳ sa đọa, cực kỳ thối nát. Lúc này, trên tường đặt một chiếc TV hiện đại cực lớn, trên bàn trà bày một đồng lớn đồ ăn vặt, y một bên nghe nhạc một bên ăn khoai, vô cùng thoải mái.

Hoa Khiếu phải đi làm không ở nhà, y tự nhiên cũng phải lợi dụng tài nguyên, hảo hảo hủ bại.

Kệ đĩa ... có bày AV ...

Chỉ có thể nói, AV Hoa Khiếu lưu trữ vô cùng phong phú, bất luận là AV tình yêu, AV nghệ thuật, hay AV chiến tranh, AV kinh dị, cái gì cũng đều có (k còn gì để nói Hoa ca đúng là ...). Hơn nữa động tác trong này lại cực kỳ rõ ràng, cực kỳ kích tình mà ...

Tần Sở Ca mê đắm nhìn chằm chằm đôi gò bồng hùm dưng của nữ nhân, nước miếng đều chảy ra tới ba thước, ngay cả khi đưa nước uống cũng đưa nhằm tới tới cằm — uống sai nơi.

“KI...KIMOJIYI...YADA...” dù hai câu nói này thế giới không thông dụng, Tần Sở Ca thường ngày có ngu ngốc tới đâu cũng nghe hiểu được.

Tuy vậy cho dù nữ nhân kia kêu đến nỗi muốn phá nát trần nhà, Tần Sở Ca uể oải nhìn nhìn thân dưới, gia hỏa kia vẫn bán nhuyển không ngạnh lên nổi.

Y xem AV vốn là để nghiệm chứng một chút xem mình có đúng hay không vẫn còn bình thường, hiển nhiên, phải nói là y rất không bình thường, kích thích này dường như không đủ mạnh.

Ánh mắt mê đắm của Tần Sở Ca dần tán đi, đầu óc mê mang, nhìn chằm chằm vào tiểu đệ đệ của mình, thế này là không được a.

Y lại tiếp tục lục lại đồng AV lưu trữ của Hoa Khiếu, lấy ra một cuộn phim thực kích bạo, tiếp tục xem — có lẽ là do nữ nhân này bộ ngực không đủ lớn, đổi cái khác thử xem.

Thương tình khoảng không, bộ ngực đủ lớn, đến đây đi

Tốt, tập trung tinh thần — Úc? đây là thứ gì vậy?

Tần Sở Ca nhú mày.

Màn ảnh run run hỗn loạn, tiếng cười khanh khách của nam nhân, ống kính hạ xuống, Tần Sở Ca thấy rõ ràng người trong băng, thật sự là cùng y rất giống, rất giống.

Thanh âm ôn nhu của Hoa Khiếu hợp cùng âm hưởng bên trong truyền ra, ” Phàm Úc, đừng thẹn thùng, quay cũng là để cho chính mình xem ... “

Nam nhân kia vẫn túm chặt quần áo của mình, ngượng ngùng cười, nghĩ nghĩ, chậm rì đem áo lông của mình cởi ra, chính là như vậy mặt liền hoàn toàn đỏ bừng, “ ta ... người đừng quay ... ”

Hoa Khiếu lùi camera lại để ở tủ đầu giường phía xa, lại có thanh âm phát ra từ trong băng, “ muốn ta giúp người? ” rồi một trận tiếng hôn môi trầm thấp vang lên.

Tầm nhìn của Tần Sở Ca bị chuyển xuống.

Camera không tốn chút sức tiến đến gần, quần áo của Hứa Phàm Úc đã muốn thoát hết, chỉ còn lại một cái quần lót, mặt đỏ hồng nằm ở đó, lại muốn lấy tay ngăn chặn màn ảnh, “ đều là người nói ... chúng ta có cái gì hay để chụp a? ”

“ Chúng ta sau này già rồi bất động còn có thể nằm xem phim, chẳng phải rất có ý nghĩa? ” thanh âm của Hoa Khiếu mang theo chút trêu chọc, màn ảnh động đập vài cái, hẳn là Hoa Khiếu cũng đem quần áo của chính mình cởi, “ giúp ta đem quần cởi xuống đi tình yêu ... ”

Tần Sở Ca ghê tởm mắc ói, nguyên lai không phải là Hoa Khiếu sau khi gặp y mới ghê tởm như vậy, mà là sớm đã có bệnh căn a.

Hai người vòng vo hơn nửa ngày sau đó mới bắt đầu vào quỹ đạo, Hoa Khiếu đem camera điều chỉnh thật tốt đặt hảo ở đầu giường, rồi mới bắt đầu hôn toàn thân Hứa Phàm Úc, hai người cơ hồ không lúc nào không hôn môi, hai đôi môi dường như dính chặt vào nhau.

Tần Sở Ca thấy người cùng mình tương tự trên mặt hiện lên biểu tình mê say tới dọa người, cả người y không khỏi run lên.

Thanh âm của Hứa Phàm Úc rất nhỏ rất nhỏ, mỗi khi Hoa Khiếu hôn tới chỗ mẫn cảm y đều tỉnh tề rên hừ một tiếng, giống như con mèo nhỏ làm nũng, hai tay say mê ôm lấy cổ Hoa Khiếu, tùy ý để gã vuốt loạn trên người mình.

Tần Sở Ca liếm liếm môi, thay đổi tư thế ngồi trên sofa.

Thời gian tiền diễn dài đến kinh người, Hoa Khiếu kiên nhẫn trước tiên để Hứa Phàm Úc giải phóng một lần trên tay gã, rồi hai người lại toái toái hôn môi thật lâu, sau đó gã mới cầm lấy trơn dịch bắt đầu khuếch trương.

Về mặt của Hứa Phàm Úc xem không rõ lắm, nhưng từ thanh âm của y có thể biết y có điểm khó chịu, Hoa Khiếu an ủi hôn Hứa Phàm Úc, nhưng tay vẫn không ngừng lại tiếp tục khai thác.

Thẳng đến khi phát ra tiếng nước không nhỏ, Hứa Phàm Úc mới nhỏ giọng tức giận nói “ vào đi ”, Hoa Khiếu vẫn tỏ ra cực kỳ thân thiện hôn hôn trán y, nâng chân y đặt lên giữa khuỷu tay, chậm rãi sáp vào.

Hứa Phàm Úc gắt gao ôm lấy Hoa Khiếu, phát ra một tiếng rên rỉ, người cũng cung ứng cong lên.

Hoa Khiếu cười nói: “ Thoải mái không tình yêu ... muốn ta mau một chút hay không? ”

Hứa Phàm Ưc phe phẩy đầu, nhỏ giọng rầm rì, nhưng chân lại lặng lẽ bò lên thắt lưng của Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu lại như vẫn như cũ ôn nhu chuyển động mà không mất vẻ sẵn sàng, thông thả co rúm, biên độ không quá lớn, nhưng hiển nhiên cũng có thể mang đến khoái cảm bởi vì tiếng rên rỉ của Hứa Phàm Ưc cực kỳ sáng khoái.

Tần Sở Ca đem cầm đặt lên đầu gối, chân dẫm lên mặt bàn trà, mặt không chút thay đổi dán chặt vào màn hình.

Ôn nhu như thế làm không biết bao nhiêu thời gian, khiến y phải lấy điều khiển tua mau tới thời điểm, Hoa Khiếu xem ra cuối cùng cũng đạt tới cao trào, tốc độ luật động cũng nhanh hơn, thanh âm của Hứa Phàm Ưc cũng mạnh mẽ cất cao, đem chân gắt gao khóa lại trên người Hoa Khiếu.

Không đến nửa phút, Hoa Khiếu từ trong thân thể của Hứa Phàm Ưc rút ra, lấy tay xoa nắn, động mảy cái liền bắn tới; mà Hứa Phàm Ưc tại khi Hoa Khiếu rút ra cũng liền đạt tới cao trào.

Thanh âm chợt chỉ còn lại tiếng thở dốc. Hứa Phàm Ưc hiển nhiên là mệt muốn chết rồi, nằm ở nơi đó không nhúc nhích. Hoa Khiếu nâng người dậy, sau đó lại càng ôn tồn, ôn nhu hôn lên khóe môi, cái mũi cùng trán của Hứa Phàm Ưc. Hứa Phàm Ưc cũng ôm lấy đầu gối, không ngừng cùng nhau dây dưa.

Cuối cùng Hoa Khiếu vươn tay đem camera tắt, cuộn phim phát ra tiếng tư lạp tư lạp trước khi hoàn toàn trống rỗng.

Tần Sở Ca ngồi ở trên sofa, tay đặt trên dục vọng của mình, dùng sức bộ lộng, không lâu sau cũng liền bắn ra.

Y chết lặng cầm trầu chỉ (1) trên bàn, đem dục vọng của mình chà lau sạch sẽ rồi mới lạnh lùng cầm một tờ giấy khác đem chất lỏng còn vương trên mặt bàn lau sạch.

Không biết vì sao, y đột nhiên liền cảm thấy ... người có cùng khuôn mặt với mình kia, hảo hạnh phúc.

Bởi vì y chưa bao giờ biết làm cái loại sự tình này cũng có khoái hoạt.

(1) trầu chỉ: giấy lau

11. Chương 11

Hoa Khiếu nhận được điện thoại của mẫu thân gã – Hoa phu nhân, “ Vâng, vâng, con đúng là có tiếp nhận một nam nhân ... vâng, con hiểu được, người biết là con luôn muốn thắng Đế Luật Dương, cái gì cũng không thay đổi ... đúng vậy ... ” Hoa Khiếu liên tục xác nhận, dù sao tình hình cụ thể gã cũng không cần nhiều lời, Hoa phu nhân nếu có gọi điện thoại tới thì nhất định là đã điều tra rõ ràng, hơn nữa trong còn nắm chắc trong lòng.

Thanh âm của Hoa phu nhân vẫn lãnh liệt như trước, “ đợi cho chuyện này xong rồi, con lập tức theo sự an bài của ta, cùng thiên kim tiểu thư của Thanh gia gặp mặt, con đều đã hơn ba mươi tuổi rồi còn không biết an an ổn ổn tìm một nữ nhân, tuy rằng ta không phản đối con cùng Đế Luật Dương cạnh tranh nam nhân này, nhưng là phải tốc chiến tốc thắng, nếu ảnh hưởng tới lợi ích của con ta liền lập tức xử lý y, y không phải Hứa Phàm Ưc, không đáng để con dùng nhiều tiền đi tranh đoạt. ”

“ Con hiểu được mẹ ... vâng, con sẽ không cùng Đế Luật Dương đối chọi gay gắt, con sẽ đứng mực ... ân, hẹn gặp lại mẹ. ” Hoa Khiếu hít một hơi thật sâu, nắm tay khép lại, tùy tay cầm điện thoại ném nó vào giữa ngăn kéo bàn, mở văn kiện hôm nay cần xử lý ra.

Thời điểm Hoa Khiếu về đến nhà, gã phát hiện trong phòng tối đen tựa như không có người ở, trong lòng nhất thời căng thẳng, bật đèn lên lại phát hiện Tần Sở Ca đang nằm trên sofa ngủ, bên người là một đồng hồ ăn vặt loạn thất bát tao, lúc này gã mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hoa Khiếu nhẹ nhàng tiêu sái tới bên cạnh sofa, Tần Sở Ca không tỉnh lại, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng nước mắt trên mặt y, bộ dáng y ngủ có vẻ như thật không an ổn.

Tuy rằng Hoa Khiếu đối với y cũng không có tình cảm gì, nhưng nhìn đến khuôn mặt tương tự người ấy kia gã lại chợt cảm thấy khó chịu cho dù gã có lấy bao nhiêu cái cớ để phủ nhận, gã vẫn yêu thương Hứa Phàm Ưc, cho dù y chính là một lợi thế để gã và Đễ Luật Dương đối kháng với nhau, có lẽ yêu là không sâu đi, nhưng mà nhiều năm qua như thế đây lại là người duy nhất làm gã động tâm.

“ Phàm Ưc ... ” Hoa Khiếu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tần Sở Ca, thấp giọng gọi.

Tần Sở Ca chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu âm thầm xấu hổ, khuôn mặt vẫn tươi cười như cũ, “ Sao lại ngủ ở chỗ này? Người không thoải mái sao? Đứng lên đi, ta đi làm cơm chiều cho người. ”

Tần Sở Ca nhu nhu mắt, nhếch môi, “ nhanh đi nhanh đi, ta sắp đói chết rồi! ” rồi mới tại thời điểm Hoa Khiếu xoay người rời đi lộ ra một chút âm đạm.

Nếu loại ôn nhu này thật dành cho chính mình, thì có bao nhiêu hảo.

Con người một khi rơi vào lưới tình, cũng liền trở nên yếu ớt mà kiên cường.

Vừa nãy Tần Sở Ca lại mộng — y gần đây luôn nằm mơ, có lẽ tại ban ngày suy nghĩ nhiều lắm, cho nên mới thường xuyên mơ những giấc mơ kì quái.

Y mơ thấy Hoa Khiếu ôn nhu ôm y, một bên hôn y, một bên một lần lại một lần nói ta yêu người, ta yêu người. Y cũng thực kích động đáp trả gã, nhưng câu ta yêu người tiếp theo kia lại bị câu nói phía sau của Hoa Khiếu đánh vỡ.

Hoa Khiếu liên tục gọi “ Phàm Ưc ” “ Phàm Ưc ” rồi mới vuốt ve thân thể y.

Tần Sở Ca đột nhiên liền khóc, sau đó y mới biết y không chỉ là khóc trong mộng, trên thực tế y cũng chảy nước mắt. Tuy rằng y biết rõ vai diễn của mình là gì nhưng tâm cũng không khỏi vỡ nát.

Có lẽ kia cũng không phải tình yêu, y chỉ là bị phủ định con người thực của mình mà khổ sở đến rơi nước mắt.

Y không chịu nổi cái loại thống khổ này, cho nên y giãy dụa tỉnh lại, Y biết kia bất quá cũng chỉ là một giấc mộng, dù cho vừa dài vừa trần thực nhưng cũng chỉ hơn mười giây mà thôi. Mộng thực ngắn ngủi, nhưng khi tỉnh lại, thanh âm nhẹ nhàng gọi “ Phàm Ưc ” kia vẫn khiến y rơi trở lại cơn ác mộng kia.

Y đột nhiên nghĩ không muốn mở mắt.

Nhưng y vẫn mở mắt.

Nếu y cũng có thể có được loại ôn nhu này ...

Tần Sở Ca giật mình tỉnh táo lại, đáp lại tiếng gọi của Hoa Khiếu, mặt lộ ra vẻ tươi cười ngây ngô, giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Bữa cơm chiều này ăn thật no, tuy rằng trong yên lặng. Hai người tựa hồ đều rất ăn ý không đề cập tới chuyện vừa rồi, Hoa Khiếu gấp một miếng thịt vào bát y, y cũng không từ chối, đồ ăn hảo liền ăn cũng ngon tiêu diệt thẳng hai bát cơm, đến khi bụng cảm thấy chướng đến yết hầu rồi mới buông đũa.

“ Để ta giúp người ... ” ăn xong Tần Sở Ca liền giúp Hoa Khiếu rửa bát, Hoa Khiếu cũng không nói gì, vẫn nhất quán tươi cười, nhả nhận mà ôn nhu tiếp nhận chén đĩa đầy mỡ đưa tới, đặt trong bồn cọ rửa.

Khi ngủ.

Tần Sở Ca thay áo ngủ nằm dang rộng tay chân trên giường. Giường thật mềm mại, so với cái giường dây thép đan trong phòng y thuê tốt hơn rất nhiều, nhưng y vẫn không sao ngủ được.

Vọt tới phòng tắm tắm rửa, Tần Sở Ca dùng khăn mặt nhu nhu đầu, dang rộng tay chân thả mình rơi xuống giường, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng vớ vẩn mà lớn mật.

Y đột nhiên muốn cùng Hoa Khiếu làm tình.

Có lẽ nhờ tác dụng cuộn băng ghi hình kia đi, y đột nhiên khát vọng cùng nam nhân làm tình, không, phải là Hoa Khiếu, y một chút cũng không muốn cùng Để Luật Dương phát sinh loại quan hệ này.

Y cũng muốn được ôn nhu đối đãi một lần, cho dù người kia thông qua y tìm kiếm hình bóng một người khác, nhưng y vẫn tin tưởng, với tính cách của Hoa Khiếu gã vẫn thâm tình, chân thành gọi “ Sở Ca ”.

Có lẽ cùng tên gốc Để Luật Dương ở chung, giờ liền bị lây nhiễm tính biến thái. Tần Sở Ca buồn rầu chôn đầu vào ổ chăn, nhưng ý niệm này liên tục di chuyển trong đầu không thể quên đi.

Chân y giống như không phải của mình.

Y khoác áo ngủ, dọc theo hành lang đi tới phía trước, trên sàn nhà phía trước lộ ra ánh sáng, ánh sáng nhỏ vun của ngọn đèn từ khe cửa chui ra, Hoa Khiếu còn chưa ngủ.

Tần Sở Ca gõ gõ cửa phòng, y không chờ Hoa Khiếu cho phép, tự mở cửa tiến vào, cửa không khóa.

Hoa Khiếu đang ngồi trước bàn xem tư liệu, nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn, đẩy đẩy mắt kính dường như có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền mỉm cười đứng lên, “ Sở Ca, như thế nào muộn thế này còn chưa ngủ? Có chuyện gì không? ”

Tần Sở Ca khép chân đứng ở đó, dường như cũng quên mất cách biểu đạt ngôn ngữ, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm ngón chân của mình giống như nơi đó có vàng vậy.

Rất nhanh một cái ôm ấm áp bao lấy y, thân thể bị Hoa Khiếu ôm đứng lên, “ tuy rằng là mùa hè, nhưng sàn nhà vẫn thực lạnh, chân trần càng dễ dàng bị đông lạnh, tình yêu của ta. ” Hoa Khiếu đem y đặt trên giường, thanh âm ôn nhu.

Nước mắt của Tần Sở Ca không kịp được liền chảy xuống. Y cảm thấy được chính mình đang không ngừng chối bỏ, lại cảm thấy chính mình như thế thật không giống đàn ông — cho dù từng bị nam nhân áp qua, nhưng y vẫn là nam nhân a, không thể giống như nữ nhân, nói khóc liền khóc.

Nhưng đôi khi nghiêm khắc khiến kẻ khác không thể phá vỡ, ôn nhu lại khiến cho người ta không chịu nổi.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại ôm lấy thắt lưng Hoa Khiếu, mặt chôn ở trong ngực gã, lúc này, y có thể ngửi thấy rõ ràng mùi nước hoa nam nhân trên người gã, tay y thoáng chốc siết chặt thêm một chút.

“ Ôm ta ... ” Tần Sở Ca nhẹ nhàng nói, trong thoáng chốc lại như chưa từng nói gì.

=====

chương sau là có H nà, mọi người chuẩn bị bát đĩa ăn xôi thịt nhá:)))

12. Chương 12

Tần Sở Ca có thể cảm thấy Hoa Khiếu trong nháy mắt liền cứng ngắc, dừng khí vừa nãy y vất vả có được cũng liền như thủy triều rút đi, giãy khỏi cái ôm của Hoa Khiếu, y từ trên giường nghiêng người xuống chạy về phía cửa.

Trong nháy mắt khi tay y chạm đến cái nắm cửa kia, y liền bị ôm lấy, thân thể bị ném ngã sấp lên trên giường, Hoa Khiếu từ trên cao nhìn xuống áp chế y, lưng bởi vì quay ngược với ánh sáng lại khiến y càng không thấy rõ vẻ mặt gã.

Một cái hôn thanh thiển hạ xuống, Hoa Khiếu nhẹ nhàng hôn mi tâm, gã nhắm hai mắt lại, tay phải gắt gao nắm lấy cổ tay Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca cũng nhắm mắt lại, nước mắt rất nhanh liền chảy ra, rơi xuống khoe miệng vẫn đang nhận lấy nụ hôn của Hoa Khiếu.

Đây là nụ hôn đầu tiên của y.

Tần Sở Ca ôm lấy cổ Hoa Khiếu, giống như những gì Hứa Phàm Ưc đã làm trong cuộn băng ghi hình vậy, gắt gao ôm lấy, chủ động hôn sâu, sợ hãi liếm liếm đôi môi của Hoa Khiếu. Động tác này rất nhanh làm

dậy lên dục vọng của Hoa Khiếu, gã nhanh chóng chiếm lấy cả khoang miệng y, đầu lưỡi lão luyện quét loạn trong miệng y, liếm cả lên chân răng.

Tần Sở Ca chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không còn chỗ nào nghe theo sự chỉ đạo của bản thân. Bảo sao tất cả những người yêu nhau đều hôn môi a, đây quả thực là loại hành vi vô cùng hạnh phúc.

Thật vất vả hôn xong, Tần Sở Ca chỉ cảm thấy tầm mắt trở nên mờ mịt, không chỉ vì nước mắt che mờ, còn có loại xúc động dâng lên khiến y cái gì cũng không thấy rõ ràng.

Hoa Khiếu không nói thêm gì, chính là nhẹ nhàng đem áo ngủ mỏng manh của y cởi xuống, lộ ra thân thể trần truồng, rồi lại như đang cũng bãi mà hôn lên, từ trên trán hôn xuống, càng xuống dưới càng như liếm hấp, khiến Tần Sở Ca thoải mái khẽ rên một tiếng, theo động tác của gã cong người lên.

Hoa Khiếu tiếp tục hôn lên ngực Tần Sở Ca, chuẩn xác khiêu khích hai điểm đỏ trước ngực, bắt đầu thành thực mềm nhẹ khằng cắn, khiến cho hai điểm hồng anh bị gã hấp dụ dỗ trong miệng bắt đầu sưng lên. Tần Sở Ca rên rỉ, ôm lấy đầu Hoa Khiếu ở trước ngực mình, quyến luyến không muốn gã rời đi, hai chân cũng vừa động thật tốt như đang cổ vũ.

“ Thật thoải mái ... còn muốn ... ” Tần Sở Ca chưa từng chịu đối đãi như thế, y cũng lần đầu tiên biết nơi này quả thực rất hấp dẫn, nguyên lai điểm hồng anh trước ngực bị hấp cũng thực thoải mái.

Hoa Khiếu nhả tiểu hồng anh bị y làm ra sưng đỏ ra, nhẹ nhàng cười cười, nhiệt khí phun ra khiến thân thể đã bị gã làm cho hấp dẫn lại run lên một chút. Gã vươn tay đem tiểu hồng anh còn chưa được chiếu cố bên trái vuốt ve sau đó tiếp tục liếm cắn xuống bên dưới.

“ A! ” Tần Sở Ca khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ, Hoa Khiếu dùng đầu lưỡi liếm lên thăm mao phía dưới, đầu lưỡi vặn xoắn đâm tới, nhẹ nhàng lạp xả, tự nhiên khiến cho y cảm thấy giữa đau đớn lại xuất hiện một tia tê dại.

“ Chưa từng được thoải mái như thế phải không? ” Hoa Khiếu cuối cùng cũng mở miệng hỏi, Tần Sở Ca nhìn vào hai mắt gã, nơi đó có ôn nhu, còn có một chút gì đó y xem không hiểu. Y thành thực gật gật đầu, “ đừng dừng lại ... lỏng như vậy đều hảo ... đừng có ngừng xuống dưới ... ” y nói ra những lời mà ngay cả bản thân cũng không thể tin nổi, dường như lại nhẹ nhõm thở dài một hơi, đem khát vọng sâu nhất trong lòng mình nói ra.

Hoa Khiếu yêu thương triển miên hôn Tần Sở Ca, “ giao cho ta ... tin tưởng ta, ta sẽ làm cho ngươi cảm thấy khoái hoạt ... ” Hoa Khiếu hôn lên vành tai đã đỏ bừng của y, “ Sở Ca ... của ta ... ”

Tần Sở Ca cảm thấy trái tim trong ngực đập ngày càng nhanh, càng mạnh.

Thân thể Hoa Khiếu lại tiếp tục dời xuống, lúc này gã trực tiếp liếm lên dục vọng của Tần Sở Ca, động tác này làm Tần Sở Ca co rúm lại, sinh khí nói: “ đừng ... trực tiếp làm đi ... quá ... ”

Hoa Khiếu ngậm lấy toàn bộ dục vọng của y hàm trong miệng, khoang miệng ấm áp khiến Tần Sở Ca trải nghiệm khoái cảm từ trước đến nay chưa từng biết đến, mà Hoa Khiếu lại cứ giữ nguyên tư thế như vậy ngẩng đầu liếc nhìn Tần Sở Ca một cái, như có như không nở nụ cười, rồi mới bắt đầu phun ra nuốt vào dục vọng của y, tay cũng không nhàn rỗi, không phải đùa bỡn hai tiểu cầu phía dưới thì chính là vuốt ve hai tiểu anh phía trên.

Tần Sở Ca cao giọng rên rỉ, cuối cùng không tự chủ được nắm lấy tóc Hoa Khiếu, đem dục vọng của bản thân hướng trong miệng gã ra sức trườn tống.

Hoa Khiếu nhận thấy dục vọng của Tần Sở Ca ở trong miệng mình bắt đầu trướng lên, gã liền đem dục vọng của y phun ra, nhẹ nhàng kháp trụ phần đỉnh đầu. Tần Sở Ca bất mãn giật mình, phát ra những tiếng oán hận mờ mịt.

“ Đừng có gấp ... sẽ khiến ngươi càng thoải mái ... ” Hoa Khiếu như an ủi hôn lên thân Tần Sở Ca, rồi mới đến từ từ đầu giường lấy ra một lọ trơn tề không nhiều không ít, chuẩn bị bôi trơn cho y.

“ Không có mỡ sao ...? ” thanh âm của Tần Sở Ca mềm nhũn, còn mang theo một tia bất mãn.

“ Vì cái gì phải dùng thứ đó? ” Hoa Khiếu đổ trơn tề lên ngón tay, chuẩn bị tìm đến phía sau Tần Sở Ca.

“ Ta thực bản ... hơn nữa, cũng không phải thu dọn không đúng sao? ” đầu ngón tay của Hoa Khiếu không ngừng đùa nghịch các nếp uốn, chậm rãi khai mở, đôi môi càng cực kì ôn nhu hôn lên mặt trong đùi Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca quay đầu sang một bên, muốn dùng gối thấm đi thứ chất lỏng đang từ khoeo mắt y không ngừng chảy xuống, thân thể lại thuận theo nâng lên giúp Hoa Khiếu dễ dàng thực hiện nốt động tác.

Rất nhanh ngón tay của Hoa Khiếu trong người y đã tăng lên ba ngón, mà Tần Sở Ca cũng thực không nhìn nổi nữa, “ mau vào ... Hoa Khiếu, lấp đầy ta ... mau ... ” Tần Sở Ca dùng chân vòng quanh thắt lưng Hoa Khiếu, ý bảo gã không cần khuếch trương nữa.

“ Ta sợ làm người đau. ” lời nói của gã cũng thể hiện gã không thể chịu đựng được nữa, nhưng dường như gã còn đang sợ làm bị thương Tần Sở Ca, ngón tay mềm nhẹ không ngừng chuyển động ra vào.

Tần Sở Ca đơn giản tự mình đứng lên, đẩy ngã Hoa Khiếu, nhìn chăm chăm dục vọng đã trướng lớn như muốn vỡ ra kia, mạnh mẽ hôn lên, giúp gã nâng dục vọng của bản thân để tại tiểu huyệt của mình, chậm rãi ngồi xuống.

Hoa Khiếu kêu lên một tiếng thở dài thỏa mãn, Tần Sở Ca ngẩng cổ, hít nhẹ một hơi, rốt cuộc dùng sức ngồi hẳn xuống.

Động tác này như tiêu hao hết khí lực của Tần Sở Ca, y ghé trên người Hoa Khiếu, thân thể gầy gò khẽ run, cúi đầu kêu lên một tiếng.

Hoa Khiếu lại giống như nhận được giấy thông hành, ôm Tần Sở Ca trở mình lại, áp lên trên người y, nâng chân y lên, bắt đầu trêu tống.

“ A ... a ... dùng sức a ... Hoa Khiếu ... dùng sức ... thao ta ... dùng sức ... ” Tần Sở Ca phóng dăng kêu lên, lần này y không có làm bộ, hoàn toàn là phát ra từ hy vọng muốn Hoa Khiếu mạnh mẽ thêm, làm cho y quên đi bản thân có phải hay không bắt chước người tên Phàm Úc kia, hay là nói, trong mắt Hoa Khiếu y rốt cuộc là ai.

Hoa Khiếu nâng chân y đặt lên vai mình, rồi mới mạnh mẽ đè xuống, “ là như thế này phải không? ” thất lưng hứa lực nâng lên, đánh sâu vào bên trong Tần Sở Ca, mà Tần Sở Ca cũng tùy theo gã đóng đưa đứng lên.

Động tác này tuy rằng không thô lỗ, nhưng mỗi lần lên xuống lại chạm đúng điểm mẫn cảm của Tần Sở Ca, làm y càng phóng dăng kêu rên, càng lúc càng có ngữ điệu.

Đến cuối cùng, Tần Sở Ca chỉ thể vô lực phe phẩy đầu, thừa nhận sự trêu sấp của Hoa Khiếu, giống như đạt được tới đỉnh điểm, ánh mắt dần tan rã.

Lúc bắt đầu, Tần Sở Ca từng bắn một đợt, mà bây giờ dục vọng lại ỉn ỉn đau, muốn bắn ra nhưng lại bị Hoa Khiếu phát hiện.

Hoa Khiếu ôm lấy Tần Sở Ca, thay đổi tư thế, làm cho y ngồi lên người gã, nâng thất lưng của y lên tiếp tục thao túng, một lần nữa cắn lấy tiểu anh đã sưng đỏ của y. Một tay gã vuốt ve nơi tiếp hợp của hai người, tay kia chặn đứng lỗ nhỏ trên dục vọng của y, không cho y bắn ra. Sự trêu đùa này Hoa Khiếu khiến Tần Sở Ca không ngừng run rẩy, phát ra tiếng khóc nức nở.

“ Từ từ ta ... ” Hoa Khiếu cắn cắn tai Tần Sở Ca, mỗi một lần đụng chạm lại khiến tiểu huyệt ở hạ thân gắt gao co rút lại, giống như một cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút lấy thứ cực đại của gã.

Tần Sở Ca nức nở, hai chân gắt gao kẹp lấy thất lưng của Hoa Khiếu, nâng đầu đặt trên vai Hoa Khiếu, nhắm mắt lại.

Tần Sở Ca có thể cảm thấy được dục vọng của Hoa Khiếu đặt trong người y chợt nhảy lên, trong đầu liên nẩy lên ý xấu, hạ thân gắt gao co rút lại vài cái, Hoa Khiếu thấy vậy liền nắm lấy thất lưng y càng cao thấp trêu tống, “ đồ yêu tinh nhà người ... ” Hoa Khiếu thở hổn hển, ở bên tai Tần Sở Ca nỉ non.

Đỉnh lộng thật mạnh vài cái nữa, Hoa Khiếu cuối cùng cũng bắn ra, chất lỏng nhiệt năng bắn vào bên trong vách tường, Tần Sở Ca run rẩy, dưới kĩ năng bộ lộng khéo léo của Hoa Khiếu mà bắn ra tinh hoa dục vọng

lần thứ hai, sau đó tê liệt ngã xuống người Hoa Khiếu, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Hoa Khiếu đem dục vọng của mình rút khỏi người y, chất lỏng màu trắng đục liền theo cặp đùi non từ từ chảy xuống.

Hoa Khiếu nhìn người vì cao trào qua đi mà tạm thời hôn mê bất tỉnh trong lòng mình, trên mặt lộ ra nét phức tạp, sau đó mới ôm thân hình nhẹ hẫng của y vào phòng tắm rửa sạch.

Chuyện này... thật đúng là ngoài tầm khống chế của gã.

13. Chương 13

Tần Sở Ca ở một nơi ẩm áp — không, là một thật nơi khô nóng tĩnh lại, y giật giật tay chân, phát hiện bản thân được Hoa Khiếu thân mật ôm vào ngực, mà Hoa Khiếu còn chưa tỉnh lại.

Tần Sở Ca sau vô số lần tự nhắc nhở chính mình, giờ phút này y lại giống như một chú chó nhỏ, rúc vào trong lòng Hoa Khiếu, kể cả khi hiện tại đã là đầu hè.

Trên người không có cảm giác đau đớn kịch liệt, chẳng qua là đầu gối cùng đùi có chút đau, dù sao y cũng không phải từng luyện qua nhu thuật (1), bị bài đến bài đi như vậy dĩ nhiên là sẽ có chút đau a.

Nhưng chính xác mà nói, y vẫn là được hưởng thụ mà, lần đầu tiên y cảm thấy loại hành vi này không chỉ là một bên nhận được khoái cảm còn một bên chịu khổ hình, mà là loại hành vi làm cả hai bên đều nhận được khoái cảm.

Tần Sở Ca cẩn thận ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt say ngủ bình thản của Hoa Khiếu, đột nhiên y rất muốn hôn lên. Tần Sở Ca cẩn thận mân mê miệng, chạm nhẹ vào má Hoa Khiếu một chút, rồi lập tức nhắm mắt lại, cảm thấy chút buồn ngủ, liền rơi vào giấc ngủ một lần nữa.

Nghe được tiếng thở đều đặn của Tần Sở Ca, Hoa Khiếu mở mắt, chẳng qua trong đôi mắt kia không chỉ có ôn nhu, mà còn có một tia đắc ý, hoặc là nói đó chính là vẻ thỏa mãn của kẻ thắng cuộc.

Lúc Tần Sở Ca một lần nữa tỉnh dậy, người bên cạnh y đã rời đi. Tần Sở Ca còn từng tưởng tượng ra những gì sẽ nói với Hoa Khiếu vào sáng hôm sau, hiện giờ bên cạnh hoàn toàn trống rỗng không khiến y có chút buồn tủi. Bất quá, tiếng kêu réo ỏi của bụng rất nhanh làm y quên hết cảm giác gượng gạo kia, thu dọn một chút liền chạy vào phòng bếp — quả nhiên, Hoa Khiếu đã để lại cho y một bữa sáng thật phong phú.

Nhanh chóng ăn hết bữa sáng rồi tự giác thu dọn bàn ăn thật tốt, Tần Sở Ca nằm trên chiếc giường ở phòng mình, ngậy người nhìn chằm chằm trần nhà.

“Ta là Tần Sở Ca.” hai tay y đan vào nhau ...

“Ta từng là một tiểu hầu.”

“Ta từng đi ăn trộm, từng vào tù.”

“Ta không có mẫu thân, phụ thân ta rất sớm đã ra đi.”

“Nhớ rõ bản thân người, Tần Sở Ca, đừng mơ tưởng nữa.”

Tần Sở Ca lẩm bẩm nói, buộc chính mình một lần nữa nhớ kỹ sự thật này.

“Để Luật Dương mang ta làm thể thân cho một người khác, mà ta từng trộm thứ gì đó của hắn, cho nên bị đối đãi như vậy xem như trừng phạt đúng tội. Mà hiện giờ, ta hy vọng tội của ta đã trả đủ, ta không còn nợ hắn cái gì nữa.”

“Hoa Khiếu ... gã là một người tốt, nhưng gã vẫn như vậy cách ta thật xa thật xa ... ”

“Không nên ham muốn thứ ôn nhu không phải là của mình, nó sẽ khiến người vạn kiếp bất phục. Phụ thân, con sẽ nghe theo lời của người.”

Tần Sở Ca đè chặt lên ngực mình, giống như nếu y làm vậy những đau đớn trong tim sẽ giảm bớt.

Tự ám thị lại thật nhiều, thật nhiều lần, cuối cùng Tần Sở Ca nhắm mắt lại, hít thở thật sâu. Thật lâu sau y mới từ giường đứng lên, trên mặt lại là vẻ tươi cười như trước. Y chạy vội tới phòng khách, mang đồ ăn vật còn thừa từ hôm qua ra, mở TV, xem diễn hài, cũng tùy lúc cười ha hả, bột khoai rơi xuống đất thành một mảnh loang lổ.

Để Luật Dương nghiêm mặt, không hề cảm thấy cách này rất tốt, nhưng nếu hắn muốn chiến thắng quay về thì nhất định phải vứt bỏ chút gì đó, tỷ như lòng tự trọng vô vị của hắn vậy.

Cho nên hiện giờ hắn đang cầm một bó hoa hồng thật lớn, đứng trước cửa biệt thự của Hoa Khiếu. Tay hắn đặt trên chuông cửa, không biết nên ấn hay là xoay người rời đi.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn chình chình cựa vạt, vẻ mặt hơi vẩn vơ, ấn xuống chuông cửa —

Tần Sở Ca đang vì cảnh tượng khôi hài trong TV mà cười nghiêng ngả, tiếng chuông cửa lại đột nhiên vang lên. Y một bên lau đi nước mắt vì cười mà rơi ra, một bên lê đôi dép đi trong nhà ra mở cửa. Chẳng lẽ Hoa Khiếu lúc đi quên mang theo chìa khóa?

Tần Sở Ca mang theo vẻ tươi cười còn chưa tán hết ra mở cửa, “ Hoa ... ” chữ Khiếu còn chưa bật ra đã bị một bó hoa hồng thật to làm giật mình, tim cũng đập mạnh lên, nhưng thứ càng khiến y kinh hãi chính là phía sau bó hồng là khuôn mặt đã lâu không gặp của Để Luật Dương.

Tần Sở Ca sợ tới mức tựa hồ như quên mất cả cách nói chuyện, miệng không ngừng mấp máy, mắt cũng mở to nhìn chằm chằm Để Luật Dương. Vẻ mặt của y làm Để Luật Dương cảm thấy mình như một kẻ ngốc vậy, hắn không tự chủ được nhíu mày, đẩy Tần Sở Ca vào bên trong, chính mình cũng đi vào, tay đóng cánh cửa ở đằng sau vào.

Mỗi lần Để Luật Dương tiến tới một bước, Tần Sở Ca lại nhanh chóng lùi một bước, TV phía sau còn ồ ồ áo náo động mà Tần Sở Ca lại cảm thấy đại não hoàn toàn trống rỗng. Y có nghĩ cũng không nghĩ đến Để Luật Dương lại tìm tới tận đây, trên thực tế, y đã hoàn toàn quên mất Để Luật Dương. Mà bây giờ Để Luật Dương tìm đến y tính sổ ... y phải chạy đâu bây giờ ... TT TT ...

“ Ta tới là ... cầu người trở về. ” Để Luật Dương gian nan đem những lời này nói xong, lại ho nhẹ một tiếng, rồi mới đem hoa hồng nhét mạnh vào tay Tần Sở Ca, “ lúc trước ... là ta ... rất thô bạo ... ”

Tần Sở Ca ngơ ngác nhìn bó hoa trong tay, sau đó lại như cảm thấy trên hoa có độc, liền buông tay, bó hoa lập tức rơi xuống nền đất. “ Ta ... ta sẽ không đi cùng người ... ” Tần Sở Ca như cố gắng lấy hết dũng khí của mình, gắng mạnh đầu nhìn thẳng vào Để Luật Dương, rõ ràng nói, “ Ta tên là Tần Sở Ca, ta không phải là Hứa Phàm Úc, ta cũng không nghĩ muốn trở thành người khác! ”

“ Ta biết ... ” Để Luật Dương hít thật sâu, “ người có thể giận dữ ta mà không muốn trở về, nhưng phải rời khỏi Hoa Khiếu, mục đích của gã là cạnh tranh với ta, người bất quá chỉ là một con tốt nhép. ”

Để Luật Dương một chút cũng không cảm thấy lời hắn nói có bao nhiêu tàn nhẫn ... Tần Sở Ca cũng mỉm cười, “ ta biết, Hoa Khiếu cũng có nói với ta, nhưng như người thấy đấy, nhìn xem, ta có một cuộc sống thật thoải mái, như một kim chủ vậy, Hoa Khiếu đối với ta cũng thật ôn nhu, ta vì cái gì phải rời đi? Gã thích hay không thích ta thì có liên quan gì? ”

Không có vấn đề gì.

Tần Sở Ca cười nói, ánh mắt y vẫn nhìn thẳng vào Để Luật Dương, khiến hắn không biết phải ứng phó tiếp như thế nào.

“ Ta ... ta thực thích người ... ” Để Luật Dương cau mày nói xong những lời này lại bị tiếng cười khê của Tần Sở Ca cắt đứt, “ ngay cả chính người cũng cảm thấy không có khả năng này, giờ nói ra cho ai tin đây? ” Có lẽ hiện đang ở nhà Hoa Khiếu làm Tần Sở Ca có thêm dũng khí, y tiếp tục nói: “ Người chính là thích Hứa Phàm Úc mà không phải Tần Sở Ca, từ khi bước vào cửa đến giờ, ngay cả tên ta người cũng không muốn gọi đương nhiên cho dù người có gọi cũng không liên quan, ta không thích nam nhân, cũng không thích người, Để tiên sinh. Nếu lúc trước do ta trộm đồ của người mà bị trừng phạt, ta nhận, nhưng ta cảm thấy ta bị trừng phạt cũng đủ rồi, ta không nợ người cái gì nữa. ”

Để Luật Dương cuối cùng cũng lộ ra sự tức giận của mình, hần bắt lấy hai vai Tần Sở Ca, đem y áp trên tường, ánh mắt vẫn lên tơ máu, rống giận, “ ngươi cầm miệng cho ta! Cầm miệng! ”

Tần Sở Ca cố gắng đẩy Để Luật Dương ra, nhưng hần khí lực quả thật rất lớn, y căn bản không phải là đối thủ, thế là y dùng sức, đá Để Luật Dương một cước. Một cước đập thẳng vào chân Để Luật Dương, Để Luật Dương bị đau, kêu lên một tiếng, buông lỏng tay ra, nửa ngời xồm trên mặt đất, giống như bị đánh rất nặng.

Tần Sở Ca xoay người muốn chạy lên lầu, lại bị Để Luật Dương ở phía sau bắt được tay, “ van cầu ngươi ... đi cùng ta ... ” thanh âm cơ hồ như cầu xin, “ ta yêu Phàm Ưc, cho nên cũng không thể quên được ngươi cho ta một cơ hội chuộc lỗi được không ... ”

Tần Sở Ca rút tay ra, cơ hồ nở một nụ cười bi ai, y chỉ vào mũi mình, “ nhìn ta đi, ta là một tiểu thâu, một tên côn đồ, ta là kiểu người mà những kẻ cao sang như các ngươi nhìn cảm thấy chướng mắt, trừ bỏ khuôn mặt này ta có cái gì? Ngươi tỉnh táo một chút được không? Để tiên sinh, ngươi ở trong nhà người khác làm ồn như vậy, ngươi có còn biết lịch sự không? ”

Để Luật Dương chịu đau đứng lên, sắc mặt khôi phục lại vẻ hờ hững như cũ, “ đúng ... Phàm Ưc đã chết, không bao giờ ... có ý thứ hai nữa ” hần nhìn thoáng qua Tần Sở Ca, môi mấp máy, “ hôm nay là ta phát điên ... nhưng cuộc đấu này vẫn chưa chấm dứt đâu, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi. Ta sẽ khiến cho chính ngươi phải ngoan ngoãn trở về. ”

“ Xin cứ tự nhiên Để tiên sinh, thỉnh ngươi nhanh chóng rời đi. ” Tần Sở Ca chỉ vào cửa, tận lực làm dịu đi ngữ khí của mình.

“ Chú ý Hoa Khiếu ... gã cùng ta là huynh đệ, ta không phải là người tốt, hần cũng như vậy. ” Để Luật Dương hừ hừ, khắp khiêng đi về phía cửa, phía sau hần truyền đến chữ “ cút ” điên cuồng của Tần Sở Ca.

(1) nhu thuật: là một danh từ gọi chung cho nhiều môn phái võ thuật cổ truyền của người Nhật, dùng phương pháp dùng quật ngã, đè, siết cổ, khóa tay, khóa chân,... đối kháng

> ở đây ý Ca nhi là chưa học qua mấy môn võ kiểu đè, siết ... như trên mà bị Hoa ca đè một đêm khiến toàn thân đau nhức:)) theo ta dù em ý có luyện qua mà bị đè thế cũng vẫn đau thôi:))

14. Chương 14

Ngay cả Hoa Khiếu cũng không thể xác định được chính xác quan hệ hiện tại của gã và Tần Sở Ca, nhưng lúc này gã cũng không rảnh để xử lý thứ mang tên chuyện tình cảm. Lần trước không cùng Để Luật Dương kí giao dịch, hiện tại gã gặp phải không ít chuyện phiền toái. Tuy rằng gã cùng công ty Để Luật Dương không trực tiếp lui tới làm ăn, lại chia sẻ lợi ích với bên thứ ba, nhưng tập văn kiện kia lại bị Để Luật Dương tìm ra chút sai phạm, gã nào thể vứt bỏ phần lợi ích đã gần tới tay này cho mình Để Luật Dương độc chiếm chứ, điều này người tâm cao khí ngạo như Hoa Khiếu sao có thể chịu đựng được.

Thế nên tới vài ngày sau ngày gã cùng Tần Sở Ca phát sinh quan hệ, gã cũng không có động tĩnh gì, mà Tần Sở Ca cũng yên ắng không dả động tới, gã vì thế liền mặc kệ không quan tâm tới, bản thân đi giải quyết vấn đề kia.

Tần Sở Ca cũng biết dạo gần đây Hoa Khiếu bề bộn nhiều việc, cơ hồ ăn cơm xong liền chui vào trong thư phòng làm việc cả một buổi tối, vẻ mặt lạnh lùng nhưng thật ra rất giống Để Luật Dương.

Thế nên y liền thành thành thật thật gọi điện thoại kêu hai suất cơm cho hai người — đương nhiên, y sẽ không nấu cơm cho tên kia.

Hoa Khiếu ăn cho có lệ xong liền vội vàng vội vàng tới thư phòng, tuy rằng tập văn kiện kia phát sinh sai phạm, nhưng đơn giản còn chưa đệ trình lên, gã thật không hiểu Để Luật Dương làm sao biết được, hiện tại tập văn kiện kia tuy vô dụng, nhưng quan trọng hơn tập văn kiện chính thức đã được gửi lên, nếu đem tất cả sai phạm lôi ra, rồi đem cả tập văn kiện hủy đi thì tất cả coi như chấm hết.

Trong công ty chắc chắn có nội gian, nhưng đây cũng không phải là phiên toái trọng yếu hiện giờ cần giải quyết. Vì phòng ngừa nội gian, gã liền đem tất cả văn bản về nhà.

Tần Sở Ca tự nhiên cũng không phải là loại người cái gì cũng hiểu, y cũng không biết pha cho Hoa Khiếu một tách cà phê giúp gã tỉnh táo mà hiện giờ y đã sớm lên giường hưởng một giấc ngủ ngọt ngào rồi.

Hoa Khiếu xuống lầu tự pha cho bản thân một tách cà phê, thời điểm đi ngang qua phòng Tần Sở Ca, gã đứng trước cửa một lát, sau đó vẫn tiếp tục đi về phòng của mình.

Lúc Tần Sở Ca tỉnh dậy thì Hoa Khiếu đã sớm trở lại công ty. Nhiều ngày chỉ ăn ngủ ngủ ăn đã sớm khiến y phát ngấy, nhưng mà không có tiền thì không thể rời khỏi đây, còn không nói tới khả năng Để Luật Dương tới tóm y, làm cho y lại càng không dám ra ngoài dạo chơi.

Hiện tại y phát hiện, cho dù dọn dẹp nhà cửa đi nữa thì cũng tốt hơn ngồi nhàm chán ăn khoai xem tivi. Vì thế y bắt đầu xắn tay áo tổng vệ sinh cả nhà ngôi nhà.

Dọn dẹp làm xương sống cùng thất lưng y bối đau, hơn nữa phòng ở là một đồng hỗn độn, nhưng nó lại khiến cho Tần Sở Ca cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều. Dọn dẹp nhà cửa đúng là một hành trình tìm kiếm báu vật mà! Thế nhưng y ở rất nhiều góc sáng sủa tìm thấy không ít tiền mặt, y đều để lại cùng một chỗ, ước tính phải gần đến một vạn nguyên.

Tần Sở Ca không biết bản thân Hoa Khiếu có thói quen cà thẻ, lấy ra tiền mặt nhét ở mỗi góc xỏ xỉnh là để dùng khi gọi mấy MB đến cửa, hẳn còn tưởng đây là thói quen dỏ hơi của mấy cậu ấm nhà giàu.

Chỉ là, sự kì cục của y, không, phải nói là bệnh cũ lại tái phát rồi trước đây vốn là một tiểu thâu, tiền đối với y đích thực có lực hấp dẫn rất lớn. Có tật thì giật mình, y bèn đem đồ vật ở mỗi góc để lại chỗ cũ, đem đồng tiền lớn kia quay về phòng mình, mở tủ quần áo ra, giấu tiền vào bên trong, giấu thật kĩ, sau đó say mê sờ sờ. =.=

Cho dù có một ngày y thực sự dời đi, cũng không phải lo đến chuyện cơm ăn áo mặc a.

Khi Hoa Khiếu về nhà, gã liền thấy nhà của mình trở nên ... là lạ.

Nếu nói là sạch sẽ đi, nhưng sao trên tường lại có mấy giọt bùn nhão; nếu nói là bẩn đi, vậy vì sao ngăn tủ cùng bàn trà thứ nào thứ nấy đều sáng bóng.

Vì thế, Hoa Khiếu khẳng định đây nhất định là chuyện tốt của Tần Sở Ca. *2

Hoa Khiếu tăng ca năm ngày xem như cũng đem công việc xử lý ổn thỏa, hiện tại hẳn thanh nhàn hơn, việc còn lại chính là tìm ra kẻ nội gian do Để Luật Dương cài vào. Thế nên, vẻ tươi cười của gã một lần nữa xuất hiện, ở đầu cầu thang vươn hai tay tiếp được Tần Sở Ca đang chạy xuống.

“ Hắc hắc, thấy ta dọn dẹp thế nào? ” Tần Sở Ca lơ đãng rời khỏi cái ôm của Hoa Khiếu, rồi ưỡn ngực, vỗ vỗ vào ngực mình bữu môi hỏi.

Hoa Khiếu mỉm cười hôn lên môi y, “ bảo bối của ta cực kì giỏi, chẳng qua lần tới đừng để nước lạnh làm hư tay người. ” Hoa Khiếu cầm đôi tay lạnh băng kia, nhẹ nhàng hôn lên.

Tần Sở Ca khanh khách cười, tâm tình tốt, y cũng mặc kệ Hoa Khiếu ghé tởm gọi cái tên khiến người chết không đèn mạng kia, “ làm việc xong rồi, vậy đi nấu cơm cho ta ăn đi. ”

Hoa Khiếu buông lỏng tay của Tần Sở Ca ra, một lần nữa hôn lên hai má y, nói: “ Tuân lệnh, vương tử của ta. ”

Tần Sở Ca đá gã, đoạn đẩy gã vào bếp.

Bữa cơm chiều nay rất phong phú, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh từ năm ngày trước cuối cùng toàn bộ cũng được dùng tới. Hoa Khiếu mang một chai hồng rượu 92 năm ra, rót cho Tần Sở Ca một ly, rồi nâng ly rượu của mình lên, cùng y nhẹ nhàng chạm: “ Cụng ly, vì thành công ngăn ngừa của chúng ta. ”

Tần Sở Ca do dự một chút, cuối cùng vẫn nâng ly rượu lên, tùy tiện nói: “ cụng ly ” rồi mới nhấp một chút hồng rượu thuần hương.

Chính là chỉ một ngụm rượu nhỏ như vậy đã khiến mặt y đỏ bừng lên, giống như hơi rượu kia bình thường cũng mờ mịt trên mặt y như vậy.

Bữa cơm hôm nay Hoa Khiếu làm chính là một bữa cơm Tây tiêu chuẩn, cùng bữa cơm lần đầu bọn họ gặp mặt giống nhau như đúc, hiển nhiên Tần Sở Ca cũng nhớ tới chuyện hôm đó, mặt ngày càng đỏ, nhẹ tay cắt miếng thịt bò trong đĩa, ánh mắt mơ hồ.

“ Ở nhà có phải thực buồn không? ” Hoa Khiếu đỡ lấy chiếc khăn ăn sắp rơi xuống của y, đứng dậy cài tốt lại cho y, ôn nhu hỏi, “ bằng không người cũng không dọn dẹp nhà cửa đi. ”

Tần Sở Ca ngơ ngác gật gật đầu, giơ đĩa ăn lên cần xuống, nhưng mà trên đĩa không có thịt Tần Sở Ca thực sự là không thắng nổi rượu lực, vừa mới uống một ngụm nhỏ hồng rượu, ý thức của y đã dần trở nên mơ hồ, ngay cả thịt được xiên trúng hay không cũng không biết.

Hoa Khiếu bất đắc dĩ đoạt lấy đĩa của y, “ Cạch! Cạch! ” tiếng đĩa ăn vang lên, gã tự mình đưa miếng thịt vừa cắt tới miệng Tần Sở Ca. Tần Sở Ca ngây ngô cười, mạnh mẽ nhai giống như tiểu hài tử.

Bộ dáng vừa ngơ ngác lại ngây ngô này khiến Hoa Khiếu chợt thấy lòng mềm xuống, nhưng chỉ giây lát sau gã nhớ tới vài ngày nữa bản thân cùng Mỗ tiểu thư gặp mặt, trong lòng lại trở về lạnh giá.

Nhưng về mặt gã vẫn nhu hòa, cầm khăn ăn giúp Tần Sở Ca lau đi nước sốt dính ở khóe môi, sớm biết như vậy, hẳn đã không cho y uống một ngụm rượu nào.

Bữa cơm này cũng chính là Tần Sở Ca một mình tự đơn phương vui vẻ ngây ngô ăn xong cơm, Hoa Khiếu cơ hồ một bên đỡ y khỏi nghiêng trái ngã phải, một bên cắt thức ăn dứt cho y ăn.

Ăn xong, Tần Sở Ca lắc lắc thân mình dựa vào tường đi tới phòng khách, tìm được chiếc ghế sofa mềm mại thoải mái liền kêu lên một tiếng vui mừng, nằm cuộn thành hình cầu trên ghế, không mấy lâu sau liền ngủ. Còn Hoa Khiếu đâu? Gã còn đang ở trong nhà bếp rửa một đồng chén đĩa lớn ...

Khi Hoa Khiếu dọn sạch xong phòng bếp, đi tới phòng khách, liền thấy Tần Sở Ca đã nằm trên sofa ngủ rồi. Gã đành phải giơ cánh tay bủn rủn ra, đem y từ trên sofa bế đứng lên, đỡ lên lầu.

Hoàn hảo, Tần Sở Ca rất nhẹ, rất nhẹ.

Khi đi tới phòng ngủ của Tần Sở Ca, bước chân của gã dừng lại một chút, chính là chỉ do dự trong nháy mắt, gã liền đem y tiếp tục đi, thẳng đến phòng của mình.

Phòng của gã cũng bị Tần Sở Ca quét dọn một lần, tuy rằng đồ vật nọ kia đều không thay đổi vị trí, nhưng chiếc tủ ở đầu giường so với trước đây sáng bóng hơn rất nhiều.

Gã đem Tần Sở Ca đặt ở trên giường, muốn đi tắm rửa để thư giãn một chút, lại bị âm thanh nhỏ vụn từ phía sau hấp dẫn.

Mắt Tần Sở Ca nhắm chặt lại, tay giống hệt như đang nắm lấy thứ gì đó, nhỏ giọng gọi “ ba ba ”, nước mắt cũng theo mí mắt dần dần chảy ra.

Hoa Khiếu cúi đầu phục, giải khai cà vạt, tới nằm bên cạnh Tần Sở Ca, ôm lấy đầu y, nhắm mắt lại.

Ba ba a ... gã cũng không có.

Cho nên việc gã có thể làm chính là ôm lấy y, cùng y nhắm mắt lại.

15. Chương 14-2: Phiên Ngoại 1: Tần Phóng

Tần Phóng nằm trên sàn nhà lạnh băng, trong bóng tối không ngừng rơi lệ, là y đem chính đứa con của mình ném vào giữa trời tuyết.

Y nuôi không nổi, mà Hứa Kham có thể nuôi được, dù sao đó cũng là con hắn, cho dù hắn không muốn thừa nhận bao nhiêu đi chăng nữa.

Nhưng hiện tại y hối hận rồi, vạn nhất Hứa Kham vẫn khiếp đảm không dám thừa nhận, như vậy con của y chắc chắn sẽ bị đông chết.

Trần trọc, chẳng qua mới rời đi hai giờ, Tần Phóng đã bị lương tâm dày vò khảo vấn, y muốn quay lại nhìn xem, xem con của y có phải hay không còn đang nằm giữa trời tuyết mà khóc, không ai để ý.

Y phủ thêm áo khoác dài, lau khô nước mắt, lại chạy ra ngoài.

Y một mạch chạy tới cửa khu nhà cao cấp của Hứa gia, từ rất xa y đã thấy được cái tã lót nho nhỏ kia, nó bị đặt giữa khoảng đất trống không có tuyết ở lối ra. Y không nghe được tiếng khóc, thế là y cơ hồ lão đảo bỏ nhào đến cái tã lót phía trước kia, quỳ trên mặt đất, vể mặt đầy nước mắt nâng con mình lên.

Đứa bé nho nhỏ vốn đã gầy yếu không chịu nổi, hơn nữa thời tiết lại rét lạnh, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến tím tái. Tần Phóng run rẩy đưa ngón tay đặt dưới cái mũi non nớt kia, còn có khí!

Tần Phóng gắt gao ôm cái tã lót, con y, nhìn thoảng qua thật kĩ cánh cửa lớn màu đen gần trong gang tấc sau đó Tần Phóng dùng tốc độ giống như lúc đến chạy tới bệnh viện gần nhất.

Hứa Kham, người không cần ta và con của người, vậy ta đi, người cứ tiếp tục ôm nữ nhân đã sinh con cho người đi, người – kẻ nhu nhược!

Không, Tần Phóng – chính người cũng là một kẻ nhu nhược!

Con ta ... cho dù ta cả thân sai trái nhưng ta cũng muốn đem nó nuôi lớn, nuôi thật tốt!

Nó chính là đứa nhỏ của ta cùng một người ...

Sinh mệnh của đứa nhỏ này thực khiến các bác sĩ ở bệnh viện sợ hãi than không thôi, giữa tình huống phổi đều đã bị thương mà còn có thể sống được, không thể không nói đó là một kì tích. Kết quả tốt này khiến cho Tần Phóng cơ hồ xụi lơ trên mặt đất.

Tần Phóng không dám nói là do mình vớt đứa nhỏ giữa trời tuyết, chỉ có thể nói dối là đứa nhỏ này do mình nhặt được. Ở bàn thủ tục phải ghi tên của nó, y bỏ đi cái tên theo họ của Hứa Kham mà y vốn đã chuẩn bị tốt, cho nó theo họ của mình, gọi Sở Ca đi.

Đứa nhỏ giữa lúc y bốn bề thọ địch mà đến, gọi Sở Ca là tốt lắm.

Đứa nhỏ này chính là của một mình Tần Phóng y.

Y không có tiền, ngay cả tiền bảo hiểm cũng không có, tuy có thể nói rằng bác sĩ khoa nhi so với bác sĩ ở các khoa khác có mềm lòng hơn một chút, nhưng khoản tiền thuốc men quá lớn khiến y không dám gặp lại bác sĩ, nhưng là thuốc, một chốc cũng không thể ngừng lại, đến ấm nước nóng y cũng không có.

Cùng đường, Tần Phóng phải đi vay nặng lãi, một lần vay liền là 100 vạn. Y cũng đem căn phòng nhỏ của mình gán đi, tạm thời đến bệnh viện ở. Cuối cùng sau khi thanh toán tiền thuốc men liền tạm thời chấm dứt nợ nần với bệnh viện. Y không muốn nghĩ đến việc đi vay nặng lãi như thế nào, trước mắt, y chỉ nghĩ đến làm sao chữa khỏi bệnh cho đứa nhỏ, nuôi nó lớn lên.

Khi tiểu Sở Ca khỏi bệnh, số tiền 100 vạn cũng chỉ còn lại một nửa. Tần Phóng tìm một khu nhà vô cùng tiện nghi, thuê một căn phòng chỉ có 20m², bắt đầu cuộc sống mới cùng con mình.

Ngày qua ngày thật sự khổ. Cho dù sữa bột cùng tã vô cùng tiện lợi thì mỗi ngày cũng phải chi tiêu một lượng không nhỏ. Tần Phóng không dám đi tìm việc, con y còn quá nhỏ, thất nhi phục đắc (1) khiến y không đành lòng lại mất một lần nữa.

Chính là tiểu Sở Ca lúc nhỏ vô cùng biết nghe lời, không khóc không nháo, nhìn thấy y còn có thể cười khanh khách, đây là chuyện duy nhất có thể khiến Tần Phóng cười rộ lên.

Cùng với sự lớn lên của tiểu Sở Ca, Tần Phóng bắt đầu ra ngoài tìm việc. Tần Phóng không có bằng cấp cao, chỉ có thể bán sức lao động. Nhưng hậu di chứng sau khi sinh hạ tiểu Sở Ca làm cho y ngay cả việc nặng cũng làm không được, sau khi gặp rất nhiều khó khăn, cuối cùng y cũng tìm được việc làm thu ngân ở một cửa hàng tiện lợi.

Cuộc sống dần vững vàng khiến Tần Phóng cơ hồ đã quên, y còn một khoản tiền vay nặng lãi.

Tiếng khóc của tiểu Sở Ca làm tâm phé Tần Phóng như bị xé rách, y không ngừng dập đầu cầu xin đám người thu nợ kia buông tha con y.

“ Nếu không có tiền, ta liền đem con người đi bán gán nợ! Tiểu nam hài ở chợ đen bán có thể rất được giá! ” tên thu nợ xách lấy tiểu Sở Ca, trên khuôn mặt non mềm của nó vô vô.

“ Van cầu người ... đừng động vào con trai ta ... ta còn tiền ... ta còn tiền ... ” Tần Phóng liên tục dập đầu đến mức trán cũng đều bị dập một mảng. Y đều đã trả đủ ba mươi mấy vạn còn lại rồi, nhưng đã hơn một năm, lãi lại thêm lãi, trái ngạch đã vô cùng dọa người, cho dù có đem tiểu Sở Ca bán đi thì cũng không đủ bổ khuyết vào số tiền nợ.

“ Ai nha nha ... nhìn người té da nộn thịt (2) ... ” người kia ác ý cười cười, quay lại cùng một người cười nói: “ lão đại, thuộc hạ có nghĩ tới, đáng tiếc tiểu tử này lại là nam nhân, bằng không có thể đem đi bán. ”

Tần Phóng hoảng sợ, ngẩng đầu, run run rẩy rẩy nghĩ muốn đến chỗ hài tử của mình, lại bị người nợ một cước đá văng ra đất, “ Khuê ca, ngài không biết nam nhân cũng có thể đem bán!? ” Người nợ tiếng cười đáng khinh, ghé vào bên tai Khuê ca nói: “ tư vị của nam nhân ... sách sách, hoàn hảo có thể sánh bằng nữ nhân ... ”

Khuê ca nhú nhú mày, “ người lộng qua? Bao nhiêu ghê tởm a ... nam nhân như thế nào muốn làm? ”

Người nợ lại thì thầm vài câu, sắc mặt của Khuê ca dần dần chuyển sáng, ánh mắt nhìn Tần Phóng cũng trở nên ngày càng *** loạn. Tần Phóng dường như hiểu được cái gì, không ngừng lui lại, nhưng ánh mắt vẫn như cũ dừng trên hài tử đang nghẹn ngào khóc của y.

Khuê ca liếm liếm môi, “ uy, tiểu tử, ta cùng người thương lượng. Người để ta thương một lần, ta liền tha cho con người, lại miễn cho người lợi tức tháng này. Như thế nào? ”

Tần Phóng không ngừng run rẩy, phảng phất như muốn ôm lấy chính mình. Khuê ca không kiên nhẫn, kháp chặt tiểu Sở Ca một chút, tiểu Sở Ca lại phát ra tiếng khóc mới, tiếng khóc này làm cho cõi lòng Tần Phóng tan nát muốn chết. Tần Phóng nằm úp sấp, té trên mặt đất, “ van cầu người ... đừng khiến nó khóc nữa ... đem con trả lại cho ta ... ”

“ Như thế nghĩa là người nguyện ý? ” Khuê ca vừa lòng nở nụ cười, đem tiểu Sở Ca còn đang khóc giao cho thủ hạ của hắn, “ đem thằng nhãi con này trả về. ” rồi mới đem tiểu Sở Ca thả lại vào trong ***g trẻ con của mình.

Tần Phóng thì thảo niệm, “ đem con trả lại cho ta ... đem con trả lại cho ta ... ” lại bị Khuê ca áp trên mặt đất, lung tung vuốt ve, quần áo bị thô bạo xả xuống, những người khác ở xung quanh cũng đều phát ra tiếng cười *** loạn.

Tần Phóng lẳng lẳng nhắm hai mắt lại.

Cái người kêu Khuê ca kia tựa hồ mê thượng Tần Phóng, mỗi tháng đều đến đòi nợ, thay vì nói là đòi nợ, lại càng không bằng nói là đến lên giường cùng Tần Phóng. Bởi vì giao dịch như vậy, có thể miễn trừ được rất nhiều nợ nần, Tần Phóng cũng chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng.

Tần Phóng mỗi lần đều là nhắm mắt lại, một tiếng cũng không phát ra, chỉ có Khuê ca một mình làm hăng say, dần dần điều này cũng làm Khuê ca cảm thấy cảm tức.

“ Mẹ nó! Người không kêu a? Kêu cho lão tử! ” Khuê ca cười ở trên người Tần Phóng, vung cho y mấy cái tát. Tần Phóng gât gao nhắm mắt lại, mím miệng, chẳng qua đầu y bị đánh lệch qua một bên.

Khuê ca nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tần Phóng bị y đánh mà xuất hiện hồng ắn, tâm xuất hiện một tia không đành lòng, tiếp theo buồn bực lẳng lẳng làm tiếp — khoái cảm rất nhanh khiến hắn quên đi tia cảm tức kia.

Sau khi làm xong Khuê ca không chỉ không nhắc tới chuyện thu nợ, ngược lại còn trả cho Tần Phóng mấy trăm đồng tiền đặt ở đầu giường, mặc quần áo rồi đi.

Tần Phóng nghe được âm thanh đóng cửa, chậm rãi mở mắt, thấy tiền ở bên gối đầu, đột nhiên lớn tiếng cười, ngay sau đó là cười to, cứ thế cuồn cuộn. Tiểu Sở Ca bị âm thanh này làm tỉnh, oa oa khóc lên. Tần Phóng run rẩy thu tiếng cười, từ giường đứng lên, đi tới phía trước ***g trẻ con, ôn nhu đẩy ***g “ không khóc không khóc ... con ngoan của ta ... ba ba ở đây không khóc không khóc ”

Y thương con của y, nó là trụ cột duy nhất giúp y còn sống tới giờ.

Cho dù là sau này khi uống rượu, tát nó, y cũng ôm con y cùng nhau khóc.

Đôi khi y muốn mang theo con y cùng nhau rời khỏi thế giới dơ bẩn này, nhưng nhìn hình thể nhỏ bé kia ở trong tay y giãy dụa chuyển động, khuôn mặt đỏ bừng trướng lên quá giống Hứa Kham, y liền không nhin được buông tay, rồi lại ôm đầu khóc rống.

Giao dịch cùng Khuê ca vẫn được duy trì đến khi Khuê ca do tranh chấp mà chết đi, người thu nợ sau này đổi thành một người khác, càng thêm thô bạo, đánh y tới đầu rơi máu chảy.

Nhưng mà nhìn đến con y, y lại muốn sống sót, con y cần một ba ba, nó ngoài y ra thì cái gì cũng đều không có.

Thời điểm y nhìn thấy con mình cũng bị một người nam nhân khi dễ áp đảo, áp lực cùng phần nợ bao năm qua liền bạo phát, y đem kẻ kia đánh ngã xuống đất, thẳng đến khi con y giữ chặt y lại, “ ba ba người đánh chết hán mất ... ba ba ... mau dừng lại ...! ”

Y mới ý thức được chính mình làm cái gì.

Có lẽ bởi vì y đã đem phần nợ cùng ủy khuất phát tiết ra hết, đột nhiên y cảm thấy trong thân thể là khoảng không.

Khi y cuối cùng cắn xuống nơi cấm địa đó của nam nhân, y đặc ý nhìn không ra bộ mặt của gã, đầu y bị một ống tuýp thật mãnh đập vào, y nghe thấy nam nhân kia tru lên, Tần Phóng nở nụ cười, y cảm thấy đau đớn kia cũng dần rời xa.

Điều lo lắng nhất của y chính là tiểu Sở Ca của y.

Tiểu Sở Ca của y còn bé như vậy đã không còn ba ba, nó có khóc không? Những kẻ đòi nợ có thể hay không đánh nó, không có ba ba đứa con không có ba ba

Bất quá, tất cả hết thảy đều đã cách xa y y đã rời khỏi thế giới dơ bẩn này càng ngày càng xa

“ Hứa Kham ” y cuối cùng cũng kêu tên nam nhân kia một lần, ở trong lòng. Thân mình y hướng tới thế giới quang minh kia, y nhắm mắt lại

Giải thích chút về tên truyện nha, cũng là ý nghĩa cái tên của Sở nhi luôn

Tứ diện sở ca là một điển tích thường thấy trong tiểu thuyết võ hiệp. Đây là một câu truyện có thật trong lịch sử, liên quan đến cuộc chiến của Hạng Vũ và Lưu Bang mà lịch sử gọi là Hán Sở tranh hùng.

Ban đầu cuộc chiến quân lực của Hạng Vũ mạnh hơn nhiều so với Lưu Bang, nhưng sau đó phía Lưu Bang do có Hàn Tín dụng binh, Trương Lương dụng mưu nên thắng thế. Trong một trận đấu then chốt, khi tình hình của Hạng Vũ đã nguy kịch thì vào lúc nửa đêm Lưu Bang sai người tới gần doanh trại Hạng Vũ ca những bài dân ca nước Sở. Quân Sở lung lạc từ đó đào bỏ ngũ dẫn đến kết cục Hạng Vũ đành phải tuấn mình ở dòng Ô giang. Thiên hạ về tay nhà Hán.

Tứ diện sở ca (bốn bề là bài hát nước Sở) từ đó còn được hiểu là bốn bề thọ địch.

(1) thất nhi phục đắc: mất rồi lại có

(2) tế da nộn thịt: da thịt mềm mại

16. Chương 15

Hoa Khiếu ngủ không được an ổn, mộng cũng thực hỗn độn khó chịu, nhất là đến cuối cùng gã có một loại lỗi giác hít thở không thông. Thế là gã vùng tỉnh dậy, phát hiện nguyên nhân của loại cảm giác hít thở không thông này – Tần Sở Ca, y như một con bạch tuộc quấn quanh người gã, nửa thân mình đều quấn chặt trên thân gã, khiến gã dù đã tỉnh lại nhưng vẫn như cũ cảm thấy không thở được.

Hoa Khiếu nhẹ nhàng rời khỏi y, Tần Sở Ca không có cái gì ôm, liền ôm lấy gối đầu, dần dần kéo gối xuống dưới, cuối cùng dứt khoát ôm hẳn nó vào trong ngực, tiếp tục ngủ say.

Hoa Khiếu không chú ý đến những điều này, gã vội vàng cạo râu sạch sẽ, phun lên người chút nước hoa dành cho nam giới, sửa sang lại cà vạt, lại nhìn trong gương tìm không thấy tí vết nào liền vội vàng rời khỏi biệt thự.

Ngày hôm nay rất quan trọng, là ngày cuối cùng công bố trúng thầu. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết lần này trúng thầu chính là tập đoàn Ngự Đẳng của gã cùng Đế thị, nhưng Đế Luật Dương mấy ngày trước cái gì cũng không làm, điều này không thể không khiến Hoa Khiếu cảnh giác.

Lái xe, Hoa Khiếu cảm thấy tâm tình vô duyên vô cớ không yên, gã nói lỏng cà vạt, đem cảm giác không yên này quy cho việc ngủ không an cùng không ăn bữa sáng mà ra.

Tần Sở Ca đã thành thói quen đối với việc khi tỉnh dậy đã không thấy Hoa Khiếu ở bên cạnh, miệng đầy bột ngậm bàn chải đánh răng tìm kiếm trong tủ lạnh đồ ăn đông lạnh còn dư lại, rồi mới tùy tiện mở vòi nước trong phòng bếp, đưa miệng xuống phía dưới vòi bắt đầu súc miệng

Lắm nhầm một điệu hát, Tần Sở Ca đem màn thầu bỏ vào trong nồi, bật bếp, trước đây y không có kinh nghiệm nên thường biến màn thầu thành cháy đen xì xì, hoặc là nhão nhoét, hoặc là trong ruột vẫn còn mang theo bột phần chưa chín, cũng không biết Hoa Khiếu làm như thế nào lại trở thành xốp vàng óng ánh.

Chẳng qua hiện tại đã tốt hơn nhiều, mặc dù vài lần không có Hoa Khiếu, nhưng y cũng có thể làm chín màn thầu. Lại đổ một gói sữa vào cốc, để vào lò vi sóng, đặt chế độ quay một phút, rồi mới trở lại buồng vệ sinh đem bàn chải rửa qua, lau khô miệng, trở lại phòng bếp bắt đầu ăn sáng.

Phòng bếp không có dấu vết được sử dụng, chứng tỏ Hoa Khiếu trước khi đi không dùng bữa. Tần Sở Ca không tự chủ được bắt đầu lo lắng ... gã có đói hay không.

“ Dựa vào, quên đi, mặc kệ hẳn. ” Tần Sở Ca vỗ vỗ đầu, đem ý nghĩ này đuổi đi, mặt lại không không chế được mà đỏ lên.

Hoa Khiếu cảm giác được máu cả người đều trở nên lạnh lẽo, độ ẩm của cơ thể cũng theo đó mà giảm xuống. Đế Luật Dương mang theo vẻ mặt của kẻ thắng cuộc lại gần mỉm cười bắt tay gã, “ xem ra Hoa tổng, chúng ta là không có cách nào hợp tác rồi a ... ”, Đế Luật Dương cầm lấy cánh tay lạnh băng của Hoa Khiếu, tới gần bên tai gã thấp giọng nói, “ lần này, người thua. ”

Hoa Khiếu lạnh lùng liếc hẳn một cái, hừ lạnh một tiếng kéo tay ra, “ chẳng qua là một hạng mục mà thôi, muốn ta nhận thua thực sự còn hơi sớm, người không cần đắc ý. ” Nói xong xoay người rời đi.

Đế Luật Dương ngán khóe miệng nâng lên, cũng không biết hẳn có cười hay không, “ một ngày nào đó, ta sẽ cho người thua ... tâm phục khẩu phục, lại không thể trở mình. ” Ngực khí nhất thời trở nên dữ tợn.

Hoa Khiếu không quan tâm tới Đế Luật Dương ở phía sau, gã vẫn giữ vẻ tươi cười cùng người đại diện của các công ty bắt tay, khách khí nói chuyện, ngoài mặt vẫn duy trì vẻ nhã nhặn ôn hòa.

Nhưng mà mỗi tế bào trong thân thể gã đều đang gào thét, sự tức giận của gã cùng với gã không chịu thua!

Tần Sở Ca có thể cảm nhận được áp suất thấp bên người Hoa Khiếu, tuy rằng trên mặt gã trước sau như một vẫn duy trì vẻ ôn hòa, nhưng Tần Sở Ca biết gã đang tức giận.

Y thành thành thật thật ngồi trên sô pha gọt táo cho Hoa Khiếu. Y không biết cái gì gọi là nhất đao nhất bị, y gọt táo có thể ăn đã là rất tốt rồi, chỉ là vỏ táo đã bị y gọt nhiều đến dọa người ... Hoa Khiếu ngồi trên sô pha, vẻ mặt nhu hòa xem TV — TV ồn ào đổi kênh, căn bản không dừng lại.

Tần Sở Ca oán thầm chương trình đêm nay không có gì, rồi mới đưa miếng táo gồ ghề cho Hoa Khiếu, “ này, ăn một miếng đi, rất ngọt đấy. ”

Hoa Khiếu nhận miếng táo, vẫn duy trì thái độ như trước, chậm rãi nuốt. Táo mùa hè kỳ thực ăn không ngon, hoặc là bột bột, hoặc là ăn sắp đến kinh người. Nhưng Hoa Khiếu vẫn không có biểu tình gì khác, lực chú ý của gã căn bản không đặt trên miếng táo, mà là không ngừng nhớ lại cảnh tượng đấu giá cùng với tập văn kiện của gã.

Miếng táo bị gã ăn đến ngay cả hạt cũng không còn, kém chút nữa là cắn phải ngón tay mình, Tần Sở Ca vội vàng kéo ngón tay gã ra khỏi miệng, cử động này cũng khiến Hoa Khiếu tạm thời tỉnh lại, gã nhú nhú mày chút nữa thì phun ra, gã thế nhưng ngay cả hạt táo cũng ăn luôn

“ Hoa Khiếu ngươi có tâm sự gì sao? ” Tần Sở Ca tuy không biết cách an ủi người khác, nhưng nhìn thấy Hoa Khiếu như vậy cũng không đành lòng không quan tâm tới gã.

Hoa Khiếu miễn cưỡng cười cười, đưa điều khiển từ xa cho Tần Sở Ca, “ ta ... có chút không thoải mái, đi ngủ trước, ngươi tiếp tục xem đi, nhớ rõ đi ngủ sớm một chút. ”

“ Cái kia ... ” Tần Sở Ca có điều muốn nói lại thôi, nhưng Hoa Khiếu không chú ý, xoay người lên lầu.

Tần Sở Ca cầm điều khiển từ xa, nhìn màn hình lóe lên, bĩu môi, bắt đầu đổi kênh.

Đợi cho chương trình TV cuối cùng kết thúc, y tắt TV, chậm chậm đi lên lầu, đi tới trước cửa phòng Hoa Khiếu, y nâng tay lên muốn gõ cửa. Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, y vẫn là không gõ cửa mà là đặt nhẹ mặt lên một chút, rồi mới quay về phòng của mình.

Y đã thu dọn tốt những vật dụng ít đến đáng thương của mình – kỳ thực đó cũng không thể xem như là đồ của y, mà là quần áo lấy từ chỗ Hoa Khiếu cùng một ít đồ dùng hằng ngày, cùng với hơn một vạn tiền cướp được.

Tuy rằng trong tâm có chút băn khoăn, nhưng y vẫn quyết định rời khỏi nơi này, rời khỏi Hoa Khiếu, rời khỏi Đế Luật Dương, cũng như rời khỏi chuyện tình không hay ngày càng vượt khỏi sự khống chế của bản thân – hoặc là nói y chưa từng khống chế qua điều gì.

Cho nên lúc này đây, y muốn thoát khỏi nó, cầm chút tiền không nhiều không ít này, đến một nơi thật xa, tìm một việc làm, coi như là bắt đầu một cuộc sống mới.

Tần Sở Ca gục mặt vào cái bọc nho nhỏ này, thở dài thật sâu.

Tần Sở Ca kỳ thật rất sớm đã tỉnh lại, nhưng y không ra ngoài, mà là nghe động tĩnh của Hoa Khiếu ở ngoài cửa, thẳng đến khi tiếng vang do đóng cửa truyền đến, y mới nhẹ nhàng thở ra, tràn đầy trong ***g ngực y không biết là cảm giác phiền muộn hay vui vẻ.

Y lần cuối cùng vào phòng bếp của Hoa Khiếu, màn thầu còn chưa bị nguội lạnh, nhiệt độ sữa vẫn tốt lắm, y bắt đầu ăn bữa ăn sáng cuối cùng

Ăn xong, lại thu dọn thật tốt, Tần Sở Ca lên lầu đem đồ của mình cầm xuống dưới, trong ngôi biệt thự xa hoa này dạo quanh một vòng, đi ra lại đi vào nhưng cũng không tiến vào phòng ngủ.

Tạm biệt, Hoa Khiếu.

Tần Sở Ca gọi một chiếc xe đến trung tâm mua sắm, đau lòng nhìn bởi tắc đường mà chiếc xe không ngừng nhích lên từng mét, lại đau lòng lấy tiền trả cho người lái xe.

Tần Sở Ca dự định mua cho mình hai bộ quần áo giống nhau – nhưng giống nhau ở đây không phải là âu phục hay áo sơ mi.

Bởi vì có tiền trong người, y cũng bắt đầu có dũng khí xem giá cả trung bình của trang phục, trước đây y cũng thường đến trung tâm mua sắm nhưng đều là để trộm đồ của người khác, căn bản không chú ý đến việc đi xem trang phục như thế nào.

Y một hơi mua cho mình ba bốn chiếc T-shirt – thứ mà trước đây y chỉ dám xem mà không dám mua, thậm chí còn mua cho mình một cái quần bò mới — phải biết rằng y cho tới bây giờ đều mặc hàng vỉa hè, nào dám mua một chiếc quần sáu bảy trăm.

Cảm thấy mỹ mãn rời khỏi trung tâm mua sắm, Tần Sở Ca muốn trực tiếp đi ra ga tàu hỏa mua vé, nhưng dần dần bản năng của tiểu đầu làm y cảm giác được có người đang theo dõi y. Tần Sở Ca cảm thấy nghi hoặc, cả nhẽ là người của Đế Luật Dương muốn bắt y lại để cải tạo?

Nhất thời cảm thấy tiếng chuông cảnh báo trong tâm vang lên mãnh liệt, Tần Sở Ca tận lực hướng đến nơi có nhiều người mà đi, muốn hình dáng của mình hòa lẫn vào đoàn người.

Nhưng đột nhiên từ đằng sau có một chiếc khăn tay bưng kín mặt y, làm cho y nhất thời lâm vào bóng tối.

Cuối cùng giữa mông lung, y tuyệt vọng nghĩ, sau này sẽ không tỉnh lại nữa rồi, y sẽ biến thành Hứa Phàm Úc đi

17. Chương 16

Khi Tần Sở Ca tỉnh lại, vừa lúc xe đang chạy, y bị xếp ngồi ở phía sau, phía trước có một người lái, ghế phụ có một người, ngồi sau y là một người nữa, hơn y tổng cộng bốn người.

Tần Sở Ca không dám nhúc nhích, mà y muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, tay chân y đều bị băng dán quần chặt thành một khối rắn chắc, ngay cả miệng cũng bị che kín. Như thế này chắc không phải do Đế Luật Dương ra tay, xem ra y đúng là gặp phải bắt cóc rồi.

Vì cái gì phải bắt cóc y? Tần Sở Ca dùng đầu ngón chân cũng có thể biết, nếu không phải là oan gia của Đế Luật Dương thì cũng là oan gia của Hoa Khiếu, đây là chắc chắn a. Y chỉ là một tiểu tặc, ngay cả tiền bên ngoài y trộm được cũng rất ít, không có khả năng trộm phải thứ gì đó quan trọng nên bị đại Boss “lâm hạnh”.

Từ khe hở lộ ra giữa hai chỗ ngồi, y thấy được người ngồi ở chỗ phó lái đang cẩn thận chà lau một khẩu súng ... y không khỏi ngay lập tức đánh mất ý niệm đào tẩu nhỏ bé trong đầu, nhắm hai mắt lại, làm ra vẻ đầu còn hơi mê muội thả lỏng một chút.

Ô tô trở nên xóc nảy, dường như là chạy tới nơi nào đó gồ ghề khiến y kém chút nữa ngay cả điểm tâm cũng nôn ra, rồi xe mới ngừng lại. Người ngồi ở phía sau đem y kéo ngã trên mặt đất, Tần Sở Ca không thể không mở mắt, y dùng ánh mắt thành khẩn nhất của mình mà nhìn kẻ bắt cóc kia, nhẹ nhàng một chút.

Người nọ nhìn thấy y cuối cùng không giả bộ ngủ nữa, đem y kéo lên, đem y chân bị quần chặt khiến bước đi lảo đảo mà kéo đi, lại đẩy một cái, ý bảo y đi về phía trước, Tần Sở Ca lúc này mới phát hiện nơi bọn họ đến là một nhà xưởng cũ nát, quay đầu lại một chút mới phát hiện trên thực tế bọn họ đang ở trên núi. Động tác này bị kẻ đi sau nhìn thấy, liền nhận một cú đánh khiến y lảo đảo, kém chút nữa liền trực tiếp ngã nhào vào ***g ngực kẻ phía trước rồi.

Một hàng bốn người đều vào trong nhà xưởng cũ kĩ, người vào cuối cùng đem cửa nhà xưởng đóng lại, khiến cho nhà xưởng vốn tối tăm lại càng trở nên hôn ám.

Người nọ sau khi đóng cửa nhìn đến y chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, liền một cước đá y ngã lăn trên mặt đất, đối với hai người khác cười nói: “ tiểu tử này có phải hay không bị dọa choáng váng a? ”

Cả người Tần Sở Ca đập trên mặt sàn rắn chắc, bụi trên mặt đất làm y sặc sụa, miệng lại bị bịt kín, nhất thời chột cảm thấy khó thở.

Hắn là người ngồi ở ghế lái kia đem băng dính kéo xuống, Tần Sở Ca lập tức ho khan liên tục, giống như một con tôm mà cong người lại.

“ Gọi điện thoại cho Đông Tử, lấy một hũ tro cốt mà cũng lâu như thế, thật là phiền toái ... ta nói muốn bắt tiểu tử này, hẳn lại bảo nên lấy hũ tro cốt, hẳn nghĩ Đế Luật Dương là tên gốc à, không cần người sống lại cần một đồng bụi đất? ” gã tùy tiện mắng kẻ tên Đông Tử kia, lại nhìn thời gian trên di động liền có phần nôn nóng.

Người ngồi đằng sau gọi điện thoại cho Đông Tử, nói vài câu sau đó dập máy, “ thuận lợi rồi, nói đúng hơn là chút nữa bị ông cụ trông mộ tóm, có chút xấu hổ, ha ha ... ” hai người khác cũng cười theo.

Tần Sở Ca vất vả lắm mới cảm thấy thoải mái một chút, loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói hũ tro cốt gì đó, cũng nghe thấy tên Đế Luật Dương, y lập tức liền đoán được đó là hũ tro cốt của Hứa Phàm Ưc, không khỏi cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Người ngồi ở ghế lái nhìn thấy Tần Sở Ca không ho nữa, liền dùng mũi giày đá đá y, “ nhìn xem, kĩ nữ của Đế Luật Dương đúng là đẹp, sở thích của kẻ có tiền thực kì quái, chẳng lẽ làm cùng nam nhân so với nữ nhân càng thích hơn? ”

Người ngồi ở ghế phó lái thả lại khẩu súng vào túi nói, “ người quản tốt nhân gia này đi, chúng ta bắt y không phải để chơi. Sợ là sợ Đế Luật Dương kia không chịu lép vế, chúng ta liền bắt người vô ích, đến lúc đó tiểu tử này thì sao, không phải là lại thêm một phiền toái để giải quyết ư. ”

“ Đừng giết ta ... ta không có tác dụng gì với Đế Luật Dương, cái hũ tro cốt kia là đủ rồi ... xin chớ vị đại ca thương ta ... vốn dĩ hôm nay ta tính toán rời đi, ta tuyệt đối không nói cho bất cứ kẻ nào gây bất lợi cho các người ... ” Tần Sở Ca biết loại cầu xin này không có tác dụng, nhưng yếu đuối cũng giúp mình ít chịu tội chút, hướng chỉ những người này nói giết người mà mặt cũng không đổi, tay rút cuộc đã nhiễm không ít máu, cuộc sống mới của y còn chưa bắt đầu, đâu thể vì một tên Đế Luật Dương mà đánh mất tính mệnh.

Người ngồi ở ghế lái dường như thích dùng mũi chân chà đạp thân thể Tần Sở Ca, mỗi lần gã dùng sức một chút, vẻ mặt thống khổ cùng tiếng kêu của Tần Sở Ca đều khiến gã thêm hưng phấn.

“ Lão nhị, ta phải thử ngoạn y, ta đều đã ngạnh rồi. ” Người ngồi ở ghế lái thu hồi mũi chân, thú vị nói.

Người ngồi ở ghế phó lái mặt nhăn lại, “ nam nhân có cái gì hay mà làm, mau lộn đi, thật không có biện pháp với người ... không phải lúc trước đã cho người đi tìm nữ nhân sao? ”

Người ngồi ở ghế lái liếm liếm môi, “ trách không được Đế Luật Dương thích tiểu tử này, chỉ kêu thôi cũng khiến ta không tự chủ được mà ngạnh lên. ” Rồi mới kéo Tần Sở Ca lên, đem y ném tới một cái giá lớn ở bên cạnh, để cho cái giá kia làm trụ đỡ Tần Sở Ca, sau đó cởi quần đem cón thịt thật lớn hướng về phía miệng của y.

Tần Sở Ca liều mạng tránh né, người nọ không kiên nhẫn nắm đầu y, dùng mạnh hai phát vào trên giá, “ há mồm! Đều đã bị nam nhân thao qua còn giả thanh cao cái gì! ”

Đầu Tần Sở Ca bị đập vào đến choáng váng, đành phải mở miệng ra, người nọ lập tức liền cầm thứ cương cứng của mình nhét vào miệng y. Mùi hương tanh tươi kia khiến Tần Sở Ca muốn nôn ra, lại bị thịt khối nọ ngăn chặn đến ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“ Thực sự là kĩ nữ ... nói người hàm của lão tử người liền hàm ... mau hấp cho lão tử, giống như người làm cho tình nhân của người ấy ... đầu lưỡi động đi! ” rồi mới kéo tóc Tần Sở Ca trực tiếp trều sáp, thỉnh thoảng gặm nhẹ đầy sáng khoái, động tác lắc lư cũng dần tăng lên.

Tần Sở Ca cảm thấy ghê tởm có hồ muốn nôn ra, nhưng mà yết hầu lại chột co rút khiến cho cơ thể cũng co rút lại, người nọ được thuận lợi, va chạm càng lúc càng nhanh. Dần dần Tần Sở Ca cảm thấy cổ họng dường như bị đánh vỡ, vị rỉ sắt tràn đầy trong họng.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại, không khỏi nhớ tới phụ thân ...

Cắn đứt âm hành, phần đầu huyết nhục mơ hồ.

Tần Sở Ca lại co rút một cái, sau đó cả thân thể đều trở nên run rẩy.

Y quỳ gối trước thi thể phụ thân, nước mắt trên mặt làm thế nào cũng không chảy ra.

Khối thịt của người nọ càng ngày càng to lớn, mặt của y đều đã to lớn đến đỏ bừng.

Trước ánh mắt khinh bỉ của cảnh sát, cùng với sự thờ ơ của hàng xóm xung quanh, y một mình kéo thi thể của phụ thân ...

Khối thịt của người nọ lại nhảy lên, sau khi kịch liệt trườ sấp mấy lần cuối cùng cũng tiết ra, chất lỏng tanh hôi nhiệt lạt trực tiếp bị rút thẳng vào họng, y muốn nhổ ra, lại bị người nọ gắt gao đè xuống, không hề có đường lui, chỉ có thể nuốt xuống.

Từ sau ngày đó, y chỉ còn một mình.

Tần Sở Ca bị ném xuống đất, người nọ sảng khoái kéo quần rời đi, lớn tiếng cùng đồng bọn nói gì đó.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi đau nhức mang ý thức của y ly khai.

Thư kí của Để Luật Dương nơm nớp lo sợ đưa điện thoại qua cho hắn, Để Luật Dương cau mày tiếp điện thoại, “ cái gì? ” Để Luật Dương lập tức đứng lên ghé xoay xem chút bị đá bay, khó chịu đi qua đi lại, phất tay bảo thư kí rời đi, thư kí vội vàng đóng cửa lại rời đi.

“ Người muốn cái gì? Tiền? ” Để Luật Dương gầm nhẹ nói: “ tiền ta cho người, không cần loạn động ... ta sẽ không báo nguy ... ”

“ Không, Để Luật Dương, ta không chỉ muốn tiền, tuy rằng trút oán giận với cha người lên đầu người có chút không phải đạo. Nhưng có thù thì phải báo. Chỉ trách cha người năm đó làm hại chúng ta nhà tan cửa nát, ta muốn không chỉ có tiền. ” trong điện thoại thanh thoi người nọ nói, “ ta còn muốn cho người chút lựa chọn. ” Thanh âm người nọ mang theo ý cười ác ý, “ là tro cốt tình nhân cũ của người quan trọng hay là tính mệnh tình nhân mới của người quan trọng ... ha ha ha, ta cũng muốn cho người ném thử chút, cái gì tên là ” người nọ kéo dài tiếng cười nói, “ tuyệt vọng! ”

“ Các người làm gì với Phàm Ưc? Các người làm sao dám! ” Để Luật Dương rít gào, ngay cả ánh mắt cũng đỏ lên, “ nói cho ta biết các người muốn bao nhiêu tiền, ta cho các người, đừng làm gì với tro cốt của Phàm Ưc, y đã không còn ... ”

“ Ha ha ha, Để tiên sinh quả nhiên là người sảng khoái, chúng ta cần không nhiều lắm, mỗi người 500 vạn là đủ rồi, chúng ta có bốn người, tròn cho người 2000 vạn, đổi lấy tro cốt của Hứa Phàm Ưc. Nhưng mà, tình nhân mới của người, chúng ta có thể không trả ... ” xong trực tiếp cúp điện thoại.

“ Alô? alô! Các người còn chưa nói cho ta biết làm sao đưa tiền cho các người! Alô! ” Để Luật Dương tức giận ném điện thoại ra xa, sau đó dùng hai tay dấm mạnh xuống bàn, “ Chết tiệt ... ” Để Luật Dương hít sâu, sau đó cố gắng ổn định tâm tình phần nộ của bản thân.

18. Chương 17

Để Luật Dương đầu tiên thành lập một tài khoản mới rồi chuyển hai ngàn vạn từ tài khoản của mình sang tài khoản mới này. Ngân hàng vốn dĩ không cho phép một lần chuyển một khoản tiền lớn như vậy, nhưng nhìn đến bộ dáng gần như tuyệt vọng của Để Luật Dương, quản lý ngân hàng đến thử mạnh cũng không dám, liền quyết định dù có trái quy định thì cũng đành trái một lần đi, nhìn bộ dáng như vậy thì đúng là đại sự rồi.

Để Luật Dương vẫn luôn nắm chặt di động của mình, nhưng không hề có cuộc gọi đến. Hắn không tin tưởng cảnh sát, hơn nữa còn lo sợ cảnh sát đã thảo kinh xà chọc giận bang nhân kia, hủy đi tro cốt của Hứa Phàm Ưc, hắn cũng không dám làm ra hành động nào thiếu suy nghĩ, chỉ cần liên quan tới Phàm Ưc thì độ sáng suốt của hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Để Luật Dương gần như điên cuồng, tro cốt của Hứa Phàm Ưc là thứ cuối cùng của y còn lại trên thế giới này, cũng là thứ duy nhất có thể chứng minh đoạn tình yêu giữa hắn và y là từng tồn tại.

Nói gì đi nữa, hắn cũng không thể mất nó. Lại một lần nữa hắn trở mắt bất lực nhìn Hứa Phàm Ưc ở trước mặt hắn biến mất, lần này, hắn không thể để cho Phàm Ưc dù đã mất cũng không thể an nghỉ.

Nếu để cho hắn bắt được đám người này, dù cho hắn có đem bọn chúng băm nát, cũng không thể thỏa được mối hận trong lòng hắn.

Bày ra trước mặt hắn, cho tới bây giờ đều không phải là lựa chọn dễ, mà là vấn đề đáp đề.

Mà lựa chọn của Đế Luật Dương, chính là Hứa Phàm Úc.

Mãi đến tận khi chạng vạng điện thoại của hắn cuối cùng cũng vang lên, hắn giống như vớ được cọng rơm cứu mạng mà vội vã nhấn điện thoại, “ sốt ruột chờ rồi Đế tiên sinh ... ”

“ Ta đã thành lập tài khoản mới, đã chuyển vào đó hai ngàn vạn rồi, ta làm sao đem tiền cho các người? ” Thanh âm của Đế Luật Dương hơi hơi phát run, tay nắm chặt di động cũng không ngừng run rẩy.

“ Nhớ kĩ là ngọn núi duy nhất ở vùng ngoại thành nhé, dọc theo quốc lộ mới mở, khi đến khúc cong thứ sáu thì rẽ vào con đường bỏ hoang, tiếp tục chạy sâu vào, có một công xưởng, một người đến, đừng có giỡn trá(1), tỉnh thông minh bị thông minh lừa (2) ”. Thanh âm của người nọ vẫn thanh thoi thanh thoi, tựa hồ nghĩ chắc rằng Đế Luật Dương sẽ đến một mình.

Đế Luật Dương chắc chắn nhớ kỹ, lúc này ngược lại là hắn dập điện thoại, rồi mới nhằm hướng xe mình đi tới, lái xe tới vùng ngoại thành.

Nhưng hiện giờ lại đang là giờ tan tầm, dòng xe cộ vô cùng tắc nghẽn, mặc cho hắn có là ai đi nữa thì cũng phải thành thành thật thật đứng giữa xếp hàng chờ đợi. Đế Luật Dương lòng nóng như lửa đốt ần cò ô tô, nhưng vô ích, âm thanh kia chỉ càng làm hắn cùng những người khác khó chịu mà thôi.

Mà giờ phút này điện thoại lại vang lên, Đế Luật Dương vội vàng lấy di động ra, nhìn vào lại thấy là Hoa Khiếu gọi tới, “ có việc gì sao? ” khẩu khí vừa lạnh vừa cứng.

“ Người đem Tần Sở Ca đi đâu? ” Hoa Khiếu vừa mở miệng liền chỉ trích, “ người dù cho có đem người đi thì cũng không thắng được, vì cái gì người không chịu hiểu, Sở Ca y không phải là Hứa Phàm ... ”

“ Người câm miệng cho ta! ” Đế Luật Dương rít gào, “ ta cái m* gì cũng không làm! ”

“ Không phải người mang Sở Ca đi thì là ai mang? Chẳng lẽ là y tự mình đi? ” Hoa Khiếu châm chọc cười.

Đế Luật Dương lúc này mới nhớ tới nhóm người kia cũng bắt cóc Tần Sở Ca, hắn rầu rĩ nói với Hoa Khiếu: “ Y bị bắt cóc rồi ... nhóm người nọ còn cướp đi tro cốt của Hứa Phàm Úc! Ta đang tới chỗ bọn chúng là một công xưởng, chúng muốn tiền ta liền cho chúng ... ta nói với người cái này làm gì ... tóm lại Tần Sở Ca không phải do ta mang đi, không liên quan đến ta, người cũng không cần nơi nơi loạn nổ súng! ”

Đầu kia điện thoại yên lặng một lát, Đế Luật Dương vừa định cắt điện thoại, thanh âm của Hoa Khiếu lạnh lẽo truyền tới, “ nói cho ta biết địa chỉ ... ”

Sau khi Hoa Khiếu dập máy, gã ngồi trên cái giường nơi mà hôm qua Tần Sở Ca còn ngủ ở trên, có chút do dự.

Gã có thể làm cái gì đây? Cứu y? Gã không thực sự đem bản thân trở thành kỵ sĩ bảo vệ vương tử, gã biết chính mình không thể thoát khỏi ảnh hưởng của mẫu thân, mà không có mẫu thân duy trì, rất nhiều chuyện căn bản gã không thể làm được — chuyện này mẫu thân gã khẳng định là sẽ không đồng ý.

Hoa Khiếu siết chặt lấy điện thoại, rồi lại chậm rãi mà buông ra, từ bên trong túi áo lấy ra một bao thuốc, rút ra một điếu, hút một ngụm thật sâu, phun ra.

Khói thuốc lá làm khuôn mặt gã trở nên không rõ ràng.

Tần Sở Ca không hoàn toàn hôn mê, cho nên giữa mông mông lung lung y có thể cảm giác được bốn người kia (cái người kêu Đông Tử cũng đã trở lại) cùng một chỗ uống rượu ăn cơm, cãi nhau. Nghe được người ở ghế phó lái gọi điện thoại, rồi bốn người bọn họ như đã đạt được một thành công lớn dường như lại một lần nữa uống rượu, gần như cái lộn âm ỉ.

Y rút lui thân thể của mình, may mắn y mặc không quá ít áo, mặt đất thô ráp làm cho mặt y bị thương, những nơi khác trên thân thể — đương nhiên trừ bỏ những nơi bị đá trúng, coi như hoàn hảo không bị tổn hại gì.

Sắc trời dần dần tối sầm, Tần Sở Ca mơ hồ nghĩ, nếu hôm nay y không đi ra ngoài, đại khái bây giờ y hẳn là đang ở trong nhà Hoa Khiếu xem tivi, ăn hoa quả.

Y đang miên man suy nghĩ, cái người tên Đông Tử kia đã đi tới, Tần Sở Ca không tự giác co rúm một chút, người nọ một phen áp y lên cái giá, chờ người ở ghế phía sau tiến lại đây.

Mà người ở ghế lái cùng phó lái kéo dây kéo cửa đòn dông công xưởng xuống, người ngồi ở phía sau đem y cột lên trên dây kéo, rồi mới khoát tay ở nơi ấy lạng diều vài cái, đem Tần Sở Ca từ trên mặt đất nâng lên cao vài thước.

Đông Tử vỗ vỗ tay, “ đã xong một việc, còn hũ tro cốt đâu? Lấy ra đi, đây mới chính là đạo cụ trọng yếu, đừng có phá hỏng. ”

Người ở ghế lái cầm một hũ tro cốt bằng cẩm thạch từ dưới đất lên, đặt ở trên chiếc ghế đã chuẩn bị tốt, phía dưới ghế đặt một chậu nước trong.

Xem ý chính là nếu Đế Luật Dương không chọn hũ tro cốt, liền đem hũ tro cốt đổ vào trong nước hủy đi.

Tay của Tần Sở Ca bị treo đến sinh đau, nhưng y cũng không dám vận vẹo, bởi vì mỗi khi động tay một chút cổ tay sẽ càng thêm đau đớn.

Không biết qua bao lâu, trời cũng đã tối đen, Đế Luật Dương lại vẫn chưa xuất hiện, người ngồi ở ghế lái bắt đầu nôn nóng, “ M* k*** hần không phải đang đùa giỡn lão tử chứ? Sao vẫn còn chưa đến? ”

Đông Tử nhìn nhìn thời gian trên di động, “ Có thể do kẹt xe, nên giờ này mới có thể chưa đến. ”

“ Đợi hần nửa giờ nữa, dựa vào gì, dám đùa giỡn, lão tử sẽ khiến cho hần cả hai cái đều không lấy được! ” Người ngồi ở ghế lái tùy tiện cầm một chai bia lên uống cạn, sau đó ném xuống đất, cái chai vỡ thành từng mảnh.

Quả nhiên, không đến mười lăm phút, bên ngoài công xưởng có âm thanh của động cơ ô tô. Người ngồi ở ghế phó lái vốn vẫn đang thả lỏng liền nhanh nhẹn đứng lên, lấy từ túi áo ra một khẩu súng lục, đặt ở bên hông.

Cửa lớn chậm chậm bị đẩy ra, Đế Luật Dương mặt không chút thay đổi đứng ở cửa.

Tần Sở Ca ngẩng đầu lên. Hai tay của y sớm đã không còn cảm giác, ngay cả cánh tay lúc đầu tưởng như bị xé rách giờ cũng không còn cảm giác, giống như thứ hiện giờ bị treo lên không phải là tay của y.

Đế Luật Dương không nhìn về phía y, hần vừa tiến vào đã đem ánh mắt đặt hoàn toàn trên hũ tro cốt, “ tiền các người cần, ta đã mang đến, đem hũ tro cốt cho ta. ”

Đông Tử cười nói: “ Không lo lắng một chút cho tân tình nhân của người sao? Y chính là một mực chờ nhân tình của y đến cứu y đấy, người thật đúng là đủ vô tình a. ” Dùng chân đá đá Tần Sở Ca đang bị treo giữa không trung.

Tần Sở Ca cúi đầu, im lặng không lên tiếng. Y biết y hiện tại cho dù có cầu xin, Đế Luật Dương cũng không để ý tới, y chính là hy vọng Đế Luật Dương sẽ không ngốc như vậy, ngay cả viện quân cũng không có mà một mình tới đây.

Đông Tử từ bên hông rút ra một con dao bầu (3) dài chừng bốn mươi ly, đập lên xích sắt, “ Nhìn khuôn mặt này này, cùng với tình nhân cũ của người thật sự là giống nhau như đúc, lúc trước ta thật đúng là không tin đâu. ” rồi đem lưỡi dao lạnh băng kia đến gần hai má Tần Sở Ca, “ chẳng lẽ người không lo lắng một chút sao? Dù sao Hứa Phàm Ưc cũng chỉ là một người đã chết, mà đây ... ”, gã dùng dao vỗ vỗ hai má Tần Sở Ca, tầm tắc, “ còn sống đó. ”

Đế Luật Dương cắn răng, không nói một lời.

“ Nếu người có ý muốn lấy hũ tro cốt, tốt lắm, đem tiền đặt xuống, ta cho người, nhưng là tâm tình nhân của người ... ai, thì ta giúp người, đem khuôn mặt xinh đẹp này ... Hủy đi tốt lắm. ” Bả đao kia nguy hiểm múa may một chút.

“ Tiền người muốn người đã có, ta cũng tuyệt vọng một buổi chiều, cái người muốn đều đã chiếm được rồi, tội gì phải đi khó xử một người cần bản không liên quan? ” Để Luật Dương lắc đầu nói, “ vô luận người nói cái gì, ta cũng đều muốn hũ tro cốt kia, đưa nó cho ta! ”

“ Ai nha nha, người thật sự là một người tuyệt tình nha ... ” Đông Tử giống như xướng điệu vịnh than, nghiêng nghiêng đầu, nhún nhún vai, “ lão tam, đem hũ tro cốt qua cho hắn đi. Rồi Để tiên sinh, đưa tiền ra đây. ”

Để Luật Dương lấy sổ tiết kiệm trong túi áo ra, chậm chậm bước tới, hai người đều chậm chậm đi đến, “ đưa hũ tro cốt cho ta trước ” Để Luật Dương nóng nảy đưa tay ra.

“ No No No ” Người ngồi ở ghế sau, cũng chính là người Đông Tử gọi là lão tam, phe phẩy đầu ngón tay nói, “ đem tiền đưa trước cho ta. ”

“ Đồng thời trao đổi. ” Để Luật Dương đưa sổ tiết kiệm về phía trước, lão tam cũng nói lỏng đưa hũ tro cốt ra, rồi hai người đồng thời thu tay lại, lão tam cầm sổ tiết kiệm trong tay. “ Kỳ thật ta thích tiền mặt hơn ”, đương nhiên người sẽ không báo cảnh sát, chúng ta sẽ rất nhanh mang tiền đi ... ừm, không có vấn đề gì. ” Lão tam vừa lòng nhìn sổ tiền trên sổ, đếm những số không phía sau, cao hứng quay về bên cạnh đồng bọn.

Để Luật Dương ôm hũ tro cốt, kích động hôn lên nó, rồi mới nhìn đến Tần Sở Ca vẫn còn đang bị treo giữa không trung, có chút áy náy, nhưng tại sao lại như vậy, y so với tro cốt của Hứa Phạm Úc, không trọng yếu hơn.

“ Nga, đúng rồi, kỳ thật chúng ta nên có chút vui vẻ tiễn Để tiên sinh đi ...? ” thanh âm của Đông Tử từ phía sau hắn truyền tới, Để Luật Dương nhận không được quay đầu lại, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế của Tần Sở Ca

Hai người giữ Tần Sở Ca, đao của Đông Tử trên hai má y bắt đầu trượt xuống, vết cắt giáp gò má phải, lưỡi đao đâm sâu vào tận xương.

Tần Sở Ca vẫn còn kêu thảm thiết, trên mặt y lập tức bị máu tươi trào ra bao trùm, máu tươi dữ dội chảy ra, tí tách rất nhanh liền tạo thành một vũng máu nhỏ trên mặt đất.

Tâm Để Luật Dương như bị tàn ác bị xé rách một chút, nhưng hắn vẫn quay đầu trở về, hướng xe của mình mà đi, tận lực xem nhẹ tiếng kêu thảm thiết phía sau.

Thanh âm của Tần Sở Ca đã muốn vỡ tan đến mức nghe không rõ nữa, Để Luật Dương đặt tay lên trên cửa xe, nắm thật chặt. Nhưng trong lòng, hũ tro cốt ở trước ngực nhắc nhở hắn, đây mới là thứ quan trọng nhất.

Người ngồi ở ghế sau từ bên hông rút ra một khẩu súng, nhắm vào chỗ không được bảo vệ, nhằm lúc Để Luật Dương đỡ người ra, bắn một phát chắc chắn.

“ A ” Để Luật Dương chỉ cảm thấy đùi phải tê rần, sau đó chỗ đau nhức nóng bỏng lan rộng, hắn nhìn lại, nguyên bản là Tần Sở Ca đang giữ súng của người kia, nhưng hiện tại gã đó đang đá Tần Sở Ca.

Để Luật Dương lập tức mở cửa xe, vặn chìa khóa, tựa như tên rơi khỏi cung mà lái xe đi.

Xe của hắn bị bắn trúng mấy phát súng, nhưng cũng không đáng ngại.

Tần Sở Ca không biết bản thân như thế nào lại liều lĩnh đâm đầu vào họng súng của người kia, nhưng kể tiếp, những cú đá của gã lại khiến y rơi vào một vòng đau đớn mới.

Đau đớn này làm y không tự chủ được kêu lên thảm thiết, miệng vết thương trên mặt, nắm tay đâm vào bụng, thẳng đến khi y rốt cuộc nghe được tiếng ô tô của Để Luật Dương, y biết, Để Luật Dương đã rời đi.

Phía sau không có viện trợ, không có cảnh sát, cái gì cũng đều không có.

“ Đông Tử, người này giải quyết như thế nào? Làm sạch đi, đem chỗ này đốt trụi ... ai ui, lão nhị sao người lại đánh ta? ” người ngồi ở ghế lái nói.

“ Người muốn cảnh sát đều đến đây à? ” người ngồi ở ghế phó lái nghiêng răng nghiêng lợi nói, vốn y có thể bắn trúng Để Luật Dương, kết quả lại bị kỹ nữ này phá hỏng, “ để y lại nơi này, chúng ta nhanh đi thôi, y nếu vẫn như vậy chắc chắn là sẽ chết, không cần làm bẩn tay chúng ta, có thể giết ít đi một người. ” người ngồi ở phía sau tỏ vẻ đồng ý.

Đông Tử thả Tần Sở Ca từ trên xích sắt xuống đất, Tần Sở Ca té lăn trên đất, trên mặt là hỗn hợp máu cùng bụi đất, màu đen tuyền. Tần Sở Ca không ngừng run rẩy, nhỏ giọng nức nở, muốn tránh thoát Đông Tử tóm lấy mặt.

“ Không phải ta không cho người cơ hội, là Để Luật Dương kia không biết quý trọng ... cho nên ta lưu cho người một mạng, để xem lão thiên gia có muốn mạng sống của người không. ” Vốn gã muốn vỗ vỗ mặt Tần Sở Ca, nhưng trên khuôn mặt kia đã không có chỗ nào có thể chạm tay vào, liền nhún nhún vai, đứng dậy nói với đồng bọn: “ Mặc kệ y, chúng ta nhanh đi thôi, lấy tiền chạy nhanh trước khi gia khóa Để Luật Dương kia báo cảnh sát, ca nô đêm nay không thể sai. ”

Rồi vài người mới thu dọn một chút, đóng cửa công xưởng, tạo nên một trận tro bụi.

(1) giỡn trá: giỡn và dối trá

(2) tỉnh thông minh bị thông minh lừa: câu này nguyên văn nó là theo ta tra được thì nó là: khôn lắm đại nhiều, hết khôn dần đến đại *toát mồ hôi* k hiểu là đúng chưa, chứ ta thấy cứ sai sai á ... dịch mấy cái thành ngữ tung của này khó thật đó ... =__=

(3) dao bầu: là con này ... ghê quá ... khổ thân Sở nhi TT_TT

19. Chương 18

Hoa Khiếu nhìn thấy đôi mắt kia mở to ra, bên trong là sự pha trộn của quá nhiều thứ, gã chỉ có thể nhận ra sự bi thương cùng vui sướng, có lẽ là bởi vì quá rõ ràng rồi. Tần Sở Ca nghĩ muốn nâng tay lên chạm vào Hoa Khiếu, lại bị thanh nẹp cản trở, Hoa Khiếu ngay lập tức nắm lấy tay Tần Sở Ca, nhẹ nhẹ mà nắm.

“ Người không có việc gì, Sở Ca, người ổn rồi. ” Hoa Khiếu nhẹ nhẹ hôn lên đỉnh đầu Tần Sở Ca, đó là nơi duy nhất không bị băng gạc bao phủ, “ người không có việc gì rồi ... ”

Tần Sở Ca không kiềm chế được nước mắt của bản thân, “ ô ” lên một tiếng nước mắt liền tranh nhau tuôn ra, Tần Sở Ca dùng hết khí lực của bản thân nắm chặt lấy tay Hoa Khiếu, trong miệng phát ra tiếng khóc ô ô, phẳng phất như ủy khuất cùng sợ hãi trong tâm y có thể dùng cách này để trút hết ra vậy.

Hoa Khiếu rất muốn mạnh mẽ mà ôm lấy cơ thể đang run rẩy thút thít này, nhưng gã không thể làm được, thế nên gã chỉ có thể một lần lại một lần nói những lời an ủi, một lần lại một lần hôn lên đỉnh đầu, lên môi Tần Sở Ca, dùng ngón tay giúp y chải mái tóc bị máu tươi làm cho bết lại, “ Sở Ca của ta ... Sở Ca ... ” thanh âm của Hoa Khiếu có chút nghẹn ngào, ngay cả bản thân gã cũng có thể cảm thấy được.

Khí lực của Tần Sở Ca giống như là đã cạn kiệt, tay dần dần rời khỏi tay Hoa Khiếu, nhưng tay của Hoa Khiếu lại quấn chặt lấy nó, chặt chẽ nắm lấy tay Tần Sở Ca, rồi mới buộc chặt, lần thứ hai nắm chắc lấy.

“ Ta ... khi đó ... rất nhớ người ... ta nghĩ người vì cái gì người còn chưa đến ... ” thanh âm của Tần Sở Ca khàn khàn không chịu nổi, hơn nữa còn đặc biệt nhỏ, nhưng Hoa Khiếu vẫn nghe thấy, chỉ là gã trả lời không được, nên gã chỉ có thể càng thêm dùng lực nắm chặt lấy tay y.

“ Rất lạnh ... nhưng ta vui ... ta thật vui ... ” Tần Sở Ca ho khan mấy tiếng, phát ra tiếng cười thê thảm, “ ta chung quy cùng Hứa Phàm Ưc không giống nhau, người có thể hay không, đem ta trở thành Tần Sở Ca? ”

“ Đứa ngốc ... người từ đầu đến cuối là Tần Sở Ca ... Sở Ca của ta ... ” Hoa Khiếu cúi đầu hôn lên tay Tần Sở Ca, dùng cách này để che dấu vẻ mặt hỗn loạn của mình, Tần Sở Ca không nhìn thấy, cho nên y nở nụ cười, y cười thật vui vẻ.

“ Hoa Khiếu ... Hoa Khiếu ... ” Tần Sở Ca nhẹ giọng niệm tên của Hoa Khiếu, nước mắt lại một lần nữa chảy ra, nước mắt lắng đọng lại tựa hồ xuyên thấu qua tầng tầng băng gạc, bám vào phía trên miệng vết thương, đau đớn.

“ Ta nằm trong đó ... rất lạnh ... ta biết chắc chắn người sẽ đến cứu ta ... ”

“ Ta lại nghĩ nếu như ta chết rồi, không biết có ai vì ta mà đau không ... ta không có người thân ... không có bạn bè ... ”

“ Ta chỉ có người thôi ... Hoa Khiếu ... ta phải nghĩ rất lâu mới phát hiện ... ta chỉ có một người thôi ... ”

“ Nếu người cũng không đến ... ta chết rồi sẽ như thế nào ... chết đi, cùng sống thì có khác gì ... ”

“ Đừng nói nữa, Sở Ca, đừng nói nữa. ” Hoa Khiếu ngắt lời Tần Sở Ca, thanh âm vẫn ôn nhu như cũ, nhưng tỉ mỉ nghe, người sẽ phát hiện sự run rẩy trong đó, “ người đói chưa? Ta mang một ít đồ ăn người thích ăn đến đây ... ”

“ Không, người để ta nói hết ... ” Tần Sở Ca sau khi kịch liệt ho khan, thanh âm lại càng nhỏ, “ ta muốn hỏi người ... người có thể hay không đem ôn nhu của người ... cho Tần Sở Ca một chút? Chỉ cho Tần Sở Ca ... ”

Hoa Khiếu thật lâu không nói nên lời, quang mang trong mắt Tần Sở Ca cuối cùng cũng dần tiêu thất, y nhắm mắt lại. “ Đương nhiên ... có thể ... ”

Mắt của Tần Sở Ca lại một lần nữa mở ra, mờ mịt nhìn Hoa Khiếu hơi hơi nở nụ cười, tay lau lau trên mặt, “ thật sự. ”

Tần Sở Ca giống như suy tư một chút, rồi mới khẽ động khóe miệng, “ ta chưa nói qua đi ... ta thích người, Hoa Khiếu. ”

Hoa Khiếu như thể bị sét đánh trúng, thật lâu sau mới tìm lại được tiếng nói của bản thân, “ Sở Ca ... ”

“ Ta đói rồi, muốn ăn cơm ... ” Tần Sở Ca xấu hổ ho khan mấy tiếng, dời đi trọng tâm câu chuyện.

Hoa Khiếu không có góc lấu, liền nghiêng người về phía trước, hôn lên môi Tần Sở Ca, nhẹ nhàng hấp hấp, rồi mới buông thần biện (1) nứt nẻ kia ra, thấp giọng nói: “ ta cũng thích người, Sở Ca. ”

Cơ thịt trên mặt Tần Sở Ca không thể sử dụng quá độ, cho nên càng không thể nhai thức ăn, Hoa Khiếu liền làm cháo cá mặn cho y, thịt cá khô được ngâm nước đến mềm nhuyễn, không cần tốn sức cũng có thể ăn được.

Hoa Khiếu kéo một chiếc ghế tới, ngồi ở bên cạnh Tần Sở Ca, lấy một bát cháo nhỏ được đẩy kín từ bên trong bình giữ nhiệt ra, rồi lại lấy thìa, từng muỗng từng muỗng đút cho Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca không dám mở to miệng, nên đút cháo tương đối khá vất vả, mãi cho đến khi cánh tay của Hoa Khiếu đều đã mỏi nhừ thì cuối cùng cũng đem một chén cháo này ụ hết.

Tần Sở Ca kỳ thực cũng ăn không no, ngày hôm qua cả ngày chỉ ăn một bữa điểm tâm, đến bây giờ đã sớm đói đến bụng dán cả vào lưng, nhưng y có thể cảm thấy sự mệt mỏi của Hoa Khiếu, nên cũng không dám tái yêu cầu gì nữa.

Y hiện tại cảm thấy mũi mũi đến mức chết cũng không thấy uống, từ trước tới nay việc không dám nghĩ tới, không dám nói tới, thoáng một cái liền đảo ngược, mặc dù vừa bắt đầu cảm thấy xấu hổ, nhưng trong tâm nhẹ nhõm làm cho y cảm thấy vui sướng, đến cả vết thương trên mặt cũng nhanh chóng quên đi.

Nhưng Hoa Khiếu nhắc đến.

“ Bác sĩ nói ... thương của người cần phẫu thuật. Nhưng ông ta cũng nói, việc phẫu thuật cần sự phối hợp của người bệnh, người nếu đồng ý, chúng ta ngay lập tức có thể phẫu ... ”sau khi lau sạch hạt cơm bên mép Tần Sở Ca, Hoa Khiếu do dự một chút, cuối cùng vẫn nói.

Tuy rằng Tần Sở Ca không có cách nào biểu hiện nét mặt, nhưng Hoa Khiếu vẫn có thể cảm thấy biểu tình cứng nhắc trong nháy mắt của y.

“ Ta biến thành như vậy người sẽ ghét bỏ ta sao? Hay là nói ... người càng thích khuôn mặt giống Hứa Phàm Úc hơn ... ” Tần Sở Ca nhận ra ốm đau cùng tình yêu khiến cho người ta trở nên yếu ớt không chịu nổi, hai việc này đồng thời tác động làm cho hai mắt y tràn ngập sương mù, “ mặc dù rất đau rất đau ... nhưng ta thể nhưng còn muốn cảm tạ ... cảm tạ người kia đem mặt ta biến thành như vậy ... ta muốn trở nên không giống ... ta không muốn phẫu thuật ... ”

“ Không, Sở Ca, ta tuyệt đối không có ý đó. Không tiến hành phẫu thuật, người sau này có thể sẽ vô pháp biểu lộ cảm xúc, vết dao này làm tổn thương rất nhiều cơ thịt trên mặt người, cơ thể lúc đó có thể sẽ không thể hoạt động bình thường được, thậm chí nó còn có thể còn khiến người không thể ăn cơm như bình thường. ” Hoa Khiếu vội vàng đem sự cần thiết của ca phẫu thuật giải thích cho Tần Sở Ca.

Môi Tần Sở Ca rung rung vài cái, “ cũng có thể là không sao ... ta không cần làm phẫu thuật gì đó ... nếu không thích người có thể sớm rời đi ... ” Tần Sở Ca quay đầu sang hướng khác, tránh đi ánh mắt của Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu thở dài, kéo chăn cho Tần Sở Ca, sờ sờ đầu y, “ Sở Ca, ta là vì tốt cho người, không phải bởi vì nguyên nhân khác, ta không hy vọng người sau này có cuộc sống không giống người bình thường, ta sợ tương lai người sẽ hận ta, hận ta không cho người trị liệu ... ”

Tần Sở Ca yên lặng thật lâu, mới thì thào nói: “ người ... để ta suy nghĩ ... ”

Hoa Khiếu nhìn vào đồng hồ đeo tay, thời gian đi làm đã qua không ít rồi, lại nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của Tần Sở Ca, biết được không thể nói thêm gì kích động y, liền đứng dậy thu thập đồ một chút, “ Sở Ca, ta cũng muốn đến công ty. Buổi chiều tan làm ta sẽ đến thăm người ... người trước tiên ... nghỉ ngơi một chút đi ... ”

Tần Sở Ca rầu rĩ đáp ứng một tiếng, nhắm mắt lại.

Hoa Khiếu thở dài một hơi, hôn lên thần biên của Tần Sở Ca, cầm lấy bình giữ ấm, xoay người rời đi.

Nghe thấy thanh âm đóng cửa, tâm Tần Sở Ca chợt run rẩy.

Kì thực trong tâm y đã sớm thỏa hiệp rồi, y cũng sợ hãi bản thân sau này sẽ là một phế nhân, nhưng y cũng hy vọng vết thương trên mặt có thể làm biến đổi diện mạo bản thân, khiến cho y không hề giống với Hứa Phàm Úc, để Hoa Khiếu thật sự xem y là Tần Sở Ca mà đối đãi.

Bị tâm tư phiền não quấy rối làm y không thể yên lòng, y chỉ có thể một lần lại một lần tự nói với bản thân, tin tưởng Hoa Khiếu, tin tưởng Hoa Khiếu thích y ...

(1) thần biên: môi cánh hoa

=====

20. Chương 19

Để Luật Dương nằm ở trên giường, chân bị băng lại giống như cái bánh ú, hũ cho cốt của Hứa Phàm Úc được đặt trên tủ đầu giường, ảnh chụp Hứa Phàm Úc trên mặt hũ tro bị phủ một tầng bụi, khiến cho nụ cười ngai ngùng mà ôn hòa kia có chút mơ hồ. Để Luật Dương nâng người dậy bán tựa vào đầu giường, cau mày nghe điện thoại.

“ Tôi không phải bảo cậu trước tiên thông báo cho ngân hàng sao? Bên phía cảnh sát có tiến triển gì không? ” thanh âm của Để Luật Dương mang theo căm tức, “ đám người ngu xuẩn này ... quên đi, bảo bọn họ đến mộ kiểm tra thử, còn có, thứ không nên kiểm tra thì đừng cho bọn họ động tay vào, đem người bắt lại là được rồi. Có việc gì thì ngay lập tức nói cho tôi ... ”

Đem điện thoại đặt sang bên cạnh gối đầu, Để Luật Dương dùng mu bàn tay che lên chán, nhắm mắt lại, có thể cảm nhận được một tia thanh lương(1) ít ỏi.

Đám người kia ngay đêm đó đã đến ngân hàng rút tiền rồi cũng tại hân đem tiền gửi trong ngân hàng cao cấp, phục vụ hai tư giờ ngược lại lại thuận tiện cho đám bắt cóc này.

Ngân hàng vậy mà lại cho đám người kia rút tiền, ai cầm sổ tiết kiệm thì người đó là thượng đế, làm theo đúng nguyên tắc không thông báo cho cảnh sát, để cho đám người kia tối qua ngồi canô suốt đêm chạy trốn mất.

Để Luật Dương thở dài, cầm hũ tro cốt đặt trên tủ đầu giường qua, lau đi tro bụi trên mặt, “ Phàm Ưc, khiến người bị quấy rầy rồi ... ” Để Luật Dương chăm chú nhìn ảnh chụp trên mặt hũ, không tự chủ được nghĩ tới một màn tối qua.

Tiếng kêu thăm thiết của Tần Sở Ca giống như còn quanh quẩn bên tai hắn, hắn không dám đi thăm y, hắn tự nhận mình là người tâm địa đủ cứng cỏi, nhưng cho dù là một người xa lạ ở trước mặt người kêu thăm thiết như vậy, người cũng sẽ không đành lòng đi.

Huống chi người kia, giống hệt Hứa Phàm Ưc.

Thế nên hắn cũng không dám quay đầu lại nhìn, hắn sợ hắn sẽ mất đi lý trí mà quay lại với người kia.

Hoa Khiếu hắn là đã đến cứu y đi ... qua sự việc lần này, việc tranh giành tâm người kia của Để Luật Dương cùng Hoa Khiếu liền lặng xuống rất nhiều. Dứt khoát coi như xong đi, Để Luật Dương thở dài, ôm chặt lấy hũ tro cốt, đợi khi chân mình khỏi liền đi thăm y, chung quy bất hạnh của người nọ cũng là do hắn đem đến.

Một tháng sau.

Tần Sở Ca run rẩy tiếp nhận cái gương Hoa Khiếu đưa qua, y đáp ứng phẫu thuật khuôn mặt, nhưng đối với việc phẫu thuật lại tiến hành thỏa hiệp y yêu cầu giữ lại vết sẹo trên mặt, chỉ cần chữa trị cơ thịt bị tổn thương là được rồi. Bác sĩ phụ trách phẫu thuật không thay đổi phương pháp phẫu thuật, vậy nên vết sẹo trên mặt y không chỉ có một loại, còn có những vết sẹo nhỏ do phẫu thuật mà có.

Bằng gạc một vòng lại một vòng được cởi ra, một tháng nay mặt bị băng kín vừa tiếp xúc với không khí, vậy mà lại cảm thấy trên mặt có chút nhoi nhói.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại tiếp nhận cái gương đưa qua, rồi mới mở mắt. Người trong gương không tính là xa lạ, nhưng cũng không đủ quen thuộc vết sẹo thật dài xuất hiện rõ ràng trong gương kéo từ bên trái thái dương đến dưới mũi lại tiếp tục kéo dài tới thái dương bên phải, bên cạnh vết sẹo thật dài, còn kéo ra vài vết dao thật nhỏ. Chúng đã không còn là những vết thương màu trắng mới lành, mà lắng lại thành những dấu vết hơi hơi nâu xám.

Khuôn mặt anh tuần trước đây như bị biến thành một trò đùa quái đản, cả mặt như bị phân cách thành hai phần, nửa đêm ra đường chắc chắn sẽ trở thành nam diễn viên trong phim kinh dị mất.

Ngón tay Tần Sở Ca sờ lên trên mặt mình, vết sẹo kia hơi hơi nổi lên, tuy rằng chỉ bên trong đã được tháo ra, nhưng dấu vết lưu lại vẫn không thể biến mất.

Đây là lựa chọn của y, khuôn mặt dữ tợn.

Tần Sở Ca đẩy gương qua, nhắm hai mắt lại, hơi hơi run rẩy. Hoa Khiếu cầm gương đi, nắm lấy tay y, ôn nhu nói: “ Sở Ca, nếu người nghĩ muốn phẫu thuật lại, cũng không phải là không thể, chúng ta ngày sau lại đến, tìm một bác sĩ giỏi ... ”

Tần Sở Ca lắc đầu, thanh âm có chút mơ hồ: “ không cần ... như vậy ... rất tốt ... ” rồi mới mở to mắt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười có chút vắn vẹo, “ ta hôm nay có thể xuất viện chưa? ”

“ Kì thực bác sĩ đề nghị người nên ở lại quan sát vài ngày ... đương nhiên người không nguyện ý, chúng ta về nhà. ” Hoa Khiếu hôn lên đôi má tái nhợt một tháng không thấy ánh sáng mặt trời kia, “ ta về nhà làm cho người món người thích ăn, được không? ”

“ Cám ơn người Hoa Khiếu ... cám ơn người ... ” Tần Sở Ca nỗ lực tìm cách thoát khỏi tâm trạng bản thân vì đau ốm mà dần yếu ớt, y cười đến vui vẻ: “ chúng ta ... về nhà.”

Mở ra cánh cửa vốn nghĩ không bao giờ sẽ mở ra nữa, bước vào căn phòng đã từng lưu luyến chia tay kia, tâm của Tần Sở Ca trở nên thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Hoa Khiếu đem đồ vật mang về từ bệnh viện thu dọn một chút, đặt lại chỗ cũ, từ phía sau ôm lấy Tần Sở Ca, “ Sở Ca ... hoan nghênh trở về. ”

Tần Sở Ca xoay người lại, giữ lấy đầu của gã, nhìn thật sâu vào hai mắt Hoa Khiếu, người bên trong hai mắt gã chính là ai? “ ta là ai? ”

“ Sở Ca ... người vĩnh viễn mãi là Sở Ca của ta ... ” Hoa Khiếu khẽ cười. Tần Sở Ca hung ác cắn lên môi Hoa Khiếu, Hoa Khiếu rất nhanh đem quyền chủ động, đoạt trở về, môi lưỡi giao triền, hơi thở ái dục lan tràn.

Hoa Khiếu đem Tần Sở Ca đặt ở trên tường, buông lỏng miệng ra, thở hổn hển, “ người xác định? ” tay theo vạt áo của Tần Sở Ca mà tiến vào, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi.

“ Thật vô nghĩa. ” Tần Sở Ca ôm đầu Hoa Khiếu, hôn lên chỗ mẫn cảm phía sau tai gã, “ ta muốn người, Hoa Khiếu ... ”

“ Tuân mệnh, Sở Ca của ta ... ” Hoa Khiếu đem mặt Tần Sở Ca xoay lại, giữ lấy, hung hăng hôn lên.

“ Hoa Khiếu ... ân ... lại dùng lực ... a ... sắp ta ... lại dùng sức a ... ” Tần Sở Ca nằm úp sấp quỳ gối trên giường, cong cái mông đón ý hòa theo sắp lộng của Hoa Khiếu, phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Hoa Khiếu ngay từ đầu đã không nghĩ muốn làm quá mức, gã sợ làm tổn thương đến thân thể Tần Sở Ca, nhưng biểu hiện ở trên giường của Tần Sở Ca lớn mật đến kinh người, dần dần lý trí của gã cũng theo tiếng kêu to mê người kia mà biến mất.

Hoa Khiếu nắm lấy thắt lưng của Tần Sở Ca, cúi người xuống, môi hôn lên tấm lưng trắng nõn của Tần Sở Ca, nhẹ nhàng khằng cắn, khiến Tần Sở Ca từng trận từng trận nhẹ run rẩy. Phần eo cũng dần tăng lớn lực, thân thể lúc đó cũng tương hỗ lẫn nhau, thanh âm phát ra cũng ngày càng lớn.

Cánh tay của Tần Sở Ca đã dần không chống đỡ được thân thể của chính mình, y hoàn toàn ghé lên trên giường, dùng đỉnh đầu sắp bị làm đến điên cuồng ghé lên trên gối, miệng lung tung kêu to.

“ Ta muốn nhìn mặt người ... ” Hoa Khiếu cầm lấy tay Tần Sở Ca, ý bảo y xoay người lại. Tần Sở Ca mơ hồ nghe thấy những lời này, trong lòng chợt căng thẳng, vội vàng co rút tiểu huyết của mình, càng thêm ra sức mà đóng đưa cái mông mê người, muốn làm cho Hoa Khiếu buông tha ý tưởng.

Hoa Khiếu khẽ kêu một tiếng, lực ngón tay tăng lớn một chút kháp chặt lấy thắt lưng của Tần Sở Ca, hiển nhiên là thực hưởng thụ, trong lúc nhất thời lại tăng lớn lực độ trêu sắp, tạm thời quên mất chuyện xoay người.

Tần Sở Ca ôm lấy gối đầu, đem mặt áp vào, phát ra thanh âm ô ô, khí lực của Hoa Khiếu lần này đích thực là lớn, nếu không phải Tần Sở Ca lấy tay chống đỡ, đầu của y sẽ trực tiếp đập vào đầu giường rồi.

Công phu không lớn, Hoa Khiếu cuối cùng cũng nhớ ra ý tưởng vừa rồi, gã cảm giác được Tần Sở Ca đối với việc xoay mặt lại có điểm kiêng dè, thế là gã rút nam căn của chính mình ra, đem Tần Sở Ca lật nghiêng lại, nâng một chân của y đặt lên vai của mình, rồi mới chậm rãi sắp vào.

Tư thế cơ thể biến hóa khiến Tần Sở Ca cảm thấy khoái cảm đánh sâu vào, tư thế này cũng khiến cho bắp đùi của y cảm thấy bị kéo xả đau đớn, đau đớn cùng khoái cảm kéo đến, tay của Tần Sở Ca dùng sức giữ chặt đầu gối, tiếng kêu cũng mang theo một chút khóc âm.

“ A ... không được ... Hoa Khiếu ... dừng ... dừng lại ... ” Tần Sở Ca khó nhịn ngẩng đầu lên, dứt quãng nói.

Nhưng dục vọng của nam nhân một khi đã lên, cơ hồ khó có thể dừng lại, cho dù là Hoa Khiếu, cũng chỉ bất quá là đem chân Tần Sở Ca thả xuống dưới, rồi mới trở thân nằm lên phía sau Tần Sở Ca, tiếp tục trêu cầm.

Hoa Khiếu quay đầu Tần Sở Ca lại, ôn nhu mà triền miên hôn lên thân cánh hoa của Tần Sở Ca, rồi mới hôn theo vết sẹo kia, thẳng đến trên mũi, nhẹ nhàng liếm thử.

Tần Sở Ca nhắm hai mắt lại, hơi hơi giương miệng, dồn dập thở hổn hển, mũi không ngừng phát ra tiếng “ uhm, uhm ”, tay cũng xoa lên dục vọng của chính mình, nhẹ nhàng trêu động.

Hoa Khiếu từ phía sau vươn tay tới, cầm lấy tay Tần Sở Ca, cùng lên xuống bộ lông, “ chúng ta cùng nhau, ân? ” giọng mũi của Hoa Khiếu gọi cảm cực kì, mang theo một chút cảm giác khi suyễn, Tần Sở Ca chỉ cảm thấy từ đuôi xương sống dâng lên một loại cảm giác như dòng điện lưu chuyển thật nhỏ, “ hảo ... ”

Hoa Khiếu bắt đầu đột tiến công cuối cùng, tần suất cực nhanh khiến Tần Sở Ca cũng lẫm kêu, tay càng thêm dùng sức nắm lấy dục vọng của chính mình. Tần Sở Ca đầu tiên bắn ra tinh hoa của chính mình, cực độ khoái cảm khiến cho tiểu huyết phía sau co rút vài cái, Hoa Khiếu cảm giác được cao trào của Tần Sở Ca, cũng không tái đề ép khoái cảm của chính mình nữa, cuối cùng sau thống mấy lần thật mạnh, ở trong cơ thể Tần Sở Ca bắn tinh.

Chất lỏng nhiệt năng đánh thẳng vào trong cơ thể Tần Sở Ca, từng đợt từng đợt, loại cảm giác khác thường này khiến Tần Sở Ca khó nhịn kêu ra tiếng, “ A ... thực nóng ... Hoa Khiếu ... ”

Hoa Khiếu từ phía sau chặt chẽ ôm lấy Tần Sở Ca, thẳng đến khi rốt cuộc không thể bắn ra được gì, dục vọng mềm nhũn từ trong cơ thể Tần Sở Ca trượt ra.

“ Ta yêu người ... Hoa Khiếu ... ” Tần Sở Ca đem mặt chôn bên trong gối, rầu rĩ nhỏ giọng nói.

Hoa Khiếu không nghe thấy, vì vậy gãi hôn lên trên cổ Tần Sở Ca, “ trước ngủ, rồi mới tắm rửa, được không? ” Hoa Khiếu cũng có chút mệt mỏi, ôm Tần Sở Ca hỏi.

Tần Sở Ca gật đầu, đem chân từ trên mặt đất kéo lên, đắp cho hai người. Không tốn công sức, cả hai đều mệt mỏi song song tiến nhập mộng đẹp.

(1) thanh lương: mát lạnh

21. Chương 20

Tiếng rung của điện thoại di động làm Hoa Khiếu đang mơ màng ngủ giật mình tỉnh giấc, nhìn thoáng qua người còn đang ngủ say bên cạnh, Hoa Khiếu mặc quần áo cảm điện thoại mang ra ngoài phòng ngủ nghe máy.

“ Mẹ ” tiếng của Hoa Khiếu dè dặt lo lắng.

“ Ta đã cho con thời gian suốt một tháng rồi, hôm nay người kia hẳn đã xuất viện đi, con hẳn cũng nên quay lại công ty rồi? ” Tiếng của Hoa phu nhân mang theo tức giận lạnh liệt, “ yến hội cuối tuần này, con nhất định phải có mặt! nam nhân kia tạm thời ta không phản đối, nhưng con phải kết hôn cho ta! Lời nhắc nhở của ta trước đây đều quá mơ hồ, làm con kiếm được chỗ sơ hở, lúc này ta nói cho con biết. Không có thể từ không có người thừa kế, tương lai ta giao công ty cho con thì như thế nào? Tương lai của con lại như thế nào? Con cũng muốn học theo cái tên Đế Luật Dương không có cốt khí kia sao? ” Hoa phu nhân một lần nói hết, ngữ khí thoáng dịu đi, “ Hoa Khiếu, con là con trai của Hoa Cơ Vân ta, con lý ra nên là người ưu tú nhất, đừng vì nhất thời mê hoặc mà làm lỡ mất tiền đồ. Nam nhân mà, ta cũng biết, chỉ có một người là không có khả năng, nên ta cho phép con chơi đùa, nhưng con không thể mê muội mất cả ý chí. Hoa Khiếu, ta cảnh cáo con lần cuối, lần sau việc này sẽ không đơn giản như thế này đâu. ”

“ Vâng, thưa mẹ. ” Trước mặt mẫu thân Hoa phu nhân, Hoa Khiếu căn bản không có cơ hội phản bác lại, chỉ có thể liên tục đáp ứng.

“ Cuối tuần này con mời tiểu thư Chu gia cho ta, con cũng gặp qua rồi, ở nhà hàng xoay tầng cao nhất của Thiên Bích. Ta cũng sẽ tham dự, ba giờ chiều, đừng đến muộn. ” Hoa phu nhân giống như hạ mệnh lệnh mà dằn dò Hoa Khiếu, Hoa Khiếu thấp giọng trả lời một tiếng.

“ Vậy ngủ ngon. ” Hoa phu nhân gọn gàng lưu loát ngắt điện thoại. Hoa Khiếu cũng chúc mẫu thân ngủ ngon, tay lại siết chặt điện thoại.

Một phiến ánh sáng rơi xuống cửa sổ cuối hành lang, ánh trăng đêm khuya rất sáng, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, rơi trên mặt đất, bao phủ lên Hoa Khiếu. Hoa Khiếu đặt điện thoại lên trán, nửa dựa vào vách tường trên hành lang, nét mặt suy tư.

Thật lâu sau gã mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, cởi xuống áo khoác ngoài, tắt điện thoại đi, đặt lại trên đầu giường, lại kéo chăn ra chui vào.

Không khí lạnh từ bên ngoài luồn vào khiến Tần Sở Ca còn đang ngủ say thoáng động một cái, ừ hử một câu, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Hoa Khiếu nương theo ánh trăng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên vết thương trên mặt Tần Sở Ca, thở dài một hơi, hăm chặt Tần Sở Ca vào ***g ngực bản thân, nhắm hai mắt lại.

Ngay sau khi vết thương của Để Luật Dương tốt lên, ngay lập tức hắn liền lao vào bận rộn làm việc, trong nhất thời cũng quên mất chuyện của Tần Sở Ca. Thẳng đến khi hết bận rồi, sau khi tích góp từng chút một thời gian dưỡng thương, hắn mới nhớ ra hắn quên mất đi thăm Tần Sở Ca.

Đợi đến khi hắn tra ra bệnh viện Tần Sở Ca nằm, lúc đó Tần Sở Ca đã sớm xuất viện rồi. Để Luật Dương cũng không muốn lại đến biệt thự của Hoa Khiếu, cuộc viếng thăm lần trước đã khiến hắn đủ mất mặt rồi, vì vậy lần này hắn liền sai Ngũ Nhai mua đến một vài lễ vật an ủi tặng cho Tần Sở Ca.

Thế nên khi Tần Sở Ca mở cửa, hai người đều cả kinh. Tần Sở Ca kinh ngạc là vì người đến là Ngũ Nhai cùng với những đồ bổ gì đó loạn thất bát tao trong tay; Ngũ Nhai kinh ngạc là vì vết sẹo rõ ràng trên mặt Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca xấu hổ ho khan một cái, nghiêng mình giữ cửa cho hắn tiến vào, “ mời vào nhà. ”

Ngũ Nhai nét mặt cứng ngắc tiến vào khu nhà cao cấp của Hoa Khiếu.

Tần Sở Ca đi ở phía trước cũng cảm thấy rất không tự nhiên, không tìm được câu nào hỏi: “ Muốn uống chút gì không? Cà phê hay là thứ gì đó ... còn có hoa quả ... ”

“ Không cần. ” Ngũ Nhai kiên quyết nói, sau đó đem túi thực phẩm dinh dưỡng hắn vợ vết được trong siêu thị đặt lên trên bàn trà, “ chủ tịch bảo ta đưa cho người những thực phẩm dinh dưỡng này, ngài bảo ta chuyển lời với người rằng ngài rất xin lỗi ... ” Ngũ Nhai dừng lại một chút, tựa như quên mất Để Luật Dương còn dặn cái gì, ngượng ngùng ngừng đứng.

Tần Sở Ca “a a” lên hai tiếng, sau đó đặt bình cà phê trong tay xuống, “ ta không trách hắn. ” Tần Sở Ca gãi gãi ót nói, nụ cười có chút gượng gạo, “ vết thương trên chân hắn như thế nào rồi? ”

“ Chủ tịch rất tốt, đã có thể đi làm được rồi. ” Ngũ Nhai trả lời rất nhanh.

“ Còn có ... ”

“ Nếu không có việc gì ta xin phép về trước. ” Về mặt của Ngũ Nhai vẫn kì quái như trước, hơi hơi cúi xuống, liền xoay người đi thẳng ra cửa.

“ Cám ơn. ” Tần Sở Ca nhẹ nói một câu, bàn tay của Ngũ Nhai đang nắm lấy tay cầm trên cửa, sững sốt một chút, rồi mới mở cửa rời đi, “ đừng ... đừng khách khí. ” Tiếng nói kia lần đầu tiên có chút lấp bắp.

Tần Sở Ca nhìn lại nhìn một đồng hồ lớn đặt ở trên bàn, trong tâm cuộn cuộn bốc lên một thứ cảm xúc bất minh. Ý gì đây a? Chịu nhận lỗi ư?

Tần Sở Ca thử sờ lên khuôn mặt của mình, y tuy rằng luôn tự nói với chính mình, vết sẹo này là thứ để phân biệt y và Hứa Phàm Ưc, nhưng mức độ khiến người khác sợ hãi của nó bản thân y cũng tự biết rồi.

Cho nên khi làm tình y không dám dùng tư thế nằm ngửa, khi rửa mặt cũng đều nhắm hai mắt lại.

Đến ngay cả Ngũ Nhai cũng bị gương mặt của y dọa rồi.

Có lẽ bản thân sai rồi, khuôn mặt như thế này Hoa Khiếu có khi nào cảm thấy không chịu đựng được nổi hay không?

Tần Sở Ca dùng sức gõ gõ lên đầu mình, muốn đuổi những ý nghĩ trong đầu mình đi, nghĩ nhiều như vậy cũng chỉ khiến bản thân thêm phiền muộn, thế nên y lật đặt chạy lên thư phòng trên lầu, tiếp tục xem quyển sách hồi này còn chưa xem xong.

Trên quyển sách đó in rõ ràng là —— tiếng anh

Tần Sở Ca cảm thấy bản thân lại vô công rồi việc rồi, không chỉ cuộc sống nhàn rồi, mà còn cực kì không xứng với Hoa Khiếu ... thế nên y muốn từ nay bắt đầu nỗ lực học tập, sau này có thể không cần ở trong nhà làm sâu gạo nữa rồi.

Y không nên tiếp tục cuộc sống của một tiểu thâu nữa.

Hoa Khiếu nghe xong hùng tâm tráng chí này của y còn rất ủng hộ y, đưa cho y không ít sách học cơ bản, tỷ như sách tiếng anh, sách ngữ văn, sách toán, chậm chậm học để sau này thi vào cao đẳng.

Tuy nhiên mới bắt đầu học Tần Sở Ca liền cảm thấy mỗi môn học là một loại dày vò, những chữ này mỗi chữ y đều biết, nhưng chính là y ngồi cả ngày cũng không nhận ra, còn có y đốt đặc cán mai môn anh văn, đây quả thực là ác mộng của ác mộng a. Tuy vậy chỉ cần y nghĩ đến Hoa Khiếu, ngay lập tức y cảm thấy mình có thêm sức mạnh rồi.

Tần Sở Ca ngồi trên băng ghế cứng cảm thấy tối hôm nay thí thí của y thực sự là bị sử dụng quá độ a, liền ôm sách nằm trên giường lớn trong phòng ngủ, tiếp tục xem quyển sách anh ngữ cơ bản nhất, học thuộc bảng chữ cái hai sáu chữ.

“ abcdefgh ... h ... iklmno ... o ... qp ... không đúng opq ... r ... rst ... uvwxyz ... ” Tần Sở Ca khê ngâm bài hát chữ cái tiếng anh được coi như là mọi người đều biết, chẳng qua y không chỉ hát sai nhạc, mà còn hát sai từ.

Ai, đường còn dài a, Tần Sở Ca chán nản chui đầu vào dưới gối.

Lúc này điện thoại chợt vang lên, ở ngay trên đầu giường, Tần Sở Ca chui đầu ra, vươn tay cầm lấy điện thoại, “ alo? Hoa Khiếu ... không về nhà ăn cơm à ... vậy được rồi ta sẽ tự mình nấu cơm ăn, ừ ừ, được rồi, tạm biệt. ” sau đó y uể oải đem điện thoại đặt vào chỗ cũ.

Đây đã là lần thứ ba Hoa Khiếu không về nhà ăn cơm tối rồi, có vẻ như công việc dạo gần đây rất bận rộn, tiệc xã giao rất nhiều. Mỗi ngày đều là khi y sắp ngủ, dưới lầu mới có tiếng mở cửa, lần nào khi Hoa Khiếu ôm y ngủ cơ thể gã cũng đều mang theo mùi khói thuốc, rượu cùng mùi nước hoa nồng đậm.

Tần Sở Ca có thể nói cái gì đây? Y chỉ có thể đi siêu thị mua một đồng đồ ăn đông lạnh sau đó cất vào tủ lạnh để phòng ngừa bản thân bị đói chết.

Chỉ mong việc làm ăn của gã có thể sớm đàm phán ổn thỏa, Tần Sở Ca nghĩ đến Hoa Khiếu bận rộn làm việc cùng với việc gã rời nhà trước đêm hôm đó thì y không khỏi cảm thấy ảm ức, trong lòng yên lặng cầu khẩn.

Hoa Khiếu buông điện thoại, sau đó mở vòi nước rửa tay, vốc một vốc nước, táp lên mặt, sau đó rút hai tờ giấy lau từ bên cạnh tường, lau sạch khuôn mặt.

Chỉnh chỉnh lại cà vạt của bản thân, Hoa Khiếu đeo lên khuôn mặt tươi cười rời khỏi nhà vệ sinh, đi vào trong nhà hàng.

Chu tiểu thư cùng với mẫu thân của gã đã ngồi sẵn trong đó, mẫu thân gã đang cùng Chu phu nhân nói chuyện rất vui vẻ. Gã kéo ghế ra ngồi xuống, Hoa phu nhân thiêu thiêu mi, “ Khiếu nhi, sao con không cùng Chu tiểu thư nói chuyện? Các con đều là bạn cùng lứa, hai lão nhân chúng ta chỉ sợ là cùng với các con nói chuyện không hợp. ”

Chu tiểu thư ngồi ở phía đối diện khê cúi đầu ngượng ngùng, khóe mắt lại trộm liếc nhìn Hoa Khiếu. Hoa Khiếu điềm đạm cười, “ cùng với vị tiểu thư xinh đẹp như thế này nói chuyện là vinh hạnh của tôi. ” Sau đó nghiêng đầu, bắt đầu nói về đề tài một thời trang mùa xuân Paris. Cuộc trò chuyện lại chuyển tới đề tài văn học cổ điển Anh Quốc.

Chu tiểu thư mi phi sắc vũ (1) nói chuyện, giống như tìm thấy một người bạn tri âm, Hoa Khiếu vẫn liên tục giữ ý cười dịu dàng nhã nhặn bên môi, ngẫu nhiên lại chiêm thêm vào vài lời bình sâu sắc, khiến Chu tiểu thư liên tục cười duyên. “ Hoa tiên sinh thật là thông thái ”

“ Đâu có, học thức của Chu tiểu thư mới khiến ta ngưỡng mộ, có thể thông suốt văn học cổ điển Anh Quốc như vậy. ” Hoa Khiếu hơi nghiêng thân mình về phía trước, đáng vẻ tươi cười lại càng thêm ôn nhu.

“ Nhu Đình nhà chúng tôi chính là sinh viên hàng đầu học từ Oxford về đó. ” Chu phu nhân kéo tay ái nữ, về mặt hiền từ cùng kiêu ngạo. Chu tiểu thư xấu hổ ngượng ngùng nói: “ Mẹ, người như thế nào lại nói vậy trước mặt người khác ... ”

Bữa cơm này cũng dần kết thúc, Hoa phu nhân dùng khăn tay khéo léo lau miệng, gọi nhân viên phục vụ thanh toán, sau đó mới quay đầu nói với con trai: “ Thời gian còn lại hai người chúng ta không quấy rầy nữa, con đưa Chu tiểu thư đi nghe ca kịch đi. Nhớ kĩ phải đem nữ hài tử nhà người ta đưa về tận nhà. ”

“ Vâng ạ, mẫu thân. ” Hoa Khiếu lễ độ cúi đầu, sau đó vươn tay tới trước mặt Chu tiểu thư, “ tôi có thể tiếp tục có may mắn mời Chu tiểu thư xinh đẹp cùng nhau đi thưởng thức ca kịch không? ”

Chu tiểu thư rút rè đặt tay ngọc lên bàn tay của Hoa Khiếu, “ đương nhiên, Hoa tiên sinh.”

(1) Mi phi sắc vũ: tươi cười như hoa, mặt mày hơn hở

22. Chương 21

Tần Sở Ca tự làm cho mình một cái sủi cảo ba nhân, chán nản cố nuốt nó xuống. Chỉ có một mình ở khu nhà cao cấp như thế này vào buổi tối có vẻ đặc biệt cô đơn, thậm chí vắng vẻ đến mức mang đến cho người ta một vài cảm giác sợ hãi, điều này làm cho Tần Sở Ca cảm thấy không hề muốn ăn.

Tần Sở Ca cuộn tròn lại trên ghế sofa, lơ đãng bấm điều khiển tivi, thỉnh thoảng lại quay qua nhìn chiếc đồng hồ cổ thật lớn treo trên tường, đồng hồ điểm mười một giờ, Hoa Khiếu còn chưa về.

Vươn vai duỗi duỗi cái thắt lưng lười biếng, Tần Sở Ca vừa ngáp vừa tắt tivi, lật xệch kéo đôi dép lê lên trên lầu, tắm rửa một cái chuẩn bị lên giường đi ngủ, dưới lầu lại có tiếng đẩy cửa, Tần Sở Ca vui đến mức không kịp đi dép, từ trên cầu thang hướng xuống dưới thử gọi, “ Hoa Khiếu, người đã về rồi? ” Hoa Khiếu đang tháo cà vạt, ngẩng đầu lên nhìn, “ ừ, người nhanh đi dép vào, đừng để bị lạnh. ” Vẻ tươi cười của gã có chút mệt mỏi, phất phất tay với Tần Sở Ca.

“ Um. ” Tần Sở Ca đáp một tiếng, bạch bạch bạch chạy về đi dép, đến khi y quay lại phòng ngủ, Hoa Khiếu đã lên lầu rồi, mang theo thân đầy mùi khói.

“ Nhanh đi tắm đi ... ta giúp người mở nước nha! ” Tần Sở Ca quạt quạt tay, nhần nhần mũi quay lại phòng tắm, xả đầy nước ấm vào bồn tắm.

Hoa Khiếu dựa vào cửa, sụp mắt xuống, nhu nhu huyết thái dương, mệt mỏi thở dài.

Gã đã ở trong xe hút chừng một bao thuốc, đem mình biến giống như mới từ một bữa tiệc trở về. Chẳng qua đó chỉ để tạo nên một lời nói dối, khác hẳn với những lo âu của ngày trước.

Nếu như trước đây không có việc Tần Sở Ca bị thương, Hoa Khiếu sẽ thần nhiên đồng ý việc mẫu thân sắp xếp tiệc gặp mặt, thậm chí là hưởng thụ, nhưng sau khi trải qua việc đó, gã cảm thấy rõ ràng rằng trò chơi của bản thân đã dần chuyển thành tình cảm thực sự, không hề còn là một trò chơi nữa.

Thế nên hiện tại bảo gã làm ra hành động phản bội như vậy làm gã cảm thấy thống khổ cùng dày vò.

“ Nhanh đi tắm đi, nước lạnh rồi. ” Tần Sở Ca đẩy đẩy Hoa Khiếu đang thất thần dựa vào cánh cửa, có chút đau lòng vành mắt thâm quầng của gã, cho rằng tinh thần Hoa Khiếu vì công việc mà sa sút.

Hoa Khiếu đáp một tiếng, đưa kính cho Tần Sở Ca, cầm lấy quần áo Tần Sở Ca đã sớm chuẩn bị tiến vào phòng tắm.

Tần Sở Ca chui vào ổ chăn, tai nghe tiếng nước từ phòng tắm truyền đến, đột nhiên cảm thấy bản thân hành động giống như một cô vợ nhỏ, y không nhìn được rên lên một tiếng, đem mặt vùi vào chăn.

Chưa bao giờ yêu, y lần đầu tiên cảm thấy cảm xúc của bản thân cũng là một thứ khó nắm bắt, so với trước đây y đã lớn gan hơn nhiều, còn có thể nghĩ đến việc xả nước tắm cho người khác?

Không bao lâu Hoa Khiếu từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy Tần Sở Ca trời nóng như vậy mà đem cả người bọc kín trong chăn, dáng vẻ giống như một con nhộng lớn, không khỏi nằm trên giường cười lớn, ôm lấy Tần Sở Ca đang bọc kín trong chăn, “ người cũng phải cho ta ít chăn chứ, đừng chiếm giữ một mình như thế. ”

Tần Sở Ca nhú nhú cái đầu ra, hì hì cười một tiếng với Hoa Khiếu, lại chu chu môi, “ vậy cho người nữa cái chăn được rồi. ” Y hé một góc chăn, vẫy vẫy tay với gã, sau đó giống như bạch tuộc mà quấn lấy Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu thân thiết ôm lấy Tần Sở Ca, hôn lên môi y, “ ngủ đi ... ” Hoa Khiếu không phải là không biết Tần Sở Ca hướng gã cầu hoan, nhưng mà hôm nay tinh thần cùng thân thể gã kỳ thực vô cùng mệt mỏi rồi.

Tần Sở Ca có phần thất vọng, lại cảm thấy bản thân thật sự quá vô tâm rồi, Hoa Khiếu mệt như vậy thế nào còn có tâm tư làm loại việc này, sau đó trong tâm càng cảm thấy yêu thương, cánh tay y ôm Hoa Khiếu cũng lỏng ra một chút.

Khi Hoa Khiếu tỉnh dậy, gã không thể tránh khiến Tần Sở Ca giật mình tỉnh giấc, Tần Sở Ca nhu nhu con mắt còn đang nhấp nhem buồn ngủ, ngáp một cái gọi, “ Hoa Khiếu ... ”

“ Người ngủ nhiều một chút đi. ” Hoa Khiếu hôn Tần Sở Ca một cái, sau đó vội vàng mặc quần áo, chạy vào phòng tắm tẩy rửa.

Tần Sở Ca mơ mơ màng màng lại nhớ ra bản thân đã rất lâu rồi không ăn sáng cùng Hoa Khiếu, “ Hoa Khiếu, người có ăn sáng ở nhà không? ”

Tiếng của Hoa Khiếu mơ hồ từ phòng tắm truyền tới, “ không ... ta tới công ty ăn ... ”

“ Ta muốn ăn sáng với người ... ” Tần Sở Ca lật xệch kéo đôi dép lê tới trước cửa phòng tắm, cách một cánh cửa nói.

Bên trong bỗng yên lặng một khắc, “ được rồi, người muốn ăn cái gì, ta đi làm. ” Hoa Khiếu cả người thanh sáng mở cửa, khẽ cười nói với Tần Sở Ca.

Để kịp thời gian Hoa Khiếu vội vàng làm hai đĩa trứng gà, đun nóng hai cốc sữa bò, đem mỳ ý mua từ siêu thị vội vàng làm, đặt phía trước mặt hai người.

Tần Sở Ca ăn ý diện, ăn có chút gấp gáp, sau đó uống một ngụm sữa, muốn nuốt nghẹn xuống, kết quả sữa vừa mới vào họng, liền cảm thấy một cổ buồn nôn từ dạ dày trào ra.

Tần Sở Ca che miệng lại, nôn khan một cái, sau đó vội vàng cong người chạy tới nhà vệ sinh bên cạnh phòng ăn. Hoa Khiếu đặt đĩa xuống cũng vội theo sau Tần Sở Ca, nhìn thấy Tần Sở Ca đang ngồi xổm bên bồn cầu mắt ứa lệ, trên mặt vẫn còn vẻ buồn nôn.

“ Sao lại như vậy? Có phải do sữa bị hỏng không? ” Hoa Khiếu lo lắng hỏi, liền muốn ra phòng bếp kiểm tra hạn dùng của sữa.

Tần Sở Ca xua xua tay, tỏ ý không cần, “ ta còn chưa nuốt xuống đã cảm thấy buồn nôn rồi ” sau đó nhăn mày lại, cúi đầu xuống giống như lại muốn nôn tiếp, nhưng chỉ không ngừng nôn khan, làm thế nào cũng không thể nôn ra được.

“ Người ăn trước đi, nếu không chút nữa lại không kịp đi làm. ” Tần Sở Ca phát phát tay ý bảo Hoa Khiếu rời đi, trước mắt chợt tối đen khiến y trực tiếp ngã nhào xuống đất.

“ Bộ dáng của người thế này ta như thế nào có thể yên tâm đi làm! Bằng không chúng ta đi bệnh viện khám đi. ” Hoa Khiếu nghĩ muốn ôm lấy Tần Sở Ca. Gã cảm thấy nguyên nhân có thể do vết thương lần trước, chẳng lẽ là do dạ dày bị thương?

Tần Sở Ca tủi tiện lắc lắc đầu, “ không cần, ta chỉ là cảm thấy buồn nôn một chút thôi mà, không cần thiết không cần thiết, người nhanh đi ăn sáng đi, ta uống một chút nước là được rồi. ”

Hoa Khiếu đỡ Tần Sở Ca ngồi xuống ghế, rót cho y một cốc nước. Tần Sở Ca ừng ực ừng ực uống một ngụm, cảm giác buồn nôn vẫn liên tục không ngừng, nhưng để cho Hoa Khiếu yên tâm đi làm, Tần Sở Ca thuận thực đem ý diện cùng trứng chiên ăn sạch, “ xem xem, ta đã không có việc gì rồi, người nhanh đi làm đi. ”

Hoa Khiếu ôm lấy Tần Sở Ca, hôn lên trán y một cái, “ nếu người cảm thấy khó chịu thì gọi điện thoại cho ta, hoặc là tự mình đi bệnh viện khám cũng được, đừng cố chịu. ”

“ Được rồi được rồi, Hoa chủ tịch, người sẽ muộn mất! ” Tần Sở Ca vỗ vỗ lưng Hoa Khiếu, xoay người đi thu dọn phòng bếp, “ đi đường cẩn thận a! ”

“ Ừm. ” Hoa Khiếu gật gật đầu, lại nhìn đồng hồ trên tay, đích thực là đã không còn sớm nữa, càn vội vàng mặc áo phục vào, cầm lấy chìa khóa xe rời đi.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Tần Sở Ca cuối cùng cũng không chế không nổi cảm giác buồn nôn của bản thân, chạy vào buồng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn dữ dội.

Bản thân Tần Sở Ca cũng hoài nghi nguyên nhân có phải là do khi đó bị mấy người kia đánh vào bụng, nhưng rõ ràng bác sĩ nói là chỉ bị thương ngoài da, không bị thương trong bụng mà.

Hướng chi việc này cách đây đã gần hai tháng rồi, không thể đến giờ mới phát hiện vấn đề được.

Tần Sở Ca choáng váng hoa mắt từ dưới đất bò dậy, mở vòi nước ra, vốc một vốc nước lớn hắt lên mặt, cố gắng giúp bản thân thoải mái một chút.

Hoa Khiếu nhìn vào hai chữ “ mẫu thân ” đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, chần chừ trong chốc lát, vẫn là nên tiếp máy, “ mẫu thân. ”

“ Buổi chiều hôm nay nhớ rõ lại mời Chu tiểu thư, con nếu cảm thấy có thể, liền nhanh chóng quyết định thời gian đính hôn. ” Hoa phu nhân từ trước tới giờ nói chuyện đều trực tiếp nói thẳng không vòng vo.

“ Mẫu thân, con tạm thời chưa muốn kết hôn. ” Hoa Khiếu đánh bạo cãi lại mệnh lệnh của mẫu thân.

“ Con nói lại một lần nữa xem? ” quả nhiên Hoa phu nhân tức giận nói.

“ Con ... cảm thấy hiện tại vẫn là nên lấy sự nghiệp làm trọng ... ”

“ Con câm miệng cho ta! Con có phải đang nghĩ tới nam nhân kia hay không? Con tin ta ngày mai tìm người làm y hay không! ” tiếng của Hoa phu nhân tức giận mà nghiêm khắc.

“ Mẫu thân! ”

“ Con không thể hạ quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với y, như thế để ta! ” Hoa phu nhân trực tiếp cúp điện thoại.

Hoa Khiếu không yên lòng cau mày, thu điện thoại lại. Quả nhiên là gã nóng vội rồi, ý tứ cự tuyệt trực tiếp sự an bài của mẫu thân như thế này là do gã suy nghĩ không chu toàn, không nghĩ tới có thể đưa đến hậu quả như vậy.

Kế tiếp đành chỉ có thể thấy chiêu tiếp chiêu thôi, Hoa Khiếu xoa xoa huyệt thái dương liên tục đau nhức, chán ghét chính mình không qua được sự phản kháng của tinh thần.

23. Chương 22

Tần Sở Ca như mọi khi cầm quyển sách vào phòng ngủ, nằm trên giường đọc sách, hôm nay y xem sách ngữ văn. Tần Sở Ca chọn đọc vài bài thơ mà phàm là người Trung Quốc thì đều biết, không cần bỏ quá nhiều công sức cũng đạt được bộ dáng giống như là rất có thành quả, y ở trên giường lẩn qua lẩn lại, nhắm đi nhắm lại câu: “ Sừ hòa nhật đương ngọ, hân trích hòa hạ thổ. ” (1)

Dưới lầu truyền đến tiếng chuông cửa, Tần Sở Ca đi đôi dép trong nhà vào, miệng than thở: “ Không biết lại là ai nữa. ” Y bạch bạch bạch chạy xuống dưới lầu theo cách sử dụng camera y học được đợt trước, cầm lấy tai nghe, trên màn ảnh xuất hiện một khuôn mặt nữ nhân lạnh lùng.

Tần Sở Ca cảm thấy run lên, chẳng lẽ là vị hôn thê gì đó của Hoa Khiếu tới đây.

Nhưng cũng không giống, số tuổi hình như là hơi lớn một chút. Giống như ... chẳng lẽ lại là mẫu thân của gã?

“ Mở cửa. ” nữ nhân kia đánh giọng, mục quang nhìn vào camera cũng cực kì khinh miệt.

Tần Sở Ca rụt rụt cái cổ, liền vội vàng mở cửa.

Hoa Cơ Vân đẩy cửa vào, lạnh lùng liếc nhìn Tần Sở Ca một cái, giày cao gót phát ra tiếng cạch cạch thanh thúy, giống như chủ nhân đi thẳng vào nhà mình mà kì thực, Hoa Cơ Vân cũng chính là một chủ nhân khác của căn nhà này.

Hoa Cơ Vân cau mày nhìn đồ ăn vặt cùng nước quả đang bày ở trên bàn trà, lạnh lùng nói: “ Chẳng nhẽ người là loại người thích làm rối tung một căn phòng không phải là phòng của người? Như thế nào một chút quy tắc làm khách người cũng đều không có vậy! ”

Da mặt của Tần Sở Ca xem như cũng đủ dày, nghe những lời này cũng không cảm thấy khó chịu, y ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Hoa Cơ Vân, dè dặt nói: “ Bá mẫu ... cái kia ... ”

“ Ta họ Hoa, xin hãy gọi ta là Hoa phu nhân, ta và người còn chưa có quen biết tới mức độ đó. ” Hoa Cơ Vân nói, giọng đầy khinh thị.

“ Hoa phu nhân ... người đến là vì việc gì vậy ạ? ” Tần Sở Ca bị lời nói của Hoa Cơ Vân chặn lại khiến y cũng quên luôn bản thân muốn nói gì, thật vất vả mới tìm lại được thanh âm của bản thân.

“ Ta cũng không cùng người quanh co làm gì, người rời khỏi con trai ta, hoặc là ... ” Hoa Cơ Vân nhú nhú mi, nhìn vết sẹo trên mặt Tần Sở Ca, “ hoàn toàn biến mất. ”

Tần Sở Ca hít một hơi thật sâu. Hoa Cơ Vân trực tiếp như vậy có chút dọa người, phải rời đi, hoặc phải chết, đúng không?

“ Làm cho người biến mất khỏi thế giới này là một việc đơn giản cực kỳ, không có người thân, không có bằng hữu, không có mối quan hệ xã hội, người chỉ giống như một con kiến, mà việc nghiền chết một con kiến thì chẳng qua chỉ là chuyện của một cái nhấc chân thôi. ” Hoa Cơ Vân giống như đang bàn luận đến chuyện sinh tử của một con kiến nhỏ bé, ngữ khí đậm đậm.

“ Hoa phu nhân, cháu tôn trọng người vì người là mẫu thân của Hoa Khiếu, nhưng cháu là một con người, cháu cho rằng người đã ném trải qua cuộc sống đau khổ, sẽ biết khó khăn của chúng cháu, nhưng hiển nhiên cháu sai rồi. ” Tần Sở Ca cũng chịu không nổi loại khẩu khí như vậy, đứng lên cao giọng nói.

“ Các người? Ha, một tên trộm, đừng đem ta và người xếp chung với nhau. Cha của người là bị nam nhân khác cưỡng gian đến chết, người chưa từng được dạy dỗ, từ bé đã là một tên trộm, dù cho ta không phản đối con trai mình tìm nam nhân, cũng không nên tìm dạng nam nhân như người. ” Trong thanh âm của Hoa Cơ Vân không hề che dấu sự khinh thường, “ người, còn không xứng. ”

Tần Sở Ca không ngừng hít sâu, trước mắt từng trận từng trận phát đen, tự nói với bản thân đây là mẫu thân của Hoa Khiếu, là một nữ nhân, người không thể cùng nữ nhân so đo.

“ Nếu như không còn chuyện gì, người liền lập tức rút khỏi căn nhà này, ngày mai nếu để cho ta nhìn thấy người xuất hiện trong này, thì đừng trách ta không khách khí. ” Hoa Cơ Vân xách túi của mình, chán ghét liếc nhìn bàn trà hỗn độn, đứng dậy, “ trước khi rút thì đem những thứ rác rưởi người bày ra xử lý sạch sẽ cho ta, nhìn xem nơi này bị người biến thành như thế nào rồi! ”

“ Cháu yêu Hoa Khiếu, gã cũng yêu cháu, người không có tư cách phán xét cháu có xứng đôi với gã hay không, chỉ có gã có thể. ” Tần Sở Ca nhẹ giọng nói, mà cơn tức giận bị y nén xuống lại khiến y cảm thấy choáng váng.

“ Yêu? ” Hoa Cơ Vân giễu cợt, “ chưa nói tới yêu, thứ này nhìn không được, sờ không thấy, con trai của ta, nó tuyệt đối sẽ không yêu thương người, cho dù là nó yêu nam nhân, cũng sẽ là nam nhân tên Phạm Ưc, sao người không tự mình soi gương, thử nhìn bộ dáng như ma quỷ của người, lại còn nói yêu, thật là không biết xấu hổ. ” Sau đó quay người rời đi, “ Rầm! ” một tiếng đóng cửa lại.

Răng cửa Tần Sở Ca không ngừng run lẩy bẩy, hai tay nắm chặt lại thành quyền, sau đó gầm nhẹ một tiếng, hất văng chén trà trên bàn, khiến nước quả đều rơi vãi đầy trên mặt đất.

Chán nản ngồi trên sofa, Tần Sở Ca đem mặt vùi vào trong đôi tay mơ hồ chuyển đến cảm giác đau đớn của mình, chất lỏng trong suốt từ kẽ hở của các ngón tay chậm rãi ứa ra.

Phòng tuyến bảo vệ tâm được dựng lên thật lâu lúc trước chậm rãi, chậm rãi tan rã, Tần Sở Ca vẫn luôn cảm thấy quá khứ của bản thân tuy rằng không phải là điều tốt đẹp, thực ra là không chút tươi sáng, nhưng

cũng không đến mức không chịu nổi như giờ phút này.

Những điều Hoa Cơ Vân mới nói, y nhớ lại một lần nữa, cảm thấy bản thân bị Để Luật Dương vớt lại ở nơi đó cũng không phải không có đạo lý, chỉ là một người cao quý lười nhác liếc nhìn một đồng rác mà thôi.

Tần Sở Ca hít hít cái mũi, cố gắng đem những suy nghĩ chán chường này quét ra khỏi đầu, nhưng bất luận như thế nào, y cũng không thể kiềm nén được suy nghĩ của bản thân dời đến trên người Hoa Khiếu.

Gã thật đúng là thích mình chứ? Cho dù mình bị hủy dung, biến thành Tần Sở Ca, nhưng người gã thích là Tần Sở Ca đúng không? Y không quá mức dựa vào gã chứ? Hay là đó đã trở thành một điều dĩ nhiên rồi?

Y và Hoa Khiếu bắt quá mới quen biết nhau hơn ba tháng, bản thân như thế nào lại chắc chắn như vậy, phải chăng là có chút tự mình đa tình rồi.

Vừa nghĩ tới đây, Tần Sở Ca lại bắt đầu không tự chủ được rút nước mắt, y co người lại trên ghế sô pha, ủy khuất khóc nức nở. Tâm tình của y cũng thật kì quái, như thế nào lúc này lại trở nên yếu đuối như vậy, không ngừng khóc.

Kì thật những lời nói của Hoa Cơ Vân so với lúc trước y bị người mắng chửi so ra nhẹ hơn nhiều, càng không thể so với những lời mắng chửi ác độc của cảnh ngục, bản thân như thế nào lại không chịu nổi chứ?

Tần Sở Ca lấy hộp giấy phía dưới bàn trà lên, rút ra vài tờ giấy ăn chậm chạp lau đi khuôn mặt dính dính của mình, sau đó ngốc lạng ngồi đó nhìn quả cam quả táo hay thứ gì đó trên bàn.

Nhìn đến quả cam, miệng Tần Sở Ca nhin không được mà cảm thấy khô khốc, y không hề thích ăn những ăn món có vị chua, y lại càng không thích ăn táo, lê hay là một loại quả có hạt. Nhưng hôm nay y lại luôn có cảm giác kì quái, giống như trong bụng có một tiểu cầu tử đang kêu y đi ăn quả cam kia đi.

Hít hít mũi, Tần Sở Ca bóc một quả cam, đặt vào trong miệng, cảm giác cơ khát kia ngay lập tức giảm bớt, Tần Sở Ca từ trước tới giờ đều không cảm thấy ăn cam ngon như vậy, ăn một quả chưa đủ, lại bóc thêm một quả nữa, một quả lại một quả, đến khi ăn sạch sẽ tất cả cam bày trên bàn.

Sau khi Tần Sở Ca ăn hết mới cảm giác có chút không thích hợp, một lần ăn hết bảy tám quả cam, việc vốn dĩ không có khả năng lại xuất hiện, chẳng nhẽ sau khi đau buồn, ăn đồ chua sẽ giúp phục hồi tinh thần? Tần Sở Ca trào phúng cười, nhìn lại bàn trà đã loạn thành một đồng, nhớ tới những lời Hoa Cơ Vân nói, thật sự là quá đơ bản, quá rối loạn rồi, bản thân đích thực đã biến căn phòng xinh đẹp như vậy thành một mớ hỗn loạn, đứng dậy đem vỏ hoa quả cùng túi đồ ăn vặt cầm lên vứt vào trong thùng rác, lại cầm khăn lau lau bàn trà sạch sẽ.

Trải qua lần tối chơi này của Hoa Cơ Vân, Tần Sở Ca đã không còn hứng thú với việc đọc sách, chỉ nằm ngửa ở trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Chẳng nhẽ bản thân thật muốn rời khỏi Hoa Khiếu? Chỉ cần nghĩ tới điều này, Tần Sở Ca liền cảm thấy buồn bực khó chịu. Từ trước tới giờ y chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ thích một nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân hơn mình nhiều như thế.

Nếu không có lần bị thương trước đây, y có lẽ đã dừng chân ở một tiểu trấn nào đó, tuy rằng cũng sẽ nhớ tới Hoa Khiếu, nhưng đây chẳng qua chỉ là hoài niệm đối với một người dụ dỗ mà thôi.

Nhưng qua việc lần đó, Tần Sở Ca lại cảm thấy bản thân không thể khống chế được bản năng muốn hướng về một nơi ấm áp. Con người khi yếu đuối sẽ luôn làm ra một vài việc bình thường không dám làm, tỉ như lên giường với Hoa Khiếu, lại tỉ như yêu thương Hoa Khiếu. Hoa Khiếu là một người rất khó khiến cho người khác không yêu thương, sự dụ dỗ của gã quả thật là tuyệt kĩ sát thủ.

Người như vậy, thật có thể thuộc về mình ư? Tần Sở Ca nhìn lại nhìn đôi tay của bản thân, sau đó sờ lên khuôn mặt của mình, sự tự tin nhất thời đều không còn. Có lẽ Hoa Khiếu chỉ là thương cảm y, mà y lại tự mình đa tình cho rằng gã yêu thương y.

Tự mình đa tình.

Tần Sở Ca thực chán ghét bốn từ này, nó làm cho y cảm thấy mình thật thấp hèn.

(1) Sừ hoà nhật đương ngọ, hân trích hoà hạ thổ: là câu thơ trích trong bài Mẫn Nông của tác giả Lý Thân (bài này nếu ta không nhầm thì hồi trước ở trong sách ngữ văn cấp 2 hay 3 ở đây của nước mình thì phải, nếu ta không nhầm thì hồi đó ta học nó là ca dao nhưng sau khi tra cứu mấy tài liệu trên mạng thì ta thấy đây là bài thơ xuất phát từ Trung Quốc, của tác giả Lý Thân thời Đường)

Cổ phong (Mẫn nông)

Sừ hoà nhật đương ngọ

Hân trích hoà hạ thổ

Thuyền tri bàn trung xan

Lạp lạp giai tân khổ.

Dịch nghĩa

Cổ phong (Nhớ cảnh làm ruộng)

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bưng bát cơm đầy

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

(Bản dịch Ca dao)

Lời của tác giả:

PS: vì sao Tiểu Tần nhi đột nhiên biến thành giống cô nương như vậy ... keke, người ta trong thời kì mang thai luôn luôn mất cảm nghi thần nghi quỷ muốn chết, thế nên bị kích thích cũng sẽ ... ah ah ...

Cứ như vậy, tôi phát hiện đích thực dưới ngòi bút của mẫu thân tôi đây, sẽ là một bộ bi kịch tàn bạo, vô cùng ngược ... tư vị ác thú đó ...

24. Chương 23

Thế nhưng khi Hoa Khiếu về, Tần Sở Ca cũng không biểu hiện chút không vui hay ưu tư nào, y giống như buổi tối mỗi ngày, ngồi trên sofa xem tivi, sau đó khi Hoa Khiếu về thì tiến lên nồng nhiệt hôn gã một cái, giúp gã cất cặp cùng áo khoác đi.

“ Dạ dày của người tốt hơn chưa? ” Hoa Khiếu cũng dịu dàng hôn lại Tần Sở Ca, xoa nhẹ gáy y, thuận miệng hỏi.

“ Không có việc gì, ta hôm nay còn ăn tận bảy tám quả quýt đó, răng tốt chưa này. ” Tần Sở Ca toe toét cười, vỗ vỗ cái bụng của mình.

Hoa Khiếu nhìn y, muốn nói lại thôi, nhẹ thở dài, thay y phục xuống bếp nấu cơm.

Trong tủ lạnh không có rau, chỉ còn lại thịt bò cùng thịt ức gà rất lâu lúc trước, còn có một vài củ hành tây khô héo ở tầng ngoài.

Hoa Khiếu chỉ có thể dùng số nguyên liệu ít ỏi này làm món bò nướng vỉ – được rồi, cũng không thể coi đó là bò nướng vỉ, chỉ là dùng hành tây, thêm một ít gia vị, thịt bò cắt miếng, dùng dấm và xì dầu ướp, sau đó xào nóng.

Hành tây còn lại gã đem ngâm nước cùng mộc nhĩ để khử tanh trộn thành salad, bởi vì gã đã ăn trước rồi, nên món ăn này chủ yếu làm cho Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca không biết nấu ăn, nhưng tốt xấu gì thì cơm cũng vẫn phải nấu, tuy rằng có khi thì cứng, có khi lại mềm.

Hoa Khiếu làm xong hết thì gọi Tần Sở Ca đi ăn, Tần Sở Ca liền ngừng xem tivi, giúp Hoa Khiếu bưng đồ ra phòng ăn.

Được rồi, chính xác mà nói thì Tần Sở Ca thật xứng với chức danh mề trùng, cơm do Hoa Khiếu làm, từ sau lần dọn phòng không thành công, Hoa Khiếu liền kiên quyết đem việc này giao cho người giúp việc.

Tần Sở Ca có hơi đói rồi, bởi vì Hoa Cơ Vân đến thăm, y ngay cả tâm tình nấu mì gói ăn qua bữa trưa cũng không có, từ sáng tới giờ vẫn chưa ăn gì.

Nhai nhai thịt bò, Tần Sở Ca nhíu mày hỏi: “ Hoa Khiếu, thịt bò này không phải để lâu rồi chứ, tại sao ta cảm thấy nó ngậy ngậy. ”

Hoa Khiếu gấp một miếng thịt bò ném thử, “ không có a, thứ này rất tươi đó, người ăn thêm hai miếng hành tây cho đỡ ngậy đi. ”

Tần Sở Ca gật gật đầu, gấp một chút hành tây cùng mộc nhĩ, khà khà nuốt xuống cùng cơm.

Nhưng khi y ăn đến miếng thịt bò thứ ba, cuối cùng không khống chế được dạ dày nhộn nhạo, vội vàng nhảy ghế ra chạy tới nhà vệ sinh, ôm lấy bồn cầu ọ ọ ọ ọ nôn ra.

Đem những thứ vừa ăn vào bụng ói ra sạch sẽ, dạ dày của y đã không còn thứ gì để nôn, chỉ có thể không ngừng nôn ra dịch chua cùng mật, trước mắt từng trận từng trận phát đen, nước mũi cùng nước mắt cũng chảy xuống, cực kì thê thảm.

Hoa Khiếu giật nước bồn cầu, ôm lấy Tần Sở Ca, đưa y tới cạnh chậu rửa lau mặt cho y, “ Không được, chúng ta nhất định phải đi bệnh viện! ” Hoa Khiếu nhíu mày nói.

Tần Sở Ca tùy tiện lắc đầu, cả người đầy mồ hôi, “ không đi, ta không đi bệnh viện. ”

“ Ngoan nào, có bệnh thì phải đi bệnh viện, ta biết người ghét bệnh viện, nhưng không thể để bệnh kéo dài tiếp được. ” Hoa Khiếu cầm khăn lau sạch mặt cho Tần Sở Ca, dỗ Tần Sở Ca.

“ Không đi, không đi đâu! ” Tần Sở Ca giãy dụa thân mình, thoát khỏi Hoa Khiếu, bĩu môi nhìn Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu mỗi một thở dài, “ Sở Ca người đừng túy hứng có được không? Thân thể là của người, hà có gì phải gây khó khăn cho chính mình? ”

Tần Sở Ca ngượng ngùng kéo góc áo, cố gắng bình ổn cảm giác ghê tởm trong dạ dày, “ ta không bị sao cả, chắc là tại buổi chiều ăn hơi nhiều cam. ”

“ Còn buổi sáng? ” Hoa Khiếu ôm lấy Tần Sở Ca, “ đi kiểm tra thử, nếu không có việc gì chúng ta liền yên tâm rồi? ”

Tần Sở Ca cũng ôm lấy Hoa Khiếu, cọ cọ hai cái trên vai y, “ nhưng mà ta thật ghét bệnh viện. ” Tần Sở Ca cũng cảm thấy bản thân mình hôm nay náo loạn có chút vô lý, nhưng y lại không thể khống chế tâm tình của bản thân.

Nghe thấy giọng điệu của Tần Sở Ca đã hơi hòa hoãn, Hoa Khiếu kéo Tần Sở Ca từ nhà vệ sinh ra ngoài, dìu y lên lầu, cầm lấy áo khoác, “ ta gọi điện thoại hẹn sẵn bác sĩ nội khoa một chút, người trước tiên mặc quần áo đi. ”

Tần Sở Ca rầy rầy rà rà cầm áo khoác mặc vào, Hoa Khiếu đơn giản nói vài câu liền quyết định một cuộc hẹn, sau đó cũng khoác áo ngoài vào, “ đi thôi, đã hẹn được rồi, đội mũ vào, bên ngoài đã hơi lạnh rồi đó. ”

Sau khi tới bệnh viện, bác sĩ trưởng khoa đã đợi sẵn bên trong phòng làm việc, “ Hoa tổng ”, hai người bắt tay một chút, sau khi bác sĩ hỏi rõ triệu chứng bệnh của Tần Sở Ca, lại bảo Tần Sở Ca mở miệng, cầm lấy đèn pin soi soi, “ căn cứ vào triệu chứng ngài nói thì chỉ giống như là vấn đề về tiêu hóa của dạ dày, nếu như ngài còn chưa yên tâm thì liền đi siêu âm, tôi chắc là không có vấn đề gì. ” Bác sĩ đặt đèn pin xuống nói.

“ Sẽ không phải là di chứng của vết thương trước đây chứ? ” Hoa Khiếu truy hỏi.

“ Vậy xin Tần tiên sinh tới bên giường nằm một chút, vén áo lên. ” bác sĩ mang ống nghe tới.

Tần Sở Ca không tự nhiên nằm lên giường, vén áo, bác sĩ ấn tai nghe có chút lạnh lên bụng của y, làm y không khỏi rùng mình một cái. Bác sĩ hơi dùng lực ấn xuống, “ đau không? ”

Tần Sở Ca lắc lắc đầu, tuy rằng không đau, nhưng bụng khó chịu cũng không tính là thoải mái.

Bác sĩ lại ấn xuống vài nơi khác, hỏi vài câu, lại dùng tai nghe nghe tim phổi của Tần Sở Ca, “ được rồi, ngài có thể bỏ áo xuống. ” Sau đó quay đầu lại nói với Hoa Khiếu: “ Không có việc gì, lần bị thương trước chỉ làm tổn thương da thịt, trong bụng không bị thương. ”

Hoa Khiếu thở phào một hơi, “ hay là đi siêu âm đi. ” Như thế mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Tần Sở Ca kéo kéo tay áo của Hoa Khiếu, “ không phải nói là không việc gì sao, ta không sao cả, ta muốn về nhà. ”

Bác sĩ cười nói: “ tôi cũng cảm thấy kì thực không có vấn đề gì quá lớn, chỉ cần gần đây ăn những thứ dễ hấp thu, ăn những thức ăn lỏng, cố gắng ăn ít những đồ ăn dầu mỡ không tốt cho tiêu hóa, nếu như uống sữa mà nôn thì nên ăn chút cháo, có người dạ dày không uống được sữa, tôi sẽ kê cho cậu một chút thuốc tăng cường tiêu hóa nhé. ”

“ Người xem đến bác sĩ cũng nói như vậy. ” Tần Sở Ca được sự ủng hộ của bác sĩ, càng như đạt được chiến thắng lay lay cánh tay của Hoa Khiếu. Hoa Khiếu cười khổ, chỉ có thể gật gật đầu, “ không kiểm tra thì không kiểm tra vậy. ”

Tới phòng thuốc lấy vài hộp thuốc tăng cường tiêu hóa, còn có thuốc giảm đau và vài loại thuốc thường dùng để chữa dạ dày, Tần Sở Ca lấy một viên thuốc tăng cường tiêu hóa ra, nhai rột rột, giống như viên thuốc ăn thật ngon vậy.

Hoa Khiếu buồn cười lắc đầu, náo loạn thật lâu lại chỉ vì tiêu hóa không tốt, có thể là do mấy hôm trước ăn thịt nhiều quá. “ Cơm trong nhà không thể ăn nữa, ta đưa người đi ăn cơm chay nhé. ”

Tần Sở Ca đang cố gắng nhai thuốc, nhỏ giọng đồng ý một tiếng.

Lúc ăn cơm, nhìn bộ dạng ăn từng miếng, từng miếng lớn của Tần Sở Ca, Hoa Khiếu bắt đầu hoài nghi không phải là do tiêu hóa của y không tốt – đây chính xác là bộ dáng chết đói ở Châu Phi mà!

“ Uống ngụm trà đã, coi chừng ngẹn. ” Tần Sở Ca đang ăn bị nấc, Hoa Khiếu liền đưa cho y một ly trà, giúp y thuận khí, lại đi qua vỗ lưng cho y vài cái.

“ Sao người lại không ăn? Cùng nhau ăn a! ” Có thể do đã ăn kha khá rồi, tốc độ ăn của Tần Sở Ca cũng thả chậm lại, nghiêng đầu nhìn Hoa Khiếu, khóe miệng còn dính bọt tãi.

Hoa Khiếu ngượng ngùng cười cười: “ ta không đói, với lại ta cũng không thích món ăn ở đây. ”

Gã đã ăn tối cùng vị Chu tiểu thư kia, tuy rằng sau này mẫu thân không tiếp tục gọi điện thúc giục nữa, nhưng gã vẫn bảo thư kí đáp ứng cuộc gặp tối nay với Chu tiểu thư.

Hoa Khiếu không biết phải giải thích với Tần Sở Ca như thế nào, nếu đã thành công giấu diếm một lần thì gã chỉ có thể tiếp tục giấu diếm tiếp, hai lần ba lần, lời nói dối sẽ nhanh chóng trở thành sự thật, bản thân gã cũng liền nhanh chóng tin tưởng nó, gã về muộn đều do công việc quá bận rộn.

Tần Sở Ca “ à ” một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa, tiếp tục chiến đấu với thức ăn còn lại, có thể ăn nhiều một chút liền ăn nhiều thêm một chút.

Cuối cùng, đĩa trên bàn gần như đều sạch bóng, chỉ còn lại vài cọng rau cải còn chưa bị ăn sạch và một vài miếng ớt ngọt. Tần Sở Ca dựa vào ghế, vuốt cái bụng của mình, thoải mái ợ một cái.

Sau khi thanh toán, Hoa Khiếu đem áo khoác từ trên giá treo khoác thêm lên người Tần Sở Ca, lại cầm lấy cái mũ đặt trên ghế đợi cho Tần Sở Ca, sau đó nắm tay y rời khỏi quán ăn.

Nắm lấy bàn tay ấm áp của Tần Sở Ca, Hoa Khiếu nghiêng đầu qua nhìn khuôn mặt thỏa mãn đã ăn uống no đủ của y, nhẹ nhẹ đặt một nụ hôn lên môi y.

Sở Ca, cuộc sống như vậy, ta cũng không biết có thể kéo dài bao lâu ...

Đừng trách ta, ta cũng chỉ là kẻ thân bất do kỷ.

25. Chương 24

Buổi sáng ngày thứ hai.

Hoa Khiếu trước khi rời nhà liền cảm thấy mí mắt nháy không ngừng, gã dùng tay áp xuống, nhưng lại vẫn có thể cảm thấy mí mắt dưới ngón tay không ngừng rung động.

Gã không hiểu rõ cái nháy mắt đó có ý nghĩa gì, gã chỉ bỗng dưng* cảm thấy tâm thần không yên. (nguyên văn: hán việt là vô duyên vô cớ.)

Nhưng gã không lo được nhiều như vậy, buổi sáng hôm nay có một cuộc họp quan trọng, gã không thể để tâm thần bị nhiễu loạn được.

Mà lúc này, Hoa Cơ Vân đang lái xe đi về phía biệt thự của Hoa Khiếu —— cũng có lẽ hai chiếc xe đã lướt qua nhau, ai mà biết rõ được?

Chu Nhu Đình ngồi ở trên ghế phó lái, có chút ngượng ngùng giảo nghịch ngón tay, mẫu thân của cô và bà nói hôn sự của cô cùng Hoa Khiếu có mười phần thì tám chín phần đã định rồi, cô chính là Hoa phu nhân tương lai, hơn nữa mẫu thân của Hoa Khiếu – Hoa phu nhân dường như cũng rất thích cô, có thể có được sự yêu thích của mẹ chồng tương lai, đối với bất kì một cô dâu mới nào mà nói thì đều rất quan trọng.

Buổi tối hôm qua cô nhận được điện thoại của Hoa phu nhân, nói sáng hôm nay cùng tới thăm biệt thự của Hoa Khiếu, ngắm tân phòng tương lai một chút, ở đầu dây điện thoại bên này cô nghe tới mức khuôn mặt đều đỏ bừng lên, đúng là đáng xấu hổ mà.

Tuy biết rằng giờ này Hoa Khiếu không ở nhà mà phải đi làm, nhưng Chu Nhu Đình vẫn trang điểm rất xinh đẹp, Hoa phu nhân nhìn thấy, trong mắt bà tràn đầy sự tán thưởng và khen ngợi, điều này khiến cho niềm tin của bà càng gia tăng, giống như bây giờ bà đã gọi cô là Hoa Châu Nhu Đình.

Hoa Cơ Vân cầm điện thoại xem thời gian, con trai bà đã nên đi làm rồi, nếu như nam nhân kia đã rời đi, buổi thăm nhà hôm nay liền đơn giản, nếu như còn chưa đi —— thì đừng trách thủ đoạn của bà không quang vinh.

Tần Sở Ca bị một cuộc nói chuyện nhiều tính, y mơ mơ màng màng cho rằng đó là tiếng tivi, cầm lấy đồng hồ trên đầu giường thử nhìn, đã hơn chín giờ rồi, nhưng y vẫn cảm thấy mệt mỏi khó nói, giống như hai mí mắt bị dính chặt vào nhau vậy.

Gãi gãi tóc, Tần Sở Ca phủ thêm quần áo đi chân đất vào buồng vệ sinh đi vệ sinh, sau đó bò lên giường chuẩn bị ngủ tiếp, lại nghe thấy tiếng động càng ngày càng lớn, đành phải dụi dụi mắt đi dếp vào, mở cửa phòng chuẩn bị xem thử là cái gì gây ra tiếng động lớn như vậy.

Vừa mới mở cửa y liền nghe thấy tiếng thét chói tai của một nữ nhân, Tần Sở Ca nhíu nhíu mày, dụi dụi mắt, mới phát hiện một nữ nhân rất xinh đẹp đang bưng chặt miệng của mình, ngón tay đang chỉ y còn đang run lên.

Tần Sở Ca cúi đầu mới phát hiện toàn thân chỉ đang mặc mỗi một cái nội khố, một cái áo sơ mi, “ người là ai? ”, cổ họng của Tần Sở Ca có chút khàn khàn, trợn tròn mắt tối qua khiến cơ thể y bị mất nước, làm y cảm thấy họng ngứa ngứa đau nhức, nhìn nữ nhân xa lạ trước mắt, y còn cho rằng bản thân đã xuyên qua rồi.

“ Người như thế nào còn ở trong này? ” thanh âm lạnh băng của Hoa Cơ Vân truyền tới, Tần Sở Ca hốt hoảng suy nghĩ, mới hơi cảm thấy tỉnh táo đôi chút. Đây không phải là mẫu thân của Hoa Khiếu sao?

“ Bá mẫu, y là ai vậy? Như thế nào lại ngủ trong buồng ngủ? ” Chu Nhu Đình nghiêng đầu qua chỗ khác, xấu hổ nhìn nam nhân lạ mặt nửa thân trần, thấp giọng nói.

“ Hừ, là một người hầu mà thôi. ” Hoa Cơ Vân hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Tần Sở Ca, “ xem ra lời ta nói hôm qua người còn chưa tin hả? ”

“ Người hầu sao không ở trong phòng người hầu? Sao lại ngủ trong buồng ngủ a? ” Chu Nhu Đình còn băn khoăn việc này, bởi vậy thấy vô cùng tức giận nam nhân trước mặt, “ thật là không hiểu quy củ ... ”

Tần Sở Ca cảm thấy hỏa trong bụng thoáng cái bị thổi bùng lên, mẫu thân của Hoa Khiếu y không dám đắc tội, mà nữ nhân này là ai mà dám nói y không hiểu quy củ?

“ Mẹ nó người là ai? ” Tần Sở Ca đánh một quyền vào vách tường phía sau Chu Nhu Đình, tức giận hỏi, Chu Nhu Đình thét lên một tiếng chạy tới phía sau Hoa Cơ Vân, “ Bá mẫu, y ... ”

“ Cô ấy là ai? Cô ấy là con dâu của ta! ” Hoa Cơ Vân vút câu nói như vậy ra, sau đó dịu dàng dỗ dành Chu Nhu Đình.

Tần Sở Ca cảm thấy tai ù lên một chút, “ Cái gì? ”

“ Cô ấy là con dâu của ta! Người là thứ gì, người so với ta càng rõ ràng hơn, còn dám đứng ở trong này hoành hành! ” Hoa Cơ Vân kéo tay Chu Nhu Đình nói, “ Nhu Đình, đừng quan tâm đến y, chúng ta tiếp tục xem tân phòng của con. ”

Hai nữ nhân liền rời đi, Tần Sở Ca ngốc lạng đứng ở đó, trong đầu nghĩ liệu Hoa Khiếu có biết việc này hay không, gã có đáp ứng kết hôn cùng cô ấy hay không.

Hiển nhiên Hoa Cơ Vân tới khiêu khích y, nhưng hai từ “ con dâu ” kia vẫn giáng cho y một đòn thật đau.

Hoa Khiếu, là người lừa dối ta, hay là người không biết.

Có lẽ, ta thật sự không có tư cách đi chất vấn người, đi hoài nghi người.

Thân thể vô cùng mệt mỏi, cánh tay đập tường khi tức giận vừa nãy cũng ần ần đau, cảm giác ghê tởm cũng từng bước từ trong dạ dày dâng lên.

Đòng cửa buồng ngủ lại, Tần Sở Ca vọt tới phòng vệ sinh, khom nửa người ngồi xổm xuống trước bồn cầu, lại bắt đầu nôn khan. Có lẽ là bị thứ cảm giác không khỏe này kích thích, nước mắt cũng không ngừng men theo hai bên má chảy xuống. Cảm thấy không nôn ra được thứ gì, Tần Sở Ca ngẩng đầu lên, xoay người lại nhìn khuôn mặt nhếch nhác của mình trong gương, không nhận được cười khổ.

Y cần một câu nói rõ từ Hoa Khiếu, nếu như ... việc gã muốn kết hôn là sự thật, tự mình sẽ rời đi.

Y không muốn làm một nam nhân thấp hèn, từ thân phận đến tình cảm, y không muốn.

Thẳng tới buổi chiều khi Hoa Khiếu muốn đi tìm mẫu thân kí một văn kiện quan trọng, gã phát hiện mẫu thân của gã không ở công ty, hỏi mấy người mấy biết mẫu thân của gã đã mang Chu Nhu Đình tới biệt thự của gã rồi. Gã từng đưa chìa khóa riêng cho mẫu thân, thật không ngờ rằng mẫu thân lại đưa người đàn bà kia đến nhà của gã!

Gã không dám tưởng tượng Tần Sở Ca đã phải chịu sự sỉ nhục như thế nào —— gã hiểu rõ thủ đoạn của mẫu thân gã.

Hoa Khiếu vội vàng bấm số điện thoại của biệt thự, trong khi đợi, gã lại đột nhiên không biết nếu điện thoại được tiếp thì nên nói gì.

Đợi chừng nửa phút, Tần Sở Ca mới tiếp máy, “ alo? ”

Hoa Khiếu hít sâu một hơi, “ Sở Ca ... ”

“ Ừ ” Tần Sở Ca chỉ đáp lại bằng một từ đơn âm, thanh âm hơi khàn khàn, điệu bộ giống như rất mệt mỏi.

“ Ta ... mẫu thân của ta tới biệt thự, phải không? ” mỗi từ đều do dự nói ra.

“ Đúng. ”

“ Sở Ca ... ta ... đừng nghe những lời của mẫu thân ta, bà chỉ là muốn ... chỉ là ... ”

“ Hoa Khiếu, người thật muốn kết hôn cùng cô gái kia? ” Tần Sở Ca bình thản hỏi Hoa Khiếu.

Đầu kia của điện thoại không một lời.

Tần Sở Ca lắng nghe tiếng hít thở dồn dập trong không gian yên tĩnh, nhắm mắt lại, sau đó buông điện thoại, tựa lên trên ghế sofa.

Có lẽ những gì Hoa Cơ Vân nói là đúng, y căn bản là không xứng với Hoa Khiếu, cứ cho là Hoa Khiếu thích nam nhân, cũng sẽ không thích y.

Thì ra cuộc sống hạnh phúc cùng vui vẻ như vậy chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng. Hiện tại, mộng tỉnh rồi.

Khi Hoa Cơ Vân rời khỏi biệt thự, y không biết, y vẫn chỉ ngồi ở bên giường, nghe tiếng cạch cạch của giày cao gót và tiếng cười làm nũng của nữ nhân, không gian cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Y bị sự yên lặng của Hoa Khiếu, đưa trở về thực tại rồi.

Để Luật Dương nghe tin Hoa Khiếu sắp cưới vợ, tin tức này có chính xác hay không hẳn không biết, hẳn không quan tâm, nhưng hẳn nghĩ tới nam nhân rất giống Phàm Úc kia. Y không phải ở cùng Hoa Khiếu sao? Hoa Khiếu như thế nào lại kết hôn.

Nghĩ lại chắc là chủ ý của Hoa phu nhân rồi, tuy hẳn không thích nữ nhân đó, nhưng cũng phải thừa nhận, nam nhân bình thường không thể so được với nữ nhân cường đại đó.

Để Luật Dương cơ hồ lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tần Sở Ca, cảm giác không đành lòng cùng hồ thẹn từ tận đáy lòng lại trỗi dậy. Hẳn nghĩ, nếu như Tần Sở Ca không có nơi nào để đi, hẳn sẽ thu lưu y.

Hẳn sẽ không để cho người giống Phàm Úc như vậy lại trở về làm một tên trộm.

Lời của tác giả:

PS: tâm tình của bạn Tiểu Tần gần đây càng ngày càng thay đổi rồi, một mặt là do hoài thai —— cơ thể có cảm giác không yên a ... Một mặt là do khuôn mặt của bản thân, tuy rằng y nghĩ không có việc gì, không có việc gì lại tự ám thị bản thân phải vui vẻ, nhưng trên thực tế y vẫn không thoát khỏi bóng ma đó. Còn có ái tình làm cho người ta quá đa nghi, quá mỏng manh a

Cho nên y sẽ làm nũng một chút, sẽ tùy hứng một chút, sẽ buồn phiền một chút, sẽ chìm đắm trong u sầu nhiều một chút, sẽ đa cảm, lo âu nhiều một chút

Ta cũng chờ mong thánh mẫu công, có thể anh sẽ chậm xuất hiện a a a a a a ta cũng bực mình rồi
= =

26. Chương 25

Tần Sở Ca lại một lần nữa thu dọn đồ đạc dùng không nhiều của bản thân, không do dự rời khỏi tòa biệt thự xa hoa này, y không muốn đợi đến ngày hôm sau, tái nhìn thấy Hoa Khiếu quyết tâm của y sẽ phai nhạt mất.

Lần này thậm chí còn không giống lần rời đi trước, trên người chỉ có vài trăm tệ, khoản tiền này Hoa Khiếu đưa để y đi siêu thị mua đồ, toàn bộ y đều cầm hết.

Nơi duy nhất y có thể đi là căn phòng cũ y từng ở trước đây, không biết hai tháng nay y không quay lại ở, nó sẽ không bị cho thuê rồi chứ?

Tần Sở Ca một mình đi trên con đường nhỏ, khu biệt thự lúc này thật yên ắng, không có người đi bộ, ngay cả xe cũng đều rất ít.

Tần Sở Ca cúi đầu đá hòn đá nhỏ dưới chân, phát ra tiếng cạch cạch. Tiếng gió nhẹ nhàng hiu hiu thổi chiếc mũ trên đầu tới qua Hoa Khiếu còn tựa tay đợi cho y, vành mũ bị gió thổi hơi bay lên, sau đó lại hạ xuống.

Con đường yên tĩnh vang lên tiếng ô tô chạy càng ngày càng gần.

Tần Sở Ca không chú ý tới, chỉ khi tiếng ồn đột nhiên vang lên y mới quay đầu lại nhìn —— một chiếc xe bằng bằng phi thẳng tới chỗ y!

Trong lúc hoang mang Tần Sở Ca chỉ có thể lẩn về sau một cái, chiếc xe vội vàng xẹt qua góc áo của y chạy thẳng về phía trước, Tần Sở Ca bối rối bò dậy, cầm chiếc túi rơi trên mặt đất, chạy về hướng ngược lại, chạy thục mạng thật lâu y mới phát giác không thấy bóng dáng của chiếc xe kia.

Lúc Tần Sở Ca đang dựa vào tường thở dốc, đột nhiên bụng chuyển đến một cơn đau kịch liệt, khiến y gấp cả người lại, ôm lấy bụng thấp giọng rên rỉ.

Cơn đau này đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng lại khiến Tần Sở Ca đau đến mức trán đổ mồ hôi lạnh.

Trốn thoát khỏi cuộc truy sát khiến Tần Sở Ca cảm thấy mệt mỏi. Hoa Cơ Vân quả nhiên không chỉ hù dọa y, nếu như con đường này không đủ yên tĩnh, y hoàn toàn mất đi cảnh giác, có lẽ hiện tại y đã là vong hồn dưới xe rồi.

Y lau mồ hôi trên trán đi, khoác lại ba lô lên lưng, Tần Sở Ca nhìn lại phía sau, con đường vẫn yên tĩnh như cũ, ngoài tiếng gió thổi rì rào xuyên qua tán lá ra, thì chỉ có tiếng hít thở nặng nề của một mình y.

Sau khi thấp thỏm đi vài trăm mét, Tần Sở Ca cuối cùng cũng thở phào một hơi, cho rằng người của Hoa Cơ Vân phái tới đâm y không thành đã rời đi rồi. Phía trước mặt có một lối rẽ, Tần Sở Ca nhớ lại con đường, hướng về căn phòng cũ của y hẳn là ở bên phải ...

Tần Sở Ca vừa xoay người đi về con đường bên phải thì thiếu chút nữa đâm vào một người, ngẩng đầu lên nhìn thấy người kia đeo kính râm, trong tay cầm một chiếc gậy bóng chày, y vội vàng chạy về hướng bên trái, nhưng y chỉ cảm thấy sau đầu có một dòng khí mạnh mẽ vọt tới, chiếc gậy bóng chày hung ác nện vào phía sau đầu y. Tần Sở Ca đau đớn kêu lên một tiếng, trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Người kia nhìn thấy Tần Sở Ca bất tỉnh ngã trên đất, đi qua đá hai cái xác nhận y chỉ hôn mê thôi, tiếp đó hần đi đến bên cạnh xe, gọi một người khác trong xe ra giúp đỡ.

“ Vị phu nhân kia không phải bảo chúng ta xử lý y sao? Đặt y ở trên đường, cán xe qua không phải là được rồi? ” Người kia đeo kính râm, hùng hùng hổ hổ nói.

“ Quên đi, ta không muốn làm kẻ sát nhân, đem y vứt ở xa một chút là được rồi, nếu sau này y muốn tính sổ cũng sẽ đi tìm nữ nhân kia tính. ” Vứt gậy bóng chày vào trong thùng rác, người kia xát xát tay nói, “ khi quay về thì nói đâm rồi, đâm chết hay không thì chưa biết, hiểu chưa? ”

Người kia kéo Tần Sở Ca từ dưới đất lên, “ Được rồi, nghe theo người, dù sao tiền cũng đã đến tay chúng ta. ”

Hai người lái xe loanh quanh vài vòng, đi tới vùng ngoại ô phía tây (khu biệt thự ở phía đông), tìm một nơi ít người, kéo Tần Sở Ca ra, vứt ở phía sau một thùng rác lớn, sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Tô Dạ Kiều không giống đa số người dân thích đi bộ, chạy bộ vào buổi sáng, anh thích nhất là khi chiều tà, lúc mặt trời sắp lặn thì ra ngoài chạy bộ, thứ nhất là vào lúc này, bệnh nhân trong phòng khám ít, mặt khác, theo lời anh nói thì anh muốn “ bước chân chạy theo mặt trời xuống núi ”.

Thể lực của anh rất tốt, có thể chạy thẳng từ phòng khám tới bãi đất bên ngoài ngoại ô.

Chạy trên con đường quen thuộc mỗi ngày, Tô Dạ Kiều hít thở đều đặn, tốc độ chạy cũng được giữ đều, thỉnh thoảng anh lại dùng bao cổ tay lau mồ hôi trên trán.

Lần nào chạy qua thùng rác to này Tô Dạ Kiều cũng phải nín thở chạy qua, thế nhưng hôm nay anh lại dừng lại. Bởi vì anh nhìn thấy có một người đang nằm phía bên cạnh thùng rác!

Tô Dạ Kiều cẩn thận bước qua, người kia đưa lưng về phía anh, vừa vặn có thể khiến Tô Dạ Kiều nhìn thấy vết máu sau đầu y. Tô Dạ Kiều xoay người người kia lại, tìm kiếm hơi thở, còn đang sống.

Thế là kế hoạch chạy bộ ngày hôm nay của Tô Dạ Kiều đành cấp tốc ngừng lại, anh phải công nam nhân bị thương, trên người dính đầy mùi rác kia quay về phòng khám.

Tô Dạ Kiều là bác sĩ, là một bác sĩ rất xui xẻo. Tục ngữ nói không sai, mã thiện bị nhân kị, nhân thiện bị nhân khi (1), vốn dĩ khi làm việc ở bệnh viện người nào nhờ anh giúp anh cũng không từ chối, cuối cùng việc gì khó liền để anh gánh vác, mọi người vứt việc khó cho, anh dù cười khổ những cũng nhất nhất tiếp nhận, thu thập tốt.

Theo tính cách của anh mà nói, chắc chắn không thể tồn tại lâu dài trong bệnh viện được. Anh là phó trưởng khoa khoa ngoại, vốn dĩ với độ tuổi như anh đạt được chức danh như vậy thật khiến không ít người ghen ghét đố kỵ, trưởng khoa ngoại lại sợ địa vị của bản thân không giữ được lâu, thường luôn nghĩ cách gây khó dễ cho Tô Dạ Kiều.

Vừa hay lúc đó có một ca phẫu thuật tiên lượng (2) cực thấp cần làm, đáng ra ca phẫu thuật này phải do đích thân trưởng khoa xử lý, nhưng gã lại thoái thác đẩy cho người khác, đẩy qua đẩy lại, cũng không có ai đồng ý tiếp nhận, Tô Dạ Kiều đành phải một mình tiếp nhận xử lý. Tô Dạ Kiều có thể nói gì đây? Anh trực tiếp ra trận, nhưng tỉ lệ thành công đã rõ ràng ngay trước mắt, mạch máu của bệnh nhân còn yếu hơn nhiều so với người bình thường, trong khi anh đang khâu vết thương lại, không biết trợ thủ nào va nhầm vào người anh một chút, kẹp khâu không cẩn thận đâm trúng vào mạch máu — người bệnh đó chết ngay trên bàn mổ do mất máu quá nhiều.

Trách nhiệm điều trị lần này, trưởng khoa chịu ba phần, bảy phần khác toàn bộ do Tô Dạ Kiều gánh vác — khai trừ khỏi bệnh viện, hơn nữa thu hồi giấy phép ba năm hành nghề, tiền bồi thường cũng lên tới năm mươi vạn.

Tuy nói rằng Tô Dạ Kiều làm bác sĩ nhiều năm như vậy, tiền kiếm được cũng không phải ít, bồi thường thì bồi thường, nhưng bị khai trừ khỏi viện mới là việc khiến anh buồn nhất.

Luôn là kẻ tâm địa thiện lương, Tô Dạ Kiều dùng số tiền còn lại lén lút mở một phòng khám chuyên trị bệnh cho người dân nghèo, tuy không thể nói là thua lỗ, nhưng hầu như cũng không có tiền lời.

Lần này lại nhặt về thêm một bệnh nhân — Tô Dạ Kiều sao có thể thấy một người bệnh ngã ngay trước mặt mình mà không cứu cho được.

Bởi vì không có giấy phép hành nghề, anh không thể đi cục công thương đăng ký mở một phòng khám chân chính, vậy nên Tô Dạ Kiều cũng chỉ lén lút thu nhận người bệnh, mở phòng khám nhỏ ở vùng ngoại ô xa xôi.

Lại nói tuy rằng người trên lưng anh không quá nặng, nhưng công một đại nam nhân đi bộ vài kilomet cũng thực khiến Tô Dạ Kiều chịu đủ, về đến nhà, sau khi nhẹ nhàng đặt nam nhân trên lưng lên giường, anh cũng mệt đến thở hồng hộc, ngã sấp lên giường.

Nhưng ngay lập tức, anh liền lấy bông vô trùng và băng gạc ra, dùng panh gấp miếng bông đã nhúng cồn, nhẹ nhàng rửa sạch vết máu sau gáy nam nhân.

May mắn là vết thương do đòn khí (3), xuất huyết cũng không nhiều, nhưng chỉ sợ rằng bị nội thương bên trong.

Tô Dạ Kiều mở một phòng khác, bên trong đặt đủ loại thiết bị, từ bàn phẫu thuật cỡ nhỏ tới máy siêu âm — đây là toàn bộ vốn liếng của anh.

Ngôi nhà này tổng cộng có ba phòng, anh phá thông hai phòng ngủ lại thành một phòng lớn chuyên đặt các dụng cụ chữa bệnh, ôm nam nhân này đặt lên giường bệnh, chuẩn bị kiểm tra một loạt cho y, thông qua tốc độ chảy máu có thể xác định trong đầu có tụ huyết hay không.

Sau một loạt kiểm tra có thể xác nhận nam nhân này chỉ bị hôn mê đơn thuần, các chức năng khác đều rất tốt, Tô Dạ Kiều nhẹ thở ra một hơi, nhưng để cẩn thận anh vẫn tiếp tục kiểm tra các bộ phận khác của nam nhân.

Sau khi làm xong siêu âm phần bụng, Tô Dạ Kiều cứng ngắc đặt dụng cụ xuống, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt của nam nhân, sau đó chạy ra ngoài tới phòng ngủ tìm kiếm thứ gì đó, cuối cùng tìm thấy một bức ảnh — bức ảnh chụp nam nhân tên Tần Phóng cùng cha của anh — bụng của Tần Phóng rất lớn, miễn cưỡng nở nụ cười, trái lại cha anh cười một cách ngốc nghếch, mặc áo blu trắng, tay còn đặt lên trên cái bụng lớn của Tần Phóng.

Sau khi so sánh bức ảnh với nam nhân đang hôn mê, Tô Dạ Kiều tự nhéo mặt mình, anh không phải đang nằm mơ, hai người này đích thực có vài điểm tương đồng.

Đây sẽ không phải người mà cha anh nói tới chứ, cái người mà khi y chưa sinh ra đã định chung thân với anh?

***** PS: (lời tác giả)

Muhahahahaha, thánh mẫu công cuối cùng cũng xuất hiện rồi ... cậu ta là một người tốt bụng, thánh mẫu một cách khùng khiếp, là bác sĩ (Bì Bì người là con giun trong bụng của ta!)

Có hơi mơ hồ nhưng cậu ta nhất định sẽ yêu Tần Sở Ca, đừng nghi ngờ.

Hhahahahah, ta hôm nay viết thật là vui!

***** Chú thích:

- (1) Mã thiện bị nhân kị, nhân thiện bị nhân khi: ngựa tốt bị người cưỡi, người tốt bị người khác ức hiếp
- (2) Tiên lượng: tiên đoán và ước lượng, từ này chắc hẳn là từ chuyên môn của ngành y, tại vì ta cũng chẳng thấy ai nói từ này bao h, đại khái nó có nghĩa là với mỗi một ca bệnh, bác sĩ sẽ tiên lượng tỉ lệ sống và mức độ chữa khỏi bệnh của bệnh nhân ... thật là, ta cũng chẳng biết giải thích kiểu j nữa, đại khái nó là như vậy đó *cười ruồi*
- (3) Độn khí: vật cứng, đầu tù, không nhọn

27. Chương 25-2: Phiên Ngoại 2

Tô Bản là một y sinh, thành tích luôn xuất sắc, nhưng cậu lại không thực tập ở bệnh viện lớn mà đi theo một lão lang học thêm vài kỹ năng y khoa thực dụng, sau đó mở một phòng khám nhỏ.

Đến một ngày khi cậu nhìn thấy học trưởng Tần Phóng ưỡn cái bụng to đùng cực kỳ vô lực nằm trên mặt đất trước cửa phòng khám, cậu hận đến mức muốn mang mắt của mình ra xem nó có sinh bệnh hay không.

Cậu liền vội vàng gọi vài y tá giúp nâng Tần Phóng vào phòng khám, sau đó đuổi những y tá hiếu kì đi, đóng kín cửa phòng khám lại.

Tần Phóng là học trưởng lớn hơn cậu hai khóa, học chuyên ngành Trung dược, không giống với cậu học Tây y. Nhưng Tô Bản lại rất hâm mộ anh — anh là một truyền thuyết a! Bản lĩnh của Tần Phóng là đã xem qua thì không bao giờ quên, được lý nhiều như vậy mà anh có thể đọc lầ lầ đầy đủ, khi đó anh là thần tượng của toàn bộ học sinh trong trường bọn cậu a!

“ Học trưởng ... anh đây là ... ” Tô Bản có chút luống cuống, chẳng lẽ là khối u ác tính? Vậy mà đã bốn năm năm không gặp, học trưởng chẳng nhẽ lại mắc bệnh hiểm nghèo?

Tinh thần Tần Phóng hình như đã hơi tỉnh táo, giữ chặt tay của Tô Bản, “ giúp tôi ... tôi muốn sinh hạ đứa trẻ này ... ” Bàn tay đầy mồ hôi lạnh giúp Tô Bản cố gắng bảo trì sự bình tĩnh.

“ Anh nói cái gì? Học trưởng? ” Tuy rằng thanh âm yếu ớt, nhưng Tô Bản lại vẫn nghe rõ đó, đứa trẻ? Đây không phải là khối u, là đứa trẻ?

“ Sáu tháng rồi ... Tôi sợ giữ không được ... giúp tôi ... Tô Bân ... người tôi có thể nghĩ đến cũng chỉ có cậu ... ” Tần Phóng giãy dụa muốn đứng dậy, dáng vẻ như muốn khóc khiến Tô Bân chua xót. “ Anh từ từ nói, học trưởng. Anh như thế nào ... anh không phải ... sẽ có đứa nhỏ? ” Tô Bân nhìn cái bụng to đùng, cứng ngắc nói, liền vội vàng trấn an Tần Phóng quay về giường nằm.

Tần Phóng hỗn hển thở vài hơi, tóc dính trên trán, mồ hôi lạnh theo hai má chậm chậm chảy xuống, “ một lời khó nói ... tôi động ... thai khí rồi ... giúp tôi trước tiên ... kê chút thuốc ... ”

“ Được rồi, học trưởng anh nằm yên a ... Em đi lấy thuốc! ” Tô Bân không yên tâm nhìn Tần Phóng sắc mặt tái nhợt, xoay người vội vàng chạy ra ngoài phòng bệnh, gọi y tá nhanh chóng lấy thuốc an thai.

Các y tá ngạc nhiên nghe căn dặn, bọn cô cũng nhìn thấy cái bụng to của Tần Phóng. “ Còn ở đó thất thần cái gì! nhanh đi lấy thuốc! ” Tô Bân hiếm khi tức giận, lớn giọng quát.

Tần Phóng sau khi uống thuốc an thai xong, Tô Bân đuổi đám y tá hiếu kỳ đi, khóa cửa phòng bệnh lại, đẩy ghế qua, ngồi bên cạnh Tần Phóng, nhìn nét mặt của anh dần thả lỏng, cầm khăn mặt lau trán cho Tần Phóng.

Tần Phóng cuối cùng không cảm thấy cái loại đau đớn quặn thắt trĩu xuống nữa, biết đứa trẻ đã được bảo vệ, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai tay vẫn luôn nắm chặt cũng thả lỏng.

“ Học trưởng ... vậy ... sự việc rốt cuộc là như thế nào a? ” cảnh tượng trước mắt quả thực đã phá vỡ thế giới quan của cậu, Tô Bân không nhìn được lấy tay cẩn thận sờ sờ cái bụng cao ngất, tiểu sinh mệnh trong bụng dường như cảm nhận được sự đụng chạm của cậu, đập một cái vào lòng bàn tay cậu!

Tần Phóng khẽ kêu một tiếng, cảm thấy đứa trẻ trong bụng động lại động, mặc kệ đau đớn bao nhiêu, anh vẫn mỉm cười — rõ ràng đứa trẻ này rất khỏe mạnh mà.

Tô Bân nâng tay lên, tựa như nhìn thấy thứ gì kì quái. “ Nó ... nó đá em một cái! ”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tần Phóng lộ ra một nụ cười dịu dàng, y nhẹ nhẹ vuốt ve cái bụng của mình, “ nó rất khỏe ... cảm ơn cậu nhiều, Tô Bân. ”

Tô Bân nuốt một ngụm nước bọt, đem tâm tình kéo trở lại trên người Tần Phóng, “ học trưởng nên nói một chút với em chuyện này là thế nào đi ... ”

Tần Phóng thở dài, “ thật sự là một lời khó nói hết ... ”

Tần Phóng vốn không mang họ Tần, hay phải nói rằng dân tộc của bọn anh vốn không mang họ Tần mà mang họ Khuyết, đến từ Tây Vực xa xôi. Dân tộc của bọn anh đã có lịch sử lâu đời, cùng với phương thức sinh sản vô cùng đặc biệt.

Dân tộc của bọn anh chỉ có nam nhân, khi nam nhân cùng nam nhân chi gian có thể sinh hạ đứa nhỏ, đương nhiên đứa trẻ cũng là bé trai, giống như phiên bản của Nữ Nhi Quốc (2) vậy. Nghe nói là vì để sinh sản càng nhiều hậu đại ưu tú, những đứa trẻ được sinh ra sẽ càng khỏe mạnh.

Thế nhưng không phải tất cả tộc nhân đều thích nam nhân, cũng có rất nhiều người sống chết kết hôn với nữ tử Trung Nguyên, cả đời bất dục.

Nam nhân mong muốn cùng nam nhân sinh con dần dần càng ngày càng ít, sinh mệnh lực của cả tộc cũng càng ngày càng yếu — có rất nhiều người kết hợp với nữ nhân không sinh được con, hoặc là con sinh ra vô cùng suy nhược. Tộc trưởng bắt buộc dĩ cương chế muốn có vài tộc nhân nhất định phải cùng nam nhân sinh tử mới có thể đảm bảo huyết mạch Khuyết tộc tiếp tục truyền thừa.

Nói trắng ra chính là vì muốn sinh mệnh lực của thế hệ tiếp theo càng thêm khỏe mạnh, để nam nhân cứng rắn tiếp cận với nam nhân.

Tổ tiên của Tần Phóng là một chi được chọn, để tránh bị người Trung Nguyên xa cách, bọn họ liền đổi tên dòng tộc, lấy âm “Tần” tương cận làm họ.

Quy tắc mang thai tất yếu có rất nhiều, so với nữ nhân sinh tử càng hà khắc hơn một chút, đầu tiên là tuổi mang thai phải thích hợp, tuổi mang thai chỉ có mười năm, từ hai mươi tới ba mươi tuổi, cũng là để đảm bảo sinh phụ cùng đứa nhỏ đều an toàn. Quan trọng nhất là không có tình yêu sẽ không có thai. Kể mang

thai phải nảy sinh tình yêu với một nửa kia, trong thân thể mới có thể tiết ra một loại vật chất đặc hữu của dân tộc, kết hợp cùng với tinh tử của đối phương, tạo nên sinh mệnh mới. Nếu như không có tình yêu, thai nhi có thể tùy thời héo rút ở trong bụng mà chết — không có vật chất nuôi dưỡng sinh mệnh tự nhiên sẽ khô kiệt.

“ Rất thần kì đúng không, tôi học y cũng là để nghiên cứu rõ ràng sự tình này, nhưng cho dù không có tình yêu, thân thể của tôi cũng không có bất luận gì khác với người bình thường ... mãi cho đến sau khi ... tôi yêu một người nam nhân, tôi mới rõ ràng cảm nhận nó. ” Tiếng nói của Tần Phóng dần trở nên yếu ớt, “ Tôi khát vọng tình yêu ... tôi thậm chí còn khát vọng thân thể của tôi bị bất cứ người nào tới đùa bỡn, chỉ cần tiếp tục cho tôi sức mạnh của tình yêu, con tôi liền có thể sống sót ... ” Tần Phóng chua xót nhìn cái bụng cao ngất của mình, “ nhưng người cho tôi tình yêu khiến đứa nhỏ này ra đời, lại không cho tôi sức mạnh để nó tiếp tục sống sót ... ”

Tô Bán đau đầu tiếp nhận cái nguyên nhân như thể tiểu thuyết huyền huyền này, “ vậy anh ... còn yêu hần không? ” Không biết đến tận cùng là nam nhân đáng giận nào, dám vứt bỏ học trường, nếu cậu biết nhất định sẽ đem hần đánh tới mức ngay cả mẹ hần cũng không nhận ra nổi!

“ ... Tình yêu của tôi đã chóng khô kiệt rồi, cho nên ... mới có thể động thai khí ... ” Tần Phóng lấy tay che đi đôi mắt đỏ ửng, “ ... tôi sợ tôi sẽ không còn khí lực ... cho đứa trẻ sống sót ... ”

Tô Bán nắm chặt hai tay, đầy cảm phẫn nói: “ Vậy để em yêu anh đi! Yêu em đi học trường! Em sẽ giúp anh sinh hạ đứa trẻ! ”

Tần Phóng hạ tay xuống, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt kiên định của Tô Bán, không nhận được nỗ lực cười, “ Việc như thế ... nói yêu liền có thể yêu được hay sao? ”

Tô Bán lúc này mới kịp phản ứng với những gì mình vừa nói, mặt lập tức hồng lên, tiếp đó lại nghe tiếng cười trộm của nhóm y tá từ ngoài cửa truyền đến.

“ Cái kia ... cái kia ... học trường! ” Tô Bán sau khi ấp úng thật lâu, lại càng thêm kiên định nói: “ Em không nói đùa! Lúc còn ở trường em đã luôn rất hâm mộ anh ... hiện tại anh lại có ... khụ khụ ... cần, em ... em hy vọng có thể đóng góp sự giúp đỡ của mình, nên học trường, anh đừng coi nhẹ quyết tâm của em! ”

Tần Phóng thu lại vẻ tươi cười, yên lặng trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “ Nếu cậu là hần ... liền tốt rồi ... ”

Tô Bán cầm lấy tay Tần Phóng, “ học trường, cho em chăm sóc anh đem đứa trẻ hạ sinh được không? Sinh xong rồi liền cho làm con nuôi của em ... Em lại đi nhận nuôi một bé trai khác, sau đó ghép chúng thành một đôi tiểu oa oa, như thế nào? Cam đoan dân tộc anh sẽ tiếp tục được truyền thừa, sau này thành thanh mai trúc mã rồi, có nhiều yêu a! ”

“ Tô Bán, đây không phải là việc có thể đùa được, cậu còn có cuộc sống của cậu, nếu như không có việc ngày hôm nay của tôi ... tóm lại, cậu đừng như vậy. ” Tần Phóng thấp giọng nói.

“ Nếu anh đã đến chỗ của em, đây rõ ràng là duyên phận, dù sao em cũng không cha không mẹ, thừa dịp nhận nuôi một đứa trẻ, cho một đứa trẻ khác vốn không có cha mẹ có một người cha, không phải sao? ” Tô Bán càng nghĩ càng cảm thấy cậu nói thật đúng, ý chí chiến đấu cũng càng dâng trào.

Tần Phóng không còn gì để nói nữa rồi.

“ Nào nào nào, em tìm một cái máy ảnh tới, chúng ta chụp một tấm ảnh ước hẹn nha! ” Tô Bán lập tức khôi phục lại sức sống, tìm một chiếc máy ảnh kĩ thuật số, đến ngồi cạnh Tần Phóng, đặt tay lên bụng của Tần Phóng, ngốc nghếch hô một tiếng “ gia tử ” (2) chụp lại một bức ảnh gọi là ảnh ước hẹn.

“ Học trường ... thoải mái không? ” Dưới ánh đèn mờ mờ, Tô Bán nhẹ nhàng lướt động, vuốt ve cái bụng của Tần Phóng, dịu dàng hỏi.

Tần Phóng nghiêng người, trên trán rịn ra vài giọt mồ hôi, thấp giọng khàn khàn rên rỉ, “ Tô Bán ... nhanh một chút ... ”

“ Dùng lực quá mạnh em sợ sẽ làm bảo bảo bị thương ... ” Tô Bán không phải là không muốn trù sếp nhanh hơn, nhưng vì thân thể của Tần Phóng cậu nhất định phải kiểm chế bản thân.

Tần Phóng có lẽ không có cách nào có thể yêu thương cậu, nhưng lúc cùng Tần Phóng ân ái, khoái cảm bên trong thân thể Tần Phóng cũng có thể khiến thân thể y tiết ra loại vật chất thần kì, giúp đưa trẻ tiếp tục khỏe mạnh trưởng thành.

Tô Bàn thường cảm thán sự thần kì tạo hóa, cũng đồng thời bởi vì Tần Phóng không có cách nào yêu thương cậu mà buồn bã.

Có lẽ duyên phận là do trời định, nhưng đối với cả hai người bọn cậu mà nói thì chỉ là một sai lầm. Tần Phóng vào đúng thời điểm yêu thương sai một người, cậu vào sai thời điểm yêu thương đúng một người.

Tô Bàn nhanh chóng đạt tới cao trào, rút dục vọng của mình khỏi người Tần Phóng, bắn lên trên ga giường, sau đó lại dùng tay giúp Tần Phóng phóng xuất dục vọng của y.

Hai người đều thở hổn hển, Tô Bàn cẩn thận xoay người Tần Phóng lại, sau đó xuống giường đun nước ấm, cầm khăn mặt cẩn thận nhẹ nhàng tẩy rửa cho Tần Phóng, “ bảo bảo có nháo không? ” vội vàng làm xong hết thấy, Tô Bàn nằm bên cạnh Tần Phóng, vuốt ve cái bụng tròn trĩnh của y, dán sát tai vào bụng Tần Phóng, nghe động tĩnh bên trong.

“ Không có, nó còn rất ngoan nữa. ” Giọng Tần Phóng hơi khàn khàn, y ho nhẹ một cái, sờ sờ đầu Tô Bàn, “ Tô Bàn ... ”

“ Ngủ đi, học trưởng. ” Tô Bàn dường như biết trước Tần Phóng muốn nói gì, tắt đèn trên đầu giường, kéo lại chăn cho hai người, “ nếu chân bị chuột rút nhất định phải gọi em, đừng có cố chịu ... học trưởng, ngủ ngon. ” Cậu nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Tần Phóng, cánh tay của Tần Phóng cũng nhẹ nhàng ôm lấy Tô Bàn, nhắm mắt lại.

(1) Nữ Nhi Quốc: đất nước này mọi người quá quen thuộc r ha, chính là đất nước chỉ có nữ nhân trong Tây Du Ký ak

(2) Gia tử: nghĩa là cà tím, phát âm là “qié zǐ” đây là từ các bạn Trung phát âm khi chụp ảnh, giống như ở Việt Nam mình khi chụp ảnh hay phát âm từ cheese vậy

28. Chương 26

Lúc Tần Sở Ca tỉnh lại, y vô cùng ngạc nhiên khi nhìn không thấy căn phòng tối đen, những người hung thần ác sát, tương phản, căn phòng y ở hiện tại rất sạch sẽ ngăn nắp, mang theo chút vị thuốc đông y.

Đau nhức phía sau đầu càng khiến Tần Sở Ca cảm thấy buồn nôn, Tần Sở Ca cố gắng leo xuống giường, nhìn quanh bốn phía, nghĩ mãi không ra sự việc rốt cuộc là như thế nào.

Cửa bị đẩy ra, Tô Dạ Kiều thấy Tần Sở Ca ngồi dậy, hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười nói: “ Người tỉnh rồi? Cảm thấy như thế nào? Có văng đầu buồn nôn không? ”

Tần Sở Ca gật gật đầu, muốn vươn tay chạm vào sau đầu, lại phát hiện chỗ bị đập vào đã được quấn băng gạc, “ đầu rất văng ... ”

Tô Dạ Kiều đỡ Tần Sở Ca nằm xuống, “ trước tiên nằm yên chút đi, đúng rồi, còn chưa tự mình giới thiệu, ta họ Tô, Tô Dạ Kiều, là bác sĩ ... Lúc ta đang chạy bộ thì nhìn thấy người nằm cạnh thùng rác còn bị thương, ta liền cứu người về. ” Tô Dạ Kiều hí mắt cười, “ còn có a, người không biết đúng không, người có tiểu sinh mệnh trong bụng rồi, phải cẩn thận đó. ”

Tần Sở Ca há hốc miệng, “người ... người nói ... người nói cái gì? ” Tai của y không phải là cũng bị thương chứ.

Tô Dạ Kiều cúi thấp xuống, đặt tay lên phần bụng bằng phẳng của Tần Sở Ca, “ trong này, có một tiểu bảo bảo. ” Tô Dạ Kiều ánh mắt ôn nhu, “ đáng tiếc là không phải là của ta ... ”

Tần Sở Ca cố gắng không nghiêng đầu ra, “ người mắc bệnh thần kinh à! Ta là nam nhân đó! Người mà cũng có thể là bác sĩ! ” Tần Sở Ca không nghe rõ câu cuối, nhưng câu phía trước câu nói kia cũng đủ để y phát hỏa.

“ Người không phải gần đây luôn cảm thấy buồn nôn, nôn khan, không ăn được đồ nhiều dầu mỡ sao? Tinh thần không thể khống chế, mãi cảm dễ nổi giận? ” Tô Dạ Kiều không so đo với thái độ của Tần Sở Ca, tự cố tự nói (1), “ những điều này đều là đặc trưng của giai đoạn đầu mang thai, chẳng qua người mới có hơn một tháng, bụng còn chưa hiện ra rõ ràng, may mà hôm nay người không bị thương ở bụng, vô cùng may mắn a.

Triệu chứng Tô Dạ Kiều nói đích xác đều là những biểu hiện khác thường dạo gần đây của Tần Sở Ca, nhưng Tần Sở Ca vẫn không dám tin tưởng lời nói của người xa lạ này, ngưng ngưng nói: “ Ta đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là ta tiêu hóa không tốt a. ”

“ Người hẳn là chưa làm xét nghiệm đi. Người nếu không tin, hiện tại ta sẽ làm xét nghiệm cho người. ” Tô Dạ Kiều cũng hiểu rõ, một người nam nhân bình thường sẽ không dễ dàng tin tưởng bản thân mang thai.

Tần Sở Ca do dự gật gật đầu, tuy rằng trong tâm không tự chủ được tin đến hai phần, nhưng niềm tin từ trước tới nay vẫn còn chưa bị dao động.

Mãi tới tận khi nhìn thấy thứ nho nhỏ giống như phôi thai trên màn ảnh, Tần Sở Ca mới không thể không tin tưởng, trong bụng của y có thêm một tiểu sinh mệnh.

“ Việc ... việc này ... việc này rốt cuộc là như thế nào? ” Tần Sở Ca túm lấy tay của Tô Dạ Kiều lấp bắp hỏi, mang theo vài phần vui sướng cùng vài phần hoài nghi.

Tô Dạ Kiều dùng giấy lau sạch chất lỏng trơn bóng trên bụng của Tần Sở Ca, mặc y phục lại cho y, “ đến đây, chúng ta ngồi ở chỗ đó nói chuyện đi. ” Đoạn kéo Tần Sở Ca từ giường lên.

Sau đó Tô Dạ Kiều cầm một bức ảnh đã ố vàng đưa cho Tần Sở Ca, “ đây là ảnh chụp chung cha người và cha ta, trong này còn có người nữa đó, người ở trong bụng cha người đây này. ”

Tần Sở Ca tiếp nhận bức ảnh, không thể tin xoa xoa người trong bức ảnh. Đó là cha, tuy rằng khuôn mặt tiêu tụy, nhưng tinh thần của người so với trong ấn tượng của y lại tốt hơn rất nhiều, ít nhất giống người bình thường; người ở bên cạnh mặc áo blu trắng, cười ngốc nghếch, tay còn đặt ở trên bụng của cha y — bên trong cái bụng phình lên đó, là y sao?

Khi còn bé, Tần Sở Ca không ít lần muốn mẹ, tuy rằng cha rất tốt, nhưng y nhìn thấy đám trẻ xung quanh đều có mẹ, liền nói với cha mình muốn mẹ, cha không ít lần vì như thế mà đánh y, sau đó lại đau đớn khóc.

Thì ra mẹ của y, lại chính là cha của y.

“ Người và cha của người không giống nhau chút nào ... ” Tần Sở Ca hoài niệm vuốt ve người trong ảnh, không ngừng chớp mắt giống như nếu không làm thế nước mắt sẽ chảy xuống vậy.

“ Ta không phải là con thân sinh của cha ta, ta là do ông nhận nuôi. Ông cả đời không lập gia đình, lại mất sớm. ” Tô Dạ Kiều lật tấm ảnh lại, phía sau còn có một hàng chữ, “ đính ước cùng học trưởng, hôn sự con trai em cùng con trai học trưởng! Lấy đây làm vật kỉ niệm. ” Chữ viết tới mức rồng bay phượng múa, có thể thấy rõ người viết chữ này phấn khích như thế nào.

“ Con nuôi của cha ta, chính là người. ” Tô Dạ Kiều cười nói, Tần Sở Ca ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tươi cười của Tô Dạ Kiều, lại một lần nữa bị kinh hách, dùng tay chỉ vào mình, “ ta, ta cùng người đính ước? ”

“ Không sai, chẳng qua là khi cha người mới sinh người xong liền rời khỏi cha ta, cha của ta cũng không đi tìm người cùng cha người, từ khi ta còn nhỏ ông liền không ngừng nói với ta chuyện này, khi lần đầu tiên ta nghe những lời cha ta nói, nam nhân cũng có thể sinh con, ta liền cho rằng ông điên rồi, tuy rằng sau này ta cũng không quá tin tưởng, nhưng có lẽ đây là ý trời đi, để cho ta gặp được người. ” Tô Dạ Kiều mỉm cười thu lại tấm ảnh, sau đó nắm lấy tay Tần Sở Ca, “ ta còn chưa biết tên của người đó. ”

“ Ta ... ta tên Tần Sở Ca. ” Tần Sở Ca không biết nên rút tay về hay không, “ Nếu vậy người có biết tại sao ta lại mang thai không? ”

“ Đương nhiên biết, cha của ta sợ ta quên mất, thường tỉ mỉ nhắc nhở, ta đương nhiên nhớ rõ. ” Tô Dạ Kiều đem tất cả những gì mình biết nói cho Tần Sở Ca.

Sau khi nghe xong, Tần Sở Ca xuy tiểu (2) một tiếng, “ yêu ư? ” y thật sự yêu Hoa Khiếu, nhưng y có thể tiếp tục đoạn ái tình này để bào thai không chết lưu trong bụng ư?

Tô Dạ Kiều dường như biết Tần Sở Ca đang nghĩ gì, nắm chặt lấy tay của Tần Sở Ca, “ cha người năm đó cũng là bởi yêu thương đã cạn kiệt, nên mới tìm tới cha ta, cha ta rất yêu ông, vì vậy ... cha người đã bình an sinh hạ người. Sở Ca, ta có thể gọi người như vậy chứ ... tấm lòng của ta và cha ta đều như nhau ... ”

Tần Sở Ca thu tay lại, xấu hổ cười cười, “ tạm thời ... ta vẫn chưa cần ... ”

Tô Dạ Kiều nóng nảy cười nói, “ ta biết người không tin vào duyên số ... nhưng ta tin. ”

Tần Sở Ca xoa xoa mặt mình, có chút buồn bã, “ ta ... thật sự không có tư cách gì, vốn dĩ có một người, cuối cùng bây giờ ... là hai người. ” Y xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình, khẽ nói.

Tô Dạ Kiều nâng mặt của Tần Sở Ca lên, tỉ mỉ xem xét vết sẹo trên mặt của y, “ chữa trị vết sẹo loại này không phải rất khó, tại sao lại không chữa trị nó cho tốt? ”

Tần Sở Ca quay mặt đi, không biết trả lời Tô Dạ Kiều như thế nào, người kia cũng không còn chú ý tới y nữa, lưu lại vết sẹo này còn hữu dụng sao?

“ Lại nói ... còn quên chưa cảm ơn người cứu ta về, nếu không hiện tại ta đã có khả năng đi gặp thượng đế rồi. ” Tần Sở Ca cố giọng nâng khoe miệng lộ ra một nụ cười, tâm lại một lần nữa vô cớ đau buồn.

“ Ủ ... người muốn một ly nước chanh nóng hay không? Ta đoán người chắc chắn là rất thèm uống đồ chua. ” Tô Dạ Kiều búng ngón tay nói, sau đó đặt bức ảnh vào trong tay Tần Sở Ca, xoay người đi lấy nước chanh.

Anh cũng không muốn truy vấn y rốt cuộc đã hoài đứa nhỏ của ai, là ai đã khiến y trở nên thê thảm như thế này, chờ tới đúng lúc, Tần Sở Ca tự nhiên sẽ nói với anh.

Tần Sở Ca nắm chặt bức ảnh trong tay, thấp giọng nói một câu cảm ơn.

(1) Tự cổ tự: Chính mình chỉ để ý đến chuyện của mình

(2) Xuy tiểu: cười nhạo

29. Chương 27

Hoa Cơ Vân nâng một tách cà phê, thổi bọt ở phía trên, thanh thơi uống một ngụm, không mấy mai để ý tới Hoa Khiếu chất vấn trước mặt.

Sau khi Hoa Khiếu về nhà liền phát hiện một lần nữa lại không thấy Tần Sở Ca, lần này gã vô cùng chắc chắn đây là việc tốt mẫu thân làm, thế nhưng vô luận gã dò hỏi như thế nào mẫu thân cũng nhất ngôn bất phát (1), còn mang vẻ tươi cười trên mặt.

“ Con không cần nói nữa. ” Hoa Cơ Vân đặt tách cà phê xuống, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hoa Khiếu, “ chỉ bằng kiểu lo lắng này của con dành cho nam nhân kia, ta liền nhất định phải diệt trừ y. Con nhìn con xem, bộ dạng của con lúc này trông như thế nào? Đáng vẻ như thế này đi ra ngoài thì đừng nói con là con trai của Hoa Cơ Vân! Thật là làm mất mặt ta! ”

“ Người nói cái gì? ” Hoa Khiếu nhíu chặt mày, “ diệt trừ y? ” Tâm đau nhói! Căng thẳng.

“ Con không cần tìm y nữa, lúc này y đã đang chậm rãi mục nát trong một hố đất nào đó rồi. Mừng năm tháng sau con sẽ đính ước với Chu tiểu thư. Ta đã chọn sẵn lễ phục cho con rồi, hai ngày nữa nhớ phải đi thử. ” Hoa Cơ Vân đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, vỗ vỗ bả vai của Hoa Khiếu còn đang ngây ngốc, “ mẹ đã dọn sạch tất cả chương ngại trên đường đi cho con rồi, con đường tiếp theo, con nhất định phải đi cho tốt, đừng làm mất thể diện của ta. ” Sau đó rời khỏi văn phòng.

Hoa Khiếu nắm chặt tay lại, nhắm mắt vào, cố gắng tự nói với mình phải thật bình tĩnh, nhưng chỉ cần gã vừa nghĩ tới người kia đã không còn nữa rồi ... chung quy lại không thể kiềm chế được sự phẫn nộ của bản thân, gầm nhẹ một tiếng, quét sạch toàn bộ mọi thứ trên bàn làm việc xuống đất.

Cà phê vương vãi rơi trên mặt đất, bát nước đã đổ đi thì không thể hót lại được.

Tần Sở Ca rất tự nhiên ở lại nhà Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều đặc biệt vì Tần Sở Ca mà sửa lại những vật dụng trong nhà, có vài chỗ góc cạnh bị san phẳng lại, có vài chỗ lại có thêm phần chống trượt. Tần Sở Ca không ngừng nói Tô Dạ Kiều đừng tiêu tốn nhiều tiền như vậy, điều này làm cho y cảm thấy như bản thân ngày mai chắc chắn sẽ sinh vậy.

Tô Dạ Kiều tủm tỉm cười ẩn Tần Sở Ca ngồi xuống ghế, đưa cho y một cái bấm tivi, “ ban ngày ta có thể có bệnh nhân, thế nên người ở trong phòng xem tivi nhé, tivi hai hôm trước ta đã đổi thành loại bức xạ siêu thấp rồi, người ngồi xa một chút xem hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Đúng rồi, dùng máy tính ít thôi, bức xạ đó quá mạnh, không tốt cho bảo bảo đâu! ” Anh vừa mới ra cửa liền như nhớ tới việc gì đó, vồ vồ đầu quay lại, “ thực đơn mang thai ta lập ra cho người được dán trên cửa tủ lạnh trong phòng bếp, người muốn ăn cái gì thì lấy trong tủ lạnh, phải lấy theo số lượng quy định trên giấy, như vậy mới có lợi đối với sức khỏe của bảo bảo. ”

Tần Sở Ca bị một loạt các từ bảo bảo này bảo bảo kia dày vò đến choáng váng, liền vội vàng xua tay, “ người nhanh chóng đi làm đi, đừng để bệnh nhân phải đợi người! ”

“ Ủ, vậy ta đi làm đây, có việc gì thì gọi điện cho ta, ta lập tức sẽ trở về. ” Tô Dạ Kiều vẫy vẫy tay, “ Bye Bye Sở Ca, cả tiểu bảo bảo nữa! ”

“ Ủ ừ ừ ” Tần Sở Ca cảm thấy vẻ tươi cười của bản thân sẽ nhanh chóng biến thành tức giận mất, y cứng ngắc gật gật đầu.

Liên tục vài ngày Tô Dạ Kiều luôn dùng giọng điệu như vậy khiến cho Tần Sở Ca có chút thụ sủng nhược kinh. Rõ ràng mấy ngày trước đó còn là một người hoàn toàn xa lạ, vậy mà bây giờ lại giống như đã quen biết mười mấy năm rồi, còn suốt ngày bảo bảo, bảo bảo không rời miệng, khiến Tần Sở Ca không tránh khỏi bức mình.

Bụng hiện tại cũng chỉ cảm thấy hơi chướng một chút, liếc mắt qua thì chỉ thấy một vùng bằng phẳng, nhưng sờ tay lên mới cảm nhận được bụng so với trước đây đã cứng hơn một ít.

Tần Sở Ca tuy biết rằng trong bụng của mình có một tiểu sinh mệnh, nhưng dường như y lại không có cảm giác chân thực, không có nhiều cảm giác hơn — ngoài trận nôn nghén buổi sáng ra, Tần Sở Ca căn bản không cảm nhận được nhiều.

Bật tivi lên, tùy tiện ấn nút, từ kênh 1 tới kênh 52 rồi quay trở lại, nhằm chán xem tivi như bình thường, không phải là bản tin thì trường chứng khoán buồn chán thì là phim truyền hình khóc lóc nỉ non, còn lại thì chính là quảng cáo dài đằng đặc.

Nhưng không còn phương pháp giải trí khác, Tần Sở Ca chỉ có thể tiếp tục xem tivi, lúc y đang bật tới một kênh thì chợt dừng lại.

“ Giám đốc của tập đoàn Ngự Đẳng – Hoa Khiếu tiên sinh vài ngày tới sẽ đính hôn, đối tượng đính hôn chính là thiên kim tiểu thư Chu Châu Đình của chủ tịch công ty trách nhiệm hữu hạn điện tử Đức Dương. Người nổi tiếng trên bảng Kim cương cử nhân (2) rốt cuộc sẽ kết hôn trước sinh nhật lần thứ ba mươi, tin tức này vừa truyền ra khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên. ” Giọng nói của nữ biên tập viên thông báo tin tức này bắt chước theo cách nói của MC, màn hình lớn phía sau cô chớp lên hình ảnh của máy quay, đuổi theo Chu Nhu Đình cùng Hoa Khiếu đang nắm tay nhau. Hoa Khiếu đeo kính râm che khuất một nửa khuôn mặt đang cúi đầu vội vã rời khỏi, mà Chu Nhu Đình ở phía sau lại ngượng ngùng tươi cười vẫy tay về phía máy quay.

Nữ biên tập viên có chút ghen tị tiếp tục nói, “ Hoa Khiếu năm nay hai mươi chín tuổi, được công nhận là một thể hệ lãnh đạo mới của ngành công nghiệp, tuy rằng xí nghiệp của anh được kế thừa từ mẫu thân là phu nhân Hoa Cơ Vân, nhưng anh cũng là một người tài giỏi, bằng tuổi này anh đã đạt được nhiều thành công, ước tính tài sản của anh có lẽ đạt tới trên năm tỷ nhân dân tệ. Lại bởi tướng mạo vô cùng xuất chúng, tính cách dịu dàng, đứng trong top ba người đầu của bảng xếp hạng Kim cương cử nhân, thậm chí là đầu bảng. ” Rõ ràng là hai người kết hôn, lại chỉ giới thiệu có một người.

Tin tức này rất nhanh liền kết thúc, tin tức tiếp theo lại tiếp tục, Tần Sở Ca rốt cuộc đã mất hết hy vọng rồi.

Ấn bấm điều khiển tắt tivi, Tần Sở Ca xoa xoa khoe mắt, mắt thế nhưng lại có nước mắt ươn ướt chảy ra, sau khi dùng ngón tay lau giọt nước mắt chảy xuống, Tần Sở Ca cố gắng tươi cười một mình.

Theo bản năng lấy tay sờ sờ bụng, Tần Sở Ca tự giấu cười, đứa con này nếu như đã không còn người mong đợi, thì còn cần tiếp tục mang sao?

Y không muốn đứa con này giống như mình, có một người cha bị điên, cuộc sống không hạnh phúc, chỉ có thể bị chìm xuống tận cùng của xã hội, là thứ rác rưởi không ai thèm liếc mắt.

Thế nhưng vừa nghĩ như vậy, bụng lại đột nhiên truyền đến một trận quặn đau mãnh liệt, đau đến bất ngờ khiến Tần Sở Ca không kìm được kêu lên một tiếng, gấp người lại, trên trán tức khắc phủ kín mồ hôi lạnh.

Tần Sở Ca cong người đứng dậy tự rót cho mình chút nước ấm, một hơi uống hết toàn bộ nước, tình trạng đau đớn vẫn không thuyên giảm. Y nhớ tới những điều Tô Dạ Kiều dặn dò, cố gắng hồi tưởng lại những điều ngọt ngào, tận lực tưởng tượng ra sự ấm áp, cơn đau trong bụng mới từ từ giảm xuống.

Có vài hồi ức đau đớn hiện lên trong đầu, Tần Sở Ca buộc phải nhớ lại cảnh tượng sau khi y bị hủy dung ở trong bệnh viện, nhớ lại những dịu dàng triền miên của Hoa Khiếu, từ đó gom lại một chút xúc cảm hạnh phúc đáng thương.

Đau đớn trong bụng từ từ giảm bớt, thế nhưng từng trận từng trận cảm giác đau đớn bên ngực trái lại không ngừng tràn ra. Tần Sở Ca quý những cảm xúc xa lạ này thành phản ứng của việc đang mang thai, dùng hết mọi cách giúp bản thân vui vẻ trở lại, không ngừng tự nói với bản thân phải quên đi những hồi ức không đáng nhớ kia, hết thấy đều đã qua rồi.

Nhưng nhìn đến màn hình tivi tối đen, Tần Sở Ca cuối cùng cũng hiểu được cái gì là tự lừa mình dối người.

(1) Nhất ngôn bất phát: không nói câu nào

(2) Kim cương cử nhân: nguyên văn đây là một cách nói để chỉ những người đàn ông độc thân giàu có.

Năm tiêu chuẩn để xếp hạng Kim cương cử nhân là:

- Nhiều tiền: một là bản thân có sự nghiệp riêng, hai là được kế thừa gia sản giàu có
- Đẹp trai xuất chúng: có hương vị độc đáo của riêng mình
- Học vấn cao: có bằng cấp cao của nước ngoài, đi du học về
- Có năng lực: có thái độ tích cực đối với việc tìm tòi, phát triển sự nghiệp, có khả năng kinh doanh
- Kín tiếng: không bao giờ muốn nói tới việc riêng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh quấy rầy ngoại giới.

Nguồn: baike.baidu.com/view/29954.htm

30. Chương 28

Bởi vì vào đúng dịp bệnh cảm phát triển mạnh, người đến tiêm khá nhiều, đến tận hơn chín giờ tối Tô Dạ Kiều mới tiễn bệnh nhân đến tiêm cuối cùng đi, cởi áo blu, vội vã chạy vào trong nhà.

Thở hổn hển mở cửa phòng, Tô Dạ Kiều phát hiện trong phòng tối đen không bật đèn, liền vội vàng đưa tay ấn công tắc, “ Sở Ca? Sao lại không bật đèn? ”

Tần Sở Ca ngồi ở trên sofa, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười dường như có chút kì quái, khoe mắt lại có vệt nước mắt, hai tay đan lại che trên bụng, giống như một bức tượng.

Tô Dạ Kiều vội vàng đóng cửa lại, vội tới bên cạnh Tần Sở Ca, kéo y vào lòng, “ Sao vậy Sở Ca? Người khó chịu ở đâu? ” Anh đặt tay lên trên trán Tần Sở Ca, phát hiện nơi đó lạnh đến kinh người, trong lòng hốt hoảng, tiếng nói cũng trở nên run rẩy, “ Sở Ca, người nói cái gì đi! Người không thoải mái chỗ nào a! ”

Tần Sở Ca há to miệng, lại không thể nói câu nào, nước mắt tí tách rơi xuống y phục của Tô Dạ Kiều. Cái ôm ấp này không có mùi của khói rượu, không có hương nước hoa dành cho nam nhân, chỉ có mùi thuốc đông y nhàn nhạt.

Hết khóc lại cười, Tần Sở Ca cười một tiếng khó nghe, “ ta thật coi thường bản thân mình, giống như một nữ nhân vậy, động một chút liền khóc ... ta sắp sửa không nhận ra mình rồi, ta có phải giống quái vật hay không ... ”

Tô Dạ Kiều đánh bạo hôn nhẹ lên trán của Tần Sở Ca, “ người không phải quái vật. Ta tin vào số phận, mặc dù ta là một bác sĩ, nhưng ta tin rằng trên thế giới này có một duyên phận nào đó, khiến cho chúng ta sau thật nhiều năm xa cách được gặp lại nhau ... ta sẽ xem bảo bảo như con của mình mà yêu thương ... Sở Ca, người đừng cảm thấy có gánh nặng gì cả, đây là sự ban ơn của trời, chỉ có yêu thương mới có thể đủ để nuôi dưỡng phép màu! ”

“ Yêu ... ” Tần Sở Ca thấp giọng cười đầy vẻ tự giễu. “ Hôm nay ta giống như mới đột nhiên phát hiện ra ta không xứng với ai cả ... từ trước đến giờ ta đều tự nói với bản thân phải quên đi, quên đi thật nhiều, thật nhiều việc không thể chịu đựng nổi, ta phải vui vẻ, ta là một Tần Sở Ca cực kì vô tâm. Nhưng ta không phải, kì thực ta đều nhớ kĩ, chỉ là ta lựa chọn tự lừa mình dối người, thực ra ta rất buồn, ta là một tên trộm, ta là thứ thấp hèn bị nam nhân thao. ”

“ Sở Ca! ” Tô Dạ Kiều lớn tiếng nói cắt ngang tiếng thì thào tự giễu của Tần Sở Ca, xoay mặt y về hướng mình, trán kề trán, “ Nhìn ta này! Đây đều là những việc đã qua, chúng ta có khi thực sự phải nhìn thẳng vào bản thân mình mà không phải là trốn tránh quá khứ, nhưng sau đó chúng ta càng cần phải nhìn về phía trước, bây giờ người có bảo bảo ở trong bụng mình, còn có ta, ta sẽ cho người hạnh phúc, quên đi những việc kia, xin hãy cho ta một cơ hội, cũng như cho chính người một cơ hội, được không? Chúng ta ... vốn dĩ nên ở cùng nhau mà! ”

Tần Sở Ca chăm chú nhìn vào mắt Hoa Khiếu, y cảm thấy bản thân có thể nhìn thấu đôi mắt kia, bên trong dường như tràn đầy yêu thương, ấm áp cùng bao dung, không có điều gì y không hiểu.

Từ trước tới giờ y chưa từng nhìn vào mắt Đế Luật Dương, bởi vì y sợ hãi; y cũng chưa từng nhìn vào mắt Hoa Khiếu, cho dù là khi bọn y đã yêu thương nhau, bởi vì y không hiểu, bên trong đó chỉ là một mảng tối đen.

Y tạm thời chưa thể tiếp nhận một người gần như xa lạ như vậy, bởi vậy y chỉ có thể giả vờ, cố gắng nở một nụ cười, “ trời đã không còn sớm nữa, người cũng mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi. ”

Mắt mắt của Tô Dạ Kiều chỉ vờ vờ trong chớp lát, anh cũng biết sâu thẳm trong tâm của Tần Sở Ca vẫn còn có cha của bảo bảo, cũng biết y cả người thương tích được mình tìm thấy chắc chắn là có nguyên nhân sâu xa, thời gian của hai người quá ngắn ngủi, bởi vậy Tần Sở Ca còn chưa thể hoàn toàn tin nhiệm cùng yêu thương anh.

Cho nên anh ngay lập tức liền tràn đầy tự tin, đặt cái gối dựa trên sofa lên người Tần Sở Ca, “ thân thể người rất lạnh, tuy người không thể vận động mạnh, nhưng đi bộ một chút mới có lợi, tốt cho tuần hoàn máu, ta đi đun cho người chút nước ấm, một chút nữa ngâm chân trong nước ấm nhé! Đúng rồi, xem tivi không? Hay ăn chút hoa quả? Ta còn chưa hỏi người đã ăn tối chưa đấy ... ” Tô Dạ Kiều lộn xộn nói.

Tần Sở Ca đón lấy cái gối ôm vào lòng, hiếm khi nở một nụ cười thoải mái, “ ta chưa ăn tối, có hơi đói rồi ... ”

Tô Dạ Kiều thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, “ sao người không nói sớm! Ta đi làm ngay đây ... trước tiên phải đun cho người chút nước ấm đã ... thời tiết trở lạnh thật nhanh, người bị cảm cũng nhiều hơn trước, người già cùng trẻ em đều đến truyền nước biển, bằng không ta cũng không về muộn như thế này, sau này nếu ta về muộn người phải tự nấu chút cơm ... nếu không biết làm thì gọi cơm ngoài, người biết số điện thoại chưa? ” Tô Dạ Kiều ở trong phòng bếp liên tục nói.

Tần Sở Ca chôn mặt vào trong gối dựa, y có lẽ cũng hơi thích loại cuộc sống phiền toái này rồi.

Hoa Khiếu nắm tay Chu Nhu Đình, bước nhanh thoát khỏi đám chớp đèn cùng những cái Mic của đám phóng viên đưa qua, chân mày luôn nhíu chặt lại. Thật không dễ dàng mới bước vào được bên trong cao ốc, bảo vệ cuối cùng cũng ngăn được đám cầu tử kia ở bên ngoài. Hoa Khiếu ngay lập tức buông tay Chu Nhu Đình, bản thân vội vã đi vào trong thang máy.

“ Hoa đại ca! ” Chu Nhu Đình thay đổi cách xưng hô, có chút bất mãn nũng nịu gọi, giày cao gót phát ra tiếng cạch cạch cạch chạy tới phía sau Hoa Khiếu, “ Người không vui sao? ”

Hoa Khiếu mạnh mẽ cắn chặt răng, ngăn chặn cơn tức từ trong bụng bùng lên, bình thản nói: “ Không có. Người đi về trước đi, nếu phóng viên bên ngoài quá nhiều thì chờ ở đại sảnh trước, ta còn phải họp, thứ cho không thể phụng bồi. ”

“ Đừng mà! Bọn họ nếu cứ tiếp tục không chịu đi thì làm sao! Vừa nãy còn có mấy phóng viên hỏi chúng ta muốn có mấy đứa nhỏ đây ... thật là ... ” Về mặt Chu Nhu Đình e lệ mà tựa như nũng nịu, lắc lắc tay Hoa Khiếu.

“ Đừng nói loạn với phóng viên! Kêu tài xế nhà chúng ta nhanh chóng tới, đi bằng cửa sau đi. Thang máy tới rồi, tạm biệt! ” Hoa Khiếu cố gắng chịu đựng, chính mình hận không thể hất cánh tay kia ra, lại vội vàng ấn nút mở cửa thang máy, cửa thang máy ở trước mặt gã cuối cùng cũng mở ra, gã rút cánh tay bị Chu Nhu Đình nắm lấy ra, nhanh chóng bước vào thang máy, vội vàng đóng cửa thang máy lại, không thèm để ý tới Chu Nhu Đình bất mãn hờn dỗi.

Thang máy đi lên, Hoa Khiếu thở dài một hơi, tháo kính râm xuống nhét vào trong túi áo, day day huyết thái dương, dựa vào tường thang máy.

Sự việc phóng viên lần này gã dùng đầu ngón chân cũng biết đó là việc tốt của mẹ gã -Hoa phu nhân cùng Chu gia. Vì không biết Tần Sở Ca có còn sống hay không cùng với một loạt sự việc, Hoa Khiếu chỉ có thể đáp ứng một loạt điều kiện của Hoa Cơ Vân, tỷ như đính hôn cùng Chu Nhu Đình, tổ chức hôn lễ long trọng vân vân.

Hoa Khiếu không ngừng tự nói với chính mình phải nhẫn nại. Gã cũng lén lút đi điều tra chuyện ngày đó, thậm chí kiểm tra cả camera theo dõi bên cạnh biệt thự, nhưng tâm cơ của Hoa phu nhân hiển nhiên là cao hơn một bậc, sớm đã chỉnh lại hết tất cả các camera, vào lúc đó lần lượt từng máy quay đều biến thành trống không, hơn nữa một nhân chứng cũng không có, việc điều tra không hề có kết quả.

Bởi vậy sự thực chỉ có mẫu thân gã mới biết.

Chính gã cũng không hiểu nổi tình cảm của gã với Tần Sở Ca là gì, là yêu? Hoa Khiếu không thể công nhận, khi mới bắt đầu đó chẳng phải chỉ là một màn kịch ganh đua thôi sao?

Vậy thì tại sao ... Hoa Khiếu cũng không rõ.

Nhưng vào thời điểm gã nghe mẫu thân nói “ diệt trừ y rồi ”, gã rõ ràng cảm nhận được trong tâm từng trận, từng trận lạnh lẽo trào ra, cùng với nỗi đau đớn không thể hình dung.

Thang máy “tinh” một tiếng, nhắc nhở gã đã đến tầng thứ ba rồi, Hoa Khiếu xóa sạch các suy nghĩ hỗn loạn trong đầu đi, chỉnh trang lại y phục, bước ra ngoài. Trước mặt gã vĩnh viễn đều có các thách thức mới, gã không được thư giãn chút nào.

Đây chính là nhân sinh thuộc về Hoa Khiếu.

31. Chương 29

Vài ngày gần đây Tần Sở Ca nôn nghén càng ngày càng nhiều, gần như là ăn cái gì nôn cái đó, bởi vì ngay cả nuốt rau xuống cũng ới hết ra nên thân mình nhanh chóng gầy đi, sắc mặt cũng trắng bệch.

Tô Dạ Kiều mấy hôm nay không bận tới phòng khám, liền ở trong nhà chăm Tần Sở Ca, nhìn thấy Tần Sở Ca nôn không ngừng thì lại càng không biết làm sao — thuốc chống nôn căn bản không có tác dụng, xem ra vấn đề là do thể chất của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca ngồi trên cái đệm thật dày, phía trước là bồn cầu tản ra mùi hương không được thơm lắm, tay y nắm lấy nó, mắt phủ một tầng hơi nước mờ lung. Dư vị cồn cào bên trong dạ dày vẫn còn tiếp tục, trong bụng đã không còn thứ gì có thể nôn ra, chỉ có thể thỉnh thoảng nôn ra dịch mật chua đắng.

Tô Dạ Kiều cực kì đau lòng, tay bưng một chén đường đỏ mới nấu đưa cho Tần Sở Ca, “ uống chút đi cho ấm người. ” Sau đó cầm lấy khăn mặt tỉ mỉ lau mồ hôi lạnh trên trán của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca run cầm cập đỡ lấy cái chén, nhấp vài ngụm nước đường ngọt ngào, hơi cảm thấy chút ấm áp cùng hương vị, nhưng mà cảm giác buồn nôn vẫn không hết.

Sau khi uống cạn chén đường đỏ, Tần Sở Ca muốn đứng dậy rời khỏi nhà vệ sinh tới giường nằm một chút, Tô Dạ Kiều liền vội vàng đặt khăn mặt xuống, nâng Tần Sở Ca một vòng quay về phòng ngủ.

Tần Sở Ca cuộn chân thành hình cầu nằm ở trên giường, cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu mới đang tăng lên. Tô Dạ Kiều ngồi ở cạnh giường, nắm lấy cánh tay lạnh băng của Tần Sở Ca, muốn chuyển nhiều hơi ấm một chút cho y.

Cẩn mật, Tần Sở Ca muốn rút cánh tay của mình lại, nhưng lại luyến tiếc cảm giác ấm áp đó, thế nhưng khát vọng xa lạ mà quen thuộc dâng lên trong thân thể khiến y không khỏi càng thêm xấu hổ.

Tô Dạ Kiều có vẻ như rất nhanh phát hiện ra dị trạng của Tần Sở Ca, “ Sở Ca, người sao vậy? Cảm thấy chỗ nào không thoải mái? ”

Tần Sở Ca quay người đi, rút cánh tay của bản thân lại, đưa lưng về phía Hoa Khiếu, rầu rĩ nói: “ không có gì, chỉ là dạ dày có chút khó chịu ... ”

“ Vậy để ta xoa cho người? ” Tô Dạ Kiều nhẹ nhàng xoa Tần Sở Ca lại đối diện với anh, xốc y phục lên muốn xoa bụng để giảm bớt đau đớn cho Tần Sở Ca. Tần Sở Ca liền vội vàng giữ lấy tay Tô Dạ Kiều. “ không cần ... ”

Cái giữ tay vừa đúng khiến tay của Tô Dạ Kiều ấn lên phía trên dự vọng đang bùng bùng. Tô Dạ Kiều sửng sốt nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, “ ta đột nhiên nhớ tới những gì cha ta nói ... đó là ... phương pháp giảm bớt sự khó chịu trong thời kì mang thai ” Có lẽ do nghĩ tới cái gì đó, mặt Tô Dạ Kiều bắt đầu hồng lên, “ chính là cái đó ... cái đó ... ”

Tần Sở Ca giả vờ một chút, dịch thân mình tránh khỏi dưới tay của Tô Dạ Kiều, “ là bởi vì điều gọi là thiếu hụt tình yêu? ”

“ Ừ. ” Tô Dạ Kiều đỏ mặt gật đầu, “ tuy nói rằng hiệu quả tốt nhất là cùng người yêu mình ở một chỗ, nhưng người khác ... cũng có thể. ”

Tần Sở Ca xoa xoa bụng — chỗ này gần đây đã trở thành động lực sống của y, cái bụng bằng phẳng đó cuối cùng đã hơi nhô lên, cười khổ nói: “ Vậy ý của người nghĩa là phải làm tình với nam nhân? ” Thanh âm của Tần Sở Ca khi nói đến chữ “tình” liền nặng hơn một chút.

Tô Dạ Kiều tiếp tục gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “ Nếu là người ... ta tuyệt đối nguyện ý, nhưng người nếu không nguyện ý, ta sẽ tìm người người yêu tới. ” Tô Dạ Kiều nói một chút cũng không do dự.

Tần Sở Ca quay đầu nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, ngày tháng hiện lên chính là ngày đính hôn của Hoa Khiếu. Tần Sở Ca hơi mỉm cười, cởi bỏ nút áo trên y phục của mình, lộ ra bộ ngực, nhắm mắt nói: “ Đến đi ... ”

Bộ dạng giống như hiến tế khiến Tô Dạ Kiều không nhận được cảm thấy chua xót. Tô Dạ Kiều cúi xuống ôm lấy thân mình của Tần Sở Ca, “ người nếu như không muốn thì đừng miễn cưỡng bản thân, chúng ta có thể tìm biện pháp khác ... ” Anh thương tiếc hăm thân thể lạnh băng vào lòng.

Tần Sở Ca giữ lấy mặt của Tô Dạ Kiều, nhìn vào khuôn mặt xa lạ mà quen thuộc này, rì rầm nói: “ Ta cũng hy vọng người ấy là người nhiều biết bao nhiêu ... ” Nhẹ nhàng hôn lên môi Tô Dạ Kiều, “ ta muốn người ... ” Cho dù ta dơ bẩn như thế, nhưng hãy để cho ta dễ chịu một lần đi.

Y luôn khát khao những thứ tràn đầy hạnh phúc tốt đẹp ấm áp, thế nhưng những thứ y có được đều chỉ giả dối như hoa trong gương, trăng trong nước. Y nguyện tin tưởng một lần nữa, cho dù lại thêm một lần

tan vỡ, cũng sẽ không tiếp tục thất vọng — chung quy kết quả cũng không thể tồi tệ hơn.

Tần Sở Ca nhắm mắt lại tinh tế hưởng thụ cái hôn như cúng bái của Tô Dạ Kiều, tế toái mà khinh nhu (1), giống như cái vuốt ve của tình nhân — cũng chỉ là giống như, y đoán vậy.

Thân thể mẫn cảm khiến y rất nhanh đạt được khoái cảm, nhiệt lưu ấm áp xoay tròn trong bụng, cảm giác không khỏe cũng dần bởi khoái cảm tăng lên mà lui dần đi.

Tần Sở Ca khẽ rên một tiếng, nắm chặt sàng đan bên dưới. Tô Dạ Kiều phủ lên thân thể y dùng miệng mang đến cho y an ủi thật lớn, cánh tay khô nóng cũng nhẹ nhàng vuốt ve bụng y. “ Thoải mái không Sở Ca? ” Tô Dạ Kiều dùng đầu lưỡi vuốt lên dụng vọng đã dựng thẳng của Tần Sở Ca, dịu dàng hỏi.

Tần Sở Ca chỉ có thể nâng mũi chân chọc lên lưng Tô Dạ Kiều, “ Nhanh ... Nhanh chút ... ”

Tô Dạ Kiều mở tủ đầu giường lấy một y hạp (3) dùng vaseline (2), trước tiên xoa cho tay ấm lên, sau đó mới lấy ra một chút được cao, tỉ mỉ quét lên rìa hậu huyệt.

Nơi mẫn cảm bị âu yếm kĩ càng như vậy khiến Tần Sở Ca cảm thấy cực kì phấn khích, thanh âm rên rỉ cũng dần tăng lên, mặt Tô Dạ Kiều lập tức hồng thắm, cánh tay đang khuếch trương cũng hơi run rẩy.

Tần Sở Ca có chút không chịu nổi, dứt khoát động thân, vội vàng ma sát với ngón tay đang vô cùng cẩn thận của Tô Dạ Kiều, “ Nhanh chút ... Ta nhịn không được rồi ... ”

Tô Dạ Kiều rút ngón tay ra, mang bao vào cho mình, sau đó đem dụng vọng của bản thân vô cùng cẩn thận, chậm rãi tiến vào trong cơ thể của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca ngưỡng mặt thét dài một tiếng, thân thể cứng đờ lâu ngày rốt cuộc đạt tới thư giải, hơn nữa do ảnh hưởng của thể chất, cảm giác khát vọng được nam nhân dùng sức trêu sáo càng tăng thêm. “ Nhanh một chút làm ta a ... dùng sức a ... ta rất khó chịu ... rất ngứa ... ”

Tô Dạ Kiều không biết Tần Sở Ca trên giường lảo nhảo như vậy, máu mũi suýt chút nữa thì phun ra, lại kém chút nữa đã mềm nhũn nằm trên thân mình Tần Sở Ca. Vậy nên đành phải nghe theo sự chỉ huy của Tần Sở Ca, đem hai chân của y cẩn thận đặt lên trên cánh tay mình, thân mình càng hướng thêm về phía trước, đem dụng vọng của bản thân toàn bộ sáp nhập vào bên trong nội bích ấm nóng cực độ của Tần Sở Ca, sau đó từ từ tăng tốc độ trêu sáo.

Hai chân mềm dẻo khoắc lên cánh tay Tô Dạ Kiều dần thấy không đủ, Tần Sở Ca ra hiệu bảo Tô Dạ Kiều dùng tay ôm lấy cổ mình, sau đó đem hai chân quấn lên lưng Tô Dạ Kiều, hai tay y cũng ôm chặt lấy cổ Tô Dạ Kiều, theo động tác luật động mà lên xuống.

Tần Sở Ca cao giọng cổ vũ kĩ thuật của Tô Dạ Kiều, điều này khiến Tô Dạ Kiều dần có lòng tin, động tác trúc trắc cũng theo bản năng mà dần trở nên thuần thực, vài lần chuẩn xác đụng trúng điểm mẫn cảm của Tần Sở Ca, khiến tiếng rên rỉ của Tần Sở Ca không khỏi càng tăng lên, “ rất lớn ... rất thoải mái ... lại thêm một lần nữa ... a ... đúng ... chính là ở đó ... ”

Mồ hôi của Tô Dạ Kiều rơi xuống khuôn ngực xích lỏa của Tần Sở Ca, anh không nhịn được cúi thấp đầu, nhẹ nhàng mút lấy nhũ đầu có chút cô đơn, Tần Sở Ca ôm chặt lấy đầu Tô Dạ Kiều ấn xuống ngực mình, muốn anh tiếp tục.

“ Người rất đẹp ... ” Sau khi liếm hút hai nhũ đầu đến hồng lượng ẩm ướt, Tô Dạ Kiều ngẩng đầu lên, dùng ở hai má đã đỏ bừng của Tần Sở Ca, nhẹ nhàng hôn xuống cái trán cùng khóe miệng của y, nhẹ nhàng thở dài.

Tần Sở Ca ôm lấy cái lưng nhẽ nhại của Tô Dạ Kiều, hơi ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, “ người đúng là khẩu thị tâm phi ... ” Vết sẹo trên mặt rõ ràng như vậy, Tô Dạ Kiều còn có thể trái với lòng mình nói y rất đẹp.

Tốc độ luật động của Tô Dạ Kiều chậm lại, “ trong tim của ta người vĩnh viễn đẹp nhất ... vận mệnh đã định sẵn ta và người phải ở cùng nhau. ” Anh nhẹ nhàng vuốt ve thất lưng của Tần Sở Ca giống như đang an ủi.

“ Bắn vào trong ta được không ... ” Tay của Tần Sở Ca sờ lên trên đầu bao, không nặng không nhẹ xé rách nó, chân cũng cọ xát lên thất lưng của Tô Dạ Kiều, y có thể cảm nhận rõ ràng dụng vọng đang rục rịch bên

trong thân mình, muốn cái gì.

Tô Dạ Kiều gần như muốn tiết ngay ra, nhưng vẫn cố nén dục vọng của mình, rút khỏi thân thể của Tần Sở Ca, vụng về lệt mũ xuống. Tần Sở Ca chủ động nâng hậu huyệt của bản thân lên, giống như khiêu khích tia lý trí cuối cùng của Tô Dạ Kiều.

Tô Dạ Kiều nắm lấy đồn biện của Tần Sở Ca, đem dục vọng của bản thân đâm thật mạnh vào, Tần Sở Ca bị kích thích cong thắt lưng lên, ngón tay lưu lại vài vết trảo vào sau lưng Tô Dạ Kiều.

“ A ... ”

Tô Dạ Kiều có chút hối hận vì bản thân dùng lực mạnh như vậy, nhưng Tần Sở Ca lại rất thích loại lực đạo này, liên tiếp muốn Tô Dạ Kiều làm như thế. Tô Dạ Kiều thấy Tần Sở Ca thật không có vẻ đau đớn, mới bỏ qua bản năng nam nhân của mình, dùng sức bắn thẳng vào trong dũng đạo nóng bừng của Tần Sở Ca.

Chất lỏng ẩm áp kích thích lên trên nội vách, Tần Sở Ca thở gấp, cảm giác ẩm áp thoải mái tràn đầy toàn thân trên dưới, cảm giác không khỏe ban đầu dường như đã biến mất hết, chỉ còn lại cảm giác hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Tô Dạ Kiều rút dục vọng của bản thân ra, phủ thêm quần áo lên liền vội vàng đi vào phòng tắm lấy nước ấm cùng khăn mặt, chuẩn bị rửa sạch cho Tần Sở Ca, Tần Sở Ca vội vàng giữ chặt lấy Tô Dạ Kiều, vùi đầu mình vào ngực anh, “ đừng rửa sạch ... ta ... tự mình có thể ... hấp thụ hết ... ”

Mặt Tô Dạ Kiều so với trước khi làm tình còn đỏ hơn, ngược lại tay chân luống cuống, ôm Tần Sở Ca mà tựa như đang ôm một thanh sắt nóng hổi. Tần Sở Ca thoải mái dựa vào trong ngực Tô Dạ Kiều, kéo chân lên, nhắm mắt lại bộ dạng muốn ngủ.

Tô Dạ Kiều thật cẩn thận thay đổi tư thế, giúp Tần Sở Ca thêm thoải mái hơn một chút, cúi đầu cẩn thận nhìn người trong lòng.

Đây là trần bảo vô thượng trời ban cho anh.

Dĩ nhiên còn có cả tiểu bảo bảo. Tô Dạ Kiều yêu thương xoa xoa cái bụng nhỏ bé đã hơi nhô lên, tưởng tượng ra hình dáng tương lai của tiểu bảo bảo.

Sau đó ôm chặt lấy Tần Sở Ca đã trầm trầm ngủ trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên trán y ... cùng trên môi.

(1) Tế toái mà khinh nhu: nhỏ vụn mà mềm mại

(2) Y hạp: hộp thuốc

(3) Vaseline: là một loại sản phẩm dầu thô dạng dầu trơn, có màu trắng tới vàng nâu, được phép có mùi của khoáng chất, nhưng không được có mùi dầu hỏa. Được sử dụng trong mỹ phẩm như các sản phẩm son, chăm sóc da; dùng để bôi cầm máu trong các vết thương nhỏ; ở trẻ em có tác dụng chống hăm tã, dùng làm ẩm trực tràng hay dùng để bôi trơn nhiệt kế giảm cảm giác khó chịu

Nguồn: baike.baidu.com/view/66502.htm (đã được giảm lược, chỉ lấy ý chính)

Vâng nhà bạn nào có em bé sẽ biết khi trẻ em ốm cấp nhiệt độ cho chúng rất khó khăn bởi vì trẻ em hay giãy, nhiệt kế dễ trượt ra ngoài nên các bác sĩ hay đo nhiệt độ ở hậu môn * xl, ta k tìm dc từ nào đỡ bĩ hơn T^T * có thể vì vậy nên ngta dùng vaseline để bôi lên nhiệt kế giảm bớt khó chịu chẳng =.=lll Và ở đây, Sở nhi đã được ưu tiên dùng nó cho cảnh H của mình * tung hoa

32. Chương 30

Hai tháng sau.

Tần Sở Ca tuy thèm ngủ hơn nhiều so với bình thường, nhưng vào lúc chuông reo vẫn miễn cưỡng ngo ngoáy rời giường. Tô Dạ Kiều ngủ cùng cũng vì người bên cạnh đứng dậy, khí lạnh ùn ùn thổi vào trong chăn, tự nhiên cũng không thể ngủ nổi.

“ Dậy nhanh một chút nào! ” Tần Sở Ca đá đá Tô Dạ Kiều còn đang trở mình tiếp tục ngủ, “ Đây, lúc trước còn kêu ta lười biếng, ta thấy người còn lười hơn ta đó! ”

“ Sở Ca ... ” Tô Dạ Kiều xoay người ôm lấy Tần Sở Ca, dán mặt lên cái bụng đã lộ ra rõ ràng của y, cọ qua cọ lại, “ ta thật không nên đồng ý cho người mở cửa tiệm kia ... Tiểu Hoàng sẽ xử lý tốt cửa tiệm, người vội vàng như vậy làm cái gì a ... ”

Tần Sở Ca đẩy Tô Dạ Kiều càng ngày càng giống kẹo da trâu ra, nhanh chóng mặc áo bông thật dày lên, xỏ đôi tông mềm mại vào, đi về hướng nhà vệ sinh, “ Ha, muộn rồi! ”

Tô Dạ Kiều dờ khóc dờ cười leo xuống giường run cầm cập mặc quần áo, chạy ra phía sau Tần Sở Ca đang đánh răng, nhẹ nhàng ôm lấy cái bụng càng ngày càng lớn của Tần Sở Ca, “ Tối hôm qua bảo bảo có nao người không? Ta cảm thấy người ngủ không được an giấc ... ”

Tần Sở Ca mồm đầy bọt kem đánh răng hàm hồ nói: “ Không có ... chỉ là xoay người không thoải mái ... ” Bụng gồ lên một khối, lại không dám tùy tiện đè lên, đương nhiên khó chịu rồi. Chẳng qua mới hơn bốn tháng, bảo bảo vậy mà còn chưa hề có động tĩnh, ngay cả Tô Dạ Kiều cũng sốt ruột không chịu nổi.

Tần Sở Ca hơn một tháng trước cuối cùng cũng có việc để làm rồi, Tô Dạ Kiều giữ căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khám muốn cho thuê lại, thuê một thợ làm bánh ngọt, mở một tiệm bánh ngọt nho nhỏ, Tần Sở Ca nhàn rồi không có việc làm liền trở thành ông chủ, tuy không thể để y làm bánh, nhưng y rất vui lòng làm người bán hàng. Theo lời y nói thì chính là: “ Không làm được bánh, ta chỉ cần trở thành người thu tiền là được rồi! ” Thế là mặc kệ mưa to gió lớn cùng tạt xấu ngủ nướng, sáng sớm mỗi ngày y đều đến ngồi lù lù trong tiệm bánh, may mà mùa đông tới rồi, phải mặc nhiều quần áo nên không ai nhìn ra cái bụng của y, từ xa nhìn lại thì chỉ giống như y mập lên mà thôi, nếu không thật khiến nhiều người kinh sợ đó.

Từ khi Tần Sở Ca bắt đầu mở cửa hàng, Tô Dạ Kiều liền để ý tới cái bụng của y gấp đôi, chỉ sợ người khác đụng vào y hoặc y tự mình trượt ngã, hận không thể ngày ngày dán lên trên cái bụng của y, giống như đứa trẻ đó là con ruột của anh vậy.

Tần Sở Ca cũng không hiểu nổi quan hệ hiện giờ giữa hai người bọn họ, so với tình nhân còn thân thiết hơn a, tần suất làm tình cực nhiều, ăn ngủ đều cùng với nhau, nhưng Tần Sở Ca lại không dám chú ý quá nhiều tới Tô Dạ Kiều, y vẫn còn sợ.

Cứ đơn giản tiếp tục như vậy, Tần Sở Ca tự nói với mình, đợi một thời gian, đợi một thời gian.

Tô Dạ Kiều thì chỉ có chút lo lắng, đó là sợ bào thai này chết lưu, vậy nên anh mới luôn nghe đi nghe lại cái bụng của Tần Sở Ca. Nhẽ ra thai bốn tháng cũng nên có thai động rồi, tuy rằng đây là bởi thể trạng mỗi người khác nhau, nhưng mà tình trạng thai nhi khỏe mạnh hẳn là phải giống nhau chứ.

Anh sợ tình yêu của Tần Sở Ca không đủ để đưa trẻ tiếp tục sống, bởi vậy tuy anh cảm thấy bản thân phát sinh quan hệ không đúng với Tần Sở Ca, nhưng việc này lại vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại, anh vẫn luôn hy vọng chính mình có thể giúp đứa trẻ tiếp tục sống.

Cho dù Tần Sở Ca không thể yêu anh, nhưng những khoái cảm tình yêu mang tới cũng có thể đủ để duy trì sinh mệnh này, anh liền thỏa mãn.

Hai người cùng ra khỏi nhà, tới gần phòng khám, một người rẽ trái tới phòng khám, một người rẽ phải qua tiệm bánh. Tô Dạ Kiều lại liên tục lăm nhăm những việc phải chú ý mỗi ngày, Tần Sở Ca gần như mất hết kiên nhẫn, muốn bịt tai lại, “ Được rồi, được rồi, ta biết rồi! Ta sẽ không làm việc nặng, ta sẽ chú ý mặt đất, ta sẽ ngồi phía sau quầy thu ngân ... ”

“ Vậy được rồi, nhanh đi đi, buổi trưa ta sẽ qua đó một chuyến. ” Tô Dạ Kiều lén hôn lên mặt Tần Sở Ca một cái, sau đó vội vàng đi về phía phòng khám.

Tần Sở Ca xoa xoa mặt, không khỏi bật cười, cũng xoay người đi về phía tiệm bánh.

Tiệm bánh không lớn lắm, nhưng mà rất sáng sủa sạch sẽ, khá đẹp đẽ, tên cũng chứa đầy chút tình cảm riêng tư, ít ra là Tần Sở Ca xem không hiểu — Je l’aime — đó là cái tên Tô Dạ Kiều đặt, tôi yêu cậu ấy.

Còn nữa tại sao không phải là tôi yêu em mà là tôi yêu cậu ấy, Tô Dạ Kiều nhe răng cười không chịu nói, vội tìm người làm bảng hiệu, treo ở trên cửa tiệm.

Việc buôn bán cũng không tính là phát đạt, nhiều nhất là có chút lợi nhuận, phần lớn cũng là cho thợ làm bánh. Tô Dạ Kiều vốn chỉ muốn cho Tần Sở Ca có chút việc để làm, không quá mệt mỏi nhưng phong phú là được, không có ý muốn kiếm tiền.

Tần Sở Ca tuy rất muốn kiếm tiền, nhưng xung quanh lại toàn là các bác trai, bác gái, bán cho họ những thứ này không bằng bán bánh bao còn hơn. Vùng ngoại thành a, bởi vì thành phần tri thức ít, nếu không việc làm ăn cũng có thể tốt hơn rất nhiều.

Đẩy cánh cửa tiệm bánh ra, Tần Sở Ca chào Tiểu Hoàng đang nhào bột, “ Tiểu Hoàng, sớm như vậy đã tới rồi? Bán được thứ gì chưa? ”

Tiểu Hoàng đặt bột làm bánh đang nhào xuống, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên mặt, “ bán được vài cái bánh mì, bữa sáng cho học sinh, tiền đặt ở bên cạnh quầy thu ngân, người đến đúng lúc quá, ta không trông được lâu. ”

Tần Sở Ca lấy chìa khóa quầy thu ngân ra, mở máy thu ngân lên, đếm đếm tiền rồi đặt vào trong máy thu ngân, sau đó lấy sổ sách ra ghi chép lại, Tiểu Hoàng quay lại công việc tiếp tục làm một mẻ bánh mới.

Sau khi ghi chép xong, bên trong cửa hàng liền yên lặng, không có khách cũng không có nhân viên phục vụ khác cho nên Tần Sở Ca lười biếng nằm bò lên trên mặt quầy, tiện tay bật tivi gắn trên tường lên xem tin tức buổi sáng.

Cuộc sống như vậy vẫn luôn là giấc mộng của Tần Sở Ca, không cần phải kiếm quá nhiều tiền, tỏ vẻ tươi cười trái với lòng mình, có một ít tiền đủ để ăn no mặc ấm là được rồi.

Thế nên cuộc sống của những nhân vật trên tivi không phải cũng giống như vậy sao.

Tần Sở Ca nhìn chú rể đẹp trai cùng cô dâu xinh đẹp trên tivi, hôn lễ xa hoa được giới truyền thông tấm tắc khen ngợi, y khẽ cười.

Cuộc sống như vậy mới chân chính thuộc về Hoa Khiếu.

Còn cuộc sống như thế này mới chân chính thuộc về bản thân y.

Ps: yêu chưa kìa, Diệp ca thật lãng mạn nha, Je l'aime là một câu tiếng Pháp có nghĩa là tôi yêu cậu ấy đó
aaaaaaa * ngọt chết ta r *

33. Chương 31

Để Luật Dương sau này mới biết được Tần Sở Ca bị mẫu thân của Hoa Khiếu “xử lý”, có phải là sự thật hay không Để Luật Dương không biết, nhưng nhìn bộ dáng cau mày tức giận của Hoa Khiếu thì chắc hẳn điều này có vài phần chính xác.

Trong lòng thấy khó chịu, không thể nói đó là cảm giác đau khổ, chỉ là hẳn cảm thấy vô cơ buồn rầu. Hoa Khiếu thế nhưng lại mời hẳn đi dự hôn lễ của gã, Để Luật Dương châm biếm cười, xé tấm thiệp thành từng mảnh nhỏ.

Vài ngày liên tục tăng ca khiến hẳn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sau khi tan tầm liền tùy tiện lái xe về hướng đông, không muốn trở lại căn nhà lạnh ngắt kia, chỉ muốn tùy ý đi dạo, hóng gió một chút.

Mùa đông trời tối thật mau, đèn đường đã sớm được bật lên, Để Luật Dương hạ cửa kính ô tô xuống, gió lạnh thoang thoảng phả vào mặt, khiến người ta có một loại cảm thụ thoải mái.

Bất giác chạy xe tới vùng ngoại ô rất xa ở hướng đông, lúc Để Luật Dương vừa định quay đầu xe lại, thì chợt nhìn thấy một tiệm bánh nho nhỏ. Cửa tiệm tuy nhỏ nhưng đèn được bật sáng choang, cửa bị đẩy ra, có vài nữ sinh đi ra, theo sau còn có một nam nhân vô cùng mập mạp, có vẻ như là ông chủ.

Có lẽ thị lực của Để Luật Dương thật quá tốt, cũng có lẽ là do đèn rất sáng, Để Luật Dương nhanh chóng đỗ xe vào lề đường, nhanh chóng bước qua đường đó, trong nháy mắt bắt được cánh tay của nam nhân đang định xoay người đi vào cửa hàng, “ Tần Sở Ca? ”

Tần Sở Ca vui vẻ tiễn mấy nữ sinh tới mua bánh ngọt, co co cái cổ muốn đi vào cửa hàng ghi chép sổ sách, cánh tay vừa mới kéo cửa liền bị một người từ phía sau giữ chặt, giọng nói quen thuộc mà xa lạ khiến y giật mình một cái —— Tần Sở Ca ngạc nhiên quay đầu, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt cũng ngạc nhiên không kém của Để Luật Dương.

Miệng Tần Sở Ca mở lớn, thật lâu sau vẫn không thể nói được một câu, cuối cùng đành cố gắng nặn ra một nụ cười, “ tiên sinh ... ngài muốn mua bánh ngọt sao? Mời vào ... ” Sau đó giẫy thoát khỏi tay của Để Luật Dương, nhanh chóng bước vào trong tiệm bánh.

Để Luật Dương cũng theo sau Tần Sở Ca tiến vào cửa tiệm rất nhỏ này, nhãn mũi không muốn ngửi mùi vị ngọt ngào ở đây, Tần Sở Ca trở về ngồi ở cạnh quây thu ngân, vừa ghi chép mà vừa thấp thỏm, tinh thần chỉ tập trung vào nút bấm của quây thu ngân, tiếng đóng đóng mở mở tựa hồ còn khiến không khí trở nên mất tự nhiên hơn.

“ Người ... gần đây có khỏe không? ” Để Luật Dương ho nhẹ một tiếng, hỏi Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca nhếch nhếch khóe miệng, có chút cứng ngắc thấp giọng vội nói: “ Rất không tệ. ”

“ Ta còn bởi vì ... người ... bị mẫu thân của Hoa Khiếu ... khụ khụ ... ” Để Luật Dương dường như cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung hành động của Hoa Cơ Vân, đành phải xấu hổ mà ho khan hai tiếng.

“ Không có việc gì ... ” Tần Sở Ca hàm hồ trả lời, trộm nhìn đồng hồ, hy vọng phòng khám của Tô Dạ Kiều nhanh chóng hết giờ làm đến đón y. Quây thu ngân che khuất chân của Tần Sở Ca, Để Luật Dương không nhìn thấy, chúng đang khẽ run rẩy.

Để Luật Dương mím môi, “ Mặt ... còn đau không? ” Nhìn hình dạng của vết sẹo có vẻ như rất nghiêm trọng.

Tần Sở Ca bất giác lấy tay xoa mặt, “ không đau nữa ... sớm đã hết đau rồi. ” Vết sẹo đã dần trở nên nhạt màu, thỉnh thoảng soi gương, sẽ cảm thấy việc lần đó giống như một giấc mộng, đã dần phai tàn.

“ ... Người có vẻ hơi béo lên ... ” Kỳ thực Để Luật Dương muốn hỏi y tại sao lại ở đây, hoặc là mở cửa hàng như thế nào, hay là như thế nào lại có tiền, nhưng cuối cùng lời đến bên môi lại là câu nói này.

Tần Sở Ca giật mình, thật lâu sau mới nói: “ Có lẽ tại ăn nhiều ... ” Tô Dạ Kiều hận không thể coi y là heo mà nuôi a, chẳng những bụng to, ngay cả toàn thân trên dưới cũng béo lên không ít.

“ Có khó khăn gì ... liền tới tìm ta đi. ” Để Luật Dương lấy một tấm danh thiếp ra, lại gần đưa cho Tần Sở Ca, “ trên mặt có số điện thoại của ta. ”

Tần Sở Ca không nhận, chỉ lịch sự nói một tiếng cảm ơn.

Để Luật Dương nhìn khuôn mặt của Tần Sở Ca, dường như còn có lời muốn nói lại thôi, xoay người muốn rời đi. Trước khi đẩy cánh cửa ra, Để Luật Dương thần nhiên nói, “ Hoa Khiếu kết hôn rồi. ”

“ Ta biết. ” Tần Sở Ca nhẹ run một cái, nhưng thanh âm vẫn rất bình thản, chậm chậm nói.

“ Người có yêu gã không? ” Tay Để Luật Dương nắm lấy cánh cửa, nhẹ giọng hỏi.

“ ... Yêu thì có quan hệ gì? ” Tần Sở Ca đột nhiên cười, tay lại bấu chặt vào mặt bàn của quây thu ngân, tựa như muốn giữ vững thân mình.

Để Luật Dương cười nhẹ một tiếng, “ ta lần sau lại tới. ” Sau đó đẩy cửa rời đi.

Tần Sở Ca qua tấm kính nhìn thấy Để Luật Dương mở cửa xe, khởi động xe, quay xe lại, rời đi, y thở phào một hơi, tê liệt ngã xuống cái ghế ở phía sau, trên trán chảy xuống mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Để Luật Dương, y dường như lại nhớ tới cuộc sống không dám hồi tưởng lại một lần nữa, sự đau đớn trên mặt cùng với tiếng kêu thảm thiết đan xen lẫn nhau mà kéo đến.

Tần Sở Ca không ngừng hỗn hển thở, Để Luật Dương không thể chỉ như một cơn ác mộng, mà hằn giống như ác ma, mỗi lần bọn họ gặp nhau, lại là một hồi ức không thể chịu nổi.

Cánh cửa tiệm lại một lần nữa được đẩy ra, Tần Sở Ca ngẩng mạnh đầu lên, thì ra là Tô Dạ Kiều tới đón y về nhà. “ Sở Ca, sao vậy? Mặt sao lại trắng bệch như thế này? Là có chỗ nào không thoải mái sao? ” Tô Dạ Kiều nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tần Sở Ca, liền vội vàng chạy tới lách qua quầy thu ngân nâng Tần Sở Ca dậy, lo lắng hỏi.

Tần Sở Ca xua xua tay, “ Không có việc gì ... Chỉ là nhìn thấy một người không muốn gặp ... ”

Tô Dạ Kiều thử sờ lên trán của Tần Sở Ca, một mảng lạnh ngắt, lại nắm lấy cánh tay cũng lạnh buốt của y, muốn chuyển cho y chút hơi ấm, “Mau về nhà đi, ta nấu cho ngươi nước đường đồ ấm áp. ”

“ Cửa tiệm còn chưa thu dọn ... ” Tần Sở Ca còn muốn dọn dẹp cửa hàng.

“ Lưu lại để ngày mai Tiểu Hoàng thu dọn, chúng ta nhanh chóng về nhà! ” Tô Dạ Kiều không hỏi người kia là ai, chỉ muốn nhanh chóng về nhà, lấy cho Tần Sở Ca chút đồ ăn ấm áp, kéo Tần Sở Ca tới cửa.

Tần Sở Ca không có cách nào chỉ đành ấn công tác, rồi bảo Tô Dạ Kiều giúp y kéo cửa cuốn xuống, sau đó ngồi xổm xuống khóa lại.

Tô Dạ Kiều đỡ Tần Sở Ca dậy, cởi cái khăn len mang theo chút mùi thuốc đông y xuống, quàng kín cho Tần Sở Ca, lại nhét tay y vào trong túi áo của mình, dùng tay bao lấy.

Tần Sở Ca cảm thấy thứ cảm xúc lạnh lẽo vừa nảy dần lui đi, thứ thay thế trào ra, là từng trận từng trận ấm áp Tô Dạ Kiều mang tới cho y.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, hai người song song bước đi, Tần Sở Ca cúi đầu nhìn bóng của cả hai giao hòa lại với nhau, gần như không phân ta ngươi. Y ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tô Dạ Kiều ở bên cạnh, dịu dàng mà chân thực như thế. “ Tô Dạ Kiều. ”

“ Ừ. ” Tô Dạ Kiều mỉm cười nghiêng đầu qua nhìn Tần Sở Ca.

“ Cám ơn ngươi. ” Tần Sở Ca phát ra một tiếng cám ơn xuất phát từ tận đáy lòng, mắt cũng đột nhiên chua xót.

“ Kì thực ta càng muốn nghe một câu khác. ” Tô Dạ Kiều vội vàng nắm lấy cánh tay kia của Tần Sở Ca, mười ngón giao nhau.

Yên lặng thật lâu, Tần Sở Ca mới thấp giọng cười, “ ta thực rất thích ngươi đó ... ” Nhưng còn chưa đến mức yêu.

Ta sợ hãi.

Tô Dạ Kiều cũng không cưỡng cầu, tươi cười cực kì mãn nguyện, trộm hôn một cái thật nhanh lên mặt của Tần Sở Ca, “ Nên là ta cám ơn ngươi. Ta yêu ngươi, Sở Ca. ”

34. Chương 32

Giờ phút này Chu Nhu Đình đã đổi tên thành Hoa Chu Nhu Đình đang hạnh phúc cực kì, tay phải nắm tay trưởng phu của mình, ngọt ngào cười với cha mẹ ở phía dưới, khẽ vẫy tay. Đương nhiên, Hoa phu nhân – Hoa Cơ Vân tương lai cũng nên sửa miệng gọi là mẹ, cũng đang mỉm cười với con dâu mình.

Hoa Khiếu cũng đang cười, thế nhưng nếu nhìn thật kĩ, sẽ phát hiện ra đó là cười lạnh.

Hôn lễ này giống như là một âm mưu.

Hoa Khiếu lúc trước đáp ứng điều kiện đính hôn của mẫu thân, sau lễ cưới lại bị giam lỏng ở nhà, việc ở công ty tạm thời do mẫu thân đại diện quản lí, sau đó lại bị dụng được mặc danh kì diệu mê man ngủ, tuy lúc tỉnh lại thân thể không có chỗ nào khó chịu, nhưng Hoa Khiếu biết, mẫu thân khẳng định đã tỉ mỉ bày ra toàn bộ truyện này, vền vẹn chỉ là để cho gã kết hôn, liền không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Đúng như dự đoán, hơn một tháng sau liền truyền đến tin tức Chu Nhu Đình có tin vui, Hoa Khiếu dĩ nhiên chưa từng chạm qua nữ nhân đó, phỏng chừng là vào đoạn thời gian gã hôn mê kia, mẫu thân gã đã sai người lấy tinh tử của gã, thụ tinh giúp cho nữ nhân kia hoài thai.

Phản kháng của gã đường như không có tác dụng, thứ gọi là “ hai tầng bảo vệ ” khiến cho gã không thể chạy trốn, hôn kì ngày tới một gần, gã cuối cùng cũng được thả khỏi nhà, trong một thời gian ngắn, may lẽ phức, thăm hỏi cha mẹ đối phương, học hỏi trình tự cụ thể của hôn lễ. Gã cảm hận muốn hủy diệt tất cả, lại chỉ có thể hờ dờ ỷ xà (1), thậm chí trên mặt còn phải mang theo vẻ tươi cười hoàn thành hết toàn bộ quá trình.

Hoa Cơ Vân mãn nguyện nhìn con trai đáp lại câu “ con nguyện ý ”, sau đó hôn nhẹ lên môi tân nương, trao nhẫn cưới. Bà cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi rồi, cuối cùng bà đã mang con trai quay lại đúng quỹ đạo. Tựa như xa hoa thì khó đổi ra tiện tăn (2), từ con đường vắn vẹo mà quay trở lại chính thống thật vô cùng vất vả, rất khó có thể tự mình làm, tự mình đấu tranh, cho nên bà là mẫu thân, liền phải làm tròn nghĩa vụ của bản thân, giúp đỡ con trai quay trở lại con đường thuộc về gã, đạt được những thành công gã nên có.

Kết hôn rồi, còn có đứa nhỏ của mình, dù cho lúc bắt đầu là không đồng ý đi chẳng nữa, nhưng bà tin tưởng con trai của mình là đứa trẻ ưu tú, có thể hiểu rõ trách nhiệm của bản thân, vợ cùng con, đây là nhiệm vụ của một người đàn ông, dần dần theo thời gian trôi qua, gã sẽ cảm nhận được hạnh phúc của mình, không phải là do một nam nhân rách nát hai bàn tay trắng mang lại, mà là do kiêu thế ái tử (3) mang tới.

Hoa Cơ Vân nhìn con trai cùng con dâu nắm tay nhau từ lễ đài tiến lại, chuẩn bị kính bà cùng ông thông gia, bà thông gia cải khẩu trà (4). Bà vui vẻ tiếp nhận chén trà con dâu bưng tới, đồng thời nghe một tiếng “mẹ” ngọt ngào, không khỏi liên tục gật đầu, bà tháo vòng ngọc luôn đeo trên cổ tay xuống, tự tay đeo lên cho con dâu.

Mục tiêu bà cố gắng cả đời, lúc này đã thực hiện được hơn phân nửa, điều duy nhất khiến bà không yên tâm chính là con trai mình, hiện tại con trai đã có nơi có chốn, bà cũng nên buông tay cho con trai tự mình làm chủ.

Hoa Cơ Vân kéo cánh tay của hai người, đặt vào cùng một chỗ, “ Sau này phải sống thật tốt, có mâu thuẫn gì liền hảo hảo nói, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, đừng giống như ta ... xem xem ta nói thứ xúi quẩy gì đây ... ”

Hoa Khiếu tuy cực kì không cam lòng, nhưng nghe được những lời tình cảm như vậy từ mẫu thân vốn lạnh lùng của gã, liền cố gắng gượng cười, “ con biết rồi mẹ, con sẽ làm theo những lời người dạy. ”

“ Mẹ, con biết rồi, con cùng với anh ấy sẽ sống thật tốt. ” Chu Nhu Đình càng ngọt ngào cười. “ Vậy ta liền đợi con sinh cho ta một tôn tử (5) mập mập đó. ” Hoa Cơ Vân cũng vui vẻ nắm tay Chu Nhu Đình nói, dáng vẻ của một hiền mẫu chân chính.

Hoa Khiếu mạnh mẽ kéo tay Chu Nhu Đình, thiếu chút nữa khiến cô té ngã, kéo cô rời khỏi bên cạnh mẫu thân của gã. Hoa Cơ Vân nhú mày nhìn Hoa Khiếu, Hoa Khiếu lại hắng giọng, đề cợn tức xuống nói, “ Mẹ, chúng con còn phải tiếp đón người khác, có lời gì thì để đến hôm về nhà hãy nói. ” Sau đó kéo Chu Nhu Đình còn hơi tủi thân rời khỏi Hoa Cơ Vân.

Hoa Cơ Vân thở dài, nhìn theo bóng dáng con trai đối với mình có lẽ oán hận không ít, lẽ nào vì xử lí một tên đàn ông không quan trọng liền khiến Hoa Khiếu tức giận.

Hành động của bản thân là điều đúng đắn, tuyệt đối không thể để cho một nam nhân gây ảnh hưởng sâu sắc tới con trai bà như thế còn tồn tại trên thế giới này. Cho dù con trai không đồng ý với hành vi của bà, thậm chí sinh tâm oán hận đối với bà đi nữa.

Chu Nhu Đình bởi vì bản thân đang mang thai nên tự nhiên sẽ không bị mọi người chuốc rượu, hơn nữa sớm đã quay về nhà, chỉ còn lại một mình Hoa Khiếu xã giao.

Tuy tửu lượng của gã không tồi, nhưng một người nối tiếp một người, lại thêm tâm tình không vui, khuôn mặt giả bộ tươi cười, khiến cho Hoa Khiếu đầu trọng chân khinh, mệt mỏi không chịu nổi.

Tiệc cưới cuối cùng cũng chấm dứt, một mình Hoa Khiếu lặng lẽ rời khỏi bằng cửa hậu, bỏ lại phía sau tàn cục lộn xộn.

Vội vã cởi bỏ lễ phục đang bó buộc trên người, nới lỏng cà vạt, Hoa Khiếu vứt toàn bộ chúng vào trong thùng rác, vị rượu khó ngủ dường như cũng tiêu tán không ít.

Gió cuối thu đã lạnh lẽo tới tận xương tủy, Hoa Khiếu vịn vào bờ tường chậm chậm đi trên đường. Người trên đường đều vội vàng qua lại, không ai chú ý tới nam nhân có phần chán nản bên cạnh chính là Kim cương cử nhân được truyền hình ca tụng.

Tuy gã sớm đã biết bản thân sẽ không thể hạnh phúc kết hôn cùng người con gái mà gã yêu thương, nhưng gã lại không thể tưởng tượng được bản thân sẽ trao một phần tâm cho một nam nhân, mà phần tâm kia sau đó sẽ bởi vì sự mất tích của nam nhân này mà không biết đi đâu.

Gã lão đảo đi trên đường, lại vô thanh mà cười đến rung cả vai, gã nghĩ Tần Sở Ca nếu là một nữ nhân thì thật tốt, bọn họ có lẽ sẽ có một đứa con, có lẽ mẫu thân sẽ không phản đối kịch liệt như thế. Nhưng gã ngay lập tức lại nghĩ tới mẫu thân của mình, đây không phải chính là một phiên bản giống vậy sao — nữ nhân, đứa nhỏ, không có thứ gì không dùng tới.

Nếu mẫu thân bà tự mình không thể thực hiện được, thì tại sao lại muốn gã thực hiện? Tại sao bà có thể khẳng định gã sẽ là một người chồng tốt, một người cha tốt, mà không phải tạo ra một bà nữa trong tương lai.

Một chiếc xe chậm chậm dừng lại bên cạnh Hoa Khiếu, Hoa Cơ Vân từ trên xe bước xuống, cau mày nhìn con trai mắt lơ đãng do say rượu cũng đang nhìn lại mình, chán nản cười. “ Hoa nhi, con biến thành cái dạng gì vậy, còn không mau lên xe! Mất hết cả mặt mũi! ” Hoa Cơ Vân khôi phục lại giọng điệu nghiêm khắc thường ngày, quả măng Hoa Khiếu.

“ Con trừ bỏ dùng để dành mặt mũi cho người, không khiến người mất mặt, thêu hoa trên gấm cho người, con còn có tác dụng gì nữa? ” Hoa Khiếu trào phúng cười, phát âm cũng không rõ ràng, “ Con không phải là hàng hóa của người ... Con cũng không phải là thứ phụ thuộc vào người ... Con thật hy vọng mình chỉ là một người bình thường, con không có quá nhiều tiền ... Không có mẫu thân như người ... ”

Hoa Cơ Vân tức giận đến mức toàn thân phát run, dùng hết khí lực toàn thân cho Hoa Khiếu một cái tát, “ Con tỉnh lại cho ta! ” Sau đó ra hiệu bảo lái xe đẩy mạnh Hoa Khiếu đã hấp dẫn rất nhiều người tới vào trong xe, sau khi hít thở sâu vài lần, bà cũng đi vào trong xe.

Hoa Khiếu ngã lên trên ghế sau, còn đang khê cười, chẳng qua thanh âm rất nhẹ, mang theo chút run rẩy. Hoa Cơ Vân ngồi ở ghế trước phân phó lái xe xong, quay đầu nhìn thấy con trai tựa như đồng bần nhào, thấp giọng thở dài một tiếng.

Bà tuyệt đối sẽ không thừa nhận sai lầm của mình.

Bà không cho rằng đó là sai, muốn đạt được tất phải mất đi, chỉ là Hoa Khiếu luôn quá thuận lợi, nên sẽ nhất thời thương tâm.

Bà là một người khôn ngoan kiên nhẫn, luôn dịu dàng, nhã nhặn cười, con trai bà rất nhanh sẽ hồi phục lại thôi.

(1) Hư dữ ủy xà: nguyên văn nghĩa là hư tình giả ý, giả vờ xã giao, theo ta thì nó gần như là trái vs lương tâm. Ta thật k tìm dc thành ngữ nào của tiếng việt để thay thế cho thành ngữ này, mọi ng nếu biết thì thông báo vs ta để ta sửa lại. thanks

(2) Xa hoa thì khó đổi ra tiện tăn: là một vế của câu thành ngữ tiện tăn dễ nhập xa hoa, xa hoa thì khó đổi ra tiện tăn

(3) Kiêu thê ái tử: vợ hiền con yêu

(4) Cải khẩu trà: trà sữa miệng, khi cô dâu chú rể làm đám cưới sẽ phải kính cha mẹ hai bên chén trà này, chính thức bắt đầu gọi phụ mẫu đối phương là cha mẹ. Việt Nam mình hình như gọi đây là trà ra mắt??? Nói chung là ta cũng k biết rõ, thỉnh các đồng đạo chỉ bảo.

(5) Tôn tử: cháu trai

35. Chương 33

Tần Sở Ca không ngờ tới, Để Luật Dương tự nhiên lại thường xuyên tới chơi, hoặc sẽ ngồi trên cái ghế nhỏ bên trong tiệm bánh chờ Tần Sở Ca đóng cửa, hoặc nhằm lúc không có người tới sẽ mua hết toàn bộ số bánh ngọt còn lại.

Tần Sở Ca không biết làm thế nào nhốt hần ngoài cửa, y cũng chỉ là người làm ăn thôi, không thể đuổi khách ra ngoài được, chẳng qua vị khách này làm cho y thực khó mà chịu nổi mà. Hơn nữa y càng phải cố gắng che giấu cái bụng càng ngày lộ càng rõ của mình, y sợ bí mật kinh thiên này sau khi bị lộ sẽ mang đến cho y hàng loạt hậu quả không thể lường trước được, sẽ khiến cho cuộc sống của y dần lệch khỏi quỹ đạo lần nữa.

Để Luật Dương cũng không thể hiểu nổi tâm tư của hần đến tột cùng là như thế nào, hần muốn nhìn thấy Tần Sở Ca, muốn nhìn thấy khuôn mặt đó, thế nhưng sau khi nhìn thấy lòng hần lại gợn lên áy náy cùng chua xót nhàn nhạt — cảm giác này nhẽ ra không nên xuất hiện trong gã.

Cảm xúc của bản thân không thể khống chế thì không phải là một dấu hiệu tốt, nhưng vào lúc hần nghe được tin tức người vợ mới cưới của Hoa Khiếu đã hoài thai, Để Luật Dương lại không thể kiềm chế được bản thân mình, chạy tới tiệm của Tần Sở Ca.

Kết quả hần bất ngờ đụng phải Tô Dạ Kiều tới đón Tần Sở Ca về nhà.

Tô Dạ Kiều đang ngồi xổm buộc lại dây giày cho Tần Sở Ca, cánh cửa của tiệm nhỏ đột nhiên bị đẩy ra, kém chút nữa là đập phải lưng của anh, sau đó anh liền bị một nam nhân xa lạ xách từ dưới đất lên: “Người là ai?” Để Luật Dương đích thực là dùng khẩu khí bất thiện như vậy đó.

Thân thể của Tần Sở Ca càng ngày càng kém linh hoạt, lúc y từ sau quầy thu ngân bước ra, dây giày bị tung khiến y suýt thì bị vướng chân té ngã, Tô Dạ Kiều liền vội vàng cúi xuống buộc lại dây giày cho y, một màn này lại thật đúng lúc bị Để Luật Dương nhìn thấy.

Tô Dạ Kiều ngậy người một chút, sau đó khẽ cười nói: “Người là khách của Sở Ca? Ta là Tô Dạ Kiều, xin chào.” Chìa tay phải muốn bắt tay Để Luật Dương.

Để Luật Dương không để ý tới Tô Dạ Kiều, lại tức giận nói với Tần Sở Ca: “vợ của Hoa Khiếu đã có thai rồi, người đã không còn bất cứ cơ hội gì nữa. Ta vốn muốn đến an ủi người, nhưng nhìn thấy người đã tìm được một nam nhân mới, hần là sẽ không để ý tới ta nữa, là ta nhiều chuyện, cáo từ.” Hần xoay người muốn đẩy cửa rời đi, lại nghe thấy tiếng kêu thấp kinh hoàng của Tô Dạ Kiều: “Sở Ca! Sở Ca người làm sao vậy?”

Để Luật Dương không nhận được quay đầu lại, nhìn thấy Tần Sở Ca ôm bụng, sắc mặt trắng bệch chậm chậm khựng gổ xuống mặt đất, cũng không khỏi lo lắng, “Tần Sở Ca người đây là”

“Sở Ca, đừng hoảng ... thoải mái ... chậm chậm nghĩ tới niềm vui! Hít thở sâu ...” Tô Dạ Kiều vội vàng ôm lấy Tần Sở Ca, sau đó lấy một lọ thuốc từ ngực ra, dùng răng cạy mở nắp lọ, cho thuốc vào, chỉ huy Để Luật Dương: “Đi tìm chai nước đến!”

Để Luật Dương liền vội vàng lấy một chai nước khoáng từ trên giá để hàng, vặn mở chai nước đưa cho Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều đỡ Tần Sở Ca nuốt ngụm nước xuống, sau đó dùng tay chậm rãi xoa lên bụng Tần Sở Ca.

“Đây là ...” Để Luật Dương ần ần cảm thấy trong đó có chỗ không đúng, chẳng qua hần rõ ràng tình trạng này là do lời nói của bản thân tạo thành.

“Vị tiên sinh này không phải là lái xe tới sao? Phiên đưa chúng tôi về nhà ... Sở Ca như vậy không thể tự đi về được.” Tô Dạ Kiều lịch sự hỏi, khẩu khí mơ hồ mang theo chút phần nộ.

Để Luật Dương xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Được ...”

“Cửa tiệm ...” Tần Sở Ca yếu ớt kêu một tiếng.

“Ta sẽ khóa nó lại, trước tiên ta đỡ người lên xe đã được không?” Tô Dạ Kiều dịu dàng nói, đỡ Tần Sở Ca ngồi lên xe của Để Luật Dương, sau đó cầm chìa khóa khóa chặt cửa tiệm.

Nhà của Tô Dạ Kiều cách tiệm bánh không xa, vậy nên không tới hai phút đã tới nơi. Vốn do Tô Dạ Kiều đỡ Tần Sở Ca dậy, “ta còn chưa đau đến mức như vậy, cứ để cho ta tự mình đi...” Sắc mặt của Tần Sở Ca đã hơi khá lên một chút, muốn tự mình đi — có lẽ là tại mục quang không quá thân thiện của Để Luật Dương.

“Đừng có cậy mạnh. Vẫn nên để ta đỡ người đi đi, đừng tự dùa giỡn với thân thể của chính mình.” Tô Dạ Kiều lại quay đầu nói với Để Luật Dương đang đứng bên cạnh xe, “Tiên sinh... ngài cũng cùng vào đi, tôi có lời muốn nói với ngài.”

“Cái gì? Tần Sở Ca y cũng hoài thai?” Để Luật Dương thấp giọng quát, sau đó nhìn chăm chăm vào phần bụng nhô lên của Tần Sở Ca. Tần Sở Ca nằm ở trên giường, nhắm mắt, giống như cái gì cũng không muốn giải thích.

Tô Dạ Kiều căn cứ theo phản ứng của hai người cũng đoán rằng nam nhân trước mặt này chắc chắn là có quen biết Tần Sở Ca, hơn nữa, nếu anh đoán không lầm, thì còn có quan hệ tình cảm.

Sự kinh ngạc qua đi, lại nghe được câu chuyện càng tỉ mỉ về thể chất của Tần Sở Ca, may Để Luật Dương dần nhíu lại, “Theo như vậy... Đứa trẻ này là của Hoa Khiếu... Không có khả năng là của ta...” Hắn tự rõ ràng bản thân luôn dùng mũ khi làm tình với Tần Sở Ca, Tần Sở Ca lại không thể yêu thương hắn, đứa nhỏ tự nhiên sẽ không phải là của hắn.

Tô Dạ Kiều nghe xong câu nói cuối cùng thì cả kinh, nhưng trên mặt anh lại không có bất kì biểu hiện gì, trái lại Tần Sở Ca lại mở miệng, “Đứa trẻ này chỉ là của một mình ta.”

Để Luật Dương nhìn Tần Sở Ca vẫn đang nằm trên giường. Trên khuôn mặt người kia đã không còn mang vẻ tầm thường như lần đầu gặp mặt, cũng không còn kiểu tươi cười lấy lòng nữa, có lẽ Tần Sở Ca lúc này mới chính là Tần Sở Ca chân thực nhất.

“Để tiên sinh, xin người coi như cái gì cũng không biết được không? Ta không muốn vướng mắc thêm điều gì với các người nữa... Ta hiện tại sống cùng Tô Dạ Kiều rất tốt, xin người đừng tiếp tục tới quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa, cũng xin người đừng nói cho Hoa Khiếu biết việc ta có thai, chuyện này dù sao cũng không phải việc đáng để công khai...” Tần Sở Ca lần đầu tiên không siểm nịnh không kiêu ngạo nói với Để Luật Dương, tuy rằng thanh âm của y vẫn còn hơi run rẩy.

Để Luật Dương hít một hơi thật sâu, không đáp lại, lại bước tới bên cạnh Tần Sở Ca, nhẹ nhàng vuốt lên cái bụng nhô lên của y. “Nếu như ta nói ta hiện tại muốn theo đuổi người, người có đồng ý không?” Tay của hắn vuốt lên mặt của Tần Sở Ca, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua vết sẹo, “Không chỉ là vì khuôn mặt của người... Ta thực sự đã sai lầm rồi... Vậy nên xin người hãy cho ta một cơ hội, ít nhất hãy để ta được bồi thường cho người...”

Tần Sở Ca cảm thấy mờ mịt, y thậm chí còn quên cả việc ngăn cản ngón tay của Để Luật Dương, “Người là có ý gì...”

Để Luật Dương vào lúc này lại đứng lên, “Ta phải về rồi, người phải nghỉ ngơi cho tốt. Sau này ta sẽ lại tới thăm người. Tần Sở Ca.”

Tô Dạ Kiều diện vô biểu tình nhìn Để Luật Dương, Để Luật Dương cũng đồng dạng diện vô biểu tình nhìn Tô Dạ Kiều, sau đó hai người cứng ngắt gật đầu với nhau, Để Luật Dương liền vội vàng đẩy cửa rời đi.

Tâm trạng Tô Dạ Kiều xen lẫn vài phần phức tạp ngồi ở bên cạnh Tần Sở Ca, “Bảo bảo... Chính là của người, nếu như người nguyện ý... Nó cũng sẽ là của ta... Cho nên...”

Tần Sở Ca cũng nắm lại tay của Tô Dạ Kiều, cố gắng cười nói: “Được rồi... Dứt khoát sau này cứ gọi nó là Tần Tô đi.”

Tần Tô, chân tình.

Tô Dạ Kiều tự nhủ với mình Tần Sở Ca hiện tại chỉ thuộc về một mình anh, anh liền nắm chặt lấy tay của Tần Sở Ca, “Vậy thật tốt quá...” dán mặt lên cái bụng nhỏ của Tần Sở Ca, dịu dàng nói: “Ta thật sự... nhìn không được muốn nhìn thấy tiểu gia khóa tác quái này rồi...”

36. Chương 34

Tay Để Luật Dương không ngừng run rẩy nắm chặt lấy bánh lái, cuối cùng chỉ có thể dừng xe bên lề đường ổn định lại tâm tình của bản thân. Chỉ cần thêm một chút nữa thôi, hẳn có thể có được một đứa trẻ giống hệt Phàm Ưc rồi ...

Đứa trẻ ... rất giống với Phàm Ưc ...

Trong đầu Để Luật Dương hỗn độn như tơ vò, tựa như hẳn đã bắt được một điểm rõ ràng, lại tựa như cái hẳn cũng không rõ.

Hắn đột nhiên lơ đãng nhớ lại khi hẳn còn bé trộm nghe bọn hạ nhân nói chuyện phiếm, nghe nói chàng rể đồng họ Hứa ở rể Hứa gia đây đưa không rõ với một nam nhân ...

Người đàn ông ở rể kia chính là cha ruột của Hứa Phàm Ưc.

Khuôn mặt của Hứa Phàm Ưc cùng Tần Sở Ca giống nhau đến kinh người.

Khuôn mặt của Hứa Phàm Ưc và cha ruột của y hệt như từ một khuôn đúc ra.

Mà Hứa phụ lại đây đưa không rõ với một nam nhân.

Thế chất dị thường của Tần Sở Ca.

.....

Để Luật Dương gọi điện thoại cho thư kí của mình, “ Điều tra người đương nhiệm hiện tại của Hứa gia cho ta, quan trọng nhất là điều tra tên của nam nhân từng có quan hệ với ông ta! ”

Kết quả có thể tra ra khiến tay của Để Luật Dương đang nắm chặt lấy di động không tự chủ được mà run rẩy. Sau khi cúp máy, Để Luật Dương thở sâu một hơi, cố gắng bình ổn kích động trong tâm trí.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Hoa Khiếu biết được việc này, hẳn muốn Hoa Khiếu giờ đây, sẽ thua vô cùng thê thảm!

Tô Dạ Kiều vội vàng ôm lấy thân hình bủn rủn sau khi kích tình qua đi của Tần Sở Ca, cánh tay dịu dàng xoa quanh thắt lưng của Tần Sở Ca, chỗ cơ thịt mềm nhũn. Tần Sở Ca tựa như sợ lạnh, lui vào trong ***g ngực Tô Dạ Kiều, hai tay cũng ôm lấy cổ của Tô Dạ Kiều, chẳng qua giữa hai người vẫn còn một khoảng cách không nhỏ —— nơi đó có một tiểu sinh mệnh đang lẳng lặng ngủ.

Tô Dạ Kiều cố gắng không đè vào cái bụng nhô lên của Tần Sở Ca, vậy nên tạo ra một khoảng không gian lớn giúp cho Tần Sở Ca khi nằm xuống không gặp khó khăn.

“ Chân ... hơi chuột rút ... đùi bên trái ... ” Tần Sở Ca nhíu mày, mắt đang nhắm, mơ hồ nói. Tô Dạ Kiều liền vội vàng thu cánh tay đặt trên eo y lại, chui vào trong chăn, xoa bóp đùi trái cho Tần Sở Ca, sau đó thuận thực vuốt ve, cơ thịt đang thả lỏng thư giãn kia rõ ràng có hơi cứng lên, “ Thoải mái hơn nhiều không? ”

Sau khi xoa nhẹ ba bốn phút, mảy của Tần Sở Ca cuối cùng cũng từ từ thả lỏng, “ Tốt hơn nhiều rồi ... Cám ơn người Dạ Kiều, chúng ta ngủ đi ... ” Tần Sở Ca lộ ra vẻ mặt thoải mái, cọ cọ trong lòng Tô Dạ Kiều.

Tô Dạ Kiều nâng thân tắt chiếc đèn nhỏ mờ mờ ở đầu giường đi, kéo chăn lên, bọc kín hai người lại. Tần Sở Ca không nhắc lại việc của nam nhân xa lạ kia, mà rất nhiệt tình làm tình với anh. Nghĩ tới hôm nay y bị chấn động tình cảm quá lớn, có thể không tốt cho bảo bảo, Tô Dạ Kiều đương nhiên cũng không cự tuyệt Tần Sở Ca cầu ái.

Nói anh hoàn toàn không để ý tới quá khứ của Tần Sở Ca thì tuyệt đối là gạt người, nhưng Tô Dạ Kiều lại không quá buồn bã, cũng không quá ghen tị. Thứ anh muốn chính là hiện tại cùng tương lai, việc quá khứ cũng đã qua rồi, cho dù những người đó đều tìm tới, anh tin tưởng với tình cảm hiện tại của anh và Tần Sở Ca, anh sẽ không dễ dàng bị vứt bỏ.

Anh chưa từng cho Sở Ca biết, bản thân đã từng giãy dụa tỉnh lại từ trong ác mộng. Trong mộng anh nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Tần Sở Ca, điều anh có thể làm chỉ là dùng cái ôm của bản thân cố gắng sưởi ấm cho y.

Anh tin tưởng, anh sẽ mang đến ấm áp cùng hạnh phúc cho Tần Sở Ca, không có ác mộng cùng bất kham.

Vậy nên, bọn họ sẽ cùng một chỗ ...

Nhất định là như vậy.

Tô Dạ Kiều tự cổ vũ cho bản thân, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười mỉm, ôm lấy Tần Sở Ca đã ngủ say vào trong lòng, tiến vào mộng đẹp.

Hoa Khiếu vui mừng vào trong cái chăn thật dày, dùng cái gối che lên trên mặt, lấy chăn che lấp toàn thân.

Hỗn loạn bên ngoài không can hệ tới gã.

Những điều gã trải qua dường như không phải là cuộc đời của bản thân, nhiều ngày như vậy trôi qua mà tựa như trống rỗng, giống như cái xác không hồn.

Gã không đau khổ, gã không bi thống, gã chỉ cảm thấy, không hề có ý nghĩa mà thôi.

Người hầu đang cốc cốc cốc gõ cửa —— Nhà của gã từ khi nào mà xuất hiện người hầu? Đương nhiên là do đại tiểu thư kia mang tới.

“ Tiên sinh! Tiên sinh! Phu nhân nôn thật kịch liệt, xin người hãy tới xem thử! ” Lão thái thái kia vẫn luôn ở ngoài cửa không ngừng hô gọi.

“ Tiên sinh! Đó là vợ của ngài đó! Hiện tại người đang mang thai con của ngài, nôn ghén như vậy thì quá mãnh liệt, ngài cũng không muốn đi xem thử sao? ” Tiếng gọi giống như ma ám quán nhĩ không ngừng vang lên ở cửa.

Bên dưới cái gối, Hoa Khiếu lạnh lùng cười, Vợ? Con?

Kì thật đó không phải là của gã, đó là của mẹ gã đi

“ Phu nhân nôn đến mức một chút cơm cũng ăn không nổi nữa, ngửi thấy mùi vị của đồ dầu mỡ thì khó chịu, chỉ có thể uống một chút nước rau cải, điều hiện tại người cần nhất chính là sự quan tâm của ngài đó tiên sinh! ” Triệu chứng như thế này ... tại sao lại thấy quen thuộc nhỉ?

Hoa Khiếu xốc chăn gối lên, mặc áo ngủ đi về phía cửa, mở cửa, lão thái thái kia đang đứng ở bên ngoài, khuôn mặt nôn nóng đang hô gọi, nhìn thấy gã đi ra, tựa như nhìn thấy cứu tinh, trong mắt lại mang theo chút chán ghét: “ Tiên sinh, ngài nhanh chóng đi xem thử đi, phu nhân sắp không chịu nổi rồi ... ”

“ Cô ta còn chưa chết, có cái gì mà không được. ” Hoa Khiếu hừ lạnh một tiếng vòng qua lão thái thái này, đi tới phòng ngủ của Chu Nhu Đình, chưa tới gần đã nghe thấy tiếng nôn khan cùng với thanh âm lo lắng của một đám người hầu.

Gã đột nhiên nhớ ra thanh âm cùng với triệu chứng này giống với ai rồi.

Bộ dáng giống với Tần Sở Ca trước khi rời đi.

Tâm tựa như bị thứ gì đó đè nhẹ, nhẹ nhẹ đâm vào, sau đó không ngừng đau đớn.

“ Tìm bác sĩ cho cô ta, sau này nếu không có việc gì quan trọng thì đừng loạn kêu ta, nhà của ta không nuôi những kẻ nhàn rỗi không có giáo dưỡng. ” Lời nói gần như cay nghiệt, Hoa Khiếu nói với lão thái thái ở phía sau.

Căn nhà này hiện tại vẫn là của Hoa Khiếu gã, người khác nếu muốn vung tay múa chân, thì còn hơi sớm đó.

Lão thái thái hiểu được sự uy hiếp ẩn chứa bên trong, không cam lòng cúi thấp đầu, vâng dạ một tiếng, sau đó cảm tức nhìn Hoa Khiếu, sau đó nhanh chóng chạy lại phòng ngủ của tiểu thư nhà bà, an ủi người phụ nữ kia.

Hoa Khiếu lạnh lùng nghe thanh âm của chúng nhân, chậm chậm quay trở lại phòng của mình.

Mẫu thân nói với gã, Tần Sở Ca đã không còn nữa, bảo gã đừng tiếp tục phí công tìm kiếm nữa, cũng đừng tưởng nhớ nam nhân kia. Nếu không tự biết điều chỉnh lại, thì ngay cả công ty cũng khỏi phải tới nữa.

Từ mưu tính ban đầu gặp gỡ, tới tình cảm không khống chế được sau cùng, vài tháng ngắn ngủi, nhân sinh của gã đã xoay chuyển thật nhiều. Gã thậm chí còn không thể nhớ nổi cuộc sống quá khứ của gã đã trôi qua như thế nào.

Hiện tại gã chỉ thấy hỗn loạn cùng trống trải, tâm bất tri bất giác đã thất lạc, ngây ngây ngô ngô mà kết hôn, rồi lại mơ mơ hồ hồ mà có thêm một đứa con không được chờ mong.

Sở Ca ...

Hoa Khiếu nằm trở lại trên giường, vuốt ve nửa chiếc gối còn lại, tựa như còn có một người khác cũng đang nằm ở đó, cười nói vui vẻ với gã, nhiệt tình ôm ấp cùng triền miên. Sẽ vào thời điểm gã về nhà nói câu: “Người đã về rồi? ”, sẽ vào thời điểm ăn cơm gấp thức ăn cho gã, sẽ cùng gã xem tivi, nằm trên đùi gã làm nũng.

Nhưng mà hiện tại tất cả đều không còn nữa rồi.

^^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*

37. Chương 35

Lật giở kết quả điều tra, Đế Luật Dương ném tập báo cáo thật dày lên trên bàn. Tần Phóng, Hứa Kham, nhìn không ra Tần Sở Ca cùng Phạm Úc dĩ nhiên lại là anh em đồng phụ dị mẫu.

Nhìn kết quả này, Đế Luật Dương mặc danh cười. Đây có được coi là điều thượng thiên bồi thường cho hắn hay không? Có nên coi đây là sự châm chọc cùng trừng phạt đối với Hoa Khiếu không biết quý trọng thứ đã có (1) hay không?

Lúc này hắn sẽ không thua trận một cách thiếu minh bạch nữa, không bao giờ nữa.

Lễ giáng sinh.

Ngày luôn nhanh chóng nhảy mắt đã trôi đi, cuộc sống của Tần Sở Ca cũng như vậy, trôi qua coi như không tệ, bảo bảo cũng “phát triển tốt”. Có Tô Dạ Kiều quan tâm che chở từng li từng tí, lợi nhuận của tiệm bánh cũng phát triển không ngừng khiến y cảm nhận được niềm vui sướng thành công ... Đường nhiên còn có đôi lúc Đế Luật Dương đột nhiên đến thăm, tuy không thể nói là vui vẻ, nhưng cũng có thể bình thản mà tiếp đãi.

Lễ giáng sinh hiếm khi không có tuyết rơi, độ ẩm dĩ nhiên cũng tăng thêm vài độ, từ sau lần suýt bị ngã khi tiếp khách trong tiệm bánh, Tần Sở Ca liền bị quản trong nhà, giờ đang không ngừng ồ ào đòi ra ngoài đi dạo.

Tô Dạ Kiều lo lắng nhìn cái bụng đã vô cùng đồ sộ của Tần Sở Ca, bụng sáu tháng đã không thể dùng quần áo che dấu được nữa, cho dù là mùa đông.

Trước mắt Tần Sở Ca chỉ còn một cách duy nhất, đó chính là —— đóng giả nữ giới!

Tuy Tần Sở Ca vô cùng không được tự nhiên, nhưng cũng không còn cách nào, có thể đi dạo trên đường, hít thở một chút không khí tươi mát là mong ước lớn nhất của y hiện giờ, vì để thực hiện mong muốn này, y đành hy sinh hình tượng của bản thân một chút thôi ...

Tô Dạ Kiều mua một bộ quần áo bà bầu dành cho mùa đông rất đẹp (ta hân b), một bộ tóc giả, còn có một cái mũ to, lại mua thêm vài món trang điểm có thể dùng tới, sau khi tô tô vẽ vẽ, sửa sửa sang sang, một thai phụ không tính là quá đẹp, cũng không phải quá khó xem liền xuất hiện.

Tần Sở Ca cau mày nhìn bản thân trong gương, ngốc nghếch xoay một vòng, “ May mà ta là nam nhân, không phải nữ nhân, nếu không bộ dáng như vậy thực đủ để dọa người. ”

Tô Dạ Kiều nhún vai bất đắc dĩ, “ Không có biện pháp, muốn che dấu vết sẹo trên mặt của người ... thì phải đánh nhiều phần như vậy, nhìn qua đương nhiên sẽ không đẹp. ” Sau đó anh chú ý tới phản ứng của Tần Sở Ca với lời nói của mình.

Tần Sở Ca đã không còn quá lưu tâm đến vết sẹo này, y chỉ nhăn mũi oán giận bụi phấn liền rơi xuống, khiến y muốn hắt xì một cái.

Tô Dạ Kiều thăm thở phào một hơi, giúp Tần Sở Ca đội tóc giả lên đầu, lại đội thêm một cái mũ, ngăn tóc giả bị rớt xuống.

Sau đó Tần Sở Ca khoác thêm áo lông vũ ra bên ngoài đầm bầu, nhẹ nhàng cài từng cái nút thắt trên mặt, đưa chân để Tô Dạ Kiều giúp xỏ giày xong, hai người tay trong tay ra cửa, thẳng tiến —— tới cửa hàng bán đồ sơ sinh!

Tần Sở Ca sớm đã vô cùng hứng thú với đồ sơ sinh, y cảm thấy áo nhỏ, quần nhỏ, giày nhỏ, tất nhỏ thực là đáng yêu cực kì, càng không phải nói tới bình sữa gì nữa, nhất định là đáng yêu chết người đó! Vậy nên y rất muốn vào lúc còn có thể di chuyển được tự mình ra ngoài lựa chọn đồ dùng tương lai cho bảo bảo.

Tô Dạ Kiều không có xe, thế nên hai chỉ có thể gọi taxi đi tới một con phố nổi tiếng chuyên bán đồ dùng sơ sinh trong thành phố. Bác tài vừa lái xe vừa hứng trí bừa bừa nói chuyện với Tô Dạ Kiều về “ vợ ” và đứa nhỏ nhà anh mấy tháng rồi, là nam hay nữ thế ... còn nói tới vô cùng vui vẻ nữa.

Tần Sở Ca đeo găng, tay nắm lấy tay của Tô Dạ Kiều, vẫn luôn cúi thấp đầu, cố nhịn cười. Tên Tô Dạ Kiều này, thực coi y là bà bầu rồi!

Lúc hai người đến nơi, bác tài còn đặc biệt sẵn sàng xuống xe mở cửa cho Tần Sở Ca, Tần Sở Ca sợ tiếng nói của y dọa bác tài, đành phải hơi mỉm cười bày tỏ sự cảm ơn, lại cảm thấy một tầng phấn rất từ trên mặt xuống...

“ Bắt đầu xem từ cửa hàng đầu tiên? ” Cửa hàng lấp lánh tràn đầy con phố khiến hai người hoa cả mắt, cuối cùng Tô Dạ Kiều quyết định chỉ vào tấm bảng hiệu “ Anh Anh Bối Bối ”.

Tần Sở Ca vui vẻ gật đầu.

Nhân viên cửa hàng vô cùng nhiệt tình tiếp đón, hỏi giới tính của đứa nhỏ, Tần Sở Ca không tiện lên tiếng, liền để Tô Dạ Kiều trả lời: “ Là bé trai, nhưng mà hiện tại vẫn còn nằm trong bụng vợ tôi! ” Sau đó hạnh phúc nhìn tới cái bụng bự của Tần Sở Ca, “ cho chúng tôi xem quần áo của trẻ mới sinh trước, và cả những vật dụng khác nữa ... ”

Sau đó hai người được nhân viên bán hàng giới thiệu cho từng bộ quần áo nhỏ nhỏ cực kì đáng yêu. Tần Sở Ca cầm lấy một bộ quần áo liền thân màu xanh nhạt, thừa dịp nhân viên bán hàng không có mặt, thấp giọng hỏi Tô Dạ Kiều, “ Bộ này nhìn có đẹp không? Còn được tặng kèm một đôi tất nhỏ nữa. ”

Tô Dạ Kiều sờ thử bộ quần áo, “ Ừ, chất liệu cũng không tệ, vậy mua bộ này? ”

Tần Sở Ca xem giá tiền, mặt liền nhăn lại, thấp giọng sợ hãi nói: “ Bộ quần áo này sao lại đắt như vậy? Còn đắt hơn cả quần áo của người lớn! ”

“ Đồ dùng của trẻ sơ sinh đều đắt, đừng ngại đắt, tiền của ta đủ mua tám bộ mười bộ, đừng tiết kiệm tiền cho ta. ” Tô Dạ Kiều đặt bộ quần áo xuống, gọi nhân viên cửa hàng tới, “ Lấy cho tôi một bộ quần áo này. ” Tần Sở Ca nén giận túm góc áo anh, “ Ta cũng có tiền, không cần người mua! ”

Tô Dạ Kiều thấp giọng dỗ Tần Sở Ca, “ Cái gì mà của ta của người ... Của ta cũng là của người, của người vẫn là của người, vậy nên cứ giao cho ta. ” Sau đó lại chọn mấy bộ quần áo mình nhìn trúng cùng thanh toán một thể.

Hai người lại vào cửa hàng thứ hai, chọn mua một chiếc xe đẩy sơ sinh, “ Chiếc này vào dịp giáng sinh giảm giá mười lăm phần trăm, còn tặng một bộ đồ chơi gắn trên xe, khuyến mãi thật nhiều đó! ” Nhân viên bán hàng ra sức chào mời, chỉ vào một chiếc xe đẩy sơ sinh xinh xắn.

Hai người thử đẩy qua đẩy lại, thì thăm thật lâu sau đó mới chọn một chiếc xe đẩy sơ sinh màu xanh lá, hình vẽ trên mặt tự nhiên tươi mát, hình chú thỏ nhỏ trong phim hoạt hình được in phía trên thật vô cùng đáng yêu.

Giường sơ sinh cũng rất nhanh được chọn một chiếc. Sở thích của Tô Dạ Kiều và Tần Sở Ca đều khiến người ta kinh ngạc, đều thích loại giường lông xù mềm mại có thể đựng được, sau khi so sánh giá cả cùng màu sắc, một chiếc giường sơ sinh màu nhũ vàng được lựa chọn, còn mua thêm rất nhiều lục lạc cùng gấu bông với nó.

Cửa hàng này khá to, hơn nữa vật phẩm cũng rất nhiều, vậy nên hai người không chuyển tới cửa hàng khác nữa, tiếp tục ở đây lựa chọn sản phẩm chăm sóc da cùng đồ bổ dưỡng cho trẻ sơ sinh (2).

“ Cảm ơn đã tới thăm! ” Một nhân viên trong cửa hàng bước tới tiếp đón khách hàng mới, bên cạnh hai người Tần Sở Ca liền thiếu đi một nhân viên bán hàng quá mức nhiệt tình, điều này khiến hai người không khỏi thăm thẳm mãi hơn chút.

“ Ta cảm thấy đồ của Đức không tệ, NUK ... hãng này đã nghe nói qua, hẳn là khá tốt đi, lấy cái này? ” Tô Dạ Kiều không chút quan tâm trên tay anh đang cầm bảy tám bộ quần áo, hứng thú mua sắm càng ngày càng tăng.

Tần Sở Ca nhắc chiếc bình nhỏ không có một chữ tiếng trung nào lên, “ Cái này dùng làm gì vậy? ” Mẹ ơi, chiếc bình nhỏ như vậy mà tới hơn sáu mươi tệ.

“ Ủ, để ta xem thử xem ... Bảo vệ cái miệng nhỏ của bảo bảo ... Ha ha, là phần rôm, để chống mẩn ngứa đó ... ” Tô Dạ Kiều hiểu một chút tiếng Đức, nhìn mấy chữ lớn ở trên thành bình nói.

“ Chồng ơi, anh xem bộ quần áo này có đẹp không? ” Một tiếng nói hấp dẫn sự chú ý của Tần Sở Ca, khiến y tạm quên chuyện phần rôm, quay đầu lại nhìn.

Không xa phía trước quầy quần áo sơ sinh có một đôi vợ chồng, người vợ cũng là một bà bầu, nhưng trang điểm thời trang, phần bụng cũng không quá rõ, đang cầm một bộ quần áo đắt tiền nhất mà bọn họ không dám mua, hỏi người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông đó lạnh lùng liếc nhìn một cái, “ Cô thích cửa hàng nào liền tới đó mua đồ, tốn thời gian bắt tôi đi cùng cô, cô không cảm thấy thực nhàm chán à? ”

Tần Sở Ca sững sờ nhìn hai người kia, ngay cả tiếng nói chuyện của Tô Dạ Kiều cũng không nghe thấy, “ Sở Ca? Sở Ca, người đang nhìn cái gì vậy? ”

Chu Nhu Đình tủi thân suýt rơi lệ, “ Em chẳng phải là muốn tự mình mua hai bộ quần áo cho con của chúng ta sao? Trời trở lạnh rồi em cũng không có cách nào thoải mái ra ngoài ... Anh sao có thể ... ”

Phản ứng cứng ngắc của Tần Sở Ca trôi qua, y máy móc cười nói với Tô Dạ Kiều: “ Mua ... Vậy mua cái này đi ... ”

“ Ta khi nào thì chấp nhận kia là con của ta? ” Hoa Khiếu không kiên nhẫn nói, “ Nhanh một chút, ta không có bao nhiêu kiên nhẫn mà lè mề ở trong này, thời gian của ta vô cùng quý giá. ”

Chu Nhu Đình không quan tâm tới vẻ mặt cứng ngắc của nhân viên bán hàng ở bên cạnh, ngay tại chỗ khóc rống lên, “ Hoa Khiếu! Anh sao có thể nói như vậy? Đây là con của anh! Em là vợ của anh! Anh sao có thể tàn nhẫn như thế! ” Nói xong liền quay đầu chạy đi, không để tâm tới sự thiếu linh hoạt của thân thể, chạy khỏi cửa hàng đồ dùng sơ sinh.

Hoa Khiếu nhú mày, “ Gối thứ này lại đi. ” Tay chỉ vào bộ quần áo sơ sinh kia, sau đó hướng đến quầy tính tiền.

Tần Sở Ca cảm thấy máu trong người đảo lộn, từ nóng chuyển sang lạnh, đầu óc tựa như cũng bị khổng chế, không thể hoạt động được nữa.

Tô Dạ Kiều vội vàng đỡ lấy Tần Sở Ca loạng choạng, “ Sở Ca, Sở Ca người sao vậy? Là chỗ nào không thoải mái? ”

Hoa Khiếu lơ mơ nghe thấy người bên cạnh gọi “ Sở Ca ”, theo bản năng quay lại nhìn nơi phát ra tiếng gọi —

Ánh mắt kinh hoàng của Tần Sở Ca vừa vụn vỡ đối diện với ánh mắt vô cùng khiếp sợ của Hoa Khiếu.

“ Sở Ca! ”

(1) Nguyên văn “ ” (bạo diễn thiên vật): thành ngữ ý chỉ hao phí một thứ quý giá

(2) Sản phẩm chăm sóc da cùng đồ bổ dưỡng: nguyên văn và , không biết đây là đồ dùng gì cho trẻ sơ sinh, cao nhân nào biết xin chỉ bảo * cúi đầu *

^^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*^*

38. Chương 36

Tần Sở Ca hít thở khó khăn bám lấy tay của Tô Dạ Kiều, dễ dàng nhận ra mặt của y đang dần trở nên tái nhợt, ngay cả tầng phấn dày trên mặt cũng không thể che giấu nổi. “ Đi ... Nhanh đi ... ” Tần Sở Ca lập tức cúi đầu, kéo Tô Dạ Kiều chạy ra ngoài, ngay cả xe cùng giường cho trẻ sơ sinh mới mua cũng không để ý tới.

Tô Dạ Kiều kì quái bị kéo đi, linh tính của anh cũng nảy sinh một dự cảm kì quái —— có lẽ kia chính là người Tần Sở Ca vẫn luôn không quên được, là cha của bảo bảo.

Hoa Khiếu vội vàng vớt bộ quần áo còn chưa trả tiền xuống, đuổi theo Tần Sở Ca đã chạy ra ngoài. Tần Sở Ca làm sao có thể chạy thoát khỏi Hoa Khiếu, huống chi còn kéo theo một Tô Dạ Kiều đang không muốn chạy trốn, “ Sở Ca, người đừng chạy! Như vậy không tốt cho thân thể! ”

Tần Sở Ca vội dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, tóc giả cùng mũ thiếu chút nữa liền rơi xuống đất, “ Ta không muốn nhìn thấy gã ... ”

Hoa Khiếu đã đuổi tới trước mặt y, “ Sở Ca! Đúng là người sao? ” Gã bắt lấy cánh tay của Tần Sở Ca, liên tục thở hổn hển, giọng nói lại mang theo sự vui sướng điên cuồng.

Nhưng người bị gã bắt lấy tay lại gần như rơi lệ, Tần Sở Ca cố gắng nuốt lấy dòng lệ sắp rơi xuống, nỗ lực giữ cho thân thể không nghe theo sự sai khiến của ý muốn sà vào ***g ngực của Hoa Khiếu, chuyển sang Tô Dạ Kiều ở bên cạnh. “ Xin lỗi ... Ta không biết tiên sinh ... ” Y cố gắng nâng giọng mình lên cao, tỏ ý muốn Tô Dạ Kiều ôm lấy y, che giấu thân thể y.

Nhưng Hoa Khiếu không cho y cơ hội này. Tay gã nâng mặt Tần Sở Ca lên, dùng sức lau đi lớp phấn dư thừa trên mặt y, để lộ ra khuôn mặt vốn mang theo vết sẹo của Tần Sở Ca. “ Thực đúng là người ... ” Sự vui sướng của Hoa Khiếu không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể ôm chặt lấy Tần Sở Ca, “ Thực đúng là người ... ”

Tần Sở Ca cuối cùng không chống lại nổi sự truy cầu của bản năng, ôm chặt lại Hoa Khiếu, thậm chí nước mắt hạnh phúc cũng không ngừng rơi xuống.

Tô Dạ Kiều mím chặt môi, cánh tay xách túi đựng quần áo cũng siết lại thật chặt, quai xách của chiếc túi nhựa kia in lại trong lòng bàn tay anh một vết hằn thật sâu —— một phút trước, cánh tay kia còn nắm lấy một cánh tay lạnh lẽo khác.

Một loại cảm xúc ấm áp chưa từng có lan rộng khắp bên trong thân thể Tần Sở Ca, tuy lý trí tự nói với thân thể lúc này y nên đứng bên cạnh Tô Dạ Kiều, chào hỏi lịch sự với Hoa Khiếu, rồi từ nay về sau giống như người lạ. Nhưng bảo bảo trong bụng lại không cho phép y chạy trốn, tựa như sự thu hút lẫn nhau của hai nam châm trái cực, bọn họ siết sao ôm lấy nhau cùng một chỗ.

“ Vị tiên sinh này ... Chúng ta đổi địa điểm khác được không? Hiện giờ chúng ta đang ở giữa đường cái. ” Tô Dạ Kiều thấp giọng nói. Hành động của bọn họ đã thu hút rất nhiều người, nhất là nhân viên trong cửa hàng vừa nãy, thậm chí còn chạy ra cửa xem bọn họ “ diễn ”.

Quán cà phê.

Những lời kia hai ngày nay thuật lại vài lần rồi, Tô Dạ Kiều đã có thể nói rất rõ ràng, rất ngắn gọn hiện trạng của Tần Sở Ca. Dứt lời, Hoa Khiếu kinh hỉ nhìn sang Tần Sở Ca ở bên cạnh, “ Sở Ca ... Đây là sự thật? Người ... Người có ... Con của chúng ta? ”

Hai tay Tần Sở Ca nâng cốc cà phê nóng rẫy, cắn cắn môi, “ Đúng ... Nhưng nó là con của ta. ”

Y phải dùng toàn bộ sức lực để khống chế bản thân không nhào lên người Hoa Khiếu ôm hôn, cũng sẽ không mất mặt mà khóc không ngừng, vậy nên y chỉ thể cúi đầu nhìn bụng của mình, ánh mắt phức tạp.

Hoa Khiếu sững sốt: “ Chẳng lẽ nó không phải là con của ta sao? A ... Đúng rồi ... Ta muốn giải thích rõ với người việc ta kết hôn ... Tất cả đều do mẹ ta sắp xếp ... Từ trước tới giờ ta chưa từng có ý định kết hôn, nữ nhân kia mang thai cũng là do mẹ ta ... Sau khi ta hôn mê lấy tinh tử của ta thụ tinh nhân tạo cho nữ nhân kia để đảm bảo ta kết hôn cùng cô ta ... Nhưng hiện giờ người vẫn còn sống, còn có con của ta, ta không tin ta sẽ bị bọn họ uy hiếp thêm lần nữa! ”

Tần Sở Ca đột nhiên ngẩng đầu, “ Vậy còn đứa trẻ kia thì sao? Đứa trẻ kia sẽ không có cha ư? Vì sao nó không thể có được một gia đình? Người giờ đây cái gì cũng đều đã có rồi. Thực sự ... Thực sự không cần phải có ta nữa ... ” Tối cuối cùng y không nhịn được mà ghen ngào.

“ Nhưng con của chúng ta cũng cần phải có cha mà! ” Hoa Khiếu không hiểu, vừa nãy bọn họ chẳng phải là còn ôm chặt lấy nhau sao? Lẽ nào Tần Sở Ca còn chưa tha lỗi cho gã?

“ Cha của nó sẽ là Dạ Kiều. ” Tiếng nói của Tần Sở Ca hơi vội vàng, mỗi từ nặng tựa nghìn cân. Trời biết y đã khắc chế bản năng của thân thể như thế nào.

Tô Dạ Kiều vẫn luôn yên lặng uống cà phê run rẩy đặt tách cà phê xuống, lại cố che giấu cảm xúc của mình cho thêm một thìa đường lớn vào tách, khuấy mạnh.

“ Cái gì?! ” Tiếng nói của Hoa Khiếu lớn hơn, ánh mắt bất thiện nhìn sang Tô Dạ Kiều đang ngồi ở phía đối diện, “ Là anh ta? ... Tại ... Tại sao? Nếu chúng ta đã gặp lại nhau rồi, còn có gì mà không thể giải quyết đây? ”

“ Vợ của người đã có thai rồi, ta không thể chia rẽ một gia đình. Ta sẽ không để những thống khổ ta phải chịu đựng tiếp tục tái diễn trên một sinh mệnh mới! Mặc dù ta yêu người, điều này ta không hề phủ nhận, ta luôn muốn nói, nhưng từ trước đến giờ ta chưa từng nói. Người chưa từng hứa hẹn với ta bất kì điều gì, vậy nên người cũng không cần có bất kì cảm giác tội lỗi nào. ” Tần Sở Ca chỉ cảm thấy mắt ngày càng đau đốn chua xót, những lời luôn giấu trong lòng lại càng nói càng trôi chảy.

“ Ta vốn không yêu cô ta! Ta ... ta ... Tuy ta không dám chắc chắn ta thực sự yêu thương người, nhưng ta nghĩ ta vẫn còn ... ” Những vấn đề vẫn luôn quấy nhiễu Hoa Khiếu, giờ đến bên miệng, lại không có cách nào lưu loát nói ra. Gã luống cuống vò đầu mình, “ Ta nghĩ là ta rất thích người, nhưng từ trước tới nay ta ... Ta không có cách nào ... ”

“ Ta vốn dĩ ... cũng không muốn gặp lại người. ” Tần Sở Ca cố gắng nói ra câu này, đổi lại sự im lặng trong thoáng chốc của Hoa Khiếu, “ Người cũng có cuộc sống của người ... Ta cũng có cuộc sống của ta, ta hiện tại sống rất tốt, Tô Dạ Kiều rất chăm sóc ta, ta cũng ... ta và người cách nhau quá xa, mẹ của người nói đúng, loại người như ta ... Loại người như ta chính là loại người bẩn thỉu ... Đã giả bộ lâu như vậy rồi, ta cũng không muốn bản thân tiếp tục giả vờ vui vẻ. Lúc ở bên người và Đế Luật Dương, cuộc sống của ta thực vô cùng mệt mỏi. Tuy rằng ... Tuy rằng ... ” Y cũng không thể phủ nhận, nếu không có tình yêu, đứa con này sao lại có được.

Hoa Khiếu nhất mực im lặng, hai tay nắm chặt thành quyền, kiềm chế bản thân mình.

Ba người nhất thời đều không nói gì.

“ Nếu ta và nữ nhân kia ly hôn? Người sẽ quay về chứ? Đứa trẻ kia còn chưa tới vài tháng, giờ phá đi vẫn còn có thể... ” Hoa Khiếu thấp giọng nói.

Ba.

Tần Sở Ca cho Hoa Khiếu một cái tát thật mạnh, đánh rớt chiếc kính của Hoa Khiếu xuống, sau đó trên mặt gã dần xuất hiện một dấu tay hồng sẫm.

“ Nếu như vậy, ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ngươi! ” Tần Sở Ca vừa phải khắc chế sự tức giận của bản thân, vừa thầm mong cơn xúc động quá độ sẽ không gây ảnh hưởng tới bảo bảo ở trong bụng. Kéo Tô Dạ Kiều dậy, lấy một trăm tệ từ trong túi ra vứt lên trên mặt bàn, “ Phiền ngài trả tiền, tạm biệt. ” Nói xong không quay đầu lại kéo tay Tô Dạ Kiều rời khỏi quán cà phê.

Hoa Khiếu ngơ ngác ngồi đó, dường như gã không hề cảm nhận được cái tát đau đớn bỏng rát trên mặt. Gã chỉ ngồi ở đó, tựa như hiểu rõ hết thấy, lại tựa như ngơ ngác ngồi đó mà thôi.

———— Còn tiếp ————

39. Chương 37

Hoa Cơ Vân thực vừa lòng bởi con trai bà đã quay trở lại là một người tài giỏi mà dịu dàng giống như trước đây rồi, việc xử trí các hạng mục công việc ở công ty cũng vô cùng thỏa đáng; Nhưng mà điều khiến bà bất mãn lại đến từ việc con dâu bà khóc kể: Hoa Khiếu quá lạnh lùng với cô, tối gần như cay nghiệt!

Hoa Cơ Vân chỉ có thể dịu dàng khuyên nhủ Chu Nhu Đình, nói áp lực công việc của Hoa Khiếu quá lớn, cô nên thông cảm cho gã, đồng thời cũng đáp ứng sẽ dạy bảo con trai nên quan tâm chăm sóc người vợ đang mang thai nhiều hơn.

Sắc mặt Chu Nhu Đình vô cùng tiêu tụy, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn gật gật đầu, biểu lộ sự đồng ý với cách sắp xếp như vậy của mẹ chồng, sau đó hai người hàn huyên rất lâu về tình hình của đứa nhỏ, không khí hòa thuận vui vẻ.

Lúc Hoa Khiếu về nhà liền thấy cảnh mẹ đang kéo tay vợ mình, tươi cười nói điều gì đó. Chu Nhu Đình thấy Hoa Khiếu về, liền mỉm cười nói: “ Anh về rồi? Có mệt hay không? Em bảo Triệu ma đi pha cho anh tách cà phê làm ấm thân thể nhé? ”

Hoa Khiếu vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của mẹ thì liền gật đầu, “ Làm phiền rồi. ” Sau đó đi về phía mẹ gã, ngồi ở bên cạnh bà, “ Mẹ, sao mẹ lại tới đây? ”

Nhìn Chu Nhu Đình vì đi gọi người giúp việc pha cà phê cho Hoa Khiếu mà cách bọn họ rất xa, Hoa Cơ Vân thấp giọng nói: “ Còn không phải là bởi vì hai người các con, chẳng phải con đã đồng ý với mẹ là sẽ sống thật tốt sao? Như thế nào cứ ba ngày hai lượt liên chiến tranh lạnh! Tức giận không tốt cho phụ nữ có thai, ta còn muốn ôm một đứa cháu trai mập mập đó! Con sau này cứ thuận theo nó nhiều một chút là được rồi, xem con cứ giương bản mặt bất thiện như vậy ra, ai mà chịu đựng được? ”

Lòng Hoa Khiếu đang nhớ tới đứa trẻ trong bụng Tần Sở Ca, sắc mặt liền dịu xuống, “ Con biết rồi mẹ, con sau này ... sẽ chú ý. ”

Hoa Cơ Vân vô cùng vui vẻ đối với sự thay đổi gần đây của con trai, tinh thần gã gần đây so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, đã suy nghĩ thông suốt rồi, không còn vì cái việc vặt vãnh kia mà phiền lòng nữa.

Bà làm sao mà biết được, nguyên nhân sự phẫn chấn của Hoa Khiếu là bởi gã biết Tần Sở Ca còn chưa chết, không những thế y còn hoài cho gã một đứa con trai.

Hoa Khiếu dĩ nhiên sẽ không nói. Ngày đó gã đã suy nghĩ cẩn thận một việc, nếu gã không có sức mạnh thoát khỏi sự kiểm soát của mẹ, gã sẽ vĩnh viễn không có cơ hội yêu người gã muốn yêu, không có khả năng tiếp tục duy trì đoạn tình duyên đó.

Vì thế bắt đầu từ bây giờ, mới là gã phải thực sự chuẩn bị “ chịu thiệt ” cầu toàn.

Hai người Tô Dạ Kiều và Tần Sở Ca yên lặng quay lại cửa hàng vật phẩm sơ sinh, sau khi lấy lại xe đẩy cùng giường sơ sinh liền bắt xe về nhà.

Bởi vì lớp phấn trên mặt đã không còn nữa, vết sẹo trên mặt Tần Sở Ca càng hiện ra rõ ràng, bác tài không khỏi thông qua kính chiếu hậu, chú ý tới Tần Sở Ca nhiều hơn một chút. Tần Sở Ca kéo mũ thấp xuống, dựa vào trong ngực Tô Dạ Kiều.

Giường sơ sinh được nhét ở phía sau xe taxi, đầy ắp, ngay cả nắp xe cũng không đóng kín được; xe đẩy sơ sinh được gấp lại xếp ở bên cạnh bọn họ, đương nhiên còn có một ít quần áo chất đống đặt ở ghế trên. Hai người đều yên lặng, chẳng còn chút không khí vui vẻ nào lúc đi.

Tần Sở Ca hơi hơi run rẩy, Tô Dạ Kiều có thể cảm nhận được. Nhưng anh không biết nên an ủi như thế nào, hoặc nên nói anh không biết phải nói gì với Tần Sở Ca.

“ Ta cho rằng ta có thể quên được gã. ” Tần Sở Ca nhẹ giọng nói, dùng âm lượng Tô Dạ Kiều có thể nghe thấy được. “ Nhưng ta kháng cự không được bản năng của cơ thể ... Ta muốn dựa vào gã ... rất ấm áp ... rất thoải mái ... ”

“ Ta biết ... Ta biết ... ” Tô Dạ Kiều nhẹ vỗ lên lưng Tần Sở Ca, “ Chúng ta về nhà hẵng nói được không? ”

“ Không ... Dạ Kiều ... Ta rất đê tiện ... Ta vậy mà lại muốn ... Ta ai cũng muốn ... bất kể là người hay Hoa Khiếu ... Ta đều không muốn mất đi ... Ta thực sự quá đê tiện rồi ... Ta đã sớm nói ta không phải là người tốt ... ”

“ Đừng nói nữa Sở Ca ... Chúng ta về nhà rồi nói được không? ” Tô Dạ Kiều có thể thấy rõ gã tài xế chết tiệt phía trước đang hiểu kì nhìn vào kính chiếu hậu.

Tần Sở Ca dừng lại một chút, không nói nữa.

Khi về tới nhà, tài xế còn giúp đỡ chuyển giường sơ sinh lên trên lầu, Tần Sở Ca trước tiên lên tầng mở cửa, sau đó quay về phòng ngủ khóa cửa phòng lại; Tô Dạ Kiều ở phía sau cùng tài xế chuyển đồ lên lầu. Tài xế thần bí dò hỏi Tô Dạ Kiều, “ Vợ anh bao nhiêu tuổi rồi? Có phải cũng luôn cãi vã thất thường như vậy với anh, không biết khi nào khóc, khi nào lại cười? ”

“ Có lẽ vậy ... ” Tô Dạ Kiều gượng cười, móc tiền xe ra, “ Cám ơn anh sự phụ. ”

Tài xế nhún nhún vai, nhìn ra Tô Dạ Kiều không muốn nhiều lời với gã: “ Chúc cậu may mắn ... ”

Tô Dạ Kiều mỉm cười lấy lệ, đóng cửa lại: “ Sở Ca? Sở Ca ... Chúng ta có lẽ nên nói chuyện? ” Tô Dạ Kiều cầm lấy tay nắm cửa phòng ngủ, cửa bị khóa lại từ bên trong.

Tần Sở Ca từ bên trong mở cửa ra, tóc giả, mũ cùng với bộ quần áo bà bầu đã được cởi xuống. “ Có lẽ vậy ... ”

“ Nói cái gì? Kì thật ta cảm thấy không có gì để nói cả. ” Tần Sở Ca dựa vào đầu giường, thấp giọng nói. “ Ta cho rằng ta đã có thể không tiếp tục mơ tới việc quá khứ nữa ... Nhưng sự thực thì ... Ta luôn nhớ tới những việc đã qua, khi còn rất nhỏ ... Ta chỉ có cha, cuộc sống của chúng ta rất nghèo ... Vô cùng nghèo ... Có người muốn đòi nợ ... Bọn họ đánh cha ta rất tàn nhẫn ... Ta nhớ khi ta còn rất nhỏ, rất nhỏ, ta cũng không biết lúc đó ta mấy tuổi, cha không cho ta ra khỏi phòng, ta có thể nghe thấy thanh âm đó ... Ta nhớ rõ ... ” Tần Sở Ca rung mình một cái, “ Chỉ vì muốn sống tiếp ... Muốn sống tiếp mà thôi ... Bởi vì muốn sống tiếp, ta cái gì cũng từng làm, trộm cắp, cướp giật, vào tù ... Ta cho rằng, cuộc sống của ta sẽ cứ như vậy mà trôi đi, đâu biết rằng kết cục một ngày nào sẽ như thế ... ”

“ Sở Ca ... Đừng nói những lời này ... Ta không muốn người tự vạch vết sẹo của mình ra ... ” Tô Dạ Kiều đau đớn nhìn Tần Sở Ca rơi vào tình trạng hoảng hốt không thể tự mình thoát ra, chỉ có thể tận lực ôm lấy y.

“ Tất cả chỉ là để tiếp tục sống, cha, hay là ta ... Gã như thế nào có thể ... Như thế nào có thể nói không cần liên không cần nữa ... Gã thế có khác gì kẻ giết người đâu ... Nhưng ta lại không thể kháng cự lại gã ... Ta yêu gã, ta muốn nhào vào lòng gã, ôm chặt lấy gã, rất ấm áp, rất hạnh phúc ... ” Tần Sở Ca như đã mê sảng, nói liên tục không ngừng, “ Đứa nhỏ ... Đều là vì đứa nhỏ ... Ta không thể không có gã ... Nếu Hoa Khiếu đã có con của mình, thì vì sao gã còn muốn đoạt đứa nhỏ với ta ... Ta thua kém gã thật nhiều, ta biết ta không xứng với gã ... Vậy nên ta đã đi thật xa, đi thật xa ... ”

“ Ta rất tham lam, ta rất đê tiện ... Hai người các người ... Vậy mà ai ta cũng không muốn từ bỏ ... Hạnh phúc cùng ấm áp như ta hằng mong ước ... Khi đã có được rồi, ta sao có thể để vuột mất ... Người nói xem, ta phải chẳng đã quá xấu xa ... Quá xấu xa ... Vì thế ta xứng đáng ... Xứng đáng ... ” Giọng Tần Sở Ca dần trở nên khàn khàn, tới cuối cùng thì lại như đang gào lên.

“ Sỡ Ca ... Sỡ Ca người bình tĩnh lại được không? Như thế không tốt cho đứa nhỏ! Sỡ Ca! ” Tô Dạ Kiều muốn ôm lấy Tần Sỡ Ca có chút điên cuồng, lại sợ làm bị thương bảo bảo ở trong bụng y, vì vậy không cần thận bị cánh tay của Tần Sỡ Ca quơ trúng ngã nhào xuống sàn, trán đập phải tủ đầu giường phát ra tiếng vang không nhỏ.

Tần Sỡ Ca bỗng dừng lại, dùng sức thở, một lát sau mới phản ứng lại —— Tô Dạ Kiều ôm trán nằm trên sàn, rên khẽ một tiếng. “ Dạ Kiều ... Dạ Kiều? ... Không ... Ta làm cái gì? ... ”

Tô Dạ Kiều giãy dụa đứng dậy, ngồi trở lại giường, mở tay ra, mơ hồ nhìn thấy tay đầy máu, bên tai là tiếng khóc nức nở hoảng hốt của Tần Sỡ Ca: “ Không ... Dạ Kiều ... Người có sao không? ”

“ Không có việc gì ... Chỉ là sứt ... Da ... Không có việc gì ... ” Tô Dạ Kiều dùng tay áo ấn lên miệng vết thương, tay kia nắm lấy cánh tay lạnh băng của Tần Sỡ Ca tựa như an ủi, “ Không có việc gì ... ”

Tần Sỡ Ca ngốc nghếch đỡ Tô Dạ Kiều dậy, dựa vào đầu giường, “ Ta đi lấy thuốc cầm máu ... ”

Tô Dạ Kiều kéo Tần Sỡ Ca lại, ôm chặt y vào lòng, “ Tỉnh táo chưa? ”

Khuôn mặt Tần Sỡ Ca trắng bệch, cảm giác lên vai Tô Dạ Kiều, chậm chậm gật đầu, “ Vậy liền nghe ta nói ... ”

“ Được ... ”

“ Ta yêu người Sỡ Ca, vậy nên sau này bất kể người chọn ai, ta cũng sẽ không oán hận ... Đơn giản là ta yêu người. Thế nên người đừng lo lắng, đứa nhỏ sẽ như thế nào, cha nó lại sẽ như thế nào ... Ta vĩnh viễn cũng luôn ở cạnh người, cho đến khi người không cần ta ... Được không? ” Tô Dạ Kiều cố gắng chịu cơn đau từ vết thương trên trán, dịu dàng nói. “ Người tốt nhất, bất luận trước đây người như thế nào, trong mắt ta người vĩnh viễn đều tốt nhất, câu nói này bất kể là lúc nào, cũng sẽ không mất đi hiệu lực. Nếu như ta không phải là hạnh phúc của người, vậy người liền rời khỏi ta, đi tìm hạnh phúc của người. ”

Nước mắt của Tần Sỡ Ca làm ướt cả cổ áo Tô Dạ Kiều, chất lỏng lạnh lẽo mà nóng bỏng xuôi theo cổ áo chảy vào trên cổ anh. Tô Dạ Kiều cảm nhận được nên anh dịu dàng vỗ về lưng của Tần Sỡ Ca, “ Ta muốn nhìn thấy Sỡ Ca vui vẻ, người thiện lương chân thật nhất ... ”

“ Ủ ... ” Tần Sỡ Ca gật đầu, cảm đập lên vai của Tô Dạ Kiều, tê dại.

40. Chương 38

Thật may vết thương của Tô Dạ Kiều trúng nơi mạch máu phần đầu tập trung sâu nhất, chỗ da mỏng nhất, vết thương rất nhỏ, nhưng máu chảy nhiều lại có chút dọa người, Tần Sỡ Ca cầm một cuộn băng vải lớn muốn quấn lên đầu Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều đỡ khóc đỡ cười ngăn Tần Sỡ Ca bằng bó lưng tung, tự mình lấy vài miếng bông, tấm cotton, sau đó nhện đau sát trùng miệng vết thương, gấp một miếng băng gạc, dùng băng dính dán vào bên ngoài vết thương.

Rốt cuộc mọi việc yên tĩnh lại, Tần Sỡ Ca cũng được thở phào, liền cảm thấy chân đau nhức, thất lưng cũng vậy. “ Mệt rồi đúng không ... Nhanh lên đây nằm, một chốc nữa ta sẽ dọn dẹp đồ mới mua. ” Tô Dạ Kiều đỡ Tần Sỡ Ca nằm lên giường, hôn lên trán y, “ Tâm tình tốt hơn nhiều không? ”

Tần Sỡ Ca phì cười một tiếng, lệ còn sót lại trong mắt vì thế mà đua nhau trào ra. Tần Sỡ Ca lau lau mắt, như trước đây, vô tâm cười. “ Người thấy ta như vậy đã ổn chưa? ” Nói xong còn chớp chớp mắt oán trách.

Tô Dạ Kiều cũng yên tâm nở nụ cười, đắp chăn cho Tần Sỡ Ca, “ Rồi rồi, người nghỉ ngơi một chút đi, bằng không bảo bảo lại nháo người! ” Nhện không được mà hôn nhẹ lên cái miệng đang chu ra của Tần Sỡ Ca.

Anh vui vẻ nhẹ nhàng bước ra ngoài phòng ngủ, Tô Dạ Kiều cuối cùng cũng có thể khẳng định, Tần Sỡ Ca thực sự, thực sự tiếp nhận anh rồi!

Chu Nhu Đình thật sắp trở thành một oán phụ rồi, mang thai làm hỏng dáng người của cô, vết nám trên mặt thì nhiều thêm, lại không dám dùng nhiều hóa mỹ phẩm, sợ ảnh hưởng tới bảo bảo trong bụng —— có lẽ đây là vũ khí duy nhất của cô —— Chu Nhu Đình bị quan ngại.

Nhìn sự xấu xí của bản thân trong gương, Chu Nhu Đình đau lòng lại không biết nói với ai. Bạn thân trước đây bởi vì ghen tị khi cô được gả vào Hoa gia, qua lại với nhau càng ngày càng ít, nỗi buồn không có nơi giãi bày, cô đành chỉ thể tự than thở một mình.

Chồng thì thờ ơ, dù cho cô có hoài cho anh một đứa con, hơn nữa siêu âm B (1) cũng xác định đây là con trai, thì tình hình cũng chẳng hề có một chút thay đổi; Với mẹ chồng, cô luôn có một chút cảm giác sợ hãi, cho dù Hoa Cơ Vân vô cùng chăm chút nhan sắc lại xinh đẹp, nhưng người luôn ngự ở trên cao như bà vẫn có một loại khí tràng riêng biệt, chỉ bằng một ánh mắt cũng khiến người bình thường cảm thấy sợ hãi, mẹ chồng như vậy lẽ nào lại là người để cô giãi bày tâm sự.

Lúc này cô mới cảm nhận được thì ra sự bảo vệ và trân trọng của người nhà với cô nhiều như thế nào, nhưng giờ đây cô có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi ...

Còn có một việc khiến cô lo lắng bất an, đó chính là đến tận bây giờ Hoa Khiếu vẫn chưa từng thân thiết với cô, ngay cả hôn môi cũng chỉ là một nụ hôn theo thông lệ trong hôn lễ. Cô mang thai là do mẹ chồng sắp xếp, cô không hề có lý do cùng biện pháp phản đối, mang thai rồi thì sao có thể sử dụng thân mình để trốn buộc con tim của chồng đây.

Chu Nhu Đình thường phát hiện ông xã sẽ thất thần trong lúc ăn, nhìn vào một món ăn nào đó rồi bất chợt mỉm cười, hoặc mang vẻ mặt hoài niệm, dịu dàng thưởng thức hồng tửu, giống như là ... Giống như là đang từ một đồ vật mà nhớ về một người khác.

Cô không dám hỏi, chỉ có thể trộm nhìn quần áo của Hoa Khiếu, nhìn xem trên đó có tóc của con gái hay không, nhưng lại chẳng thu hoạch được gì. Hoa Khiếu thậm chí còn không thường xuyên dùng di động, cũng không thường tiếp điện thoại, cô vừa có điểm yên tâm lại vừa có điểm bất an.

Đây có lẽ chính là thứ gọi là trực giác của phụ nữ, là giác quan thứ sáu.

Cô không dám thừa nhận điều này, chồng của cô, tâm đã có nơi thuộc về rồi ...

Để Luật Dương mang theo toàn bộ tài liệu về Tần Sở Ca tới gặp đương gia hiện tại của Hứa gia – Hứa Kham, người hắc đã rất lâu không qua lại. Từ sau khi Hứa Phàm Ưc mất, hắc cũng chưa từng bước vào Hứa gia một bước, nhưng hôm nay vì Tần Sở Ca, một lần nữa hắc lại tới căn nhà này.

Hứa gia không nhỏ, nhưng so với Để gia mà nói thì nó vắng vẻ hơn nhiều, người hầu rất ít, ngay cả chủ nhân cũng chẳng có mấy ai — không biết Hứa gia đã đắc tội với thần thánh phương nào, ai ai thân thể cũng yếu ớt, không phải là bị bệnh này thì là bị bệnh khác, người trẻ tuổi cũng không ngoại lệ, hoặc nhiều hoặc ít đều có bệnh. Dẫn tới số người trưởng thành rất ít ỏi, chỉ được có một người, tuy cũng mang họ Hứa nhưng lại là người đằng ngoại.

Thân thể của Hứa Kham cũng không tốt, người hầu thấp giọng dặn Để Luật Dương, khi nói chuyện phải nói lớn một chút, tai của lão gia không còn quá tốt, mà lúc nói cũng không được nói quá dài.

Để Luật Dương đã sớm biết thân thể của Hứa Kham không tốt, nhưng lại không ngờ ông lại suy yếu đến như vậy.

Ánh mặt trời buổi chiều trải rộng, một chiếc xích đu được đặt trước cánh cửa sổ sát đất thật lớn của thư phòng, Hứa Kham đang nhắm mắt, nửa nằm trên chiếc xích đu khe khẽ lay động.

“ Hứa tiên sinh ... Hứa tiên sinh? ” Để Luật Dương ho nhẹ một tiếng, tiếng gọi lại rất lớn. Hứa Kham tựa như bị gọi tỉnh, mơ hồ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Để Luật Dương, mày liền nhíu lại, “ Cậu tới đây làm gì? ” Tiếng nói mang theo vẻ suy yếu. Ông sao có thể không nhớ rõ cái chết của con trai ông là do ai gây ra? Đối với ông mà nói, Để Luật Dương chẳng khác gì kẻ địch.

“ Cháu muốn tới báo cho ngài một tin tức tốt ... ” Để Luật Dương ghé sát vào bên tai Hứa Kham nói, sau đó cầm một bức ảnh của Tần Sở Ca, đưa ra trước mặt Hứa Kham. “ Y ... Họ Tần. ”

Đôi mắt của Hứa Kham lập tức trợn lớn, cánh tay gầy gò bắt lấy bức ảnh trước mặt, run rẩy càng lúc càng tăng, “ họ Tần ... Tần ... Tần ... ” Ông tựa như hô hấp không nổi, không ngừng lặp lại cái họ kia. Sau đó một cánh tay khác bắt lấy cổ tay của Để Luật Dương, “ Nó tên là gì ... Con trai ... Của ta ... Của ta ... ”

Không nghĩ tới Hứa Kham lại dễ dàng thừa nhận thân phận của Tần Sở Ca như vậy, Để Luật Dương ngay người trong chốc lát mới trả lời: “ Tần Sở Ca. ”

“ Sở Ca ... Tứ diện sở ca ... ” Hứa Kham nhắc lại, từ mắt nhỏ xuống từng giọt, từng giọt lệ lớn, “ Tần Phóng ... Anh xin lỗi em ... Anh xin lỗi em ... Anh xin lỗi em và con ... Con của ta ... Con ... ”

Để Luật Dương nhú mày, lặng lẽ nhìn Hứa Kham xúc động lẩm nhẩm những điều không ai hiểu được, “ Hứa tiên sinh ... Muốn nhận lại đứa con này không? ”

Hứa Kham thoáng bình tĩnh lại, lau đi nước mắt trên mặt, run giọng nói: “ Cậu sao lại tới đây? Tôi không tin cậu tốt bụng như vậy ... Giúp tôi nhận lại con trai. ”

“ Không giấu gì ngài, cháu thích y. ” Lời nói của Để Luật Dương vừa thoát ra khỏi miệng lập tức liền bị Hứa Kham mạnh mẽ chỉ trích, “ Cậu làm hại một đứa con của tôi còn chưa đủ, lại muốn làm hại một đứa con khác của tôi sao! Hứa gia chúng tôi đã đắc tội gì với cậu? Hả? ” Hứa Kham tức giận tới suýt chút nữa liền từ xích đu đứng bật dậy, chỉ vào mũi Để Luật Dương tức giận rống lên.

“ Cháu sớm đã có quan hệ với y, hơn nữa, người đàn ông có quan hệ với y không chỉ có mình cháu, còn có ông anh trai Hoa Khiếu luôn tranh giành với cháu, hiện tại Tần Sở Ca còn sống với một vị bác sĩ, đương nhiên, vị bác sĩ kia cũng là đàn ông. ” Để Luật Dương lạnh lùng mang toàn bộ cuộc sống thực tại của Tần Sở Ca nói cho Hứa Kham, “ Không chừng ... Đây là di truyền ... Hứa tiên sinh không cần phải tức giận tới như vậy. Tần Sở Ca xuất hiện như thế nào, chắc chắn ngài cũng biết một chút. Tần Sở Ca hiện đang mang con của Hoa Khiếu, cũng có thể lưu cho Hứa gia các ngài chút hương hỏa, ngài sao có thể tức giận được? ”

Hứa Kham dần bình tĩnh lại, nhớ tới thể chất đặc biệt của Tần Sở Ca, cảm giác tức giận trong lòng cũng dần dịu đi một chút, “ Cậu vì sao lại nói cho tôi những việc này? Năm đó tôi bỏ rơi cha con nó, tôi là kẻ có tội ... Tôi không giúp được cậu điều gì ... Cứ cho là tôi biết sự tồn tại của nó, tôi cũng chỉ có thể ... dõi theo. ” Đây chính là trừng phạt cho sự bội bạc của ông năm đó.

Để Luật Dương nhẹ giọng cười, “ Ngài đương nhiên có thể giúp tôi, chỉ cần ngài là cha của Tần Sở Ca, liền không có vấn đề gì ... Bằng hiểu biết của tôi với Tần Sở Ca, y tuyệt đối sẽ rất vui mừng vì mình có thêm một người cha. Đừng lo lắng y sẽ chiếm lấy bất kì tài sản nào của Hứa gia, bởi vì y sẽ không có suy nghĩ đó, thế nên ngài cũng không cần đề phòng việc này. ”

Hứa Kham im lặng xấu hổ, bị một tiểu bối nhìn thấu phiền não trong lòng khiến ông cảm thấy rất không thoải mái, “ Tôi nghĩ không ra tôi có thể làm gì ... ”

Để Luật Dương ghé vào bên tai Hứa Kham, thấp giọng nói gì đó, sau khi Hứa Kham nghe hết thì do dự ngẩng đầu, “ Tôi ... Đứa bé kia nếu như không đồng ý, tôi có làm vậy cũng vô ích, huống chi tôi căn bản không biết chuyện đó ... ”

“ Ngài không cần biết, ngài chỉ cần nói là được rồi. ” Để Luật Dương đặt tư liệu cùng ảnh chụp trộm Tần Sở Ca lên bàn, “ Cái này lưu lại cho ngài đi, nếu ngài nghĩ thông rồi, thì gọi cho tôi nhé, bên trong còn có danh thiếp của tôi. ” Sau đó thoải mái rời đi.

Hắn chắc chắn bằng sự hiểu biết của gã với Hứa Kham, chỉ chút lưỡng lự này của người đàn ông, ông ta nhất định sẽ không từ bỏ cơ hội nhận đứa con trai còn sót lại duy nhất của mình ...

Mà bọn họ cũng sẽ tùy theo mục đích, sắp xếp ổn thỏa.

(1) Siêu âm B: Theo như những gì tìm được thì siêu âm B (B-scan) chính là một nhánh của kĩ thuật siêu âm Phased array (siêu âm màu 3 chiều) của Việt Nam. B-scan là hình ảnh mặt cắt đứng của chi tiết, hiển thị chiều sâu của mặt phản xạ và vị trí chiều dọc của nó. Nguồn: Siêu âm Phased array và Kiểm tra không phá hủy (wiki)

Truyện được đặt lịch post vào tối trung thu để gia chủ còn đi chơi trung thu với ck iu, chúc mọi ng 1 tối trung thu vui vẻ hihi.

41. Chương 39

Tần Sở Ca tiếp đón một vị khách mà từ trước tới giờ y chưa từng nghĩ tới.

Người đàn ông trước mặt có tới sáu phần tương tự với y, sự bào mòn của thời gian khiến ông ta trở nên già cả, không giống như một người mới hơn bốn mươi tuổi. Nhưng vì sao lại như vậy, Tần Sở Ca cũng không đoán ra được, đây có lẽ chính là một người “cha” y chưa từng gặp mặt.

Bởi vì người đàn ông này vừa nhìn thấy y liền rơi lệ.

Tần Sở Ca cảm thấy cổ họng trở nên khô khốc, thật không biết nên nói gì, Tô Dạ Kiều chần an nắm chặt lấy tay của Tần Sở Ca, “Xin hỏi ngài là ...”

Hứa Kham cố gắng áp chế kích động trong lòng, “Ta ... Ta tên Hứa Kham.” Ông tự giới thiệu cũng có điểm nhạt nhẽo như thế.

“Hứa tiên sinh tìm chúng tôi có việc gì không?” Tô Dạ Kiều cũng nhìn ra diện mạo của người đàn ông trước mặt có phần giống với Tần Sở Ca. Lại nhớ tới câu chuyện về Tần Phóng mà cha đã kể cho anh, liền đoán ra người đàn ông này chính là một người cha khác của Tần Sở Ca.

Lời muốn nói đã tới bên môi lại như thế nào cũng không thể nói ra được, vừa nghĩ tới ông đến là để lừa chính con mình, Hứa Kham liền cảm thấy chua xót vô cùng — Nhưng một viễn cảnh tốt đẹp nhường vậy Để Luật Dương hứa với ông, khiến ông ngay cả chính mình có thể làm được hay không cũng chẳng cần suy nghĩ thêm, cứ thế mà đáp ứng — Trời biết ông khát vọng có thể nhận lại con trai ông và Tần Phóng biết bao nhiêu a!

“Ta ... Ta ... Chính là một người cha khác của con ...” Cuối cùng cũng có thể nói ra được, sau đó ông cúi thấp đầu tựa như đang chờ đợi sự phán xét cuối cùng.

Cho dù Tần Sở Ca đã có chuẩn bị, nhưng khi nghe được những lời này, thân mình cũng kim không được mà run rẩy. “Ông ...”

“Tần Phóng ... Cha của con ... Đang ở đâu?” Hứa Kham khô khốc hỏi, tâm còn níu lấy một tia hy vọng, sự việc ông không điều tra được cũng chỉ có Tần Sở Ca biết mà thôi.

“Ông ấy sớm đã rời khỏi thế giới này rồi ...” Tần Sở Ca không dám nhớ lại chuyện trước đây của cha, chỉ đành vội vã trả lời.

Một khắc đó sắc mặt Hứa Kham liền trở nên trắng bệch, ông nắm lấy tay của Tần Sở Ca, xúc động hỏi: “Y ... Y khi nào ... Bởi vì ... Điều gì ...”

Hồi ức thống khổ trong mơ tựa như lại tái diễn, cảnh tượng huyết tinh hỗn độn một lần nữa bị lôi ra từ nơi sâu nhất trong tiềm thức. Tần Sở Ca không chịu nổi hắt phăng cánh tay của Hứa Kham ra: “Ông có tư cách gì mà hỏi!” Mắt y đỏ lên, tinh thần cũng bắt đầu trở nên kích động, “Năm đó chúng tôi sống nghèo khổ như thế, ông lại đang ở chỗ nào? Cha, ông ấy luôn ôm lấy tấm ảnh một người, vừa uống rượu vừa khóc ... Khi đó ông lại đang ở đâu? Ông có tư cách gì? Chúng tôi đã trải qua nhiều năm như vậy ...” Tần Sở Ca nghẹn ngào.

Sắc mặt của Hứa Kham xám như tro, ông từ sô pha đứng dậy, cứ thế quỳ xuống trước mặt Tần Sở Ca!

“Ta xin lỗi cha con con ... Ta là kẻ yếu đuối nhất, vô dụng nhất ...” Hứa Kham đau xót khóc thành tiếng, “Ta vì cái một danh hào hư vô mà làm con rể Hứa gia ... Ta vì một chút tiền liền bán rẻ chính bản thân mình ... Năm đó cha con đặt con trước cửa Hứa gia, trời biết ta muốn ôm lấy con như thế nào ... Nhưng ta phải nhìn sắc mặt người nhà họ Hứa, ta cái gì cũng không thể làm được ... Ta đã chịu báo ứng rồi ... Hứa gia chúng ta đều phải chịu báo ứng rồi ... Nhất định là A Phóng trên trời có linh thiêng, trừng phạt chúng ta ... Con trai ta mất rồi, vợ của ta cũng mất rồi, người trong nhà đều mất hết rồi ...”

Ánh mắt Tần Sở Ca phức tạp nhìn người cha già cả mà bệnh tật đang quỳ gối trước mặt y, nói những chuyện trong quá khứ, không biết có nên nâng ông ta dậy không, hay là tiếp tục lòng dạ sắt đá lắng nghe.

Hứa Kham tiếp tục khóc kể lại những việc làm sai trái của mình: “Ta biết A Phóng hoài thai ... Khi đó ta vậy mà lại cảm thấy A Phóng là một kẻ quái dị ... Tuy ta nghe A Phóng giải thích rõ ràng mọi chuyện,

nhưng ta vẫn sợ hãi, hơn nữa ... Hơn nữa, khi đó ta đã đồng ý kết hôn với Dục Mẫn ... Ta cứ như thế mà trốn chạy... ”

Tần Sở Ca đập mạnh cốc trà xuống bàn, phát ra một tiếng động thật lớn: “ Ông đừng nói nữa! ”

Hứa Kham sợ tới mức rụt người lại, suýt chút nữa là nghẹn thở, nhưng cũng dừng hết những lời thữ thủ đông dài của ông, sợ hãi nhìn chính con trai ông.

Tần Sở Ca nhẹ thở dài một tiếng.

Khi còn bé đã bao lần y quần lấy cha đòi mẹ, những đứa trẻ khác đều có mẹ, mà y chỉ có một người cha, một người cha trầm cảm (1) tiêu tụy có hơi điên dại.

Mãi tới trước đây không lâu, y mới biết mình nên có một người cha nữa, thứ cảm xúc phức tạp đó. Đã không có mẹ rồi, nhưng y lẽ ra nên có hai người yêu thương ...

Y đã từng tưởng tượng người cha kia của y sẽ như thế nào, hay đã sớm mất rồi, thế nên y mới mất đi hai người cha; Hoặc do ông ấy có lý do bất đắc dĩ nên mới rời bỏ cha —— Bởi vì y được sinh ra chính là minh chứng cho tình yêu của cha với người đàn ông kia.

Nhưng hiện thực nói cho y biết, chỉ vì cái danh lợi giả dối kia, người cha đó đã vứt bỏ hai cha con y ... Chân tướng thực sự như vậy khiến cho y không biết nên làm sao.

“ Cho dù ông là cha của tôi ... Thì như thế nào? ” Tần Sở Ca thấp giọng hỏi, “ Bao nhiêu năm như vậy ... Vì sao không đến tìm chúng tôi, mà lúc này ... Lại tới? ”

“ Ta ... ” Hứa Kham không biết nói gì.

Ông sao lại không muốn chứ! Nhưng lúc trước ông ở Hứa gia không có chút địa vị nào, ngoài tình yêu của Dục Mẫn dành cho ông, những người khác ở Hứa gia đều bài xích ông, ông hoàn toàn không có năng lực đi tìm cha con họ Tần. Sau này Dục Mẫn mất rồi, ông liền giống như một “ quả phụ ”, càng thêm cô đơn không ai giúp đỡ, nếu không phải nhờ có Phàm Ưc, có lẽ ông sớm đã bị đuổi khỏi Hứa gia rồi.

Nhưng ai mà ngờ được, Hứa gia tựa như bị nguyên rửa, những nhân vật có thực quyền thì liên tiếp chết vì bệnh tật, ngay cả đứa con trai trẻ tuổi của ông cũng mất vì căn bệnh giống mẹ nó.

Hứa gia dần tàn lụi, những người sót lại cũng chỉ còn vài người, ngược lại Hứa Kham trở thành người có địa vị cao, thuận lý thành chương tiếp quản Hứa gia. Nhưng thân thể ông cũng dần kém đi, không còn sức quan tâm tới những việc khác, thậm chí tới cả đứa con trai chưa từng gặp gỡ ... Ông cũng nhanh chóng quên mất.

Nếu không phải Để Luật Dương tới tìm, ý nghĩ đi tìm lại con cũng sẽ không một lần nữa dấy lên trong ông.

Ông hổ thẹn với đứa con này.

“ Ta chỉ muốn ... Bồi thường cho cha con con ... Con ... ” Hứa Kham nghĩ tới Tần Phóng đã mất, giọng nói càng trở nên buồn bã, “ Ta có không nhiều ... Nhưng đủ cho con có cuộc sống tốt, không cần tiếp tục lưu lạc đầu đường xó chợ, không cần ... ” Hứa Kham không tiện buông từ trộm cắp ra, chỉ đành hàm hồ qua loa nói.

Tần Sở Ca lắc đầu, “ Tôi không cần tiền. Có lẽ trước kia tôi thực sự cần đến nó. Tôi vì sao lại không cần cơ chứ, nhưng hiện tại ... Tôi có cuộc sống của tôi, con của tôi, có ... người tôi yêu ... Thứ ông cho, tôi không cần, tôi sẽ không phạm phải sai lầm giống ông. ”

Câu nói sau cùng hoàn toàn đâm trúng điểm yếu nhất của Hứa Kham, môi ông run rẩy, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Tô Dạ Kiều vẫn luôn nhất mực im lặng, sau khi nghe được từ người yêu kia, anh dịu dàng cười với Tần Sở Ca, nắm lấy tay y đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn.

Thật lâu sau, Hứa Kham mới thấp giọng nói: “ Con ... Có con rồi? ”

Tần Sở Ca cúi đầu nhìn cái bụng to của y, tiếng nói cũng nhu hòa hơn, “ Đúng vậy ... Đã hơn sáu tháng. ”

“ Cha của đứa trẻ là ... ” Ông tuy đã biết đó là ai, lại vẫn do dự nhìn Tô Dạ Kiều ở bên cạnh Tần Sở Ca.

“ Không phải anh ấy. ” Tần Sở Ca lắc đầu, lại không chút do dự nói, “ Tôi đoán ông đã biết rồi, là Hoa Khiếu. ”

Hứa Kham biết đến Hoa Khiếu, là bởi Hứa Phàm Úc. Đứa con trai ngốc nghếch đó của ông, đã bởi vì muốn kết giao với Hoa Khiếu mà quỳ gối trước mặt ông một buổi chiều.

Nhìn Tần Sở Ca có vẻ thực sẽ không chủ động tự mình đồng ý nhận lại ông, ông liền quyết định nói theo lời dặn mà Đế Luật Dương đã chuẩn bị trước: “ Nhưng con không biết ... Đứa trẻ ... Muốn cái gì? ” Lời nói này rất mờ ám.

Tần Sở Ca hơi nhú mày: “ Ông có ý gì? ”

Hứa Kham cúi đầu nói tiếp: “ Điều đứa trẻ muốn là ... Con cùng người đầu tiên con phát sinh quan hệ ... Ấu yếm ... ” Lời này rất khó nói ra, thậm chí còn rất lúng túng. Đế Luật Dương hẳn đã chắc chắn người đầu tiên có quan hệ với Tần Sở Ca là hắn, nên mới bảo ông nói như vậy. “ Người Tần gia ... Thân thể rất đặc biệt, nếu người khiến con hoài thai có thể ở bên con ... Sẽ càng tốt ... Nhưng nếu muốn thuận lợi sinh hạ đứa trẻ, thì phải tìm ... Người đầu tiên ... ”

Tự bản thân Hứa Kham cũng cảm thấy những lời ông nói rất hoang đường.

“ Đây ... Là điều không thể đâu? Cha của tôi không nói những điều giống như ông ... ” Tô Dạ Kiều có chút lo lắng, thấp giọng nói, nhưng Hứa Kham và cha của Tần Sở Ca từng có đoạn quá khứ như vậy, cũng có thể biết được nội tình. Lẽ nào cha anh cũng không biết toàn bộ sự thực?

Tần Sở Ca lại thấp giọng cười giễu cợt.

Hứa Kham căng thẳng. Tuy ông biết những lời ông nói có hơi khoa trương, nhưng ông cho rằng Tần Sở Ca không biết những việc phải chú ý tỉ mỉ khi mang thai, nên ông mới dễ dàng nói theo những lời bịa đặt xảo trá của Đế Luật Dương.

“ Phỏng chừng ... Người kia còn đang ngây ngốc bên trong tù đây (2), không tới an ủi tôi được. ” Tần Sở Ca nhắm mắt nhẹ giọng cười nói, “ Là ... Đế Luật Dương bảo ông tới đây đúng không ... ”

Hứa Kham có chút sững người, tựa như nghe không hiểu câu nói đầu tiên của Tần Sở Ca.

“ Điều tra của hắn ... Xem ra còn chưa đủ cẩn thận ... ” Tần Sở Ca cười khổ, “ Bịa đặt lời nói như vậy để hù dọa tôi, chẳng lẽ là bởi không quên được thân thể của tôi? Khuôn mặt của tôi đã bị hủy rồi ... Hắn còn muốn cái gì ... Tôi còn thứ gì có thể cho hắn ... ”

(1) Nguyên văn: theo baidu là chỉ tình trạng tinh thần sa sút, vô cùng suy kiệt, trong lòng luôn như có một tảng đá đè nặng, giống như tâm bệnh, khiến cho tinh thần người ta phiền não bất an, dễ không không chế được cảm xúc. Ta cũng k biết nên dịch từ này sang tiếng việt thế nào cho chuẩn, nên tạm để là trầm cảm.

(2) Chỗ này giải thích cho những bạn k hiểu, ở những chương đầu tác giả có nói Sở nhi từng bị bắt vào tù vì tội trộm cắp, từng bị bọn đàn ông trong đó cưỡng bạo. Ở đây Đế Luật Dương định lừa Sở nhi rằng nếu muốn bình an sinh hạ đứa nhỏ thì phải quan hệ vs hắn, nhưng lại k ngờ rằng người đầu tiên có quan hệ với Sở nhi lại là đám đàn ông trong tù.

42. Chương 40

Sau khi tiễn Hứa Kham thần chí tựa như bay lên trên mây đi, Tần Sở Ca mệt mỏi ngửa đầu tựa vào trên ghế sa lông, thở một hơi thật dài. “ Kì thật rất nhiều lúc, vận mệnh đang đùa giỡn ta ... Ta nhớ rõ, chỉ là một chiếc bút máy, ta trộm một chiếc bút có lẽ là chiếc bút của em trai ta, sau đó từng bước từng bước tới hiện trạng như lúc này. ” Tần Sở Ca nghiêng đầu qua cười với Tô Dạ Kiều, “ Ta cũng không biết lúc nào, ta trở nên được hoan nghênh như thế ... Tới mức, ngay cả cha ta cũng tới để lừa ta. ”

Tô Dạ Kiều không nói gì, chỉ kéo người Tần Sở Ca lại, để y nằm xuống, đặt đầu của y lên trên đùi mình, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng chải mái tóc của Tần Sở Ca.

“ Vì sao lại thích ta vậy? Rõ ràng khi đó chúng ta vừa mới quen biết. ” Tần Sở Ca hỏi lại một lần nữa. Y mở to mắt nhìn Tô Dạ Kiều ở trên.

“ Ta tin tưởng sự sắp xếp của số phận ... ” Tô Dạ Kiều khẽ cười, “ Có một tia điện thần bí bắn trúng vào ta, sau đó ta liền xui xẻo bỏ mình — Ta cảm thấy, đó là tình yêu ... Vì sao ta lại nhận được người ở nơi đó, đây là việc rất ngoài ý muốn ... Đương nhiên có lẽ đây là vận mệnh. ”

“ Được rồi, vận mệnh ... Ta cũng không thể không tin vào vận mệnh ... ” Tần Sở Ca nhắm mắt lại, im lặng hưởng thụ cái cảm giác tê dại thoải mái từ da đầu chườn tới.

“ Kì thật tôi hoàn toàn không muốn nói việc này cho quản lý Hoa, nhưng mà ... Gần đây thực sự là ... Có chút kì quái. ” Hoa Cơ Vân không nhận được ngẩng đầu lên từ tập tài liệu, nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của trợ lý đặc biệt của bà, lạnh lùng nói: “ Có việc gì thì mau nói, tôi không nhớ cậu mắc tật xấu lúng ta lúng túng như vậy khi nào. ”

Trợ lý đặc biệt của bà cười khổ nói: “ Quản lý Hoa, ngài có lẽ không biết, gần đây người chuyển công tác trong công ty ... Nhiều lên bất thường. ”

“ Việc này nên do phòng nhân sự phụ trách, lại nói chuyển đi vài người thì chẳng nhẽ là không bình thường? ” Hoa Cơ Vân không đồng ý, tiếp tục lật xem tập tài liệu của mình.

“ Quản lý Hoa, danh sách chuyển công tác gần đây đều là quản lý cấp cao và kĩ sư, xin ngài xem qua. ” Trợ lý đặc biệt đưa một bản danh sách tới trước mặt Hoa Cơ Vân. Hoa Cơ Vân tiếp lấy bản danh sách, chuẩn bị duyệt qua rồi đưa cho trợ lý đặc biệt của bà, nhưng cái tên trong bản danh sách rất nhanh hấp dẫn lực chú ý của bà.

“ Việc này là như thế nào? ” Hoa Cơ Vân ngẩng đầu nhìn trợ lý đặc biệt của mình, giọng nói mang theo chút tức giận. Trong bản danh sách có ít nhất năm quản lý cấp cao của năm ngành, hơn hai mươi kĩ sư cao cấp, một phó giám đốc cũng yêu cầu từ chức. “ Có công ty nào trong lúc tuyển dụng nhân tài cấp cao lại náo loạn như vậy không? ”

“ Không ... Không có. Đây mới là điểm tôi lo lắng nhất, tôi đi kiểm tra hơn mười nhân tài tuyển dụng cấp cao, bọn họ đều khẳng định không đi cửa sau vào công ty chúng ta. Huống hồ một lần tuyển dụng lại tuyển nhiều người như vậy, tôi không cho rằng tài lực của công ty nào lại lớn đến mức có thể đoạt họ đi. ” Trợ lý đặc biệt trả lời.

“ Vậy chẳng lẽ do bọn họ đi du lịch tập thể? Điều tra thật kĩ cho tôi xem là ai làm, từ bây giờ đơn xin từ chức của ai cũng đều sẽ do tôi phê chuẩn. Có thể trả lại đơn cho mấy người thì liền trả lại. ” Hoa Cơ Vân nhíu chặt mày, đưa lại bản danh sách cho trợ lý đặc biệt.

Tới khi trong phòng làm việc chỉ còn lại mình bà, bà gọi điện thoại cho con trai. “ Hoa nhi, con biết sự thay đổi nhân sự trong công ty gần đây không? Vì sao đột nhiên quản lý cấp cao và kĩ thuật viên giỏi lại chuyển đi nhiều như vậy? ”

Giọng nói của Hoa Khiếu có vẻ thực mệt mỏi, “ Mẹ, con cũng không rõ lắm ... Con đã cố gắng giữ họ lại rồi, nhưng họ đều nói thật xin lỗi, cứng rắn đòi rời đi, dự định tới công ty nào làm cũng không nói rõ ... Con nghĩ có công ty nào đó cướp người của chúng ta. ”

“ Con cảm thấy có thể là ai làm? ” Hoa Cơ Vân hỏi.

Hoa Khiếu yên lặng trong chốc lát, “ Để Luật Dương. Hắn vẫn luôn đối nghịch với con, mục tiêu cạnh tranh lẫn trước cũng dùng thủ đoạn để thắng con, con nghĩ hắn ... Còn muốn tranh ngôi vị cao thấp với con. ”

Hoa Cơ Vân hít một hơi thật sâu, “ Được rồi, việc lần này giao cho mẹ xử lý. Con không cần quá lo lắng, đừng cứ luôn tăng ca, thường xuyên về nhà chăm sóc Nhu Đình. Phụ nữ khi có mang thường yếu đuối, cần chồng quan tâm lo lắng hơn. ”

“ Cảm ơn mẹ. Lát nữa con còn có một cuộc họp quan trọng, con cúp máy trước. ” Hoa Khiếu ứng phó vài câu, ngắt điện thoại.

Ngay sau đó lại có một cuộc gọi tới, “ Giám đốc, không, tôi hẳn nên gọi ngài là chủ tịch chứ, tối hôm nay sẽ tổ chức một buổi ăn mừng, nhớ tới nhà hàng sớm một chút, dự định ở sảnh chính tầng cao nhất ăn uống vui chơi đó. ”

Miệng của Hoa Khiếu hơi cong lên, “ Tôi biết rồi, bảo bọn họ thấp giọng một chút, đừng khiến cho mọi người đều biết. Tiền của tôi có hạn thôi, đừng luôn bắt tôi trả tiền. Tiết kiệm nhiều một chút, tôi còn có thể giành thêm được một nhân tài. ”

“ Biết rồi Hoa chủ tịch ... Hôm nay là ngày đầu tiên công ty khai trương, đừng keo kiệt như vậy chứ! Được rồi được rồi a King đang gọi tôi, đi trước nhé! ”

“ Đi đi. Tạm biệt. ” Hoa Khiếu mỉm cười cúp điện thoại, nhắc người đẩy ghế xoay ra, đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc của gã.

Từ gương phản chiếu lại, là cái cười mỉm lạnh lẽo của Hoa Khiếu.

Sau khi gọi điện thoại cho Hứa Kham, Để Luật Dương im lặng trong chốc lát, sau đó tức giận ném điện thoại đi động vào tường, nghe được cả tiếng nhựa dẻo vỡ tan thành từng mảnh.

Trong hắn có một loại khát vọng mãnh liệt, từ khi hắn biết Tần Sở Ca là em trai của Hứa Phàm Úc, hắn muốn giữ lấy khuôn mặt của Tần Sở Ca, vuốt lên vết sẹo trên khuôn mặt đó. Tuy hắn chưa từng hối hận vì lựa chọn lúc đó, nhưng sự áy náy lại vẫn luôn quanh quẩn trong lòng hắn.

Đứa trẻ là một cái gai khác, nói lên rằng Tần Sở Ca vẫn luôn yêu Hoa Khiếu. Điều này không chỉ khiến hắn khát vọng mà còn tức giận! Rõ ràng là hắn gặp Tần Sở Ca trước, là hắn có được y trước, dựa vào đâu Hoa Khiếu lại chiếm được y trước, thậm chí còn có cả đứa nhỏ!

Để Luật Dương tức giận, đi qua đi lại trong phòng, không ngừng tự xoa huyết Thái dương. Nếu đã nói dối bất thành, vậy hắn đơn giản liền nhất quyết quanh quẩn trước mặt Tần Sở Ca.

Y nhất định sẽ là của hắn ... Y nhất định sẽ.

Để Luật Dương hẳn như thế nào cũng sẽ không thua Hoa Khiếu lần thứ hai, càng không nói tới thua một gã đàn ông khác.

Nửa đêm.

Tần Sở Ca tựa như đau đớn lại tựa như vui thích rên rỉ, thân thể theo sự va chạm của Tô Dạ Kiều mà dao động, hai tay chỉ thế vô lực nắm lấy cái gối đầu trước mặt, “ Dạ Kiều ... Thực lớn ... Dạ Kiều ... ”

Tô Dạ Kiều từng chút hôn lên cổ Tần Sở Ca, tay nhẹ nhàng xoa bóp vòng eo ngày một lớn dần của Tần Sở Ca, giúp y thả lỏng bắp thịt cứng ngắc, hạ thân theo quy luật trừu tượng, không nhẹ không nặng nghiền sát.

“ A ... ” Tần Sở Ca đau đớn ngâm một tiếng, che lấy bụng. Tô Dạ Kiều hơi hoảng hốt, “ Sao vậy? Đau bụng? ” Liền vội vàng rút dục vọng đang cương cứng ra khỏi thân thể Tần Sở Ca, xoay người Tần Sở Ca lại nằm ngửa ở trên giường.

“ Không phải ... Là con đạp ta một cái ... ” Tần Sở Ca hơi run rẩy, bởi vì trong cơ thể đột nhiên nảy sinh cảm giác trống rỗng, nhưng rất nhanh một cái đạp khác của đứa trẻ khiến y quên mất việc này, chỉ thế ôm bụng hừ hừ hai tiếng.

Tay Tô Dạ Kiều run rẩy đặt lên phần bụng có hơi tái nhợt đó, làn da trên bụng bị kéo tới căng cứng, cảm thụ một cái đạp khác của tiểu quỷ trong bụng.

Lòng bàn tay tựa như bị gãi vào, ngứa ngứa, chấn động nhẹ nhàng lại tựa như trái tim đang đập không ngừng của anh. Anh cảm thấy cả người mình như đều bị cái đạp này làm lay chuyển rồi.

“ Nó ... Nó động rồi ... ” Khuôn mặt của Tô Dạ Kiều mang theo tiểu ý mệnh mang, ngốc nghếch dán mặt lên bụng của Tần Sở Ca, lại không cảm nhận được động tác của tiểu quý kia nữa.

“ Có thể là ... Nó cảm nhận được nguồn dinh dưỡng, rất vui vẻ. ” Đây là lần đập đầu tiên của thai nhi từ lúc mang thai tới nay, không chỉ mình Tô Dạ Kiều hưng phấn mà ngay tới chính Tần Sở Ca cũng cảm thấy rất tuyệt vời — Đây là một loại rung động tới từ sinh mệnh.

“ Dinh dưỡng ... Là tình yêu của ta dành cho người à? ” Tô Dạ Kiều ôm lấy Tần Sở Ca, nhẹ hôn lên khắp người y, “ Làm người ta vui sướng biết bao ... Con của ta ... ”

Tần Sở Ca ôm lấy đầu của Tô Dạ Kiều, thấp giọng nói, “ Đúng vậy ... Con ... Của chúng ta ... ”

Loại hạnh phúc này ... Người ngoài sao có thể hiểu được.

Đêm nay, thực dài mà ấm áp.

43. Chương 41

“ Chủ tịch Đễ, trưởng bộ phận nhân sự xin được gặp ngài, xin hỏi một lát nữa ngài có thời gian không? ” Khi thư kí liên hệ bằng đường dây nội bộ, Đễ Luật Dương đang xem báo cáo tài vụ hàng năm, tùy tiện ừ một tiếng, không lâu sau liền có người gõ cửa theo quy luật. “ Vào đi. ” Đễ Luật Dương đặt báo cáo xuống, nhìn quản lý bộ phận nhân sự đóng cửa tiến lại, “ Có việc gì? ”

Quản lý bộ phận nhân sự đặt vài bản sơ yếu lí lịch lên trước mặt Đễ Luật Dương, “ Chủ tịch, đây là người thi tuyển vài ngày trước, ngài xem ... ”

Đễ Luật Dương có chút nghi hoặc tiếp lấy sơ yếu lí lịch, sau khi lật giở vài lần thì kinh ngạc ngẩng lên nhìn quản lý bộ phận nhân sự, “ Người chắc chắn bọn họ tới đây ... thi tuyển? ”

Trưởng bộ phận nhân sự bất đắc dĩ cười, “ Chính là bởi bọn họ đều là quản lý cấp cao của tập đoàn Ngự Đẳng nên tôi mới tới xin chỉ thị của ngài. ”

“ Bọn họ vì sao lại chuyển nơi công tác? ” Đễ Luật Dương hứng thú lật thêm vài lần sơ yếu lí lịch của những người này, “ hơn nữa còn tới công ty của chúng ta? ”

“ Bọn họ đều nói là bởi vấn đề áp lực công việc, áp lực Hoa Cơ Vân tạo ra càng ngày càng lớn, tựa như một nữ vương ngông cuồng, bọn họ không thể nào nhẫn nhịn làm một nô lệ được, vì thế liền chuyển đi. Còn vì sao lại tới chỗ chúng ta ... Bọn họ cho rằng công ty chúng ta là nơi tràn đầy hoạt lực, người nắm quyền chân chính cũng là người trẻ tuổi, sẽ biết được cách nghĩ của người trẻ tuổi. ” Trưởng bộ phận nhân sự vô cùng cẩn thận nói.

Đễ Luật Dương khẽ cười một tiếng, “ Bà già họ Hoa chọc bọn họ tức giận rồi? Hoa Khiếu cũng không thực sự làm việc ... Những người này ... Dựa theo lí lịch sắp xếp một phần công việc cho họ đi, nếu như vị trí kia đã có người rồi, so sánh một chút, năng lực làm việc của người nào cao, liền lựa chọn người đó, người còn lại điều đến chi nhánh công ty. ”

“ Như vậy có thể tạo thành ảnh hưởng không tốt hay không? ” Quản lý bộ phận nhân sự nhìn không được hỏi lại. Bởi vì ... Cường vị công tác vốn dĩ của người bị chuyển lại là quản lý ... “ Như vậy sẽ khiến nhân viên công ty cảm thấy sợ hãi ... ”

“ Nếu như năng lực làm việc không cao, dựa vào đâu lại đòi ta trả lương cao cho họ? Ta cần là nhân viên có năng lực, mặc kệ ông chủ trước đây của họ là ai. Ta không phải nhà từ thiện, hưởng công theo sức làm, ta cảm thấy điều này rất có đạo lý. ” Đễ Luật Dương đưa lại sơ yếu lí lịch.

Quản lý bộ phận nhân sự lau mồ hôi sau gáy, nhận lại sơ yếu lí lịch, “ Vậy chủ tịch ... Tôi xin đi trước ... ”

Đễ Luật Dương “ Ừ ” một tiếng, tiếp tục lật xem tài liệu còn đang đọc dở, khước miệng thăm nhếch lên.

Hoa Khiếu, đây không phải là ta chọc gậy bánh xe, mà là bọn họ chủ động đưa tới cửa ...

Tần Sở Ca bởi vì việc ở tiệm bánh mà lại có chút cãi vã nhỏ với Tô Dạ Kiều. “ ta làm sao? Cũng không phải là thiếu tay thiếu chân, sao lại không thể đi? Người đừng quá căng thẳng được không? Ta đều không có cảm giác gì, người thực lo lắng thái quá rồi ... ” Tần Sở Ca chu môi, tức giận ngồi trên ghế sa lông. Trên sa lông rải rác quần áo còn chưa mặc, là khi y định lên lút chuồn khỏi nhà, thì vừa vịn bị Tô Dạ Kiều về nhà lấy đồ phát hiện, sau đó dĩ nhiên là bị tóm về rồi.

“ Dáng vẻ của người hiện tại như vậy, bị Tiểu Hoàng nhìn thấy thì giải thích thế nào? Bụng bia? Hơn nữa hai ngày trước còn có tuyết rơi, đều đóng băng cả, nếu người té ngã thì phải làm sao? Giờ người cũng sắp bảy tháng rồi, chắc chắn phải cẩn thận chú ý, ta thật không hy vọng người cùng con có sơ suất gì ... ” Tô Dạ Kiều cố hết sức trấn an Tần Sở Ca.

“ Vậy ghi chép của cửa hàng làm sao đây? Ta đã hơn một tháng rồi không tới ... Chỉ nhờ vào điện thoại thì sao được? Vạn nhất mất đồ, ghi chép không tốt, hàng nhập tới toàn bộ ... ” Tần Sở Ca nói liên miên không dứt.

“ Người cứ tin tưởng Tiểu Hoàng đi, trước đây nhập hàng, cũng chẳng phải là người nhập, tiền kiếm được ở cửa hàng có khi còn chẳng đủ để khiến Tiểu Hoàng nổi lòng tham, lại thêm buổi trưa mỗi ngày ta đều giúp người kiểm tra ghi chép một lần, người còn không yên tâm cái gì ... ” Tô Dạ Kiều dở khóc dở cười.

Huyền thuyên không biết đang nói cái gì, Tần Sở Ca tựa như không để ý tới, “ Ta chính là muốn đi xem thử ... ”

Tô Dạ Kiều hôn lên mặt y, lại nói bên tai y: “ Đợi bảo bảo sinh ra người liền có thể đi khắp nơi chơi rồi, hơn một tháng nữa thôi, việc gì mà phải vội? ”

Tần Sở Ca kéo mặt Tô Dạ Kiều lại, hừ một tiếng căn lên má anh, “ Tức chết ta mất a a a a!! Không bao giờ sinh đứa nhỏ nữa!! Ta sắp điên lên rồi ... ”

Tô Dạ Kiều kêu lên một tiếng, cứu mặt mình khỏi miệng của Tần Sở Ca, trên mặt có chút buồn bã, “ Vậy ... Sở Ca không muốn ... Sinh đứa nhỏ cho ta à? ”

Lửa giận trong bụng Tần Sở Ca gào thét đòi phát tiết ra ngoài, nhưng vẫn đáp lại câu nói kia: “ ... Vậy cũng phải cho ta nghỉ một chút chứ, ta cũng không phải là gà mẹ ... ”

Bắt lấy khuôn mặt buồn bực của Tần Sở Ca, Tô Dạ Kiều cúi đầu hôn nhẹ lên trán của y, “ Ta sẽ không bắt ép người ... Chỉ cần trong tim người có ta là đủ rồi, lại nói tên quỷ nhỏ này ... Ta cũng là ba ba của nó mà! ”

Tần Sở Ca vuốt ve cái bụng giống như quả bóng tròn của y, không biết nghĩ tới điều gì, cười có chút chua xót.

Hoa Cơ Vân tức giận cực độ nhìn chồng báo cáo điều tra dày cộp.

Hoa nhi quả nhiên đoán không sai, những người đó phần lớn đều tới công ty của Đế Luật Dương làm việc, hơn nữa công ty bọn chúng còn chuyển không ít quản lý cấp cao vốn có tới chi nhánh công ty.

Thật đúng là ra tay hào phóng mà.

Trong công ty gần đây cũng rỉ tai nhau lời bàn tán “ tới công ty nhà họ Đế làm có thể nhanh chóng tăng chức ”, tuy đã nghiêm khắc phê bình vài cô gái trẻ bị tóm khi đang bàn luận về vấn đề này rồi, nhưng ảnh hưởng không tốt vẫn truyền đi rất nhanh, không chỉ có nhân viên kỹ thuật bỏ đi, ngay cả nhân viên bình thường cũng ồn ào chuyển nơi công tác.

Cứ tiếp tục như vậy, công ty liền không có cách nào hoạt động bình thường được, mà công ty của nhà họ Đế gần như tương đương với công ty của bà ... Tự nhiên sẽ càng được lợi.

Thủ đoạn độc địa này cũng chỉ có loại người như con trai của Đế Phong Thiệu mới làm ra được, đề tiện không kém gì lão ta.

Hoa Cơ Vân nắm chặt trang giấy trong tay, vẻ mặt càng ngày càng ngoan lệ (1).

Để Phong Thiệu, con trai của người, ta đúng là đã khoan lượng quá lâu rồi. Mà bây giờ, ta đã không thể nhìn nổi nữa rồi ...

“ Người tới Để thị đã bắt đầu đi làm rồi? ”

“ Vâng, hơn nữa còn đều là các chức vị tốt, bọn họ còn nói đùa rằng dứt khoát cứ làm việc ở đó không muốn rời đi. ”

“ Đúng là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, nhận tiền lương của ta, còn muốn nhận thêm cả tiền lương của nhà họ Để, một đám lang sói mất mặt. ” Tiếng cười mơ hồ.

“ Làm ở đâu à? Yên tâm đi, cứ để bọn họ tới nơi ‘tầm thường’ đó làm vài tháng, làm một tên lính nhảy dù kiêu ngạo tới nghiệm đi. ”

“ Đúng vậy, báo cáo này mẹ muốn ... giao đi không? ”

“ Ủ, giao đi rồi, Hoa chủ tịch quả nhiên nổi điên lên rồi, mặt lạnh tức mức người khác sợ luôn đó! ”

Ha.

“ Được rồi, việc cho vay trước hoãn lại đã, lúc này đang là thời điểm quan trọng. Cần tiền thì báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ rút tiền từ ngân hàng Thụy Sĩ — Nhưng mà cũng đừng quá nhiều, tôi cũng không phải là cái máy ATM. ”

“ Rõ rồi BOSS ~ ”

Hoa Khiếu đứng dậy từ ghế xoay, kéo rèm cửa, khiến phòng làm việc không còn tối tăm nữa. Nhờ vào ánh sáng mặt trời và cửa sổ sát đất, gã đối diện với “ chiếc gương ” sờ sờ cảm, “ Nên ... Cạo râu rồi. ”

(1) Ngoan lệ: hung ác và tàn độc

44. Chương 42

Để Luật Dương rời khỏi công ty trước giờ tan làm, nhanh chóng lái xe tới khu tây. Trước tiên hẳn tới tiệm bánh nhỏ kia, Tần Sở Ca không ở đó; Sau đó hẳn lại dựa vào trí nhớ lái xe tới nhà của người đàn ông kia, không bao lâu sau liền đỗ xe ở dưới căn nhà đó.

Để Luật Dương không thể nói rõ hẳn đến đây làm gì, có lẽ chỉ là muốn liếc y một cái, hoặc là đứng ở chỗ này hút điều thuốc, lặng lặng mà đứng.

Lắm khi cuộc đời là một mớ hỗn độn, mỗi một động tác không nhất định phải có ý nghĩa chính xác, trong sâu thẳm có lẽ có thứ gì đó bảo bạn làm việc này theo bản năng — ví dụ như tan làm sớm lái xe tới đây hóng mát.

Hôm nay rất lạnh, gió không nhỏ, Để Luật Dương cố gắng châm một điều thuốc, lại bởi vì gió to mà mãi không châm được, chỉ có thể ngậm điều thuốc không chút khói vào miệng, dựa vào xe, nhìn căn nhà trước mặt cùng ánh đèn rải rác ở trên.

Để Luật Dương hi vọng Tần Sở Ca ở căn phòng đó, căn phòng đang sáng đèn.

Nắm chặt lấy ô phục khoác ngoài phong phanh nhưng không ngăn được sự rét lạnh của trời đông. Đứng đó hứng lấy cơn gió lạnh — Để Luật Dương đột nhiên cảm thấy hẳn như vậy thật ngốc.

Vứt điều thuốc trên tay vào thùng rác bên cạnh, khi Để Luật Dương chuẩn bị kéo cửa xe rời khỏi nơi này, có người gọi hắn: “ Để ... Tiên sinh? Là người à? ”

Tay Để Luật Dương đang nắm cửa xe buông ra, quay đầu lại nhìn, phát hiện người đàn ông kia cầm một túi rác, mặc quần áo rất đơn giản đứng trước mặt hắn, chắc là từ trên lầu xuống dưới này vứt rác.

Tô Dạ Kiều nâng tay vứt túi rác đi, “ Là tới tìm Sở Ca sao? Có muốn lên cùng nhau ăn cơm không? Hôm nay chúng tôi có nấu lẩu. ”

Chìa khóa trong tay bị nắm đến phát nhiệt, sau khi nhẹ gật đầu, Để Luật Dương giống như tối chơi theo Tô Dạ Kiều lên lầu — Bởi vì cùng ăn một bữa tối nóng hổi.

Tần Sở Ca đang ngồi trước tivi xem tiết mục Thân Tử Lạc, MC đang dùng tờ giấy làm khó vài anh chàng chuẩn bị làm cha.

Anh chàng đầu tiên đặt ngược tờ giấy, hình nộm em bé phát ra tiếng khóc thút thít. Tần Sở Ca khoa tay múa chân, ý bảo người cha ngốc nghếch kia làm sai rồi, “ Vừa xem đã biết làm sai rồi ... ” Tần Sở Ca than thở.

Anh chàng thứ hai rút kinh nghiệm từ anh chàng đầu, để hình vẽ hoạt hình ở hai bên, sau đó bắt đầu mặc tờ — được rồi, nếu như anh ta có một em bé trong tay thật thì em bé đã sớm bị anh ta làm cho bầm dập xanh đen từng khối rồi. Hình nộm em bé bị anh ta dày vò đến thất điên bát đảo, cuối cùng cũng mặc vào được.

Tần Sở Ca khinh thường “ xí xí ”, tiếp tục xem tiếp.

Anh chàng thứ ba lại rút được kinh nghiệm từ hai người anh chàng trước, nhẹ nhàng mặc xong tờ giấy, nhưng lại bị chuyên gia giáo dục trẻ em bên cạnh phê bình là: Nút thắt quá lỏng, cần bản không thể tạo được hiệu quả tốt nhất.

Cuối cùng ba kẻ này đều không đạt chất lượng, chỉ đành đứng đó khiêm tốn xem chuyên gia giáo dục trẻ em hướng dẫn động tác. Tần Sở Ca cũng đang tập trung tinh thần xem, không ngừng khoa chân múa tay, “ ừ ừ ” gật đầu.

Chuông cửa vang lên, Tần Sở Ca đặt điều khiển xuống, bực mình đứng dậy đi mở cửa. Vốn dĩ trước khi Tô Dạ Kiều đi đã mở cửa rồi, nhưng có lẽ là bị gió đóng sập lại — Hu, mất công mở cửa như vậy, chuyên gia giáo dục trẻ em sắp bắt đầu dạy làm sao pha sữa với độ ấm phù hợp cho những ông bố bà mẹ tương lai đó!

Cửa mở, Tô Dạ Kiều tiến vào đầu tiên, điều khiển Tần Sở Ca không nghĩ tới, là phía sau anh còn có một người khác theo vào, hơn nữa người này lại là Để Luật Dương!

Về mặt Tần Sở Ca kì quái liếc nhìn Tô Dạ Kiều đang giậm chân vì lạnh, “ Người như thế nào lại đi một người về hai người thế? ”

“ Ta nhìn thấy Để tiên sinh ở dưới lầu, liền tiện thể bảo hắn lên đây cùng nhau ăn cơm. Trời hôm nay thực lạnh, vừa đứng dịp ăn lẩu, không phải sao? ” Tô Dạ Kiều chớp chớp mắt với Tần Sở Ca, Tần Sở Ca vươn tay nắm lấy tay của Tô Dạ Kiều, sưởi ấm cho anh.

Để Luật Dương còn đang đứng ở cửa, nhìn chằm chằm Tần Sở Ca không chớp mắt, tựa như mang theo vài phần lúng túng, lại tựa như mang theo vài phần ngạo mạn.

“ Đã tới đây rồi thì vào ngồi đi. ” Tần Sở Ca hát đầu ý bảo Để Luật Dương tiến vào phòng khách, sau đó như đột nhiên nhớ ra tiết mục tivi còn chưa xem xong, lập tức thả tay Tô Dạ Kiều, “ Nguy rồi, cách pha sữa! ” Sau đó ưỡn cái bụng to, vui vẻ chạy tới ghế sa lông, ôm gối dựa tiếp tục ngồi đó tập trung tinh thần xem tiếp chương trình, ừ ừ phát hiện phần dạy pha sữa đã qua hơn phân nửa, hiện tại chỉ còn vài anh chàng sắp làm cha đang dùng ngón tay thử độ ấm của bình sữa, xem thử độ ấm của sữa có khả năng làm bỏng bảo bảo bé nhỏ hay không.

Tô Dạ Kiều đi vào bếp chuẩn bị rửa vài loại rau còn lại, Để Luật Dương thì quy củ ngồi cạnh Tần Sở Ca, cùng xem chương trình giáo dục trẻ nhỏ hần từ trước tới giờ chưa từng xem.

Tần Sở Ca tựa như không để ý tới hắn, bưng bưng hứng thú xem tivi, luôn tự lằm bằm hai câu, tay còn không ngừng múa may. Tiết mục nhạt nhẽo, Để Luật Dương nghĩ thầm. Hắn nhìn hai bên tivi liền quyết định chuyển tầm mắt mình lên người Tần Sở Ca.

—— Ngoài vết sẹo trên mặt ra, Tần Sở Ca hiện tại cùng Hứa Phàm Ưc đã chẳng còn quá giống nhau rồi. Do mang thai mà khuôn mặt sưng phù không còn đẹp trai như trước, lại mang một loại mỹ cảm của người bình thường mà Hứa Phàm Ưc tuyệt đối không thể có — không thể được gọi là bà mẹ hiền được, nhưng chắc hẳn có thể coi là một ông bố tuyệt vời đi.

Để Luật Dương hỗn loạn nghĩ. Chấp niệm sáu năm, chẳng thể một sớm một chiều liền có thể phai mờ, chẳng qua lúc này hắn đã đủ bình tĩnh để tự nói với mình Phàm Ưc đã mất rồi, người hiện tại ngồi trước mặt hắn là Tần Sở Ca, là anh em của Phàm Ưc, cũng là mục tiêu tương lai hắn phải theo đuổi.

“ Tần Sở Ca ... ” Để Luật Dương thấp giọng gọi.

Tần Sở Ca “ ừ ” một tiếng, không quay đầu qua, mà tiếp tục xem chương trình tivi.

Để Luật Dương nắm lấy cái chân y đang đặt trên sofa, động tác này khiến Tần Sở Ca không kìm được rụt lại, cuối cùng chuyển tầm mắt sang Để Luật Dương.

Để Luật Dương không biết, từ lúc hắn xuất hiện trong căn phòng này, tinh thần của Tần Sở Ca liền không thể tập trung vào tivi nữa. Y rõ ràng đã chuẩn bị quên tất cả rồi, sau đó sống một cuộc sống thật vui vẻ, tại sao những người này còn từng người từng người tới làm phiền y?

“ Người tới ... Làm cái gì? ” Tần Sở Ca vẫn không dám nhìn Để Luật Dương, mắt sau khi liếc hắn một cái liền rời đi, thấp giọng hỏi.

“ Ta không cam lòng. ” Thanh âm của Để Luật Dương không thể nói rõ là ảm đạm hay có gì khác, chỉ rõ ràng là rất kìm nén.

Tần Sở Ca điên cuồng cười, “ Người không cam lòng cái gì? Lúc trước làm ta còn chưa đủ? Hay là ta còn chưa biến thành Hứa Phàm Ưc? Ta cảm thấy công dụng của ta gần như phát huy hết rồi đi, ta còn có giá trị lợi dụng gì nữa? ”

Để Luật Dương hé hé miệng, nhưng lại phát hiện họng của hắn không ra được phát tiếng nào.

Hắn bắt đầu nhớ tới Tần Sở Ca lúc trước, có chút lấu cá, có chút tầm thường, mặt có chút dày, y khi đó có lẽ sẽ sợ hắn, có lẽ sẽ vô thức lấy lòng hắn, nhưng ít nhất y sẽ cười với hắn; Mà không phải là như bây giờ, xem hắn tựa như không khí, và sắc bén châm chọc hắn mỗi lần gặp mặt.

Tần Sở Ca có lẽ không biết, chỉ cần y nói chuyện với hắn, sắc mặt y bắt giác sẽ trở nên trắng bệch.

“ Dạ Kiều là người tốt, nếu hôm nay người đứng dưới lầu là Hoa Khiếu hay một người nào đó ta quen biết, anh ấy đều sẽ mời lên đây ăn tối cùng chúng ta, vậy nên người đừng có tính toán gì khác. Ta không phải là Hứa Phàm Ưc, ta nghĩ câu nói này ta không cần nhắc lại nữa. ” Tần Sở Ca cảm điều khiển từ xa, đổi sang một chương trình ca nhạc ồn ào.

Để Luật Dương đứng bật dậy, sắc mặt dần trở nên xanh mét, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Sở Ca. “ Ta ... Không có tiếp tục coi người là Hứa Phàm Ưc. ” Để Luật Dương cũng không biết hắn vì sao lại nói ra câu này, sau đó quay người nhanh chóng bước tới cửa, mở cửa, không hề quay đầu lại rồi đi — “ Rầm! ” tạo thành một tiếng đóng cửa thật lớn.

Tô Dạ Kiều bị tiếng đóng cửa làm giật mình, từ phòng bếp chạy ra, “ Sao vậy Sở Ca? ”

“ Hắn đi rồi, cơm chỉ có chúng ta ăn thôi, không phải là làm thừa rồi? Hôm nay khẳng định là ta sẽ ăn no căng. ” Tần Sở Ca từ sofa đứng dậy, quay đầu qua cười nói với Tô Dạ Kiều, sau đó lại ngồi xuống, tiếp tục xem tivi.

Chỉ là chương trình tivi xoay chuyển tựa như đèn kéo quân, không hề ngừng lại ...

^^*^*^*^*^*^*^*^

45. Chương 43

Để Luật Dương nhanh chóng bước vào thang máy trống được gọi, vội vã chui vào xe của mình, nắm chặt lấy vô lăng.

Câu nói cuối cùng, tới hắn cũng không biết vì sao hắn lại nói như vậy, dường như là bởi hắn nhìn thấy vẻ mặt đó của Tần Sở Ca nên nhịn không được mà nói ra.

Nhắm mắt lại dựa đầu vào gối, Để Luật Dương bình ổn lại một chút tâm trạng hỗn loạn, tra chìa khóa vào, quay xe, thả số, nhấn ga. (1) Tựa như vội vã lái xe rời khỏi những tòa nhà này.

Sắc trời trong vòng chưa tới nửa tiếng vậy mà đã tối sầm, hơn nữa lúc này lại vừa đúng giờ cao điểm. Để Luật Dương bực bội ấn còi thúc giục chiếc xe phía trước nhanh chóng lái đi, nhưng mà kẹt xe thì chính là kẹt xe, dù cho người ấn còi như thế nào đi nữa cũng đều vô dụng, chẳng còn cách nào hấn dành phải từng chút từng chút một tiến lên.

Đèn xanh lóe lên phía trước, khi tới lượt xe của Để Luật Dương đi thì đã bắt đầu nhấp nháy chuẩn bị đổi thành đèn đỏ, Để Luật Dương càng sốt ruột bấm còi, đạp chân ga chuẩn bị vọt lên trước khi đèn đỏ.

Vào lúc này, đèn giao thông của luồng xe khác đã chuyển sang đèn xanh, xe của Để Luật Dương không may mắc kẹt giữa đường, hấn dành phải phanh xe lại chuẩn bị đợi lượt đèn xanh kế tiếp.

—— Nhưng mà dù cho hấn dẫm chân phanh như thế nào đi nữa cũng không thể dừng xe lại!

Xe của hấn mất kiểm soát trượt thẳng về phía trước ...

Tiếng còi xe thật lớn vang lên bên tai, cùng với đó là tiếng phanh xe vô cùng chói tai. Thứ cuối cùng Để Luật Dương nhìn thấy chính là đầu của một chiếc xe chở dầu đâm về hướng hấn ...

“ Đã thành công rồi, xin hãy yên tâm. ” Đoạn nói chuyện điện thoại đó hình như có mang theo tạp âm, “ Một chốc nữa xem thời sự liền biết được ... ”

“ Tôi sẽ nhanh chóng mang theo tiền chạy trốn. ” Bật tivi lên, mở tới kênh thời sự, chờ đợi một đoạn tin tức đặc biệt.

Tần Sở Ca thổi thổi miếng rau nóng hổi, sau khi chờ nó nguội lại chấm chấm vào bát tương vừng, rồi gấp tới bát của Tô Dạ Kiều, “ Như thế nào lại không thấy người ăn? ” Y nhỏ giọng quả tránh.

Bởi vì Tô Dạ Kiều đang bận trần thịt cho Tần Sở Ca —— Thịt bò được nhúng vào nồi lẩu rất nhanh đã chín, “ Nào, há miệng ... ” Tần Sở Ca mở to miệng nuốt thịt xuống, sau đó đẩy món rau cải y tự trần tới trước mặt Tô Dạ Kiều, “ Người cũng ăn đi, chẳng nhẽ còn muốn ta đút cho người? ”

Tô Dạ Kiều lấy giấy ăn lau miệng cho Tần Sở Ca, “ Hầu hạ người xong, ta cũng liền thấy no. ” Anh cứng chiều cười.

“ Bây giờ là một tin tức mới nhất —— Chiều nay trên đường Khẩu Bắc xảy ra một tai nạn xe hơi, nạn nhân lái chiếc Volvo S80L khi đi tới ngã tư không hiểu tại sao lại không dừng lại chờ đèn đỏ, đúng lúc bị một chiếc xe chở dầu ở đối diện đang đi tới đâm phải. Chủ nhân chiếc Volvo đã được đưa tới bệnh viện cấp cứu, theo thông tin điều tra mới nhất, chúng tôi được biết Để Luật Dương chủ nhân chiếc xe này hiện đang giữ chức chủ tịch tập đoàn Để thị, giới tính nam, 29 tuổi, là một người trẻ tuổi nổi tiếng trong giới công ty gia đình ... ”

Biên tập viên dùng giọng nói hiếu kì thông báo tin tức. Việc xảy ra liên quan tới những chiếc xe đắt tiền như Mercedes-Benz vẫn vẫn tựa như càn “ hút khách ” hơn tin tức vụ tai nạn xe hơi, lại càng không phải nói đến câu chuyện của nhân vật gây ra vụ đụng xe.

Miếng khoai lang Tần Sở Ca mới trần xong đang định gấp cho Tô Dạ Kiều cứ như thế rơi xuống mặt bàn. Cố gắng khiến cánh tay ngừng run rẩy, Tần Sở Ca dùng cánh tay còn lại nắm lấy cổ tay phải, tựa như muốn nó ổn định xuống. Bản tin thời sự rất nhanh đã kết thúc, chiếc đĩa của Tần Sở Ca lại cứ treo giữa không trung như thế, làm sao cũng không thể động nổi.

Tô Dạ Kiều cũng kinh hãi nghe hết tin tức này, “ Như thế nào sẽ ... ”

Trong đầu Tần Sở Ca chỉ toàn suy nghĩ nếu y giữ hấn lại ăn cơm, vụ đụng xe đã không xảy ra, nếu y không tức giận với hấn, hấn chẳng phải cũng sẽ không tức giận rồi đi như vậy ...

Tô Dạ Kiều nắm lấy tay Tần Sở Ca, “ Sở Ca, đây không phải là lỗi của người ... Đừng tự đổ lỗi cho chính mình. Ngày mai chúng ta cùng nhau tới bệnh viện thăm hấn được không? ”

“ Không ... Là ta ... ” Tần Sở Ca thấp giọng thì thào, “ Là lỗi của ta ... ”

Thứ cuộn cuộn trong lòng không chỉ có sự kinh hãi, mà càng nhiều hơn là thứ gì đó y làm cách nào cũng không phân rõ được — Là hối hận? Là bi thương? Hay là lo lắng? Bất an?

Tần Sở Ca cố gắng tươi cười, “ Ngày mai đi thăm xem ... Nhưng mà chúng ta còn chưa biết hẩn ở bệnh viện nào ... ”

Tô Dạ Kiều rút di động ra gọi, thấp giọng nói vội vài câu, sau đó gật đầu với Tần Sở Ca, “ Là Lục Viện Thị Lập? Ừ ... Còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm ban đầu, không phải là sẽ chuyển viện chứ? ... Ừ, cảm ơn cậu, tạm biệt. ”

“ Ta có người bạn làm ở bộ phận cấp cứu, có thể tra được xe cấp cứu xuất phát từ bệnh viện nào, hẩn ở Lục Viện Thị Lập, hiện tại vẫn đang phẫu thuật, còn chưa hết giai đoạn nguy hiểm, nên ... Tạm thời chưa thể chuyển viện, chúng ta cũng không thể đi thăm hẩn. ”

Tần Sở Ca thở dài, vùi đầu vào ngực Tô Dạ Kiều, “ Hẩn sẽ không có việc gì ... Đúng không? ”

Tô Dạ Kiều ôm lấy Tần Sở Ca đang khẽ run rẩy vào lòng, “ Sẽ ... Nhất định sẽ ... ”

Hoa Khiếu nhận được điện thoại của cấp dưới thông báo Để Luật Dương bị tai nạn xe hơi, cho dù trong lòng gã vô cùng kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ không có việc gì — Tuy rằng trong một thời gian dài gã đích xác rất muốn làm như vậy, nhưng gã tuyệt đối sẽ không làm thế.

Kẻ thù không đội trời chung với Để Luật Dương thì vô số, không chỉ có gã còn có một đám hỗn trưởng cha hẩn lưu lại. Hoa Khiếu nhất thời đoán không ra ai là người làm thế.

“ Nghe nói phanh xe bị người ta động chân động tay, nếu không phải đúng lúc đó hẩn chuẩn bị vượt đèn đỏ, tốc độ cũng không nhanh, vậy chiếc xe trở đầu kia cũng sẽ phanh gấp, hẩn phải chết là không thể nghi ngờ. ” Ngữ khí của cậu cấp dưới khi nói những lời này có chút hả hê, “ Để thị hiện tại đã rối loạn, lại không có một ai tới bệnh viện xem hẩn rốt cuộc bị thương ra sao, mà bận rộn thảo luận xem khi hẩn không có ở đó ai sẽ tạm nắm quyền chủ tịch, thật đúng là một đám người tàn nhẫn a. ”

Hoa Khiếu khẽ cười. Đây không phải là việc đáng ngạc nhiên, hay phải nói là, đây mới là cảnh tượng có khả năng xuất hiện nhất. Thế giới này vốn là thế giới coi trọng vật chất, có ai sẽ lại thực sự lưu tâm tới cái chết của người. Cha của Để Luật Dương (từ trước tới nay gã đều không coi ông ta là cha của gã) để công ty của ông ta không rơi vào vũng bùn tranh quyền đoạt lợi, không hề sắp xếp một thân thích nào trong công ty, hơn nữa nội quy công ty ghi lại rõ ràng, người thân trực hệ của nhân viên cũng không được làm việc ở Để thị. Tối hôm nay Để Luật Dương bị tai nạn, những cấp dưới không thân cũng chẳng quen này tranh nhau giành quyền đoạt lợi lại càng chẳng có gì phải cổ kị.

Tới cuối cùng cũng không biết công phu đánh cờ của ai cao hơn đây ...

“ Tóm lại tình hình hiện tại đều có lợi cho chúng ta, BOSS, có cần chuẩn bị mua gấp cổ phiếu của Để thị không? Đây là thời cơ tốt nhất. ”

Nghe kiến nghị của cấp dưới, Hoa Khiếu cân nhắc một chút rồi mới đáp lại: “ Không, tiếp tục thu mua cổ phiếu của bốn gia, Để thị hiện tại không phải là kẻ địch lớn nhất của chúng ta. ” Để Luật Dương bị tai nạn xe hơi nghiêm trọng như vậy, không nên gây rắc rối, tài chính hữu hạn nên được dùng vào chỗ cần thiết.

Hiện tại mục đích duy nhất của gã chính là được tự do, là chính mình ... Hoa Khiếu cười lạnh một tiếng. Nhớ lại những năm trước đây, gã ngây ngốc sống — Cuộc sống tuy giàu có, nhưng tinh thần lại trống rỗng, theo thói quen đeo lên một bộ mặt giả dối. Nếu không phải có Sở Ca ... Có lẽ cả đời gã cũng sẽ không biết tới hương vị tuyệt vời của sự tự do.

“ Đối với Để thị, yên lặng quan sát bên ngoài là được rồi. ” Hoa Khiếu ra chỉ thị cuối cùng, ngắt điện thoại.

(1) Cái chỗ này T^T ta thật k biết nó là cái gì, đây là 1 loạt động tác trong lái xe ô tô đó, ta có lên mạng tìm rồi nhưng vẫn k hiểu a T^T, tiếng việt lại k có tài liệu nào liên quan nữa. Cao nhân nào biết xin chỉ bảo cho. Nguyên văn của nó là đây:

Còn đây là tư liệu ta tìm dc ở trên mạng:

46. Chương 44

Khó có được một giấc ngủ thoải mái như vậy, Để Luật Dương nghĩ.

Hắn thế nhưng lại nhớ về tuổi thơ.

Tuổi thơ rất cuộc được tính từ mấy tuổi tới mấy tuổi, hắn không biết, tuổi thơ của hắn rất ngắn ngủi, nhưng lại là một hồi ức đáng giá nhất cuộc đời. Khi đó có mẹ, có nhũ mẫu, có hai người yêu thương hắn như vậy.

Tuy nhũ mẫu nói hắn không được tùy tiện bỏ nhào lên người mẹ, nhưng hắn vẫn sau khi đùa nghịch một vòng trong hoa viên thì vui vẻ vùi đầu vào cái ôm ấm áp đó. Mẹ của hắn sẽ hơi mỉm cười vuốt đầu hắn.

Khi đó hắn còn bé, còn chưa hiểu hàm ý của nụ cười này, rất lâu về sau hắn mới biết, đó có tên là u buồn.

Thời thơ ấu tươi đẹp kết thúc khi hắn thấy mẹ bị đưa vào một cái hòm gỗ màu trắng, sau đó hắn được mặc cho một bộ lễ phục nhỏ màu đen, nhũ mẫu mất đồ hồng mang theo hắn tham gia một buổi lễ —— Hắn nhìn thấy người cha hắn rất hiếm khi nhìn thấy, vẻ mặt lạnh lùng ngồi đó hút thuốc, sau lại cau mày rời đi; Hắn nhìn thấy rất nhiều gã đàn ông mang theo vẻ cười lạnh nhạt đến rồi đi. Hắn bị nhũ mẫu đưa tới lấy một cái trước bức ảnh chụp đen trắng của mẹ, khi đó hắn còn khờ dại hỏi, mẹ đi đâu mất rồi?

Không có ai trả lời hắn, chỉ có âm nhạc trầm thấp mà bi thương vang vọng tứ phía.

Từ ngày đó hắn bắt đầu mất đi tất cả.

Sau đó không lâu nhũ mẫu cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó là thầy giáo cha hắn mời tới nhà. Bọn họ lúc nào cũng mang bộ mặt nghiêm khắc, quơ cây thước dạy học, khi hắn lười biếng, nghịch ngợm thì không chút lưu tình đánh hắn. Hắn khóc tìm mẹ muốn kể với bà nỗi ủy khuất của mình, nhưng dù cho hắn có chạy bao nhiêu vòng trong căn phòng thật lớn đó hắn cũng không thể tìm thấy người phụ nữ dịu dàng kia.

Vậy mà ngay cả việc bà đã mất cũng không có một ai chịu dành chút thời gian giải thích cho hắn đó là như thế nào. Mãi đến khi cha bị thầy giáo mời tới, ông ta mới bị lạnh lùng nói cho hắn hay: Mẹ của mày đã mất rồi, từ nay về sau sẽ không có ai chiều chuộng mày nữa, nếu muốn tiếp tục sống thì phải tự dựa vào chính bản thân mình.

Đó là lần đầu tiên hắn hiểu được như thế nào được gọi là mất đi, nhưng mà điều gì cũng đều không còn ý nghĩa nữa rồi.

Lớn lên, chẳng qua cũng chỉ là một cái nháy mắt.

Hắn chôn giấu khát vọng được yêu thương vào một nơi thật sâu, không để cho ai biết, hắn làm theo mệnh lệnh của cha, ung dung thản nhiên dùng từng tầng, từng tầng mặt nạ cải trang cho chính mình, tràn đầy dục vọng không chế đối với tất cả mọi việc, mạnh mẽ mà vô tình.

Nhưng mà hắn không vui vẻ, hắn cũng biết bản thân hắn không vui vẻ. Vậy thì có thể làm thế nào được? Con người luôn bị trời buộc, không phải là do trách nhiệm thì cũng là bị thứ được gọi là vận mệnh trời buộc.

Đây là vận mệnh của hắn.

Đoạn thời gian hạnh phúc trong đầu tán đi thật mau, Phàm Úc từ từ thay thế vào.

Dù hắn biết hắn đang nằm mộng, nhưng hắn lại không thể kìm được kích động, hắn muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn hằng lưu luyến đó, vậy mà ngay cả trong giấc mộng, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng nụ cười áy náy trên mặt người hắn vẫn luôn yêu thương sâu sắc: “ Anh Để xin lỗi, người em thích là ... Hoa Khiếu ... Anh sẽ tìm thấy người anh càng thích hơn em ... Xin lỗi ... ”

Hắn vươn tay lại chỉ bắt được nụ cười cùng bóng hình như mộng như ảo kia, không thể nắm bắt, hắn chỉ thể nhìn Hoa Khiếu vươn tay ôm lấy bờ vai của Phàm Úc, hai người bọn họ cùng nhau rời đi, mang theo dáng vẻ tươi cười hạnh phúc.

Hắn sao thể cam tâm đây ... Hạnh phúc hắn sắp nắm bắt được...

Thế nhưng hậu quả của việc hấn không cam tâm chính là khiến Phàm Ưc hoàn toàn rời xa hấn, điều duy nhất hấn có thể làm chỉ là tổ chức một lễ tang cho y.

Nhiều năm sau hấn lại đứng ở nơi ấy, châm một liều thuốc giống như cha hấn ngày đó, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trên bức ảnh chụp đen trắng bị khói sương làm cho mờ hồ.

Tại nơi này, hấn tiễn hai người hấn yêu thương nhất đi, một người yêu thương hấn, một người không yêu thương hấn.

Hấn nghĩ hấn sẽ không bao giờ quay lại nơi đó nữa.

Một luồng ánh sáng hỗn độn ồn ã ập tới ...

Sau cùng ... Hấn một lần nữa lại tới nơi này. Hấn không nhìn thấy một ai, chỉ có tiếng nhạc trầm thấp mà bị thương như trước. Bên dưới di ảnh đen trắng đặt một cỗ quan tài thuần đen, xung quanh không có hoa cúc trắng mềm mại. Hấn nhìn không rõ diện mục của người trong di ảnh cho nên hấn chỉ đành tới gần quan tài —— Hấn cảm thấy đầu trần ngập đau đớn, đó là một loại cảm xúc đau đớn trần ngập vào tận trong cốt tủy, nhắc nhở hấn không thể bỏ qua —— Hấn mở nắp quan tài, thứ hấn nhìn thấy rõ ràng là khuôn mặt tái nhợt dính đầy máu tươi của chính hấn ...

Hấn hoảng sợ ngẩng đầu, vờn quanh tứ phía không còn là vẻ ảm đạm không có một ai nữa, tiếng nhạc tang càng ngày càng lớn, không khí tựa như bị rút cạn, hấn không thể thở được —— Hấn nhìn thấy hai hàng lệ chảy trên khuôn mặt không chút biểu cảm của chính hấn trên di ảnh đó!

“ Kịch điện! Nhanh! ”

Nhân viên y tế nhanh chóng chuẩn bị tốt thiết bị kịch điện.

“ Một! Hai! Ba! ”

Đề Luật Dương mở lớn hai mắt, lại tựa như không nhìn thấy bất kỳ điều gì, chỉ có ánh đèn điện trắng xóa lay động trước mắt hấn.

“ Tim đập ba mươi lăm lần, huyết áp ba mươi trên năm mươi! Thuốc trợ tim! ”

Lúc này hấn thanh tỉnh rồi, thông suốt rồi, cho dù hấn chết cũng sẽ không có ai tham dự lễ tang của hấn.

“ Bệnh nhân có ý thức rồi! ”

Hấn cử động ngón tay của mình, hai mắt mờ hồ cài gì cũng không nhìn thấy, chỉ có cơn đau đớn kịch liệt bao vây lấy hấn.

“ Nhịp tim năm mươi mốt, huyết áp năm mươi trên bảy mươi, đã thoát khỏi cơn nguy hiểm! ” Nhân viên y tế xung quanh khẽ thở phào một hơi, “ Nhanh chóng liên hệ với phòng phẫu thuật, chuẩn bị phẫu thuật! ”

Nếu cứ thế chết đi thì tốt rồi. Hấn đột nhiên nghĩ như vậy, tựa như chẳng còn thứ gì có thể khiến hấn lưu luyến nữa.

Nhân viên y tế nhanh chóng đẩy giường bệnh vào thang máy, các hộ sĩ ngoại khoa đã đợi sẵn trong đó tiếp nhận bệnh nhân, ấn nút đi tới phòng phẫu thuật.

Không ... Còn có một người ...

Đề Luật Dương mờ mịt nhớ tới, người đó thỉnh thoảng sẽ tươi cười lấy lòng hấn, nhưng lại là kẻ dùng lời nói châm chọc hấn ... Hấn nhớ rõ hấn muốn y, muốn một lần nữa tìm lại cảm giác yêu thương đã mất đi ...

Nhưng hình như đã muộn mất rồi, chuyện làm tổn thương người kia cũng đã làm rồi, sẽ chẳng còn ai chịu tha thứ cho hấn nữa.

Chuyến thăm bệnh của Tần Sở Ca bị một trận bão tuyết bất ngờ xuất hiện ngăn cản, nhìn hoa tuyết từng phiến từng phiến lớn tung bay ngoài cửa sổ, nỗi buồn vô cớ trong tâm cũng theo đó tăng lên.

Tô Dạ Kiều vốn muốn ở nhà với Tần Sở Ca, nhưng vài cú điện thoại khẩn khiến anh không thể không tới phòng khám. “ Sở Ca ... Đừng lo lắng, qua hai ngày nữa chúng ta lại đi cũng không muộn. Chỉ cần luôn chú ý tới tin tức mới là được rồi, hấn là người nổi tiếng, chắc hấn truyền thông sẽ thường xuyên đưa tin. ”

Tần Sở Ca gật đầu, tiễn Tô Dạ Kiều tới cửa. Sau đó y ngồi trên chiếc ghế bập bênh đặt trước ban công, ngây ngốc ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Kì thực y không cần phải cảm thấy hổ thẹn, y cũng không làm điều gì có lỗi với Đế Luật Dương, ngược lại là Đế Luật Dương làm thật nhiều việc có lỗi với y. Có lẽ là bởi y đang mang thai nên tâm cũng nhuyển đi thật nhiều, ưu sầu cũng áy náy không tự chủ được mà bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Không biết hắn đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa. Tần Sở Ca vô thức vuốt ve cái bụng thật lớn của mình, nhìn hình dáng một tên con trai béo mập được phản xạ trên kính, không nhìn được lại thở dài một hơi.

Có lẽ là do định mệnh trên người.

47. Chương 45

Đau đớn là phương thuốc tốt nhất giúp người ta tỉnh lại, Đế Luật Dương hơi nheo mắt, quay đầu nhìn cánh tay đang được nối với một chai thuốc lớn của hắn.

Thực yên lặng, chỉ có tiếng thở khàn khàn của hắn cùng với tiếng rì rì của chiếc máy thở, ngoài hắn ra chẳng còn một ai khác.

Không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay cảm thấy hụt hẫng đây, dù sao chẳng có nhiều người nhìn thấy đáng về phẩm thương của hắn lúc này, việc này có lẽ cũng đáng để ăn mừng đấy chứ.

Đế Luật Dương khẽ động thân thể, rất nhanh hắn liền phát hiện loại đau đớn do gãy xương rồi được bó bột lại này khiến người ta đau tới chịu không nổi như thế nào.

Được rồi hiện tại hắn chỉ có thể động được mỗi cái đầu thôi.

Việc này tuyệt đối không thể chỉ là một tai nạn, hắn biết có người muốn ra tay với hắn, hơn nữa kẻ đó còn được lợi từ chuyện này — Phan xe bị phá, chắc chắn là có kẻ động chân động tay.

Vậy có thể là ai đây? Suy nghĩ trong đầu Đế Luật Dương chuyển động cực nhanh, xét qua từng kẻ có thể ra tay với hắn, nhưng lại không thể tìm ra ... Những kẻ sau khi được lọc ra thật đúng là quá nhiều.

Khẽ than một tiếng, dù cho tiếng than đó chỉ giống như tiếng rì rì cực lớn phát ra từ chiếc máy thở, Đế Luật Dương cảm thấy mí mắt trĩu nặng, có lẽ điều hắn cần là nghỉ ngơi một chút chứ không phải là tiếp tục suy nghĩ hoặc là ...

Vứt những suy nghĩ yếu đuối, vô vị đó ra khỏi đầu, Đế Luật Dương cố gắng khiến bản thân quên đi cảnh tượng trong mộng, sau đó nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ. Có lẽ chỉ có ngủ mới có thể khiến cho quãng thời gian tồi tệ này nhanh chóng trôi qua.

Hắn không thể thừa nhận rằng phòng bệnh đơn rộng lớn, trống vắng này khiến hắn cảm thấy ... Cô đơn.

Chu Nhu Đình đang cố tình gây sự, cô vác cái bụng không nhỏ của mình ở nhà đến sắp phát điên rồi, ném thẳng cái gối của mình từ trên thang lầu hai xuống, Hoa Khiếu cau mày tránh khỏi đòn công kích ấu trĩ này.

“ Tôi mang con trai của anh! Anh biết không tôi mang con trai của anh! Tôi là mẹ của con trai anh! Tên chết tiệt nhà anh không thể có một chút phản ứng khác được à? ” Chu Nhu Đình khóc tới khàn cả giọng, chẳng hề còn tí ti bộ dáng thực nữ nào cả.

Đám người hầu trong biệt thự sớm đã chẳng còn một ai, nơi này tựa như biến thành chiến trường dành riêng cho hai người họ tranh cãi vui vẻ.

Hoa Khiếu vốn đầu thềm để tâm tới ả đàn bà điên này, nhưng hôm nay là cuối tuần, gã nào thể viện lý do phải tăng ca, nhất là bây giờ đang là khoảng thời gian tẻ nhạt, gã không thể công khai phản kháng lại ý của mẫu thân — phải quan tâm vợ cùng đứa con sắp chào đời, chiều theo ả đàn bà điên đang mang thai này.

“ Cô nên đi ngủ một chút ... ” Hoa Khiếu nén giận ngắt đầu nói với cô.

“ Ngủ ngủ ngủ ... Tôi là heo chắt? Tôi chỉ muốn anh cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của một người chồng thì có gì sai? Anh vẫn luôn cho rằng tôi thích anh hả? Tôi đúng là thích anh, thích khuôn mặt của anh, thích hết thấy mọi vinh quang phía sau anh. Nhưng tôi đã đạt được cái gì đây? Anh đã đạt được thứ gì từ Chu gia chúng tôi đây? Anh thử hỏi lòng mình xem anh có cảm thấy anh thật thấp hèn hay không? ” Chu Nhu Đình tức giận liên tục bùng phát, cho dù là cãi nhau, cũng không nên lôi vấn đề này ra làm đề tài. Ngực của cô phập phồng lên xuống, hiển nhiên là đã uất ức rất lâu rồi.

Sự nhẫn nại của Hoa Khiếu đã sắp lên tới đỉnh điểm nhưng lý trí của gã lại tự nhắc nhở bản thân, gã còn cần tới sự hỗ trợ của Chu gia, cho dù hiện tại xem ra cũng tràn ngập hiểm nguy tuy vậy nó cũng là sự hỗ trợ không thể thiếu trong việc gã giành được sự tự chủ. “ Vậy được rồi, cô muốn tôi làm cái gì? ”

Chu Nhu Đình đau đớn cười, cô chỉ vào thân thể của mình, “ Anh đã từng khao khát thân thể của tôi chưa? Chưa từng ... Anh đã từng yêu thương đứa con của anh chưa? Chưa từng ... Tôi có thể muốn anh làm cái gì đây ... ”

“ Tôi không có thời gian ở đây tiếp tục tranh cãi với cô. ” Hoa Khiếu đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, gã lạnh mặt nói, xoay người định đi về phòng ngủ của mình, “ Anh yêu người đàn ông đó có phải không? ” Chu Nhu Đình độc ác cười, mang theo một loại khí tức độc địa.

Hoa Khiếu ngừng bước, gã quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt nguy hiểm nhìn Chu Nhu Đình. Chu Nhu Đình tựa như giành được chiến thắng, “ Tôi nhìn thấy rồi ... Hôm đó ... Tôi nhìn thấy y ... Một kẻ dung tục vô lễ như vậy... Mà anh thế nhưng lại cùng y ngang nhiên ôm ôm ấp ấp trên đại lộ ... ” Cô dừng lại, dáng vẻ thắng lợi ưỡn ưỡn cái bụng lớn của mình, “ Y chẳng qua chỉ là một gã đàn ông dễ tiện, anh và y vĩnh viễn sẽ không thể công khai bên nhau, y vĩnh viễn sẽ không thể sinh cho anh một đứa con trai, sẽ chẳng có ai chúc phúc cho thứ mang tên tình yêu của hai người, hơn nữa y đã có người đàn ông khác rồi, tôi nhìn thấy ... ”

“ Im miệng. ” Hoa Khiếu trầm giọng gầm lên hai từ, lại giống như dùng đến toàn bộ sức lực của toàn thân.

“ Mẹ của anh sẽ phản đối hai người, y sẽ biến mất, sau đó anh sẽ mất đi tất cả mọi thứ hiện tại anh có! ” Chu Nhu Đình làm như không nghe thấy hai từ kia, tiếp tục châm chọc, “ Mà tôi có tất cả những thứ y không có ... Buồn cười ở chỗ anh vẫn đang kiên trì cái gì đây? ”

Hoa Khiếu nhanh chóng xông lên cầu thang, vào lúc Chu Nhu Đình còn chưa kịp hiểu rõ lại việc gì xảy ra, Hoa Khiếu hung tợn cho cô một cái tát, đánh cô ngã xuống đất, lại dùng tốc độ như thế xuống cầu thang, đi vào phòng.

Gã có thể nghe thấy tiếng hét sắc nhọn sau cùng của ả đàn bà điên kia:

—— “ Tên khốn nạn! Anh không có tim! Tên khốn nạn! ”

Gã biết, gã cần phải nhanh chóng trở nên cường đại, thoát khỏi tất cả những gông xiềng gã không muốn, đạt được thứ gã vẫn luôn khát vọng.

Tình yêu gã đã từng dễ dàng đạt được.

“ Cái gì? Hắn còn chưa chết? Điều này sao có thể? ” Hoa Cơ Vân rít lên, giận dữ gầm lên với người ở đầu kia điện thoại, sau đó cầm chiếc điện thoại di động trong tay, đi qua đi lại bên trong phòng, “ Tiếp tục xuống tay trong bệnh viện, nhất thiết phải diệt trừ được hắn ... ”

Sau đó bà nắm chặt lấy chiếc điện thoại, tức giận hung hăng ngồi lại trên ghế.

Bà luôn có thể đủ ngoan để diệt trừ kẻ mà bà căm ghét, tỷ như ả đàn bà kia, tỷ như con trai của ả đàn bà kia. Vì vậy hết thấy những kẻ ngáng đường đều phải bị diệt trừ hết thì bà mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Đầu tiên là thọc gậy mời nhân viên của công ty bà đi, sau đó ngấm ngầm thu mua cổ phiếu lẻ của công ty bà —— Đây chính là nguyên nhân vì sao bà kiên quyết muốn diệt trừ Đế Luật Dương.

Ả cho rằng bà cái gì cũng đều không biết à? Bà biết Đế Luật Dương vẫn luôn không hài lòng việc 30% cổ phiếu vốn dĩ thuộc về hắn bị Đế Phong Thiệu chia cho con trai của bà, Đế thị và bà vốn luôn xung đột

không ngừng, nhưng loại khiêu khích công khai gần đây cơ hồ dự báo cho một cuộc chiến thương trường không thể tránh được.

Điều bà có thể làm chỉ là kết thúc trước, kết thúc sinh mệnh của Đế Luật Dương.

Nhưng ... Chết tiệt, bà thất bại rồi.

Vụ tai nạn xe hơi nghiêm trọng đó, Đế Luật Dương cư nhiên lại không chết, cư nhiên chỉ phải vào phòng theo dõi đặc biệt, thậm chí còn không biến thành người thực vật, không bị liệt, chỉ bị gãy xương nhiều chỗ!

Bà cảm thấy có chút bất an, giống như có thứ gì đó đang muốn thoát khỏi sự khống chế của bà, loại cảm giác này đã từng xuất hiện từ hơn mười năm trước, khi gã đàn ông phụ tình chết tiệt kia vứt bỏ bà.

Không tốn chút sức nào, bà gọi một cuộc điện thoại đi, “ Nhất định phải diệt được hắn! Nhớ kỹ nếu tạm thời không diệt được, thì trước lưu lại cái mạng khốn của hắn, không được để lộ bản thân! Tay chân nhất định phải sạch sẽ! ”

Giống như tạm thời yên tâm, Hoa Cơ Vân thở phào, ngưỡng mặt dựa vào chiếc ghế da vừa dày vừa ấm áp của chính mình.

48. Chương 46

Đã ba ngày kể từ khi Đế Luật Dương tỉnh lại trên giường, ngoài hộ sĩ theo quy luật tiến vào kiểm tra nhiệt độ cùng tốc độ truyền dịch ra thì không còn bất cứ kẻ nào tới quấy rầy hắn.

Khi hộ sĩ đi vào, Đế Luật Dương sẽ vờ nhắm mắt giả như bản thân còn đang ngủ, sau đó khi cô ta đi ra hắn liền mở mắt, ngày ngày nhìn trần nhà.

Đây là những ngày nhàn rỗi khó có được của hắn, không có những chuyện vụn vặt quần quanh làm phiền, không có những đấu đá tranh giành với đám người phía dưới, chỉ có chiếc mặt nạ thở của máy hô hấp đang chuyển động vù vù ở trên mặt, liên tục làm việc, duy trì hơi thở yếu ớt của hắn.

Hắn đã từng thử nâng cánh tay không bị châm kim tính tháo mặt nạ thở xuống, nhưng tay còn chưa nâng được tới một phút hắn đã cảm thấy phổi mình đang cố sức làm việc — Lại thêm việc gãy xương khiến hắn không thể hít thở được như người bình thường, hắn đành phải cố mà đeo cái mặt nạ trợ hô hấp đó trên mặt, bất đắc dĩ mà chịu đựng sự đau đớn tra tấn đến không thở nổi.

Hắn hận bản thân hắn như vậy, thế này khiến hắn cảm thấy bản thân không khác gì một thứ phế vật — Có lẽ không chỉ là bởi ảnh hưởng của tiếng ong ong từ máy hô hấp, mà còn là bởi nỗi cô đơn không gì bù đắp được.

Đế Luật Dương chẳng muốn xét lại thái độ làm người của hắn có thật sự thất bại như vậy không, bởi vì nó sẽ khiến tinh thần của hắn kiêu không được mà chán nản — Hắn tự nói với bản thân mình, là ai đã từng nói? Thực sự bệnh tật sẽ khiến con người ta trở nên yếu đuối.

Cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Đế Luật Dương ngay lập tức nhắm mắt lại giả như đang ngủ, bởi vì y tá lại tới kiểm tra phòng.

Cô ta cầm lấy băng bệnh sử được treo ở cuối giường bệnh của hắn, lật giở trang giấy phía trên, sau đó tiến lại gần hắn.

Động tác này khiến tâm Đế Luật Dương cảm thấy bất an — Y tá thông thường chỉ lật giở một chút bệnh sử sau đó ghi chép lại tình trạng của hắn một chút rồi rời đi. Chai thuốc vẫn còn thuốc bên trong chẳng lẽ người này không phải là y tá?

Đế Luật Dương khẽ hé mắt, sau đó hắn kinh ngạc phát hiện người kia là một người đàn ông xa lạ!

Người đàn ông kia đeo một cặp kính râm đủ để che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, đang dùng kim tiêm bơm một loại khí màu xanh lục nhạt vào ống thông khí của máy hô hấp, nhìn thấy hắn đã tỉnh lại đồng

thời cổ sức giật chiếc mặt nạ trở thở ở trên mặt xuống, gã ta nhanh chóng đẩy hết khí từ ống tiêm vào ống thông khí, sau đó dùng cái tay đeo găng hung ác ấn chiếc mặt nạ trở thở xuống.

Để Luật Dương nhanh chóng cảm thấy nghẹt thở khó chịu, hắn cố gắng ngừng hít thở, một cánh tay khác cố hết sức quơ loạn, muốn chạm tới chiếc chuông báo ở đầu giường. Nhưng mà gã đàn ông kia thoải mái không chế tay của hắn, “ Muốn trách thì trách chính người đắc tội với quá nhiều người, đừng làm loạn ... Được chết khi đang nằm mộng không phải là một việc rất tốt sao? ” Gã ta thấp giọng giễu cợt.

Khuôn mặt Để Luật Dương dần bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, hắn không kìm được hít vài ngụm khí bên trong chiếc mặt nạ, việc này khiến cái đầu vốn trì trệ của hắn càng thêm mơ hồ ...

Tai nhanh chóng không nghe thấy gì nữa, con người của hắn cũng chậm rãi dần ra ...

“ Người đang làm cái gì! ” Có người kinh hãi kêu lên một tiếng, cánh tay đang ấn chặt mặt cùng tay của hắn nhất thời buông lỏng, gã đàn ông kia nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ —— Nơi này có khoảng ba tầng, chắc hẳn có thể dễ dàng chạy thoát.

Để Luật Dương ho dữ dội, hắn dùng chút sức lực cuối cùng của mình hắt văng chiếc mặt nạ trở thở ra, tiếp đó hắn không sao tin nổi nhìn thấy một khuôn mặt đáng ra chỉ xuất hiện trong giấc mộng của hắn.

Người kia hẳn là Tần Sở Ca ... đi ...

Nhưng hắn lại chẳng có chút khí lực nào để nói, chỉ thể lệch đầu sang một bên mê man bất tỉnh.

Tần Sở Ca không dám nghĩ nếu y cùng Dạ Kiều không đúng lúc tới thăm Để Luật Dương, chẳng phải sau một thời gian nữa y sẽ nhìn thấy một tin báo tử ư.

Tần Sở Ca từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy người đàn ông vẫn luôn cường thế kia cũng có một mặt như vậy, tình trạng ... Suy yếu như vậy, cận kề cái chết như vậy.

Tô Dạ Kiều đi theo phía sau liền vội vã ấn chuông báo ở đầu giường, sau đó cố không để ý tới ánh nhìn kì dị nhìn Tần Sở Ca, cúi đầu làm hô hấp nhân tạo cho Để Luật Dương —— Tô Dạ Kiều có thể cảm thấy phần phổi bị thương nặng của Để Luật Dương, cho nên anh không dám tùy tiện ấn xuống phổi.

Hộ sĩ rất nhanh đã tới, thấy dáng vẻ Để Luật Dương như vậy cũng luống cuống tay chân, nhanh chóng gọi bác sĩ trực ban qua, sau lại vội vã cấp cứu, hô hấp của Để Luật Dương cuối cùng cũng vững vàng trở lại, “ Các cậu là ... ” Bác sĩ nghi hoặc nhìn Tô Dạ Kiều và Tần Sở Ca mang bầu, trang điểm sau đó ngón tay chỉ vào Tô Dạ Kiều run rẩy nói: “ Học đệ? ”

Tô Dạ Kiều ngây người, phát hiện bác sĩ trước mặt chính là học trưởng Bùi Tương cùng anh nhập học năm đó. “ Bùi học trưởng? ”

Bùi Tương thu tai nghe trên cổ vào túi áo blu trắng, “ Cậu ... Các cậu là tới thăm hắn? Đây là ... Vợ của cậu? ” Người phụ nữ mang thai này khiến anh cảm thấy kì quái, nhưng nhìn hai người nắm tay nhau thì chắc hẳn họ là một đôi rồi.

Tô Dạ Kiều mỉm cười gật đầu, sau đó lại hỏi: “ Tình hình của Để tiên sinh như thế nào rồi? ”

Bùi Tương nhún vai: “ Nơi này không tiện nói chuyện, tới phòng làm việc của tôi đi. ” Đoạn xoay người dẫn đường đi lên phía trước.

Tần Sở Ca bất an quay đầu liếc nhìn Để Luật Dương sắc mặt trắng bệch hai mắt nhắm nghiền, cùng Tô Dạ Kiều và Bùi Tương đi khỏi phòng bệnh.

Sau khi khóa cửa phòng làm việc lại, Bùi Tương ngồi xuống ghế của mình, “ Ngồi đi. ” Đoạn mời Tần Sở Ca và Tô Dạ Kiều ngồi ở phía đối diện anh, “ Thân phận bệnh nhân chắc hẳn so với tôi các cậu còn rõ hơn, toàn thân hắn gần như không có chỗ nào hoàn hảo, đáng lưu ý nhất chủ yếu là gãy xương sườn, còn có hai bên tay và chân, xương bị gãy nát, may mắn nội tạng tổn thương rất ít, xương cột gãy vụn còn chưa đâm vào gan, vậy nên máu chảy không nhiều, xương cột sống cũng không bị thương tổn, tóm lại là mệnh của hắn rất lớn. Nhưng cứ theo tình hình hôm nay mà nói, kia không chỉ là một vụ tai nạn ô tô, có người muốn mạng của hắn. ” Tiếng cuối cùng của Bùi Tương đã ép tới cực thấp. Trong máy hô hấp bị người ta tiêm hơi ... Nếu tôi không đoán lầm ... Đây là khí Mustard (1). ”

Tần Sở Ca không biết khí Mustard là gì, nhưng y biết đó là một loại khí có độc — Chắc chắn là vậy — Vì Tô Dạ Kiều cũng khẽ hít một ngụm khí lạnh, “ Khí Mustard? Là loại khí được dùng trong chiến tranh vi khuẩn? ”

“ Đúng, khí Mustard, thể khí màu xanh lục nhạt, có mùi giống như mùi của mù tạt, một loại độc thể khí rất mạnh, khí độc chiến tranh Trung Hoa năm 731 chuyên dùng để thí nghiệm cơ thể sống. ” Bùi Tương tỉ mỉ kể lại, “ loại khí độc này có thể khiến người ta tử vong trong lúc ngủ, nếu không phải các cậu phát hiện sự việc ... Có lẽ bệnh nhân bây giờ đã chẳng còn thuốc nào cứu được, cho dù chỉ hít vào một chút như vậy cũng gây tổn thương tới họng của hân, nhẹ thì khàn giọng, nặng thì ... Mất hẳn tiếng nói. ”

Tay của Tần Sở Ca bóp chặt lấy tay của Tô Dạ Kiều, nhưng y không dám nói chuyện, y sợ bị người ta nghe ra y là đàn ông, cho nên y chỉ thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều giống như trấn an, vỗ vỗ tay của y, “ Vậy hân sẽ không thực sự bị câm chứ? ”

“ Việc này ... Có lẽ chỉ thể chờ bệnh nhân tỉnh lại chúng ta mới có thể biết được, chẳng qua tôi cảm thấy hân sẽ không có việc gì, tôi đã nói qua, mệnh của bệnh nhân này khá lớn. ” Bùi Tương phát hiện về sốt ruột của Tần Sở Ca, cố ý nói thực nhẹ nhàng, “ Học đệ ... Cậu kết hôn từ lúc nào vậy? Sao lại chẳng thông báo cho mọi người một tiếng? ” Anh cảm thấy bầu không khí quá nặng nề, cố ý đổi sang một chủ đề thoải mái.

Tô Dạ Kiều miễn cưỡng cười cười: “ Vào mùa hè năm ngoái ... ”

“ Cái gì? Chẳng lẽ bởi vì các cậu ăn cơm trước keng? ” Bùi Tương liếc nhìn cái bụng chắc hân đã được khoảng sáu, bảy tháng.

“ Học trưởng, trước đừng nói tới chuyện của bọn em nữa, hiện tại chúng em có thể đi thăm Để tiên sinh không? ” Tô Dạ Kiều ngăn câu hỏi tò mò của Bùi Tương lại, trực tiếp hỏi.

Bùi Tương theo thói quen nhún nhún vai, “ Đi đi, chẳng qua bệnh nhân có thể vẫn đang trong trạng thái hôn mê, mấy ngày nay hân vẫn luôn mê man như vậy. ”

Tô Dạ Kiều nhìn Tần Sở Ca, Tần Sở Ca gật đầu, Tô Dạ Kiều bèn đỡ Tần Sở Ca dậy, “ Không nghĩ tới lại gặp học trưởng ở đây ... Cảm ơn anh, sau này liền nhờ anh chú ý tới Để tiên sinh một chút. Cá tính của hân khá cố chấp, lúc khó chịu có khi cũng chẳng nói ra, làm phiền anh rồi. ”

Bùi Tương khoát khoát tay, “ Người này chẳng bao lâu nữa sẽ chuyển viện, được rồi được rồi ... Lúc còn có thể, tôi sẽ giúp cậu chú ý tới hân ta nhiều chút. ”

Sau Tô Dạ Kiều lại khách khí nói vài câu cảm ơn rồi cùng Tần Sở Ca rời khỏi phòng làm việc.

Tần Sở Ca ngẩn ngơ dựa vào tường, cảm xúc trong tâm không biết rốt cuộc là như thế nào. Không phải là bởi y đuổi Để Luật Dương đi khiến hân ta bị tai nạn ô tô mà là có người muốn hại hân.

Y cười khổ, nếu sự việc đã không phải là lỗi của y thì y còn buồn phiền cái gì nữa đây? Chính y cũng nên rõ Để Luật Dương đã kết thù với bao nhiêu người, khuôn mặt của y cũng nhờ ơn Để Luật Dương mà nhiều thêm một vết dao.

Hạ thấp giọng, “ Xem qua hân ... Nếu hân còn chưa tỉnh lại, chúng ta liền về thôi. ” Tần Sở Ca nói.

“ Đều theo ý người. ” Tô Dạ Kiều đội lại chiếc mũ đã sắp trượt xuống khỏi đầu Tần Sở Ca, dịu dàng nói.

(1) Khí Mustard: hay còn gọi là Mustard gas/ khí mù tạt là loại khí độc làm phỏng da, có ảnh hưởng đến mắt, đường hô hấp và da. Với da có thể khiến cho da bị sưng đỏ, nổi mụn nước dẫn đến thối rữa. Tiếp xúc với mắt có thể gây nên bệnh viêm kết mạc, đục giác mạc hoặc hình thành loét. Hít phải hơi hoặc sương có thể tổn thương tới đường hô hấp, nồng độ cao có thể gây tổn thương đến phế, biểu hiện tổn thương nặng là chứng viêm hoại tử niêm mạc hầu họng, khí quản, nhánh khí quản. Triệu chứng trúng độc toàn thân gồm: cả người không thoải mái, mệt mỏi, đau đầu, vàng đầu, buồn nôn, nôn mửa, phiền tức, thèm ngủ ... trạng thái trung tâm ức chế thần kinh phó giao cảm hưng phấn. Trúng độc nặng có thể dẫn tới tử vong. Khí Mustard được coi là một loại kích độc.

49. Chương 47

Để Luật Dương vẫn luôn nửa tỉnh nửa mê, ý thức mơ mơ hồ hồ, mãi cho tới khi hắn nghe thấy giọng nói của Tần Sở Ca, hắn giãy dụa muốn chính mình tỉnh táo một chút, muốn mở mí mắt đang mê man kia ra, hoặc là chuyển động ngón tay, nhưng lúc này hắn chỉ thể lắng nghe.

Tô Dạ Kiều chuyển chiếc ghế qua cho Tần Sở Ca, Tần Sở Ca liền tới ngồi trước giường bệnh của Để Luật Dương. Trong phút chốc lại tựa như chẳng có lời nào để nói, bởi vì Để Luật Dương vẫn còn đang mê man.

“ Dạ Kiều ... Người có thể trước tiên ... ” Tần Sở Ca xấu hổ ngẩng đầu nói. Tô Dạ Kiều thực sẵn sàng gật đầu, “ Ta ở bên ngoài đợi người. ”

Cánh cửa được nhẹ nhàng khép lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Tần Sở Ca tháo mũ xuống đặt ở trên giường. Y nhìn khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sức sống của Để Luật Dương, nhất thời cảm thấy có hơi rối loạn.

Khuôn mặt đỏ vốn đầu thế so được với Hoa Khiếu và Tô Dạ Kiều, nhưng nó lại có một loại khí thế mà hai người họ chẳng thể có được — Cuộc sống của y bởi vì kẻ này mà thay đổi hoàn toàn, mà cái kẻ vốn vẫn nắm giữ hết thảy kia hôm nay lại nằm ở trên giường, yếu ớt vô lực như thể hôn mê bất tỉnh ...

“ Để Luật Dương ... Có khi ta thực hận người, nhưng lại có khi ta không tự chủ được mà ... Đồng tình với người. ” Đúng vậy, là đồng tình.

Người y yêu, cho y một đứa con, người yêu y, cho y một cuộc sống bình thường, tốt đẹp — Nếu không phải có Để Luật Dương, y sẽ không quen biết Hoa Khiếu, nếu không phải có Để Luật Dương, hết thảy, hết thảy tương lai đều sẽ hoàn toàn không như vậy, mà y cũng sẽ không quen biết Tô Dạ Kiều.

Hận hắn, là bởi vì hắn khiến cho cuộc sống vốn có của y nghiêng trời lệch đất, tâm cũng mất, thần cũng mất, khiến cho y biến thành không phải là chính mình; Nhưng thương hại hắn là bởi vì hắn cũng chỉ là một kẻ si tình mà thôi.

“ Lần này cũng có thể coi như đã chết đi một lần, hy vọng sau này người có thể tiếp tục sống tốt, ít đi chọc giận đám cừu gia kia một chút, dăm bữa nửa tháng lại xảy ra chuyện như vậy ... Cho dù mạng người có lớn, cũng không thể mãi gặp may mắn như thế. ” Những suy nghĩ vượt khỏi cổ họng, kết quả nói ra lại chỉ là vài câu nói bình thản như vậy.

“ Còn có, quên Hứa Phàm Ưc đi, cũng quên ta đi, người có thể tìm được người tốt hơn chúng ta, nhân sinh không nên chỉ bị trói buộc bởi một người ... Ta đã tìm được hạnh phúc thực sự thuộc về mình, ta hy vọng người cũng có thể tìm được, thứ gọi là ân oán trong quá khứ của chúng ta cũng nên ... Như vậy đi. ” Tần Sở Ca thấp giọng cười nói, “ Ta cũng thay đổi trở nên biết nói một chút lời thực lòng rồi, đã chẳng còn là tên côn đồ trong ấn tượng của người nữa ... Kì thực ta ... ” Y khẽ thở dài một tiếng, “ Ta từ trước tới giờ đều không phải là loại người như người nhìn thấy. ”

Để Luật Dương chỉ có thể bất động lắng nghe, hắn muốn kêu to, hắn muốn mở lớn mắt nhìn kẻ đang nói những lời tuyệt tình nhất trước mặt, muốn dùng tay tóm lấy y, y là của hắn ... Y vì sao lại không phải là của hắn!

Thế nhưng hắn lại chẳng thể làm gì được. Hắn nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp của Tần Sở Ca, hắn cảm thấy chân trên người bị y kéo lên trên.

Hắn cái gì cũng chẳng thể làm được.

Tần Sở Ca thuận lợi nói hết những gì y muốn nói, sau khi kéo lại chiếc chăn bị trượt xuống cho Để Luật Dương, liền chuẩn bị xoay người rời đi, vào thời điểm trước khi đi, y lơ đãng quay đầu nhìn thoáng qua —

Có một hàng lệ lặng lẽ trượt từ khóe mắt Để Luật Dương xuống, rất nhanh liền trượt qua chiếc mặt nạ thở, không dấu vết biến mất.

Có lẽ y nhìn thấy rồi, cũng có lẽ là chưa từng nhìn thấy.

Hoa Khiếu phức tạp nhìn báo cáo điều tra trước mắt — Tai nạn xe hơi của Để Luật Dương quả nhiên là do mẹ của gã xuống tay — Cả một vụ mưu sát trong bệnh viện ngày hôm nay, toàn bộ đều do mẹ của gã làm.

Biết được việc này kì thực đều là ngoài ý muốn, nếu không phải bởi vì gã mua chuộc tổ chức thông tin vẫn luôn nghe lệnh từ mẹ, chắc hẳn sẽ chẳng có ai biết được việc này.

Nhắm mắt lại, Hoa Khiếu thở một hơi thật dài, không thể nói rõ những tình tự ở trong tâm lúc này, tuy gã quyết tâm muốn phản, giành lại tự do cho bản thân, nhưng hẳn hoàn toàn không muốn hủy diệt mẹ.

Bà dù sao cũng là mẹ của gã, cho dù bà có làm ra việc không thể tha thứ đi chăng nữa cũng không thể hủy diệt người đã sinh ra gã, nuôi dưỡng gã.

Thế nên gã phải quên việc này đi, cho dù gã khoét rỗng công ty, thu mua cổ phiếu đầu cơ cho cổ phần của chính mình, cũng không thể thẳng tay hủy diệt mẹ của mình.

Đặt tập văn kiện vào trong máy hủy tài liệu, Hoa Khiếu nhìn vụn giấy bay lên, nét mặt không đổi.

Những kẻ khác trong Đế Thị rốt cuộc xuất hiện vào ngày thứ năm Đế Luật Dương nhập viện, hơn nữa cả một đám cùng tới, oanh liệt dọa bệnh nhân trong viện cùng đám hộ sĩ thót tim.

Đế Luật Dương vẫn phải dùng máy hô hấp như trước, nhưng nhân thân đã khôi phục lại vẻ sắc bén ngày thường. Hắn lạnh lùng liếc nhìn kẻ đứng đầu được tôn xưng là quyền chủ tịch, sau đó quét mắt nhìn những quản lý cấp cao khác đang cẩn thận đứng ở nơi này, trong lòng thầm cười lạnh.

Gắng sức kéo mặt nạ trợ hô hấp xuống, Đế Luật Dương ra hiệu cho cô hộ sĩ trẻ nâng mình dậy, đau đớn kịch liệt trong ngực chỉ khiến hắn khẽ nhíu mày, hắn thấp giọng cảm ơn, tiếng nói khàn khàn.

“ Các người tới đây làm gì? Vì di chúc, hay là vì vị trí quyền chủ tịch? ” Tiếng nói khàn khàn của Đế Luật Dương có chút dọa người, lại giống như tiếng giấy ráp ma sát vào nhau. Nhưng dù như vậy cũng khiến đám người đứng trước giường bệnh cúi thấp đầu.

“ Chủ tịch ... Là do tình trạng vết thương của ngài, trước tình thế hỗn loạn không nhỏ nổi lên trong công ty, chúng tôi phải bỏ công sức mấy ngày mới có thể bình ổn những việc đó, ngài nói như vậy ... Thực sự là ... ” Quyền chủ tịch cẩn thận cười nói, trong tâm lại khinh thường chế giễu.

“ Chỉ cần một ngày ta không chết, Đế Thị sẽ vĩnh viễn không phải là của các người. Ta có 65% cổ phần trong công ty, cho dù các người tập hợp toàn bộ số cổ phần, cũng chỉ có 5% — Đương nhiên là trong tình huống các người không liên hợp với Hoa Khiếu kia. Người không cần trưng vẻ mặt đó ra, nếu ta chết rồi, công ty sẽ tự động sát nhập với công ty của Hoa Khiếu, nói tới không phải cũng thực buồn cười sao, chúng ta tranh giành nhiều năm như thế, vậy mà lại chẳng so được với yêu hận tình cừu giữa hai ông bà già ... ” Đế Luật Dương lạnh lùng cười nói, nhìn những màu sắc biến đổi trên mặt đám người trước mắt, thậm chí có một loại khoái ý vì trả được thù.

Bình thường hắn vẫn luôn không để ý tới việc tranh đoạt quyền lợi của đám người dưới, nhờ cách quản lý của cha, hắn có được đa số cổ phần của công ty, thế nên hắn cũng chẳng quan tâm lắm. Người ta nói hoạn nạn thấy chân tình, một khi chính hắn xảy ra chuyện, đám người này liền lập tức lộ ra khuôn mặt thật của chính mình.

Tới mức hắn vừa nhắc tới sự việc kia đã đủ để bọn chán động, kì thật chẳng qua nó chỉ là việc bí mật có mình hắn biết mà thôi. Người cha lạnh lùng vô tình của hắn, lại thực sự yêu thương một người đàn bà cũng lạnh lùng như vậy, hơn nữa còn có thể đem toàn bộ sản nghiệp của bản thân dâng tặng bà ta. Đương nhiên nếu như Hoa Cơ Vân biết được bí mật này, sợ rằng hắn đã sớm không thấy được mặt trời ngày hôm sau rồi.

Sau một khoảng tĩnh lặng, Đế Luật Dương không thoải mái ho khan vài tiếng, tiếp tục nói: “ Ta cho các người tiền lương cao gấp mấy lần công ty khác là để các người tranh giành những lợi ích nhỏ bé này? Một người làm quan cả họ được nhờ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ các người còn cần ta nhắc lại? Còn đứng trong này làm cái gì? Nếu không quan tâm ta muốn giống như di chúc thì nhanh chóng nên làm cái gì thì làm cái đó đi. Ta không cần biết các người muốn làm quyền chủ tịch hay gì, chỉ cần công ty có thể hoạt động bình thường, ta liền không có ý kiến. ”

Quyền chủ tịch sau khi nghe được sự thật khiến người ta sợ hãi này thì chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, tất cả những nỗ lực lúc trước dường như đều hóa thành một trò cười, gã nắm chặt tay, nhưng chỉ thể tiếp tục nín thở: “ Vậy chủ tịch ... Chúng tôi không dám quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa ... Thủ tục chuyển viện sẽ nhanh chóng được hoàn thành, xin ngài ... Hãy chú ý sức khỏe. ”

Để Luật Dương không kiên nhẫn phát phát tay, một đám lại giống như lúc tới đồng loạt rời đi, chẳng qua mỗi người đều mang theo một khuôn mặt khó chịu.

Sau khi nhìn kẻ cuối cùng rời khỏi, Để Luật Dương rút cuộc cũng thả lỏng, tiếng ho vẫn nín nhịn từ trước rồi cuộc xé họng bật ra, cô hộ sĩ trẻ vẫn luôn đứng bên cạnh thương xót khẽ vỗ lưng cho hắn.

Nhờ sự giúp đỡ của cô ta, Để Luật Dương nằm trở lại giường, “ Cám ơn cô ... ” Câu nói như vậy nếu là lúc trước thực sẽ chẳng bao giờ xuất hiện từ miệng hắn, nhưng là bởi vì ... Nhờ những lời nói kia của Tần Sở Ca, hắn tựa như đột nhiên hiểu rõ thứ gì đó — Hiểu rõ một vài chuyện vẫn chưa từng nắm bắt được.

50. Chương 48

Sau thất bại lần này, Hoa Cơ Vân lại hoàn toàn chẳng hề tức giận, chỉ lạnh lùng ngắt cuộc điện thoại xin lỗi cùng việc trả lại khoản tiền của đối phương.

Trải qua khoảng thời gian hỗn loạn như thế, cổ phiếu của Để Thị chẳng những không hề xuống giá, trái lại sau chấn động vài ngày lại vững vàng trở lại, hiệu quả còn lâu mới đạt tới những gì Hoa Cơ Vân mong muốn.

Cảnh sát cũng không hề can thiệp, đây là việc duy nhất khiến Hoa Cơ Vân cảm thấy thoải mái. Nhưng những việc xảy ra trong công ty lại khiến bà cảm thấy không thoải mái một chút nào — Nhân viên rời đi, cổ phiếu tựa như bị hút đi, cổ phần không ngừng bị thua mua, lỗ hồng tài vụ — Tất cả, tất cả tựa như trong nháy mắt đều đồng loạt xuất hiện.

Bà có thể thấy được sự bất mãn trong mắt con trai, cũng biết người con dâu bà tự mình lựa chọn cho gã khiến gã càng thêm buồn bực, nhưng bà biết con trai của bà cần phải gánh vác trách nhiệm, bà rất hài lòng về Hoa Khiếu khi công ty xảy ra nhiều chuyện như vậy mà gã vẫn có thể trấn tĩnh.

Điều tra sự việc của Để Luật Dương đã gặp trở ngại, lúc này không thích hợp để gây thêm những hành động lớn hơn. Điều bà muốn làm nhất lúc này chính là tổng kiểm tra và tìm kiếm số tiền bị tổn thất, để biết được hơn tám trăm vạn tiền bị rút lui kia rốt cuộc đi đường nào.

Vừa nghĩ tới việc này Hoa Cơ Vân liền nhin không được mà xoa huyết thái dương giúp cho đầu óc thả lỏng, giảm bớt cảm giác tức giận trong người. Không thể báo cảnh sát, điều đó chỉ khiến việc này nhanh chóng truyền ra, cổ phiếu chắc chắn sẽ trượt giá vô cùng thê thảm. Chỉ dựa vào kỹ thuật tìm người của thám tử (1) ... E rằng tới chết cũng chẳng tìm được.

Tám trăm vạn kia bà đã dùng tiền tư tạm bổ sung một khoản nhỏ, thế nên trong quá trình lưu thông sẽ không xuất hiện lỗ hồng, nhưng nếu xét về lâu dài, hoặc nói xét từ góc độ lợi ích cá nhân của bà, việc này chẳng khác gì uống rượu độc giải khát.

Việc kia tới lúc này còn chưa báo cho Hoa Khiếu, Hoa Cơ Vân do dự một lát, cuối cùng vẫn bấm điện thoại. Bà cảm thấy có lẽ nên thương lượng với con trai một chút sẽ tốt hơn — Dù sao, con trai bà cũng đã lớn rồi.

Lúc này, Hoa Khiếu đang lái xe tới phòng khám của Tô Dạ Kiều, một chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước cửa phòng khám nhỏ không hề thu hút, ngay lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của các bác trai, bác gái đang truyền nước.

Tô Dạ Kiều đang tiêm cho một cô nhóc khóc nháo ầm ĩ, anh không ngừng dỗ dành cô bé, dùng đồ chơi và kẹo thu hút sự chú ý của bé, sau đó nhanh chóng dùng dây cao su buộc cổ tay nhỏ nhỏ lại, dùng miếng bông nhúng cồn, xoa vào tĩnh mạch đã phồng lên, bộc lộ mạch máu trên làn da, sau đó đem đầu kim đã chuẩn bị tốt nhắm chính xác vào làn da non mịn kia, nhanh chóng, chuẩn xác tiêm vào.

Cô nhóc đang ngậm kẹo lại một lần nữa khóc òa lên, cha mẹ bé đứng bên cạnh xót con, ngay lập tức vươn tay, dỗ dành cô bé ngừng khóc nháo và giãy dụa. Sau khi Tô Dạ Kiều kiểm tra một chút thấy không có vấn đề gì mới dặn dò cha mẹ bé vài câu, rồi rời khỏi phòng bệnh.

Vừa ra ngoài đã thấy Hoa Khiếu đang đứng ở cửa phòng thuốc, chăm chú nhìn những loại thuốc muôn hình muôn vẻ xuyên qua tấm kính thủy tinh.

“ Hoa ... Tiên sinh? ” Tô Dạ Kiều nghi hoặc gọi một tiếng, Hoa Khiếu nghiêng đầu qua, vẻ mặt rất ... Khó hiểu nhìn Tô Dạ Kiều.

“ Tìm tôi có việc gì à? ” Tô Dạ Kiều nhanh chóng rửa tay trong chiếc bồn rửa giản dị, sau khi lau khô tay lại hỏi một lần nữa.

“ Có rảnh nói chuyện riêng với tôi không? ” Hoa Khiếu tựa như vô ý, liếc nhìn những bác trai, bác gái ở bên cạnh, họ có vẻ đều đang vắng tai nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“ Có, lên lầu đi. ” Tô Dạ Kiều gật đầu, sau đó quay sang cười với các bác trai, bác gái đang vô cùng hứng thú với cuộc nói chuyện của bọn họ, “ Nếu hết nước truyền thì nhớ gọi một tiếng, tôi sẽ qua. ”

Sau khi tiến vào phòng làm việc nhỏ của Tô Dạ Kiều, Hoa Khiếu cẩn thận khóa trái cửa lại, tiếp đó ngồi ở phía đối diện Tô Dạ Kiều, đợi Tô Dạ Kiều tạm cởi áo blu, treo lên trên giá áo.

“ Tìm tôi ... Là để nói chuyện có liên quan tới Sở Ca đi. ” Tô Dạ Kiều cũng chẳng dài dòng, trực tiếp nói rõ mục đích tới của Hoa Khiếu.

“ Không sai. ” Hoa Khiếu hít sâu một hơi, “ Cảm ơn cậu đã cứu Sở Ca vào lúc y nguy hiểm nhất, bằng không tôi thật không dám tưởng tượng ... Y sẽ như thế nào. ”

“ Anh không cần cảm ơn tôi, đây là ý trời, cho nên ... Không cần phải cảm ơn. ” Tô Dạ Kiều mỉm cười nói.

“ Chúng ta đều đã biết đứa trẻ có như thế nào ... Thế nên tôi cũng có chuyện muốn nói thẳng, sau khi tôi thoát khỏi sự khống chế, tôi muốn đón y về nhà tôi, đương nhiên, còn có cả đứa trẻ. ” Hoa Khiếu suy nghĩ một chút, cảm thấy đây không phải là một cuộc làm ăn liền dứt khoát nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình.

Tô Dạ Kiều yên lặng. Chút bất an lớn nhất anh vẫn luôn chôn giấu tận đáy lòng từ trước tới nay cuối cùng lại bị Hoa Khiếu đâm thủng. “ Việc này tôi không thể tự mình quyết định, nếu Sở Ca muốn quay về cùng anh, tôi sẽ không ngăn cản. ” Thật lâu sau, Tô Dạ Kiều mới khó khăn nói lên suy nghĩ của bản thân.

Nghe được câu trả lời giống như trốn tránh của Tô Dạ Kiều, Hoa Khiếu hoàn toàn không cảm thấy ngoài dự liệu, “ Thời gian cậu và Sở Ca ở cùng nhau có lẽ còn dài hơn thời gian chúng tôi bên nhau, y có lẽ sẽ không muốn chủ động rời đi, nhưng y có con của chúng tôi, tôi không thể để y ở ngoài như vậy. Vì để y trở về, tôi đang cố gắng thoát khỏi sự khống chế của mẹ. Trả giá của tôi dành cho y, tuyệt đối không ít hơn cậu. ”

“ Ý của anh là bảo tôi chủ động buộc Sở Ca rời đi. ” Tô Dạ Kiều cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ của Hoa Khiếu, sự không thoải mái trong lòng lại chẳng thể biểu hiện ra ngoài, anh chỉ đành cười khổ một tiếng, “ Hoa tiên sinh, anh làm như vậy phải chăng thực không hợp tình? ”

“ Tôi cũng biết đây là một lựa chọn vô cùng khó khăn, nhưng thứ tôi có thể mang lại cho Sở Ca không chỉ có tình yêu, còn có cuộc sống thoải mái, con của tôi cũng sẽ được lớn lên trong một môi trường tốt đẹp. Thứ cho tôi nói thẳng, với tình hình thu nhập hiện nay của cậu e rằng chẳng thể nào cung cấp một môi trường sống tốt cho đứa trẻ. ” Hoa Khiếu quét mắt nhìn phòng làm việc có chút đơn sơ này.

Gã rất thực tế, Tô Dạ Kiều cười khổ.

Không phải là anh chưa từng nghĩ tới việc này, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới phải tiễn Sở Ca đi, anh liền không dám nghĩ nữa — Anh không dám tưởng tượng cuộc sống anh sẽ như thế nào nếu không có Sở Ca.

Nhưng anh không thể ích kỷ như thế, Hoa Khiếu nói không sai, anh không thể cho đứa trẻ một cuộc sống hoàn mỹ, anh không có nhiều tiền như vậy, anh cũng không có một công việc danh giá chân chính, thậm chí còn có một sự thật là đứa trẻ đó căn bản còn không phải con của anh.

Anh không có cách nào cự tuyệt lời đề nghị của Hoa Khiếu.

“ ... Có thể đợi đứa trẻ sinh ra rồi mới tình tiếp ... Hay không ... ” Đây là sự trì hoãn duy nhất anh có thể làm được.

“Đương nhiên, hiện tại kế hoạch của tôi còn chưa thực hiện hoàn toàn. Tôi muốn biết ... Sản kì của Sở Ca để phối hợp với bước tiếp theo của kế hoạch.” Hoa Khiếu cuối cùng cũng lộ vẻ tươi cười thắng lợi, Tô Dạ Kiều còn dễ đối phó hơn nhiều so với tưởng tượng của gã, gã căn bản còn chẳng cần phí võ mồm đã khuyến bảo thành công rồi.

“Hiện tại y đã được hơn bảy tháng rồi, còn khoảng hơn một tháng nữa ... Sẽ đến ngày sinh dự tính. Tôi không biết sản kì của nam giới có khác biệt gì so với nữ giới không, nhưng lần kiểm tra trước cho thấy đứa trẻ phát triển vô cùng tốt, có thể sẽ sinh trước thời hạn.” Khi Tô Dạ Kiều nói còn hơn một tháng nữa rõ ràng có ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói tiếp.

“Là ... Bé trai?” Hoa Khiếu vừa nghe nói về đứa trẻ đã cảm thấy một niềm vui không thể kìm nén được.

“Đúng vậy, người của Tần gia sẽ không sinh bé gái, bọn họ sinh ra đều là bé trai.” Tô Dạ Kiều cúi đầu, bất giác ngich ngich chiếc bút máy trên bàn.

“Vô cùng cảm ơn cậu, Tô tiên sinh, cho dù cậu nói tôi không cần cảm ơn cậu, tôi nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn bè.” Hoa Khiếu chìa tay phải, tỏ ý hữu hảo.

Tô Dạ Kiều nhìn cánh tay phải đó chìa ra đó, thầm than một tiếng, cũng chìa cánh tay phải của mình ra, nhẹ bắt tay Hoa Khiếu một chút, “Rất vinh hạnh ...”

“Tôi không tiện tới thăm Sở Ca, vậy nên trước khi sinh tôi đều không thể tới được, hy vọng khi nào Sở Ca sinh cậu có thể gọi điện thông báo cho tôi, tôi ngay lập tức sẽ tới.” Những lời sau gã không nói tiếp, gã tin rằng Tô Dạ Kiều có thể hiểu được.

Tô Dạ Kiều tất nhiên hiểu rõ ý ngầm chia tách đó, nhưng anh không nói gì, chỉ gật đầu.

“Hy vọng sẽ không quá rầy công việc của cậu, tôi đi trước, Tô tiên sinh.” Hoa Khiếu đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, khi tay gã đặt lên tay nắm cửa, Tô Dạ Kiều ở phía sau gã chợt khẽ hỏi: “Anh sẽ cho y hạnh phúc, đúng không?”

“Tôi thề, tôi sẽ.” Hoa Khiếu khẽ cười nhưng Tô Dạ Kiều lại hoàn toàn không thấy, “Tôi sẽ cho y hạnh phúc mà trước đây tôi không thể cho y.”

Hoa Khiếu rời đi rồi.

Tô Dạ Kiều mới nằm bò lên bàn, chôn mặt thật sâu vào giữa hai cánh tay.

(1) Thám tử: nguyên văn là đây t k hiểu từ này dịch sang tiếng việt có nghĩa là gì, đã tra trên baidu nhưng vẫn k rõ lắm nên đành dịch bừa theo ý hiểu của mình, nàng nào biết thì nhắc t nhé.

51. Chương 48-2: Phiên Ngoại Chi Huyền Tưởng Np Toàn H (1)

Ba tên này đều bí mật như vậy, không hề bình thường.

Tần Sở Ca nghi ngờ đóng cửa phòng lũ trẻ, xoay đầu thấp giọng hỏi ba tên vẫn đang đứng ở ngoài cửa, “Về mặt của các người đây là ... Về mặt gì?” Y chuyển ánh mắt lên Tô Dạ Kiều – tên vốn không nói dối được nhất trong ba tên, Tô Dạ Kiều mất tự nhiên quay đầu, tai đỏ hồng.

Hoa Khiếu khẽ ho một tiếng: “Bọn trẻ đều đã ngủ rồi?” Dáng vẻ vô cùng đứng đắn.

Tần Sở Ca gật gật đầu, “Dạ Băng đỗ Liễu Nhã và Tiểu Văn ngủ rồi, ta chỉ đọc một câu chuyện cho Liễu Nhã.”

Để Luật Dương kéo Tần Sở Ca qua, không nói gì cả, trực tiếp kéo y xuống lầu, kéo tới căn phòng lớn nhất trong nhà bọn họ, Hoa Khiếu và Tô Dạ Kiều theo sau cùng bước vào phòng, Hoa Khiếu “lạch cạch” khóa trái cửa lại.

Tần Sở Ca cảm giác lông gáy của mình cũng dựng đứng cả lên rồi, “Các người đây là ...” Hoa Khiếu tháo cà vạt của mình xuống tiện tay ném xuống mặt sàn, Tô Dạ Kiều thì mặt đỏ bừng bừng nhìn y, đứng ở đó chẳng dám động đậy.

Để Luật Dương ôm lấy Tần Sở Ca, nhẹ liếm liếm vành tai y: “ Chúng ta cùng nhau ... Như thế nào? ” Cánh tay tình sắc dờ dẫm trước ngực của Tần Sở Ca, hơi hột tiếp xúc.

Tần Sở Ca muốn giẫy khỏi cái ôm của Để Luật Dương, “ Gì? Ba người các người ... Cùng nhau? ” Trời ạ, y còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không chứ?

Hoa Khiếu lúc này cuối cùng cũng nở nụ cười như hồ ly trộm được thịt, “ Không nghe nhầm đâu ... Sở Ca, chúng ta cùng nhau. ”

Tần Sở Ca há hốc mồm, “ Dạ Kiều, không phải anh cũng cùng bọn họ hồ nháo chứ. ”

Tô Dạ Kiều khê mỉm cười, tuy mặt còn hơi đỏ nhưng vẫn gật gật đầu, “ Anh đồng ý rồi ... ”

Hành động của Để Luật Dương vô cùng nhanh nhẹn, khi Tần Sở Ca còn đang ngẩn người hấn đã lột sạch quần áo trên người y xuống, cắn lên da thịt trơn bóng non mềm của y.

“ Này này này, người đừng có một mình độc hưởng như vậy có được không? ” Hoa Khiếu từ phía sau ôm lấy Tần Sở Ca, cúi xuống hôn từng chuối lên cái lưng bóng loáng của y, bất mãn nói với Để Luật Dương. Hai kẻ liên tục phạm tội kia, lần này, lại muốn bắt đầu rồi.

Tô Dạ Kiều bị bỏ lại đằng sau, anh không dùng sức mạnh giống như hai tên cầm thú kia, vậy nên cứ mỗi lần tới phiên anh ở chung với Sở Ca lại bị Hoa Khiếu giảo hoạt dùng thủ đoạn lừa mất.

Tần Sở Ca bị hôn đến mê loạn nhưng cảm giác hạ thân lạnh lẽo vẫn giúp y tạm tìm lại được chút thanh tỉnh, y khê giẫy dụa: “ Không được ... Ngày mai ta còn muốn ra ngoài ... A ... ” Để Luật Dương xấu xa dùng răng cắn lên nhũ đầu đã dựng đứng của y, khiến y kìm không được kêu lên.

“ Quá muộn rồi Sở Ca ... Lại nói tới hôm nay là chúng ta phục vụ mình người thôi đó ... ” Hoa Khiếu kéo Tần Sở Ca ấn y ngã nhào lên chiếc giường Kingside rộng lớn. Sau đó quay đầu nhìn lướt qua Tô Dạ Kiều mặt càng lúc càng đỏ, “ Người cũng cùng tới chứ? ”

Rất nhanh, trên chiếc giường cực lớn có bốn người hoặc nằm, hoặc ngồi, Tần Sở Ca dĩ nhiên là kẻ bị áp lên giường đến không thể xoay được mình, Để Luật Dương rất kiên nhẫn hôn lên thân thể Tần Sở Ca, nhũ đầu hai bên đều bị gã dùng rần đùa nghịch đến vừa sưng đỏ, vừa ẩm ướt, xương quai xanh hai bên cũng tràn đầy những dấu hôn màu hồng nhạt.

Hoa Khiếu thì đang nỗ lực hoạt động ở phía gốc đùi của Tần Sở Ca, đùi của Tần Sở Ca vô cùng xinh đẹp thế nên gã cũng vô cùng nhẫn nại hôn xuống cái nơi chỉ khê thối chút khí thôi cũng sẽ run rẩy kia, cảm thụ từng chút rung động dưới làn da trắng nõn.

Tô Dạ Kiều ngồi ở đầu giường, đầu Tần Sở Ca dựa vào ngực của anh, anh cúi đầu tỉ mỉ mà triển miên hôn Tần Sở Ca, tựa như dù thế nào cũng chẳng đủ vậy. Anh có thể cảm nhận được Tần Sở Ca bởi vì động tác của hai người kia mà khê run rẩy, yết hầu không ngừng khê run. Anh tỉ mỉ liếm lên xương hàm cắn cảm của Tần Sở Ca, khiến Tần Sở Ca bởi vì kích thích này mà khê rên một tiếng, rồi tiếng rên đó lại bị phong kín giữa những cái hôn triển miên.

Hoa Khiếu hôn dọc theo gốc đùi tới tận nhục bông đã dựng đứng của Tần Sở Ca, dùng đầu lưỡi quét nhẹ một vòng trên phần đỉnh. Tần Sở Ca bất giác đỉnh động về phía trước, tiếng rên rỉ thoát khỏi bờ môi vẫn đang tương liên mật thiết với Tô Dạ Kiều.

Hoa Khiếu xấu xa dùng đầu lưỡi từng chút từng chút khiêu khích khiến Tần Sở Ca run rẩy ngày càng mãnh liệt, đùi cũng bất giác mở càng lớn. Để Luật Dương buông yết hầu bị gặm cắn của Tần Sở Ca ra, nghiêng đầu liếc Hoa Khiếu đang cực kì hứng thú, bất mãn nói: “ Đừng khiến Sở Ca khó chịu! Người quên rồi? ”

Hoa Khiếu nhăn mày, “ Vậy người tới? ” Ý tứ chính là Để Luật Dương không thể khiến Tần Sở Ca vui thích mà gã có thể ...

Để Luật Dương cau chặt đầu mày, cúi đầu bắt đầu vuốt ve vòng eo mềm cảm của Tần Sở Ca, dùng lưỡi liếm vòng quanh cái rốn nhỏ xinh. Tần Sở Ca cuối cùng cũng kết thúc một nụ hôn thật dài với Tô Dạ Kiều, tiếng rên rỉ gợi tình chẳng thể kiềm nén được vang lên, “ Luật Dương ... Rất ngứa ... Đừng liếm nữa ... A ... Hoa Khiếu ... ” Đầu óc y hiển nhiên đã bắt đầu rối loạn rồi, tay túm chặt lấy cánh tay của Tô Dạ Kiều, ý loạn tình mê chìm vào đôi mắt sùng nịnh của Tô Dạ Kiều.

Hoa Khiếu gặp phải sự chỉ trích của Đế Luật Dương thì không tiếp tục trêu chọc Tần Sở Ca nữa mà trực tiếp hàm chứa nhục bồng đã bán cưỡng đó vào miệng, nhẹ mút lấy đầu đỉnh mẫn cảm, tay từng chút vuốt ve nhục cầu đang dần trưởng lên, dùng khóe mắt quan sát vẻ mặt của Tần Sở Ca.

Tinh thần của Tần Sở Ca đã tiến vào trạng thái cuồng loạn, tuy bình thường lúc làm tình Hoa Khiếu cũng thường dùng miệng khẩu giao cho y nhưng dù sao đó cũng chỉ là kích thích từ một người. Nay bốn người cùng ở trên một chiếc giường, cùng làm tình, càng khiến y cực kì mẫn cảm. “ Hoa Khiếu ... Đừng hút nữa ... Đừng ... A ... ” Khuôn mặt của Tần Sở Ca phấp phồng, nước mắt không kìm được từ khóe mắt chảy ra.

Tô Dạ Kiều dịu dàng hôn lên khóe mắt của Tần Sở Ca, liếm sạch giọt nước mắt tuôn ra trong vô thức kia. Tay của Tần Sở Ca đột nhiên siết lại, hét lên một tiếng cao vút, chân cùng lưng bởi khoái cảm cường liệt mà căng cứng — Hoa Khiếu đang dùng thứ mà gã gọi là “ bản lĩnh đặc biệt ” chăm sóc Tần Sở Ca, dùng khuôn miệng nóng bừng ép nhục bồng đã sớm đứng thẳng của Tần Sở Ca càng thêm cứng rắn. Gã cảm thấy yết hầu khó chịu nhưng lại nghe thấy tiếng rên rỉ sung sướng cao vút không thể kiềm nén nổi của Tần Sở Ca, cảm giác thành tựu kì quái khiến gã càng tăng thêm lực độ hút vào, đầu cũng ra sức lay động, hận không thể nuốt cả nhục bồng vào miệng.

Màn khẩu giao của Hoa Khiếu rất nhanh khiến Tần Sở Ca đạt tới cao trào lần đầu tiên, kích thích cường liệt khiến thần trí của y tạm biến mất, ngực không ngừng phập phồng lên xuống. Đế Luật Dương vẫn nằm trên ngực Tần Sở Ca lại một lần nữa cắn mạnh vào nhũ đầu vốn đã đỏ thắm của y, sau đó đẩy Hoa Khiếu đang chà lau khóe miệng ra, “ Nên đổi một vị trí khác rồi chứ? ”

Khuôn mặt của Hoa Khiếu đỏ bừng, khóe mắt mang theo một tia mỉa mai mà bình thường chẳng hề có, mắt hung hăng trừng Đế Luật Dương một cái, “ Người sốt ruột rồi hả ... ” Gã sao có thể không biết tên cầm thú kia đang nghĩ cái gì chứ, nếu không phải gã thua cuộc, gã chắc chắn sẽ là người đầu tiên hưởng dụng thân thể của Sở Ca, kết quả lại là Đế Luật Dương là người đầu tiên, Tô Dạ Kiều thứ hai, gã thứ ba! Nếu không phải gã không cần mặt mũi, làm trò trước mặt Đế Luật Dương và Tô Dạ Kiều, khẩu giao cho Sở Ca chắc phải tới ngày mai hán mới có thể tiếp cận thân thể của Sở Ca mất.

Hoa Khiếu nâng người nhường chỗ cho Đế Luật Dương, sau đó nghiêng đầu nói với Tô Dạ Kiều, “ Cậu cũng đổi chỗ cho Đế Luật Dương đi. ”

Hiện tại Tô Dạ Kiều chẳng dám nhìn ai, chỉ ôm đầu Tần Sở Ca vào ngực mình, mặt đỏ bừng bừng, “ Không ... Không ... Không cần đâu ... ”

Tần Sở Ca vừa khôi phục được một chút lí trí từ sau cao trào, lại lập tức bị Đế Luật Dương cuốn vào một cơn lốc tình triều mới — Đế Luật Dương tách hai chân Tần Sở Ca ra, đẩy mắt cá chân của Tần Sở Ca cho Tô Dạ Kiều đang ngồi ở đầu giường, “ Nắm lấy. ” Tô Dạ Kiều lơ mơ nắm lấy mắt cá chân tinh mịn của Tần Sở Ca, lúc này mới phát hiện Tần Sở Ca đã bị Đế Luật Dương uốn thành một góc độ kì dị, liền hơi lo lắng, “ Sở Ca, có cảm thấy khó chịu hay không ... ”

Hoa Khiếu cầm lấy chiếc gối ở đầu giường, nhét nó vào nâng thắt lưng của Tần Sở Ca lên, “ Cậu chưa bao giờ thử à? Độ mềm dẻo của Sở Ca tương đối tốt đó. ”

Tô Dạ Kiều thiếu chút nữa thì buông tay ra, mặt đỏ tới mức có thể ép ra nước, đành phải cúi đầu chăm chú nhìn Tần Sở Ca đang khê rên rỉ.

Đế Luật Dương nâng mông Tần Sở Ca lên, nhẹ nhàng tách mở hai cánh mông xinh đẹp, để lộ tiểu huyết khiến người ta mê mẩn, lại nhịn không được mà xấu xa thổi vào đó một hơi. Tần Sở Ca không kìm được khê run rẩy, khó chịu kêu lên, giống như nhớ lại việc sắp phát sinh sẽ khiến người ta dục tiên dục tử như thế nào.

Khi lưỡi của Đế Luật Dương chạm tới những nếp gấp tinh mịn đó, Tần Sở Ca liền hơi giãy dụa, suýt khiến cho Tô Dạ Kiều tuột tay, khiến Hoa Khiếu đang hôn xuống những vết hôn Đế Luật Dương tự mình lưu lại trên da y thiếu chút nữa cắn nhầm xuống cổ y.

“ Đừng ... Đừng liếm nơi đó ... ” Tiểu huyết của Tần Sở Ca bất giác thít chặt, thiếu chút nữa thì kẹp lấy cái lưỡi đang tiến vào của Đế Luật Dương. Đế Luật Dương ấn đầu Tần Sở Ca xuống, không cho y ngọ nguậy, lại không ngừng vuốt ve trên dưới, đầu lưỡi cũng không chịu dừng lại tiếp tục chen vào nơi càng thêm ướt

nóng kia. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng trêu đùa khiến Tần Sở Ca gần như bất tỉnh, dục vọng lại một lần nữa dựng thẳng, đỉnh đầu còn không tìm được tuôn ra những giọt lệ trong suốt.

“ Tiến vào đi ... Đừng trêu đùa ta nữa ... ” Tần Sở Ca bị dày vò cuối cùng nức nở nói, muốn vươn tay bắt lấy tóc của Đế Luật Dương, “ Ta muốn người tiến vào đó ... Luật Dương ... Mạnh mẽ tiến vào ta ... Đừng tiếp tục đùa giỡn ta nữa ... ”

Hoa Khiếu nén lại ý nghĩ muốn dục vọng trực tiếp xông tới, vút tron tề ở đầu giường cho Đế Luật Dương đã sớm bùng nổ, “ Nhẹ chút, đừng làm Sở Ca bị thương. ” Giọng của Hoa Khiếu khàn khàn nhuộm màu ***.

Đế Luật Dương đổ tron tề lên lưỡi đao đã sớm cứng rắn như thiết của mình, tiếp đó lại đổ một chút ra tay ngón, dùng ngón tay nhẹ nhàng giúp Tần Sở Ca nổi lỏng tiểu huyết.

Tiểu huyết của Tần Sở Ca vốn không khô khốc như người bình thường, lại đã trải qua ba lần sinh con, tiểu huyết đã ấm nóng, tron nhuận, thít chặt lại không tới mức khiến người ta khó sáp nhập.

Ngón tay trong lúc vô tình chạm tới tuyến tiền liệt, Tần Sở Ca bị kích kích đến phát cuồng, chỉ muốn giãy dụa hai chân. Tô Dạ Kiều không biết nên “ xử lý ” hai chân của Tần Sở Ca như thế nào, “ Đặt chân xuống đi. ” Tiếng nói của Đế Luật Dương trầm khàn, Tô Dạ Kiều liền vội vàng thả tay, Tần Sở Ca ngay sau đó lập tức dùng hai chân quán chặt lấy thắt lưng tinh tráng của Đế Luật Dương, “ Sáp ta ... Nhanh ... Ta chết mất ... Nhanh dùng đại nhục bồng của người xuyên thấu qua ta ... ” Tần Sở Ca đã hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái cuồng loạn, miệng không ngừng buông *** ngữ muốn làm tình cùng Đế Luật Dương, trong tiềm thức y biết Đế Luật Dương không chịu nổi nhất chính là những kích thích từ ngôn ngữ.

Quả nhiên, mắt của Đế Luật Dương đỏ bừng cả lên, cũng chẳng cố kị hai kẻ bên cạnh, giữ chặt thắt lưng của Tần Sở Ca, mạnh mẽ đâm lưỡi đao của mình vào tiểu huyết của Tần Sở Ca. Tần Sở Ca phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn mà cao vút, hai tay bầu chặt vào lưng của Đế Luật Dương, thậm chí còn cào ra cả mấy vết máu. “ Thực lớn ... Thực nóng ... Dùng lực tiếp ... Làm chết ta đi ... ” Tần Sở Ca hỗn hển kêu to, chỉ cảm thấy thân thể y đã bị nhét đầy hoàn toàn, cả người đều bị *** khiến cho dục tiên dục tử, thậm chí muốn nhiều nữa, nhiều nữa.

Hoa Khiếu đã nhẫn không nổi dục vọng sắp bùng nổ của mình, ghé vào bên cạnh Tần Sở Ca, dùng dục vọng chà sát lên nửa thân mình đã bị *** khiến cho đỏ bừng của y. Tần Sở Ca tựa như cảm nhận được kích động của Hoa Khiếu, bất giác vươn tay, nắm lấy lưỡi đao của Hoa Khiếu, vô thức xoa nắn.

Đế Luật Dương mạnh mẽ trườn sát khiến thân thể Tần Sở Ca không ngừng lay động, bị ảnh hưởng còn có Hoa Khiếu dục vọng đang dần tăng vọt, cùng với dục vọng của Tô Dạ Kiều đang ngồi ở đầu giường.

Cho dù cảm thấy xấu hổ nhưng Tô Dạ Kiều vẫn là một người đàn ông. Đỉnh đầu của Tần Sở Ca vừa hay lại không ngừng lên xuống trên dục vọng đã trưởng lớn của anh. Mỗi lần Đế Luật Dương tiến công lại khiến đầu của Tần Sở Ca không thể không đỉnh lên, sau đó tóc của Tần Sở Ca sẽ vô ý ma sát lên dục vọng đã cương cứng của anh.

Đế Luật Dương hiển nhiên đã đánh mất lí trí, hần rút dục vọng của mình ra, nắm chân của Tần Sở Ca lên sau đó lại dùng lực ép xuống khiến mông của Tần Sở Ca hoàn toàn bị nâng hẳn lên. Tiểu huyết đã biến thành màu đỏ tươi hé ra hợp lại, chảy ra thể dịch màu trắng ngà hoặc trong suốt, cảm dỗ cực hạn này khiến Đế Luật Dương gầm nhẹ một tiếng, càng dùng sức đem lưỡi đao của bản thân sáp vào. Tư thế cơ thể lần này hiển nhiên càng sâu hơn lần trước, Tần Sở Ca cơ hồ khản giọng la hét, nửa người trên thậm chí còn gần như bật dậy, sau đó đầu lại ngã trở về giường — Cứ thế khiến Tô Dạ Kiều chỉ đành đổi một vị trí khác, đỡ cho Tần Sở Ca rơi xuống mặt đất.

“ Luật Dương ... Quá sâu rồi ... Ta chết mất ... Đã sáp tới tận bụng rồi ... ” Tần Sở Ca nức nở, bị khoái cảm không ngừng đánh bại, “ A ... Không được ... A ... Luật Dương ... ” Y cuồng loạn lắc đầu, trước mắt một mảng trắng xóa.

Tần Sở Ca một lần nữa đạt tới cao trào, cao trào khiến cho tiểu huyết phía sau liên tục co rút mấy cái, giống như mứt vào khiến Đế Luật Dương vốn đang gần tới đỉnh điểm không chống đỡ nổi nữa, tựa như mất kiểm soát mạnh mẽ đâm vào mấy cái, nếu như không có Tô Dạ Kiều đỡ lấy, thiếu chút nữa đã khiến Tần Sở Ca

ngã nhào xuống đất, tiếp đó hấn lại cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống đôi môi của Tần Sở Ca, bắn ra dịch thể nóng bỏng của chính mình.

Tiểu huyết bị dịch thể bắn vào lại một lần nữa co rút, Tần Sở Ca cảm thấy ngay cả sống lưng của y cũng trở nên tê dại, ngón tay thít chặt lấy bả vai của Đế Luật Dương, vào khoảnh khắc khi Đế Luật Dương bắn tinh xong liền ngất xỉu.

Vào khoảnh khắc Tần Sở Ca thít chặt ngón tay, Hoa Khiếu cũng đem dịch thể của mình phun trào trên tay của y, dồn dập thở gấp. Toàn giường có lẽ chỉ còn Tô Dạ Kiều vẫn giữ lại được chút lí trí, “ Hấn Sở Ca không có việc gì chứ ... ” Tô Dạ Kiều thấp giọng hỏi Đế Luật Dương đang nằm sấp trên người Tần Sở Ca. Anh từ trước đến giờ đều chưa từng cùng Tần Sở Ca yêu đương kịch liệt như vậy, có lẽ cũng là lần đầu tiên biết được trong quá trình làm tình Tần Sở Ca sẽ để lộ vẻ mặt diêm lệ, phóng đảng như thế.

“ Không có việc gì ... Chỉ là sướng quá nên ngất đi mà thôi ... ” Đế Luật Dương rút dục vọng đã nhuộm xuống của mình ra khỏi thân thể Tần Sở Ca, dịch thể theo đó mà chậm rãi tràn ra ngoài. Hình ảnh *** mờ này khiến mặt Tô Dạ Kiều lập tức đỏ bừng lên, “Ợi Sở Ca tỉnh lại thì đến phiên ngươi ... ” Đế Luật Dương có chút không cam khi phải nhường lại vị trí, nói với Tô Dạ Kiều.

52. Chương 48-3: Phiên Ngoại Chi Huyền Tưởng Np Toàn H (2)

Bình thường Tô Dạ Kiều đều rất ít làm tình cùng Tần Sở Ca, khoảng thời gian thường xuyên nhất là vào lúc Tần Sở Ca có mang, tiếp sau anh lại lo lắng thời gian Tần Sở Ca điên đảo với hai kẻ kia quá dài, nếu anh tiếp tục lên giường với Sở Ca thì sợ thân thể Sở Ca sẽ chịu không được, vậy nên khi tới phiên anh một mình ở cùng Tần Sở Ca, anh chỉ ôm lấy Sở Ca và Tiểu Văn cùng nhau ngủ một giấc, rất hiếm khi làm tình.

Tần Sở Ca thì hoàn toàn không phải là kẻ biết chủ động cầu hoan, trừ phi tâm tình của y không tốt hoặc là vào khoảng thời gian y hoài thai; Tô Dạ Kiều cũng không phải là một người không có ham muốn ***, trừ phi — Là hiện tại.

Tô Dạ Kiều có điểm xấu hổ gật đầu với Đế Luật Dương, chuyển vị trí của mình lại cho hấn, sau đó chính mình đổi tới vị trí lúc trước của Đế Luật Dương, cũng chính là ở phía dưới Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca cuối cùng cũng tỉnh lại dưới cái hôn dịu dàng tỉ mỉ của Tô Dạ Kiều, cảm giác tê dại khiến y nhớ tới những gì mới làm lúc trước, “ Dạ Kiều ... ”

Tô Dạ Kiều không biết vào lúc này nên nói gì với Sở Ca trước mặt hai người kia nên anh chỉ đỏ mặt cười cười, sau đó tiếp tục khế hôn xuống bắp đùi của Tần Sở Ca. Bắp đùi có hai vết ứ ngân rõ ràng, nguyên nhân là bởi Đế Luật Dương lúc bắn tinh dùng lực quá mạnh khấp chặt để lại.

Làm tình cùng Tô Dạ Kiều đối với Tần Sở Ca mà nói chính là một loại tra tấn. Thân thể của y đã quen với phương pháp làm tình thô lỗ của Đế Luật Dương, sự dịu dàng tỉ mỉ của Tô Dạ Kiều có khi đối với Tần Sở Ca lại chính là một kiểu giỡn ngâm, cho nên ở trước mặt anh Tần Sở Ca không dám quá phóng đảng, chẳng qua có khi cũng phải tự mình nắm lấy quyền chủ động vào tay.

Đế Luật Dương đang ở trên giường hồi phục thể lực, Tần Sở Ca nằm đó thoải mái nghỉ ngơi một chút, tích trữ thể lực. Nếu đã tới tình huống như vậy, y cũng sẽ chẳng so đo gì nữa, dù sao sau khi kết thúc chuyện này y nhất định sẽ tính sổ với bọn họ, bây giờ cứ để bọn họ thoải mái vui vẻ chút, tới ngày mai ... Hừ, các người cứ chờ xem!

Thế là Tần Sở Ca liền chủ động vươn tay nắm lấy âm hành của Đế Luật Dương và Hoa Khiếu, thấp giọng nói với Tô Dạ Kiều: “ Dạ Kiều ... Ngươi nhanh một chút được chứ, ta cũng chẳng phải là búp bê sứ ... ”

Đế Luật Dương hiển nhiên là kẻ đã được voi còn đòi tiên, hấn đem dục vọng đã tiếp tục cương cứng của mình đặt ở bên miệng Tần Sở Ca, Tần Sở Ca nũng nịu trườn hấn một cái, hé môi hàm lấy lưỡi đao vừa này còn hung hăng tiến nhập cơ thể mình vào miệng, Đế Luật Dương khẽ rên một tiếng, tựa như cực kì hưởng thụ.

Đế Luật Dương thoải mái bao nhiêu thì Hoa Khiếu lại chẳng thoải mái bấy nhiêu — Từ lúc bắt đầu tới giờ, gã gần như chẳng chiếm được bao nhiêu thoải mái, ngược lại tên Đế Luật Dương kia lại kiếm được thật

nhiều cơ hội.

Thế là gã mở bàn tay của Tần Sở Ca ra, sau đó ngậm vào miệng mình, tỉ mỉ liếm lên khe hở giữa hai ngón tay, kích thích kì quái khiến Tần Sở Ca nhả lưỡi dao của Đế Luật Dương ra, đứt quãng rên rỉ.

Tô Dạ Kiều lúc này đang không biết có nên trực tiếp tiến nhập vào cơ thể Tần Sở Ca hay không, hay lại tiếp tục làm chút tiền hí nữa, nhưng cảnh tượng *** mỹ trước mặt khiến anh bất giác càng thêm hưng phấn. Tần Sở Ca cố sức phun ra nuốt vào dục vọng của Hoa Khiếu theo yêu cầu khẩu giao của gã khiến mặt y đỏ bừng.

Vất vả lắm mới khiến Hoa Khiếu phát ra một tiếng thở dốc thỏa mãn, Tần Sở Ca phun dục vọng đã cương cứng đó ra, nhìn về phía Tô Dạ Kiều vẫn đang im lặng một cách kì quái, buông cánh tay đang an ủi Đế Luật Dương và Hoa Khiếu ra, chủ động ngồi dậy, ôm lấy cổ của Tô Dạ Kiều, mở hai chân, ngồi khóa lên người Tô Dạ Kiều, “ Dạ Kiều người thật đúng là ... ” Tần Sở Ca thấp giọng thở dài, khẽ hôn lên vành tai đỏ hồng của Tô Dạ Kiều, “ Chẳng lẽ còn muốn ta chủ động? ”

Đế Luật Dương và Hoa Khiếu hoàn toàn bị vứt qua một bên liếc nhìn nhau, xác định cả hai đều nhìn không lọt. Hoa Khiếu giọng điệu chua lè nói: “ Tô Dạ Kiều, Sở Ca từ trước đến giờ còn chưa từng chủ động với chúng tôi đâu ... Cậu đừng có giả làm Liễu Hạ Huệ nữa. ”

Tần Sở Ca quay đầu trừng bọn họ mỗi kẻ một cái, “ Các người còn muốn ta chủ động? ” Tiếp đó quay lại cười nói với Tô Dạ Kiều: “ Hôm nay người cũng cùng bọn họ hồ nháo ... Chúng ta dứt khoát ... ” Đoạn dán miệng vào tai của Tô Dạ Kiều, “ Chơi lớn một chút ... ”

Khuôn mặt của Tô Dạ Kiều đỏ tới mức có thể chiền được cả trứng, nhưng cánh tay ôm lấy Tần Sở Ca lại càng chặt thêm, “ Vậy ta ... ”

Tần Sở Ca cười nhẹ một tiếng, dứt khoát đẩy Tô Dạ Kiều ngã ra phía sau (may mà cái giường đủ dài), biến thành tư thế cười ở trên người Tô Dạ Kiều, tiếp đó cúi người liếm hôn lên nửa thân trên quang lỏa của Tô Dạ Kiều, dùng đầu lưỡi liếm lên nhũ thủ và vùng xung quanh nó. Tô Dạ Kiều không kìm được thở hổn hển, vuốt ve cái kẻ đang loạn châm hỏa trên người anh. “ Sở Ca ... ”

Tần Sở Ca liên tục hôn xuống, thẳng tới âm hành đã cương cứng của Tô Dạ Kiều mới ngừng lại. Y dùng mũi nghịch ngợm chạm vào dục vọng đang không ngừng nảy lên kia, lại vươn đầu lưỡi liếm lên một chút, thỉnh thoảng còn hàm lấy đầu đỉnh, nâng mắt nhìn phản ứng của Tô Dạ Kiều.

Khiến Tô Dạ Kiều thiếu chút nữa muốn nâng tay chạm vào đôi mắt kia. Tần Sở Ca chưa bao giờ khẩu giao cho Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều cũng chưa bao giờ biết hóa ra đầu lưỡi và khoang miệng có thể tạo cho người ta kích thích tới vậy.

Đầu Tần Sở Ca không ngừng lên xuống phun ra nuốt vào, căn bản chẳng hề chú ý tới hai kẻ phía sau đang lặng lẽ dán sát lại. Hoa Khiếu vuốt ve cái mông bất giác nhếch lên kia, dùng ngón tay tao loạn vùng ướt át xung quanh tiểu huyết. Tần Sở Ca khó chịu nâng mông, giúp ngón tay của Hoa Khiếu tiến vào bên trong chính mình.

Hoa Khiếu khẽ cười một tiếng, chuyển động ngón tay của bản thân, thỉnh thoảng còn đâm đâm vào tuyến tiền liệt ở phía trước, khiến thân thể Tần Sở Ca từng trận run rẩy.

Tần Sở Ca cảm giác lưỡi dao trong miệng mình đã hoàn toàn cương cứng, liền phun nó ra, dùng tay nhẹ nhàng bộ lộ, “ Đưa trơn tề đây. ” Y nhàn nhả ra lệnh cho Đế Luật Dương. Đế Luật Dương không quá tự nhiên đưa trơn tề cho Tần Sở Ca, Tần Sở Ca đổ trơn tề lên dục vọng đã cương cứng của Tô Dạ Kiều, tiếp đó dùng tay tỉ mỉ xoa đều, mặt lại càng lúc càng đỏ, tiếng thở dốc cũng không kìm được càng thêm lớn — Bởi vì ngón tay của Hoa Khiếu trên đùa càng lúc càng táo tợn, “ Được rồi ... Hoa Khiếu ... Đợi thêm chút là tới lượt người rồi ... ” Tần Sở Ca co người lại. Những lời sau cùng rốt cuộc cũng khiến Hoa Khiếu nở nụ cười hài lòng, rút ngón tay đã dính đầy niêm dịch khỏi cơ thể Tần Sở Ca.

Dường như Tô Dạ Kiều còn căng thẳng hơn cả Tần Sở Ca, loại căng thẳng này bao gồm dục vọng và sự lo lắng không ngừng, nhưng anh vẫn đỡ lấy eo của Tần Sở Ca, giữ vững lực độ và tốc độ tiến vào thân thể y.

Đây là lần đầu tiên Tần Sở Ca chủ động làm tư thế cười, trước đây đều do Đế Luật Dương làm tới mức cuồng loạn mới nâng y dậy để y ngồi ở phía trên, lúc đó y chỉ cảm thấy tư thế tiến nhập này thật quá sâu,

mà giờ đây y lại cảm thấy tư thế tiến nhập này thực vô cùng khó khăn.

Đỡ lấy âm hành của Tô Dạ Kiều, để đầu đỉnh của anh đảo quanh hậu huyệt của chính mình, mà thân thể lại tựa như có ý chí riêng, như thế nào cũng không thể cứng rắn ngồi xuống được.

Hoa Khiếu cảm thấy nếu cứ tiếp tục lèo nhèo như thế không biết tới ngày nào tháng nào mới tới phiên gã, gã liền ngồi ở phía sau Tần Sở Ca, cười nói với Tô Dạ Kiều, “ Để tôi giúp cậu nhé! ” Tiếp đó bèn dùng lực ấn Tần Sở Ca xuống dưới, khiến âm hành của Tô Dạ Kiều cuối cùng cũng tiến nhập vào nội thể của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca hít một ngụm khí thật lớn, tiếng kêu muốn bật ra lại bị tắc ở trong cổ họng. Tuy hoàn toàn chẳng hề đau đớn nhưng lực độ và độ sâu của tư thế này thì các tư thế khác đâu thể so nổi.

Tô Dạ Kiều cố gắng không chế xúc động muốn đỉnh vào bên trong của chính mình, anh hiện tại chỉ dám nằm thẳng đơ ở đó, động cũng không dám động, cảm giác như bị nhiệt độ nóng rực kia hòa tan — Lúc này, Tần Sở Ca đã nắm lấy quyền chủ động vào trong tay.

Tần Sở Ca thăm mắng chửi Hoa Khiếu vài câu, sau đó hạ thắt lưng, đặt cánh tay ở hai bên thân mình Tô Dạ Kiều, thật cẩn thận thay đổi vị trí thân thể. Cảm giác không thoải mái rất nhanh bị khoái cảm gột rửa sạch sẽ, Tần Sở Ca tựa như tìm được lạc thú trong đó, biên độ của động tác trườn sấp lên xuống cực lớn, cái mông loạng choạng tìm kiếm điểm G, “ Dạ Kiều ... Người cũng ... Dùng lực đi ... Dùng lực đỉnh ta ... ” Chỉ dựa vào động tác của bản thân, hai đầu gối nhanh chóng trở nên nhức mỏi, bản năng truy cầu khoái cảm khiến Tần Sở Ca cao giọng rên rỉ, dùng ngôn ngữ khiêu khích người đàn ông quá mức ngưỡng chừng bên dưới.

Nếu anh cứ tiếp tục làm thân sĩ thì chắc chắn sẽ bị gán cho một cái mác “ không phải là đàn ông ”, Tô Dạ Kiều kéo Tần Sở Ca xuống, cùng y môi lưỡi giao triền, rồi lại tiếp tục nâng eo, dùng lực truy đuổi cái nơi càng sâu càng ấm nóng kia. “ Thoải mái không? ... Sở Ca ... Là đây à? ” Giọng nói của Tô Dạ Kiều gợi cảm một cách kì quái, mang theo chút thở dốc gấp gáp.

“ A ... Dạ Kiều ... Chính là ở đó ... Tiếp tục dùng sức ... Dùng sức xuyên thấu qua ta ... A ... Dạ Kiều ... ” Giờ đây Tần Sở Ca đã hoàn toàn không cần tự mình làm động tác lên xuống nữa, lực eo của Tô Dạ Kiều vô cùng lớn, loại cảm giác bị đỉnh nhập vào điểm mẫn cảm thật sâu thực khiến người ta tâm tụy thần mê.

Sự chủ động trong lúc yêu đương là liều thuốc kích tình hữu hiệu nhất, câu nói này tuyệt chẳng hề sai. Sự không ngừng cổ vũ cùng tiếng rên rỉ vừa hoang dã vừa mỹ lệ của Tần Sở Ca khiến Tô Dạ Kiều có một loại cảm giác chinh phục trước nay chưa từng có, anh tựa hồ đã hiểu tại sao Đế Luật Dương và Hoa Khiếu lại ham thích loại vận động trên giường tới như vậy.

Tô Dạ Kiều đột nhiên ôm lấy eo của Tần Sở Ca, tiếp đó lại mạnh mẽ trở mình, áp Tần Sở Ca xuống dưới thân. Động tác này khiến dục vọng trườn sấp càng sâu, Tần Sở Ca kinh hô một tiếng rồi lại tiếp tục chìm sâu trong những luật động mãnh liệt của Tô Dạ Kiều.

“ Dạ Kiều ... Thực lớn ... Ừ ... Ừ ... ” Tần Sở Ca hưởng thụ những va chạm vừa mãnh liệt lại không hề đánh mất sự dịu dàng của Tô Dạ Kiều, phát ra những tiếng rên rỉ tựa như tiếng mèo kêu, tay cùng chân đều quẩn lên trên người Tô Dạ Kiều, theo những chuyển động của anh mà không ngừng lên xuống.

Tần Sở Ca có thể cảm nhận được cao trào sắp đến, bởi vì y có thể nhận ra lực độ động tác của Tô Dạ Kiều trở nên càng lúc càng lớn, người ta đều nói trườn sấp của đàn ông trước khi đạt tới đỉnh điểm là mạnh mẽ nhất, nhanh gọn nhất, Tô Dạ Kiều cũng không ngoại lệ, “ Chúng ta cùng nhau ...? ” Tần Sở Ca dồn dập thở dốc nghẹn ngào nói.

Tô Dạ Kiều cắn lấy đôi môi của Tần Sở Ca, “ Chúng ta cùng nhau ... ” Sau đó lại hôn xuống đôi môi đã trở nên trong suốt, hút lấy chất lỏng càng thêm ngọt ngào bên trong, lực độ lay động của thắt lưng càng lúc càng lớn — Anh có thể cảm nhận được hơi thở bất ổn của Tần Sở Ca khi tiếp nhận nụ hôn của anh, những tiếng rên rỉ nén nhịn vụn vật tuôn ra từ khe môi.

Tần Sở Ca có thể cảm nhận được những nhịp đập không ngừng từ lưỡi dao của Tô Dạ Kiều trong tiểu huyệt của y, y biết Tô Dạ Kiều rất nhanh sẽ đạt tới cao trào, liền dứt khoát theo đó mà co rút tiểu huyệt lại, Tô

Dạ Kiều bất ngờ không kịp phòng bị rên rỉ một tiếng, đồng thời bắn dịch thể vào trong thân thể của Tần Sở Ca.

Lần này Tần Sở Ca là bởi vách tường bị dịch thể một đường đâm thẳng chấn động mà đạt tới cao trào, trong chớp mắt lúc bắn ra dịch thể của bản thân, y bất ngờ thét lên một tiếng, tựa như tiếng than thật dài.

Lần này Tần Sở Ca không hề hôn mê, chẳng qua y chỉ cảm thấy tạm có chút ù tai, hoa mắt. Y có thể cảm nhận những cái hôn nhỏ bé của Tô Dạ Kiều đang không ngừng rơi trên cơ thể y, tựa như khen ngợi biểu hiện của y với anh.

53. Chương 48-4: Phiên Ngoại Chi Huyền Tưởng Np Toàn H (3)

Khi Tần Sở Ca nhìn thấy khuôn mặt tươi cười gian manh của Hoa Khiếu đang sát tới gần mình, y bất giác rên rỉ một tiếng thật dài, “ Các ngươi có kết thúc hay không đây ... ”

Hoa Khiếu vô tội hôn lên môi y, “ Sở Ca ngươi không thể quá vô tình như vậy chứ ~ Chẳng hề oán hận chút nào làm với hai tên kia, tại sao đến lượt ta lại như vậy? Ta lại còn cố hết sức “hầu hạ” ngươi nữa chứ ... ”

Tần Sở Ca lập tức nhớ tới cái gì gọi là hầu hạ, vẻ đồ ửng trên mặt không dễ gì mới tán đi một chút lại một lần nữa bùng lên, “ Sao từ trước đến giờ ta chưa từng phát hiện ngươi vô lại như vậy a ... A! ” Tần Sở Ca còn chưa dứt lời liền sợ hãi kêu lên, bởi vì nhũ đầu bên phải của y đang bị Hoa Khiếu hàm vào trong miệng nhẹ nhàng cắn lấy.

Lúc này Đế Luật Dương cũng bu lại. Khi Tần Sở Ca làm cùng Tô Dạ Kiều hấn luôn “ ngược ngùng ” không muốn quấy rầy, nhưng với Hoa Khiếu ... Thì hấn nhất định phải chen một chân vào! Thế là hấn bèn nâng chân Tần Sở Ca lên, hôn xuống ngón chân của y, dùng đầu lưỡi liếm qua đầu ngón chân, khiến chân của Tần Sở Ca bất giác co rúm, “ Luật Dương ngươi cũng vào góp vui à ... Đừng ... ” Hoa Khiếu bắt màn Tần Sở Ca lúc làm tình cùng gã lại gọi tên người đàn ông khác, dùng miệng dứt khoát ngậm lấy đôi môi của Tần Sở Ca, hai tay tiếp tục vuốt ve nhũ đầu đã sưng tới mức không chịu nổi của y.

Mà Tô Dạ Kiều thì xấu hổ chui vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ ...

Ngay cả tiếng rên rỉ của Tần Sở Ca cũng trở nên khàn khàn, “ Hoa Khiếu ... Hôm khác được không? Hôm nay ta mệt quá rồi ... ” Hoa Khiếu thực tửu thân tới muốn khóc luôn, “ Chẳng qua mới chỉ làm có hai lần, Sở Ca ngươi thực bất công mà ... Ngươi cùng tên Đế Luật Dương kia làm tới ba lần còn không có việc gì, tại sao hôm nay mới làm có hai lần đã muốn cự tuyệt ta? ” Cánh tay không an phận nắm lấy dục vọng đã nhếch lên của Tần Sở Ca, dùng sức xoa nắn, “ Hay là ngươi muốn lật mềm buộc chặt? ”

Tần Sở Ca dở khóc dở cười, ngày mai y còn phải dẫn Liễu Nhã đi khám bệnh đó, ai biết được tới hôm nay lại phải làm nhiều như vậy? Y không muốn mất mặt cùng con trai ngấm thầy thuốc đâu. “ Hoa Khiếu ... Buổi tối ngày mai không được sao ... ” Y đã có thể cảm nhận được khoái cảm đang nhanh chóng tăng lên ở hạ thân, thở dốc càng lúc càng dồn dập.

Hoa Khiếu dùng động tác thực tế trả lời Tần Sở Ca.

Hoa Khiếu lại một lần nữa dùng miệng hàm chứa thứ đã cương cứng của Tần Sở Ca, so với lần trước, động tác lên xuống lần này càng tăng thêm, mắt không ngừng nhìn Tần Sở Ca, tựa như dụ dỗ. Đế Luật Dương vô cùng bất mãn vì sự chú ý của Tần Sở Ca đều đặt trên người Hoa Khiếu, nhưng lại chẳng có cách nào, lượt của hấn đã qua mất rồi, bây giờ hấn chỉ đành ngồi bên cạnh ngắm, tiện thể thỏa mãn cây súng của mình.

Tần Sở Ca có thể cảm thấy rõ ràng Hoa Khiếu dùng răng nhẹ day phần đầu đỉnh mẫn cảm cùng với phần da bên ngoài, dùng đầu lưỡi linh hoạt đảo qua những mạch máu trưởng lớn phía trên thân, sau đó lại cố gắng nuốt vào, dùng yết hầu nóng bỏng co rút, đè ép đầu đỉnh đã trưởng lớn, hai tay gã đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve hai tiểu cầu phía dưới, dùng đầu ngón tay khẽ gãi lên tầng da mẫn cảm đó.

Tần Sở Ca không thể không thở dài thừa nhận, y căn bản chẳng thể cự tuyệt được khoái cảm như vậy. Y không kìm được bắt lấy tóc của Hoa Khiếu, hướng dục vọng của mình vào sâu trong yết hầu của Hoa Khiếu, truy cầu càng nhiều khoái cảm nhiệt liệt, “ Thực lớn ... Hoa Khiếu ... Ừ ... Ừ ... ”

Tô Dạ Kiều thích nhất là nghe giọng mũi của Tần Sở Ca khi y đang sáng khoái, có chút mềm mại như đang nũng nịu vậy. Sau cùng gã tăng thêm lực hút vào, hai tay lại không ngừng tiếp tục vuốt ve, khiến Tần Sở Ca càng phát ra những âm thanh mê người.

Thứ cương cứng trong miệng đang khê run rẩy, Hoa Khiếu biết Tần Sở Ca chuẩn bị đạt tới cao trào, thế là gã liền nâng đầu lên, trực tiếp hôn xuống cái miệng đang khê mở của Tần Sở Ca. Tần Sở Ca chuẩn bị đạt tới cao trào lại bị ngừng, vừa định tức giận lại bị Hoa Khiếu chặn miệng, thóa dịch của hai người giao hòa lẫn nhau, tràn đầy hương vị của nhau.

Hoa Khiếu nắm lấy dục vọng của Tần Sở Ca, không cho y đạt tới cao trào, lại còn xấu xa nhặt chiếc tất của ai đó lên, quần quanh dục vọng của y, kết một cái nút, khiến y tạm thời không có cách nào bắn ra được.

Tần Sở Ca khó chịu giãy dụa thân thể, “ Hoa Khiếu ... Để ta bắn ... Hoa Khiếu ... ” Càng giống như làm nũng, Tần Sở Ca muốn vươn tay tự mình cởi xuống, lại bị tay của Hoa Khiếu ấn lại, sau đó thân thể bị lật ngược, bị ép nằm sấp ở trên giường.

Cho dù ở cùng ai đi nữa Tần Sở Ca cũng rất hiếm khi dùng tư thế từ phía sau, đây là tật xấu của y, bởi vì tư thế này sẽ khiến y nhớ tới khoảng thời gian ở trong ngục. Trong phút chốc chuyển qua tư thế này, Tần Sở Ca liền cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi quay đầu, cầu xin: “ Hoa Khiếu ... Ta muốn nhìn thấy mặt của người ... ” Ý tứ chính là không muốn dùng tư thế từ phía sau.

Hoa Khiếu hôn lên khóe miệng Tần Sở Ca tựa như an ủi, gã cũng biết Tần Sở Ca có cảm giác sợ hãi đối với tư thế này, gã muốn Tần Sở Ca mất đi cảm giác này sau khi cùng gã làm thử. “ Không sao ... Sở Ca, người nhìn xem ... Là ai đang thao người! ” Tiếp đó dùng ngón tay khê khuếch trương phía sau rồi trực tiếp tiến sâu vào thân thể của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca mờ mịt nhìn khuôn mặt của Hoa Khiếu, thân thể vì bị trườ sấp mà lay động, miệng bắt giác tuôn ra những tiếng rên rỉ khó nhận. “ Hoa Khiếu ... Nhanh một chút ... A ... Dùng lực ... Thực lớn ... ” Y cũng cố gắng nhớ lại, là Hoa Khiếu cho y khoái cảm, mà không phải là những thao lộng không chút tình cảm kia.

Hoa Khiếu vẫn luôn không nhanh không chậm trườ sấp, giống như vô cùng điêu luyện, gã cúi xuống nghiêng đầu Tần Sở Ca qua, dùng sức hôn y, môi lưỡi họ giao nhau, không chút khe hở, hai tay nắm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Tần Sở Ca, đỡ cho thân thể y không bị tiến về phía trước.

Tần Sở Ca chỉ cảm thấy âm hành của y tựa như sắp nổ tung mất rồi, mà cánh tay của y lại chỉ thể dùng để chống đỡ cơ thể, rơi vào đường cùng, anh đành phải cúi người, cố gắng chà sát dục vọng sắp phun trào của mình lên sàn đan.

Hoa Khiếu cảm thấy Tần Sở Ca tựa như đang dục cự hoàn nghênh, cũng biết bản thân trói chặt lấy thứ cương cứng của y, sẽ khiến y cảm thấy khó chịu, gã nắm lấy chiếc tất đang trói chặt lấy dục vọng của Tần Sở Ca, thấp giọng nỉ non bên tai y: “ Sở Ca ... Có muốn đạt tới cao trào mãnh liệt hay không? Tin tưởng ta ... Ta sẽ khiến người cảm thấy thoải mái ... ”

Tần Sở Ca tùy tiện gật đầu, “ Vậy liền dùng sức thao ta đi ... Thao ta đến bắn ra ... Nhanh ... Hoa Khiếu ... Ta muốn người mạnh mẽ làm ta ... ” Tần Sở Ca mơ hồ hiểu ra, chỉ cần Hoa Khiếu nguyện ý, y liền có thể đạt được cảm giác tuyệt vời nhất, cho nên ý cố gắng giãy dụa thân thể, muốn Hoa Khiếu nhanh hơn một chút.

Hoa Khiếu tuy cũng muốn nghe tiếng kêu *** dâng của Tần Sở Ca, nhưng so với Đế Luật Dương gã vẫn có hơn chút lí trí, sẽ không lập tức phóng túng bản thân đạt tới cao trào, gã dần tăng lớn lực độ, hoàn toàn kéo lưỡi đao của mình ra, thậm chí còn có thể nhìn thấy huyết nhục màu hồng phấn của Tần Sở Ca đang mút lấy chính mình, tiếp đó lại từng chút đẩy vào, đỉnh lên điểm mẫn cảm của Tần Sở Ca, khiến tiểu huyết của Tần Sở Ca tựa như có sinh mệnh, chặt chẽ, run rẩy bao lấy dục vọng đang tiến vào ngày càng sâu của gã.

“ A ... Thực sâu ... Hoa Khiếu ... Tiếp tục đi ... Dùng ngừng ... ” Hoa Khiếu vẫn luôn xấu xa cố ý trêu đùa chỉ đem đầu đỉnh khê đâm vào huyết khẩu của Tần Sở Ca, đợi Tần Sở Ca lắc mông co rút tiểu huyết lại rồi mới tiếp tục chôn sâu dục vọng của mình vào.

Hoa Khiếu vô ý ngẩng đầu nhìn, giờ đã là hai giờ sáng rồi, Tần Sở Ca đúng là thực sự có việc cần làm, bản

thân đành phải dành lúc khác trêu đùa y thôi, hôm nay cứ dứt khoát vui vẻ đi. Cho nên hắn không tiếp tục trêu đùa Tần Sở Ca nữa, mạnh mẽ đâm lưỡi dao vào, khiến Tần Sở Ca *** dâng kêu lên một tiếng, “ Hoa Khiếu ... Người thao chết ta mất rồi ... Quá sâu rồi ... A ... A ... ” Hoa Khiếu dùng tần suất lớn nhất đóng đưa thất lưng, dùng sức đạt tới đỉnh điểm khoái cảm, rất nhanh hắn liền cảm thấy đầu đỉnh từng trận trướng đau, tiểu huyết của Tần Sở Ca cũng càng lúc càng co rút.

“ Để ta bắn ... Cầu người Hoa Khiếu ... Không được ... Ta chết mất ... A ... ” Tần Sở Ca cơ hồ bị đỉnh tới phát cuồng, y cấp thiết muốn dục vọng của bản thân được bắn ra, lại chỉ thể khó chịu không ngừng kêu lên.

Hoa Khiếu mạnh mẽ kéo lấy chiếc tất, kéo nó khỏi dục vọng của Tần Sở Ca, Tần Sở Ca gần như lập tức bắn tinh, giống như co rút mà phun trào, tiểu huyết ở phía sau cũng vì thế mà gấp gáp thít lại. Hoa Khiếu rên lên thật lớn, run rẩy bắn toàn bộ tinh hoa của mình vào trong cơ thể của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca hoàn toàn tê liệt ngã xuống giường, toàn thân trên dưới tựa như chẳng có nơi nào có thể động dậy được, lập tức mê man bất tỉnh.

Hoa Khiếu rút dục vọng của mình khỏi cơ thể của Tần Sở Ca, mang theo từng cổ từng cổ dịch thể màu trắng đặc sệt. Gã ngẩng đầu nhìn Đế Luật Dương vẫn còn đang ở trên giường, tên chết tiệt kia đã chiếm được tiện nghi rồi, sắc mặt có vẻ rất tốt. “ Ôm Sở Ca đi tắm đi. Người đi hay ta đi? ” Đế Luật Dương dương dương tự đắc nhướn mày, ý tứ chính là: còn phải nói sao? Đương nhiên là người rồi.

Hoa Khiếu ôm Tần Sở Ca đã mê man xuống giường, Đế Luật Dương cũng lập tức xoay người xuống giường, mở cửa phòng tắm ...

Sự tình tiếp theo ... Chúng ta vẫn dừng nên phi lễ ngoạn trọng đi ...

Ngày thứ hai.

Tần Sở Ca không ngừng chửi rủa từ trên giường loạng choạng bò dậy. Sau khi tiến vào phòng tắm, Đế Luật Dương và Hoa Khiếu lại hung hăng đùa giỡn y lần nữa, y gần như phải tới ba bốn giờ sáng mới được ngủ. Vốn dĩ đã hẹn bác sĩ chín giờ sáng gặp mặt — Giờ rõ ràng đã lỡ mất rồi.

Y khập khiễng xuống giường, mặc quần áo tử tế muốn ra khỏi phòng, liền nhìn thấy ba tên kia giống như nhận lỗi đứng ở trước cửa. Dạ Băng, Liễu Nhã còn có cả Tiểu Văn đều lấp ló tránh ở một bên hóng hớt.

“ Vào đây nói chuyện. ” Tần Sở Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói. Y không muốn dám trẻ nhìn thấy người lớn nói những chuyện không nên nói.

Ba kẻ kia cúi đầu đi vào.

“ Nói đi, tối hôm qua là như thế nào? Ba người các người lại lên cơn tập thể? ” Tần Sở Ca hung dữ quay lại giường nằm, nghiêm khắc hỏi.

Tô Dạ Kiều bị đẩy lên làm kẻ phát biểu, dù cho Tần Sở Ca giận ai đi nữa cũng sẽ không giận anh đâu? “ Sở Ca ... Tối hôm qua chúng ta mới biết, hôm qua là sinh nhật lần thứ ba lăm của người ... ”

Chính là câu nói này, Tần Sở Ca tựa như đã hơi hiểu ra, vẻ mặt cũng thả lỏng chút ít.

“ Trước giờ chúng ta vẫn luôn không nghĩ ra, nếu không phải người nói người muốn dẫn Liễu Nhã đi khám bệnh, cần thể cần cước, chúng ta hẳn vẫn sẽ không biết sinh nhật của người là ngày nào ... Không có thời gian chuẩn bị, liền đành phải ... Khụ khụ ... ” Tai của Tô Dạ Kiều đỏ bừng bừng.

“ Ôi ... Được rồi, được rồi, ta biết rồi, lần tới các người ... Ai ... Lại đây đi ... ” Tần Sở Ca vẫy tay với ba người, cả ba đều giống như đại cầu chạy vội tới.

Tần Sở Ca ôm cả ba vào lòng, mắt ướt át, “ Quà tặng này ... Cũng không đến mức hồng bét, chẳng qua ... Lần sau không được làm như vậy nữa! ” Y trừng mắt nhưng mà lời nói của y lại chẳng có sức thuyết phục chút nào.

Được rồi ... Bốn người bọn họ cũng có thể coi là sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau đi ...

54. Chương 49

Tô Dạ Kiều của hôm nay thực kì quái. Tần Sở Ca dựa vào cái gối mềm Tô Dạ Kiều mới mua xem ti vi, thỉnh thoảng lơ đãng quét mắt nhìn Tô Dạ Kiều thần trí không biết bay tới trốn nào đang thái rau trong bếp.

Anh vừa về đến nhà Tần Sở Ca đã cảm giác được bầu không khí có gì đó không đúng, mỗi ngày Tô Dạ Kiều đều cực kì nhiệt tình, dán lên bụng của y hỏi những câu khiến y dở khóc dở cười, sau đó lại hỏi y ngày hôm nay cảm thấy như thế nào ... Mà hôm nay Tô Dạ Kiều chỉ ôm y, hỏi y vài câu rồi tựa như cực kì mệt mỏi chui vào phòng bếp.

Hay là do phòng khám xảy ra chuyện gì? Tần Sở Ca lơ đãng nhìn ti vi, tay không ngừng chuyển kênh mà trong tâm thì lo lắng không thôi.

“ Au. ” Tô Dạ Kiều hít một hơi, vội vã đặt dao thái rau xuống. Ngón tay trái bị thương một vết lớn, máu không ngừng tràn ra ngoài, anh để đầu ngón tay dưới vòi nước, cho nước lạnh xối vào miệng vết thương, lại bất đắc dĩ phát hiện cách làm này chẳng thể cầm nổi máu.

Kiến thức cấp cứu ở trong đầu đều không biết đi đâu mất, lúc thái rau cũng như đi vào cõi tiên, hoàn toàn chẳng để tâm tới. Hoặc là nói, từ thời khắc Hoa Khiếu rời khỏi phòng khám đó, anh liền chẳng còn giống như bình thường, lúc rút mũi kim cho bệnh nhân cũng khiến họ bị đau, bản thân đứng ở phía trong khóa cửa phòng khám mà không phải là đứng ở bên ngoài khóa cửa, mãi cho tới lúc nhìn cánh cửa tự động rì rì hạ xuống mới giật mình chợt nhớ chính mình phải đứng từ bên ngoài khóa cửa chứ, liền vội vã chui ra ngoài mới tránh khỏi tự nhốt chính mình ở phía trong. Nhìn thấy Tần Sở Ca lại giống như chẳng biết nói gì, vẻ tươi cười cũng trở nên miễn cưỡng, những lời thường ngày hay nói cũng máy móc tuôn ra.

Chút tê nhức ở đầu ngón tay vốn chẳng cách nào kéo thần trí đang phiêu dang của anh quay về, Tô Dạ Kiều cũng sững sờ đứng ở đó, nhìn đầu ngón tay không ngừng chảy máu, thần trí sớm đã chẳng biết trôi dạt tới nơi nào rồi.

“ Dạ Kiều? Dạ Kiều! Đầu ngón tay của người đang chảy máu đó! ” Tần Sở Ca nghe thấy tiếng hô đau của Tô Dạ Kiều từ trong bếp, không khỏi cảm thấy lo lắng, loạng choạng từ ghế sa lông đứng lên, tiến vào phòng bếp xem thử — Lại phát hiện Tô Dạ Kiều ngẩn người đứng ở đó nhìn chăm chăm đầu ngón tay không ngừng chảy máu của mình, y bèn nhịn không được lay lay thân thể của anh.

“ A? ... Ủ, ta không có việc gì, người nhanh nhanh quay lại sa lông ngồi đi, nơi này chật chội lắm, đừng để bị đụng. ” Tô Dạ Kiều bị Tần Sở Ca lay người mới giật mình bừng tỉnh, nhìn thấy vết thương trên đầu ngón tay của mình bèn miễn cưỡng cười nói. Vẩy vẩy đầu ngón tay, Tô Dạ Kiều tùy tiện cầm miếng giấy tiện lợi dùng để lau mỡ trong phòng bếp bao lấy đầu ngón tay của mình, cầm dao lên, chuẩn bị tiếp tục thái rau lại bị Tần Sở Ca đoạt lấy dao. “ Dạ Kiều! Người tự mình soi lại gương đi, nhìn xem dáng vẻ hiện giờ của người có thể cầm dao thái rau không? Ta sợ thứ lần tiếp theo người cắt xuống sẽ không phải là ngón tay của người mà chính là cổ tay của người đó! ” Tần Sở Ca không nhịn được cao giọng hét lên, “Soạt” một tiếng cầm dao vào trong ngăn tủ ở bên cạnh, đoạn kéo Tô Dạ Kiều ra khỏi phòng bếp, đẩy anh tới phía trước tấm gương lớn.

Tô Dạ Kiều nhìn chính mình ở trong gương, không khỏi cười khổ — Quả thực khuôn mặt của anh lúc này không biết phải hình dung nó tiêu tụy đến mức nào, nét mặt ưu sầu khiến chính anh cũng cảm thấy khó tin.

“ Có việc gì không tiện nói với ta sao? Hay là người cảm thấy ta căn bản chỉ khiến người thêm bận rộn, chỉ thể vác cái bụng bầu to đừng hết ăn lại ngủ y như heo, rồi lại dùng thời giờ còn lại xem ti vi? ” Tần Sở Ca vốn đã uất ức không thôi với cuộc sống trong căn nhà nhỏ bé này mấy tháng nay rồi, hơn nữa Tô Dạ Kiều còn luôn gặp việc cũng không bao giờ nói với y lại càng khiến y cảm thấy vô cùng áp lực: Y chẳng nhẽ chỉ là một công cụ sinh sản thôi sao? Y là một người đàn ông, y không phải là một người phụ nữ!

Đây là lần đầu tiên Tần Sở Ca tức giận Tô Dạ Kiều.

Tô Dạ Kiều lại chỉ thể cười khổ, anh ôm lấy thân mình của Tần Sở Ca, cánh tay dịu dàng vuốt ve cái bụng đã được tám tháng của Tần Sở Ca, “ Sở Ca ... Ta chỉ hy vọng người có thể có đầy đủ mọi thứ, không cần

suy nghĩ, không cần lo lắng gì mà sinh hạ đứa trẻ ... Ta lúc nào cũng lo lắng đứa trẻ sẽ gây nguy hiểm cho người, ta càng ngày càng sợ hãi ... Trong tim ta không ai có thể so được với người, tin ta được không ... Ta sẽ cho người cuộc sống hạnh phúc nhất, đương nhiên còn có cả đứa trẻ ... ” Lời nói của Tô Dạ Kiều tuy có chút hỗn loạn nhưng Tần Sở Ca không hiểu sao lại cảm thấy trong giọng nói của anh mang theo vị chua xót.

“ Dạ Kiều, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với người vậy? Ta chưa từng thấy bộ dáng của người như vậy bao giờ? Là do phòng khám xảy ra chuyện hay là ... ” Tần Sở Ca cũng ôm lại Tô Dạ Kiều, không chút tức giận thấp giọng hỏi.

“ Ta không sao cả, chẳng qua ... Có lẽ tại đến cuối năm rồi nên có chút lo lắng mà thôi ... Đúng rồi, còn không quá nửa tháng nữa là đến Tết, người có dự định gì không? Ta sợ nhất là việc người sẽ sinh vào trong Tết ... ” Tô Dạ Kiều nói liên miên không ngắt, chẳng còn lại chút nào bộ dáng ưu sầu ban nãy, đáng vẻ nghiêm túc hỏi Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca ngẩn người, kì thực từ khi đứa trẻ đạt sáu tháng tuổi tới lúc này y mới nhớ ra muốn hỏi Tô Dạ Kiều đứa bé này phải sinh ra như thế nào, Tô Dạ Kiều kiểm tra cho y, chứng tỏ dự đoán của anh không hề sai — Đứa bé này sẽ trực tiếp đi ra từ phía sau ... Còn như cấu tạo bên trong như thế nào, Tô Dạ Kiều dùng một đồng từ ngữ chuyên ngành giải thích cho y, y nghe cũng không hiểu, tóm lại y cảm thấy như vậy thật có hơi đáng sợ, nơi kia ... Nhỏ như thế, đứa bé sao thể chui ra được?

“ Người sợ đứa bé không ra được? ” Tần Sở Ca cho rằng Tô Dạ Kiều vẫn đang lo lắng vấn đề này, khẽ cười: “ Việc đó không phải là ta còn nên lo lắng hơn người sao ... ”

Tô Dạ Kiều sưng sốt nhưng anh rất nhanh khôi phục lại vẻ tươi cười dịu dàng như ngày thường, mang theo chút bất đắc dĩ, “ Dù gì thì từ trước tới nay ta đều chưa gặp trường hợp đàn ông sinh con nào ... Hơn nữa người đó còn là người, ta sợ ta sẽ phạm sai lầm. ” Trên thực tế, tình huống xấu nhất chẳng qua chỉ là phải phẫu thuật để sinh, loại phẫu thuật như vậy chẳng thể làm khó được anh, nếu Tần Sở Ca đã hiểu lắm như thế, vậy cứ để y tiếp tục hiểu lầm đi.

Tần Sở Ca thân thiết cọ đầu vào cổ của Tô Dạ Kiều, “ Phải chăng đứa trẻ sẽ nhanh chóng chui ra? Đạo gần đây ta luôn cảm thấy bụng thực đau, phải chăng nó đang từ bên trong đá ta, có đôi lúc ta còn chẳng thể xoa dịu được nó ... ” Những lời này y chỉ thể nói với mình Tô Dạ Kiều, đối lại là người khác có đánh chết y, y cũng sẽ chẳng phun ra một chữ đâu.

“ Nếu như thai kì của người cũng giống như phụ nữ, vậy chắc sẽ không lâu nữa rồi, có lẽ sẽ khoảng một tháng nữa đi ... ” Tô Dạ Kiều ngồi xuống, dán mặt lên cái bụng bự của Tần Sở Ca, thì thào: “ Bảo bảo ... Cha rất muốn nhìn thấy con, lại muốn ... Vĩnh viễn cũng không nhìn thấy con ... Phải chăng cha thực đáng ghê tởm? Như thế Sở Ca sẽ không phải rời xa cha ... Con cũng sẽ không rời xa cha ... ”

Rốt cuộc Tô Dạ Kiều đang nói những gì, Tần Sở Ca cũng chẳng thể nghe thấy, chẳng qua y đã quen với việc Tô Dạ Kiều “ thì thào ” nói chuyện với cái bụng bự của y, ban đầu y còn cảm thấy không được tự nhiên, dần dần y cũng quen với việc này, hơn nữa y còn cảm thấy cảnh tượng như vậy thực ám áp biết bao: Đứa trẻ này sẽ có một gia đình tốt hơn y nhiều lắm, sẽ có người thương nó, nó sẽ có cuộc sống ổn định, còn có điều gì có thể tốt hơn như vậy đây.

Tựa như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Tô Dạ Kiều đột nhiên đứng dậy, “ Phòng bếp! Mẹ ơi gà vẫn còn đang hầm cách thủy đó! ” Sau khi đỡ Tần Sở Ca thoải mái ngồi lại trên sa lông anh liền vội vã chạy vào phòng bếp.

Tần Sở Ca nhìn Tô Dạ Kiều tay chân luống cuống bận rộn trong phòng bếp thì không nhịn được bật cười. Đây chính là ngôi nhà cùng với cuộc sống ám áp mà y vẫn hằng mơ ước.

Y thậm chí còn chẳng hề hay biết ở một nơi khác ám lưu đang mạnh mẽ chuyển động.

Hoa Cơ Vân vẫn luôn không ngừng điều tra Đế Luật Dương, nhưng những kết quả không ngừng được gửi tới lại chứng minh Đế Luật Dương tựa như chẳng hề liên quan tới hàng loạt sự việc phát sinh trong công ty, mà một cái tên “FD” thần bí người Phần Lan lại ngang nhiên xâm nhập vào dưới mí mắt bà.

Bà không thể xác định rõ ràng việc này đến tột cùng là có người bịa đặt hay thực sự có một kẻ khác, nhưng kẻ này trắng trợn thu mua số cổ phiếu không nhiều của công ty, hơn nữa công ty có tên Pháp Nhân đó còn

phát triển một cách thần tốc, trụ sở của công ty không phải đặt ở Phần Lan mà đặt ngay tại Trung Quốc, đại bộ phận nhân viên công ty của bà cũng đều chuyển công tác tới đó.

Ban đầu bà còn cho rằng công ty FD này là do Để Luật Dương dùng thân phận khác dựng lên nhưng sau khi Để Luật Dương trọng thương nhập viện, công ty FD này vẫn hoạt động không ngừng như trước, điều này không thể không khiến bà chuyển lực chú ý từ trên người Để Luật Dương đi.

Do đối phương mang quốc tịch Phần Lan nên những điều tra của bà cũng từng bị trở ngại. Hơn nữa kẻ này tựa hồ ngay cả tên họ đầy đủ cũng chưa từng xuất hiện, chỉ có một cái tên viết tắt. Tên, giới tính, diện mạo, toàn bộ đều vô cùng thần bí, điều duy nhất biết được là kẻ này có quan hệ đối nghịch với Hoa gia, gã (hay ả) muốn Hoa gia phá sản!

Đây là điều Hoa Cơ Vân không thể chịu đựng được nhất! Công ty này là tâm huyết cả đời của bà, là toàn bộ những gì bà có được ngoài con trai của bà ra!

Nhóm cổ đông lớn đã rất bất mãn với tình hình cổ phiếu đang rớt giá thê thảm mấy ngày nay, bà bận rộn lo âu lại hoàn toàn chẳng thể khống chế được toàn cục. Con trai của bà tuy ngoài mặt trấn định nhưng cũng tiêu tụy đi không ít, khiến bà vừa đau lòng lại không thể không hãnh diện.

Chí ít vẫn còn có con trai đứng sau lưng bà, giúp bà chống đỡ! Giúp bà vĩnh viễn đều có một nơi để quay đầu lại nhìn ...

Nhưng điều khiến bà vạn phần không ngờ đến, hay là nói sự tình cả đời bà cũng không dám tưởng tượng ra, cuối cùng lại xảy đến!

Bà vĩnh viễn cũng không dám tin nó là thật ...

55. Chương 50

Đó chẳng qua chỉ là một sai lầm sơ đẳng nhất, nguyên nhân là bởi thủ hạ đắc lực của Hoa Khiếu, là một sai lầm ngớ ngẩn phạm phải sau nhiều ngày thức trắng.

Nói ra thì cũng thật buồn cười ——

Hộp thư của rất nhiều người đều ghép các chữ cái từ tên của mình lại, sau đó cho thêm ngày, tháng, năm sinh vãn vãn, Hoa Khiếu cũng không ngoại lệ, bởi vì như thế sẽ dễ nhớ nhất. Hoa Khiếu không thay đổi hộp thư khác khi gã lập công ty mới, đó là huaxiao*****, mà mẹ của gã thì hiển nhiên cũng giống với đa số người khác, hộp thư của bà là huaji****. Thông tin đều xếp theo thứ tự ghép vãn, mà kẻ đáng thương này đã rất nhiều ngày không ngừng tăng ca đó, nên trong lúc vô ý gã ẩn nhầm tên người (địa chỉ hộp thư) gửi bản nháp một mục thầu quan trọng tới thẳng hộp thư của Hoa Cơ Vân ...

Tới khi gã ngáp một cái, dụi mắt chuẩn bị tắt trang web trên máy tính về nhà đi ngủ thì mới phát hiện trang web biểu thị gửi mail thành công, người nhận được văn kiện rõ ràng là —— Hoa Cơ Vân!

Tất cả mọi mặt của gã tựa như đều bị làn gió rét buốt của Siberia thổi bay, tinh thần ngay tức khắc tỉnh táo trở lại, hay là nói tim gã cũng bị dọa đến ngừng đập luôn rồi ...

Mặc kệ lúc này mới chỉ có hai giờ sáng, gã lập tức gọi điện thoại cho Hoa Khiếu – sếp của mình, lắp ba lắp bắp kể lại lỗi lầm ngu xuẩn không thể cứu vãn gã đã phạm phải.

Hoa Khiếu còn chưa ngủ, lúc điện thoại gọi tới gã đang dựa vào đầu giường, nửa nằm xử lý những việc vặt vãnh vớ vẩn, sau khi tiếp điện thoại gã chỉ ngắt cuộc gọi, tháo kính mắt ở trên mũi xuống, quét toàn bộ mở văn kiện lộn xộn trên đầu gối xuống đất, thân mình thuận theo đầu giường trượt xuống, thẳng tới khi gáy chạm vào chiếc gối mềm trên đó.

Gã sớm đã biết sẽ có một ngày như vậy, cho dù thủ hạ của gã không phạm phải sai lầm ngu xuẩn đến không thể ngu xuẩn hơn như thế đi nữa, người mẹ khôn khéo tài giỏi kia của gã sau khi nhìn thấu đòn hỏa mù do gã tung ra cũng sẽ đoán được tất cả những việc này là do gã làm.

Dẫu sao thì mẹ của gã, người phụ nữ đó cũng là người có thể tự mình kiến lập một mảnh trời trong thế giới của đám đàn ông. Bà chỉ là quá tin tưởng gã sẽ không phản bội bà, đứa con trai khiêm tốn, hữu lễ, nhã

nhận của bà, sao có thể phản bội bà được? Gã vốn nên nghe theo sự sai khiến của bà, từ cái ngày gã được sinh ra đó, đã định sẵn gã phải tuân theo bất cứ mệnh lệnh gì của bà, bao gồm cả cách gã sống, cử chỉ hành vi của gã, và cả chuyện tình yêu của gã.

Thế nhưng gã cũng chỉ là con trai của bà mà thôi, cuộc sống của gã không nên bởi vì vậy mà tuân theo sự sắp xếp của bà. Vậy nên Hoa Khiếu tạo ra một thân phận giả cho mình, tên là FD – freedom, tự do.

Thở dài, Hoa Khiếu vươn tay tắt chiếc đèn ở đầu giường, cả căn phòng tức thì tối sầm xuống.

Nhắm mắt lại, Hoa Khiếu lặng lẽ tính toán các tình huống có thể xảy ra vào ngày mai, cùng với các cách ứng phó —— Kì thực tất cả đều phải xem mẹ của gã có tuyệt tình như thế hay không, nếu bà thực sự tuyệt tình không lưu lại chút tình nghĩa nào, vậy gã chỉ còn cách liều mình sống cùng sống, chết cùng chết với bà —— Cho dù gã hoàn toàn chẳng muốn làm vậy.

Gã còn có cuộc đời của mình, không chỉ là công ty của chính gã, mà còn có cuộc sống tự do không bị phụ thuộc đang chờ đợi gã, còn cả con của gã nữa ...

Gã không thể tới bước này liền dừng bước, dừng bước ngay trước thắng lợi gã sắp đạt được!

Hoa Cơ Vân có thói quen kiểm tra mail trong hộp thư vào lúc sáng sớm, mãi tới sau khi bà mở một bức thư và xem hết nó, bà mới phát hiện cả phê trong chiếc tách bà cầm quá nửa đã đổ lên trên chiếc áo vest sạch sẽ của bà tự lúc nào.

Thư kí gõ cửa tiến vào, muốn đưa bà kí tên lên tập văn kiện quan trọng bà cần phải kí ngày hôm nay, vừa mới tiến vào được hai bước đã bị tiếng gầm giận dữ của Hoa Cơ Vân dọa lùi về phía sau, “ Cút! Đều cút hết cho ta! ” Bà thậm chí còn quét chiếc màn hình tinh thể lỏng rơi xuống mặt sàn, chút cà phê còn sót lại cùng chiếc tách cũng chịu chung số phận như vậy.

Hoa Cơ Vân cảm thấy trước mắt tối sầm, bà cố gắng nắm lấy một góc bàn làm việc để ổn định thân thể đang không ngừng khựng xuống, cố gắng thở sâu.

Gã như thế nào dám ... Gã như thế nào lại dám ...

Đó chính là đứa con trai bà hài lòng nhất, hai từ đó chính là gửi gắm của cả cuộc đời bà cho tới nay!

Gã làm sao có thể ... Phản bội bà!

“ Hoa Khiếu ... Hoa Khiếu!!! ” Bà điên cuồng hét lên, hai hàng nước mắt lại chẳng thể ngừng chảy xuống, chỉ có lúc này, bà mới giống như một người phụ nữ yếu đuối.

Hoa tuyết từng phiến từng phiến bay lượn giữa không trung, trận tuyết này hoàn toàn chẳng hề giống như dự báo trên tivi. Bên trong phòng chẳng lạnh chút nào, nhưng Tần Sở Ca vẫn ăn mặc thật ấm áp, chân đi đôi dép ở nhà in hình gấu Pooh có chút ngốc nghếch, nhưng lại chẳng thể phủ nhận rằng nó vô cùng ấm áp.

Từ sáng hôm nay lúc bắt đầu rời giường, Tần Sở Ca đã cảm thấy bụng đau từng cơn, có khi chỉ âm ỉ đau, có khi lại biến thành đau như kim châm, dù sao thì trước khi Tô Dạ Kiều đến phòng khám, anh cũng không hề yên tâm: “ Sở Ca ... Hay là hôm nay ta ở nhà cùng người? Sắc mặt của người không tốt lắm, bữa sáng ăn cũng chẳng được bao nhiêu ... ”

Tần Sở Ca trộm lau mồ hôi lạnh vì đau đớn mà toát ra, cố gắng cười nói: “ Người còn có nhiều bệnh nhân như vậy, nếu xảy ra chuyện gì ta liền gọi điện thoại cho người. ”

Tô Dạ Kiều vẫn không yên tâm, thậm chí còn kéo dây điện thoại tới trước sofa, đặt ở bên cạnh Tần Sở Ca, “ Nếu khó chịu thì nhất định không được nhịn, có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho ta! ” Tiếp đó lại cảm nhận thật lâu rồi mới hôn lên trán Tần Sở Ca một cái, khoác áo ra ngoài.

Tần Sở Ca bật tivi, canh xem chương trình Anh Ấu —— Chương trình này đã trở thành một trong những chương trình Tần Sở Ca đón xem mỗi ngày, y và Tô Dạ Kiều đều là đàn ông, cả hai đều không biết cách chăm sóc trẻ con, nếu không học cách chăm sóc, có lẽ sẽ làm chết đứa bé mất —— Đây là điều sau khi xem xong chương trình y mới hiểu được, chăm sóc em bé kì thực chẳng hề dễ chút nào, nói một cách dễ hiểu là bình thường bạn sao nghĩ cái gì thì cái đó cũng sẽ gây nguy hiểm đến sinh mệnh non nớt kia.

Thế nên á, y đúng là mệnh tiền mà, như vậy mà cũng có thể lớn được, có thể to lên được. Tần Sở Ca tự giễu.

Nhìn các bé yêu trong chương tivi, y cũng sẽ thường nghĩ con của y lúc lớn lên sẽ giống ai, có lẽ sẽ giống y, cũng có lẽ sẽ giống ... Hoa Khiếu.

Lớn lên nó có lẽ sẽ to lớn, cũng có thể sẽ cao cao gầy gầy, lại có lẽ sẽ có một đôi mắt to ...

Cha mẹ của đứa bé trong tivi đang luống cuống chăm sóc con của mình, mặc cho bé một bộ quần áo sơ sinh vừa dày vừa đáng yêu, đội một cái mũ nhỏ, chuyên gia hướng dẫn bọn họ cách giúp em bé nhanh chóng vào giấc, dùng đưa tay, món đồ chơi, bài hát ru đều là những phương pháp rất hữu dụng. Trẻ con rất thích được cha mẹ ôm ấp, nằm trong cái ôm của cha mẹ, ngửi được mùi vị quen thuộc chúng sẽ dễ dàng tiến vào giấc ngủ.

Tần Sở Ca chăm chú lắng nghe, nhưng dần dần cảm giác buồn tiểu khiến y không thể không ngừng lại đi vào buồng vệ sinh. Một tháng gần đây cảm giác thường xuyên mắc tiểu là sự cố trong thời gian mang thai, thân hình nặng nề khiến cho việc đi vệ sinh vô cùng đơn giản trở nên phiền phức.

Chầm chậm bước tới buồng vệ sinh, vừa mới kéo quần xuống, bụng lại truyền tới cảm giác đau đớn khiến chân của Tần Sở Ca mềm nhũn, suýt chút nữa thì khựng gối lên sàn buồng vệ sinh.

Cơn đau đó giống như đau đớn do bị đá, hơn nữa còn là đã từ trong bụng. Tần Sở Ca cắn môi khê rên lên một tiếng, liền vội bám lấy bồn rửa tay, thở hổn hển. Y ngẩng đầu nhìn vào gương, phát hiện sắc mặt của y tái nhợt, mồ hôi lạnh từ hai bên thái dương tí tách chảy xuống.

Y vừa nhắc chân đi bước thứ hai, một cơn đau đớn kịch liệt lại kéo tới, khiến trước mắt y chột hóa đen, không cẩn thận đập vào cây cọ toilet đặt ở bên cạnh bồn, chân khê lão đảo, gục xuống mặt đất, khiến bụng cứ thế đập thẳng xuống mặt sàn!

“ A! ” Tần Sở Ca đau đớn kêu lên, cảm thấy bụng không ngừng mạnh mẽ co rút, giống như đứa trẻ đang muốn giãy dụa đòi ra!

Đầu Tần Sở Ca chỉ còn sót lại một câu: “ Sinh rồi! Con của y muốn ra rồi! ”

Cố gắng muốn từ mặt sàn gượng dậy, Tần Sở Ca cũng chẳng quản có sạch sẽ hay không, nắm lấy toilet bên cạnh, muốn lấy nó làm điểm tựa để đứng lên, nhưng mà những cơn đau thống tử trong bụng khiến thân thể của y trở nên hư nhược, trải qua lần giày vò này, cơn đau có xu thế càng ngày càng kịch liệt.

Thế là y liền dứt khoát từ bỏ việc đứng dậy, vất vả nghiêng người, tiếp đó dùng tay chống đỡ thân mình, từng chút bò về phía trước — Hiện giờ y đã bắt đầu hối hận vì bắt Tô Dạ Kiều đi làm rồi!

Y cảm thấy có thứ gì đó ồ ạt tuôn ra từ hậu diện, y không biết đó là thứ gì, nhưng y lơ mơ có thể nhận ra đó là một tín hiệu, bởi vì bụng của y càng ngày càng đau ...

Khó khăn lắm mới bò tới bên cạnh xô pha, tóc của y đã hoàn toàn ướt đầm, mồ hôi lạnh thậm chí chảy cả vào mắt, cay xè. Vươn tay về phía điện thoại, dùng sức lực của toàn thân ấn xuống dãy số, không bao lâu sau Tô Dạ Kiều liền tiếp máy: “ Sở Ca, làm sao vậy? Là có chỗ nào không thoải mái à? ”

Tần Sở Ca cố gắng hít thở, muốn đem lời nói rõ ràng: “ Dạ Kiều ... Ta có thể ... Sắp sinh rồi ... Nhanh về ... ”

Tô Dạ Kiều ở đầu dây bên kia ngó ra hai giây, rồi mới hét lớn một tiếng: “ Ta sẽ lập tức về ngay, Sở Ca, kiên trì lên!! Đợi ta! ”

Tần Sở Ca thở phào nhẹ nhõm, cũng chẳng còn sức để nắm lấy tay nghe điện thoại nữa, việc y có thể làm chỉ là tự cổ vũ cho chính mình, cố gắng trải qua mười mấy phút liên tục giày vò này.

Tiếp sau ... Y liền có thể nhìn thấy con của y rồi ...

Một nụ cười yếu ớt hiện trên khuôn mặt bị mồ hôi lạnh phủ kín của Tần Sở Ca.

56. Chương 51

Hoa Cơ Vân ngồi trên chiếc ghế da, đưa lưng về phía Hoa Khiếu, cứ ngồi như vậy, một câu cũng không nói, tựa như đang ngắm cảnh sắc của hơn ba mươi tầng lầu bên dưới. Hoa Khiếu đã tính sẵn rất nhiều tình huống sẽ gặp phải khi đối diện, lại không tính đến sự trầm lặng.

Mẹ của gã từ trước tới nay đều không phải là một người điềm tĩnh, bà lạnh lùng cao ngạo, mạnh mẽ bức người, không ai bì nổi, chưa bao giờ biết cách dùng sự trầm lặng để đối diện.

Sau khi gã tới cũng chỉ đứng ở bên kia bàn làm việc, không hề kinh ngạc phát hiện trên mặt bàn cái gì cũng không có, trống không — Việc này chắc hẳn là hậu quả của những gì mẹ gã đã làm trong cơn tức giận.

“ Hoa nhi. ” Hoa Cơ Vân thấp giọng nói. Hoa Khiếu bất giác cúi người, đáp lại: “ Mẹ ... ”

“ Dùng lương tâm của chính mình nói, ta đối với con như thế nào? ” Giọng nói của Hoa Cơ Vân trầm thấp, khô khốc, tựa như mất đi toàn bộ lượng nước. “ Hoa Cơ Vân đối với Hoa Khiếu như thế nào? ”

Môi của Hoa Khiếu mấp máy vô số lần, trong đầu có vô số lời muốn nói ra, nhưng lời tới bên môi gã lại phát hiện tiếng nói của mình trở nên khô khốc, gã cười khổ một tiếng. “ Mẹ, mẹ muốn nghe ... Hoa Cơ Vân đối với Hoa Khiếu như thế nào hay muốn nghe một kẻ làm mẹ như mẹ đối với chính con trai mình như thế nào ... ”

Bình thường chỉ cần Hoa Cơ Vân nghe thấy câu nói kiểu này, bà liền tức giận không thôi, vỗ bàn chỉ thẳng vào mũi Hoa Khiếu mắng to gã bất hiếu. Bà vẫn luôn cho rằng bà hiểu rõ con trai bà nhất, cũng có thể lựa chọn một con đường tốt đẹp nhất cho con trai của bà, nhưng mà kết cục phản bội ngày hôm nay ... Bà bất ngờ, lại càng không thể hiểu nổi — Con trai của bà, vì sao lại phản bội bà? Chẳng lẽ là vì dã tâm không thể thỏa mãn của một người trẻ tuổi?

Bà không nói gì, để mặc Hoa Khiếu cúi đầu tiếp tục nói.

“ Là một người mẹ ... Con nói thẳng, mẹ không có đủ tư cách. Là một Hoa Cơ Vân, con không có gì để nói, không có gì để bắt bẻ. ” Hoa Khiếu đơn giản nói hết những suy nghĩ đã tích tụ trong tâm gã từ lâu. Đã tới bước này rồi gã cũng chẳng còn gì phải che giấu nữa.

Cuộc đời này Hoa Cơ Vân chẳng có mấy lần rơi lệ, thậm chí sau khi bà biết chuyện, dù tinh thần kích động cũng chẳng hề chảy nước mắt, nhưng giờ phút này, bà đưa lưng về phía Hoa Khiếu, lệ lại rơi đầy mặt.

“ Ta ... Là một người mẹ ... Rất thất bại ...? ” Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa tới một ngày, bà đã đau đớn khóc hai lần, nhưng những điều này con trai của bà sẽ vĩnh viễn không biết. “ Ta cho con một cuộc sống tốt nhất, ta cho con một nền giáo dục tốt nhất, ta lựa chọn cho con một người vợ tốt nhất ... ” Tiếng nói của Hoa Cơ Vân đứt quãng, lúc này bà tựa như đã hiểu vì sao Hoa Khiếu lại bỗng nhiên phản bội bà, bà bất ngờ đứng dậy, đi tới trước mặt Hoa Khiếu, giọng nói run rẩy, “ Con đang oán trách ta ... Con hận ta ... Con trả thù ta là bởi ta đã khiến gã đàn ông xấu xí con yêu biến mất? ”

Hoa Khiếu đột nhiên ngẩng đầu, tâm tình một lần nữa trở nên kích động, “ Mẹ ... Mẹ cuối cùng đã hiểu rồi sao? Hai chữ biến mất dễ dàng thoát ra từ miệng của mẹ ... Nhưng đó chính là sinh mệnh của một người! Người con trai của mẹ yêu! ”

Hoa Cơ Vân cười rộ lên, mắt không ngừng rơi lệ, nét mặt có chút kì dị, “ Thì ra là như vậy ... Nguyên nhân hóa ra là như vậy ... ” Bà cười đến cong cả lưng, sau đó đột nhiên thẳng người, kéo lấy cổ áo của Hoa Khiếu — kẻ cao hơn bà rất nhiều, dùng toàn lực lay gã: “ Vậy còn mẹ thì sao? Mẹ là mẹ của con! Là người sinh ra con, nuôi dưỡng con! Con đặt mẹ ở chỗ nào? Sao một gã đàn ông chẳng hề có gì lại mê muội toàn bộ tâm thần con? Mẹ không hề hối hận ... Nếu sớm biết con sẽ như vậy, mẹ nên sớm một chút khiến cho gã đàn ông đó ... Không, sớm nên khi con dây dưa không rõ với kẻ tên Hứa Phạm Ưc kia mẹ nên ngăn cản con! Con là một tên đàn ông không có tiền đồ! Con sao có thể là con trai của ta ... ”

Hoa Khiếu vùng thoát khỏi sự khống chế của Hoa Cơ Vân, không kìm nén được rống lên: “ Là mẹ cứ luôn u mê không chịu tỉnh ngộ như vậy! Cho dù là ai, là con chó hay con mèo đều là một sinh mệnh! Mẹ dựa vào cái gì mà muốn xóa bỏ liền xóa bỏ! Con yêu y thì sao? Con cùng một người đàn ông thì sao? Trong tâm của mẹ ngoài lợi ích ra thì còn có gì nữa? Đừng dùng những lí do đường hoàng kia lừa gạt con cùng

chính bản thân mẹ! Chẳng lẽ mẹ không hiểu loại đau khổ khi mất đi người mình yêu là như thế nào? Con vẫn luôn cho rằng Để Phong Thiệu sẽ giúp mẹ hiểu được sự hối tiếc của ái tình, sẽ khiến mẹ biết cách đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ ... Nhưng con sai rồi, con thực sự sai rồi ... Con đánh giá tư cách làm một người mẹ của mẹ quá cao, bản năng sẽ thực sự suy nghĩ dùm con trai một chút! Bản năng của mẹ, chỉ có lợi ích! Chỉ có lợi ích! ”

Hoa Cơ Vân bị tiếng rống giận của Hoa Khiếu khiến cho sững người, có chút mê man, chẳng thể tiếp thu nổi, thế nên bà chỉ có thể dùng âm lượng giống vậy gào lại, “ Vậy đây là bốn phận làm một người con của con à? Có đứa con trai nào gào lên với mẹ như vậy không? Con nhìn dáng vẻ hiện tại của con xem như thế nào? Còn có một phần một trăm dáng vẻ trước kia không? ”

Hoa Khiếu giễu cợt một tiếng, “ Trước kia con có dáng vẻ như thế nào? Dưới sự giáo dục cực khổ của mẹ, con có thể trở nên như thế nào? Mẹ là một kẻ độc đoán, con tin chắc toàn bộ nhân viên của công ty đều sẽ thừa nhận câu nói này, mẹ đối với đứa con trai độc nhất của mình cũng như vậy. Mẹ thích nắm chắc trong tay, không thích có một li một phần nào thoát khỏi lòng bàn tay của mẹ ... Nhưng mà con cho mẹ biết, con có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mẹ, hơn nữa còn có thể sống tốt hơn, hạnh phúc hơn kia. ”

“ Đây chính là lí do vì sao con phản bội mẹ ... Vì một người đàn ông ... Nói ra thật khiến người ta khinh thường! Vô liêm sỉ! ” Hoa Cơ Vân không biết phản bác ra sao, thậm chí chỉ có thể nói ra những từ ngữ nhục mạ vô nghĩa.

Hoa Khiếu khẽ cười, mang theo chút trào phúng, “ Nếu mẹ đã biết rồi, mẹ định tính toán gì? Là tiến đánh công ty của con, hay là tạo ra sóng gió trên thị trường chứng khoán, hay là ... ”

“ Ta đã thu thập toàn bộ bằng chứng con giật dây kế toán của công ty, tổng thanh tra khoản tiền tham ô hơn tám trăm vạn, hơn nữa không lâu trước đây, ta đã chuyển giao toàn bộ phần tư liệu này cho cơ quan công an rồi. ” Hoa Cơ Vân lau nước mắt, lấy lại dáng vẻ mạnh mẽ, lạnh lùng nói, “ Nếu con đã bắt nhân, vậy cũng chẳng thể trách người mẹ như ta bắt nhầm tới cùng, điều này có lẽ cần thiết để con hiểu rõ một chút, không phải cái gì con cũng có thể làm. ”

“ Đây là chuyện cười sao? ... Mẹ thân yêu ... ” Hoa Khiếu ngây người, sau đó cuồng tiếu cười, “ Bắt nhân bắt nghĩa? ... Đúng là gừng càng già càng cay, hơn nữa tâm địa cũng thật là sắt đá ... Mẹ cho rằng trong tay con không có chứng cứ phạm tội của mẹ? Mẹ mưu sát Tần Sở Ca còn chưa đủ, sau này lại mưu sát Để Luật Dương ... Sớm trước nữa, là mẹ của Để Luật Dương, còn có rất nhiều, rất nhiều đối thủ của mẹ ... Mẹ, còn muốn con nhắc lại không? Con, nhiều nhất chỉ phạm tội kinh tế, hơn tám trăm vạn kia con chưa từng tiêu một phần nào, con có thể tới tòa án tự thú, mẹ đoán xem con có thể được phán mấy năm? ”

Sắc mặt của Hoa Cơ Vân tức khắc trắng bệch, “ Con ... ”

“ Là con bắt nhân bắt nghĩa, hay là mẹ cho rằng thủ đoạn của mẹ quá thông minh, lại chưa từng nghĩ tới kì thực con làm việc cẩn thận đến mức không có sơ hở như vậy? Không ... Là bởi vì con hiểu mẹ quá rõ ... Chỉ cần là kẻ cản đường mẹ, cho dù là ai đi chăng nữa mẹ cũng sẽ dùng đủ mọi loại danh nghĩa đường đường chính chính loại bỏ kẻ đó ... ” Tiếng cười ngưng lại, Hoa Khiếu bình tĩnh thuật lại tất cả.

Lúc này chuông điện thoại chợt vang lên, là của Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu hít một hơi, cầm lấy điện thoại, phát hiện dãy số kia ... Là của Tô Dạ Kiều. Liếc nhìn mẹ già vẫn còn đang kinh ngạc, Hoa Khiếu xoay người nghe điện thoại, “ Alo? Có chuyện gì sao? ”

Giọng nói của Tô Dạ Kiều kích động, mang theo sự kìm nén không thể phát giác được chuyển tới, “ Sinh rồi ... Sở Ca ... Sinh cho anh một ... Bé trai ... ”

Lưng Hoa Khiếu trong phút chốc thẳng tắp, sự vui sướng dâng trào bên trong thân mình già, “ Là ... Vừa mới rồi? ”

Âm thanh bên kia hỗn loạn mà ồn ào, khiến Hoa Khiếu hoài nghi điện thoại có phải bị vứt sang một bên rồi, chẳng qua không bao lâu sau, bên trong điện thoại chuyển ra tiếng khóc mềm mại của trẻ con, cùng với tiếng cười của Tô Dạ Kiều: “ Nghe thấy rồi chứ? ”

Hoa Khiếu ngơ ngác cầm điện thoại, nghe tiếng khóc bình thường kia chuyển tới, lại chẳng hề phát hiện vành mắt đã phấp phồng, nhưng đột nhiên già nhợt tới hiện tại, tất cả những việc phải đối diện hiện tại, thế

nên gã áp chế sự vui mừng của bản thân, bình tĩnh nói với Tô Dạ Kiều: “ Anh Tô ... Vất vả cho anh rồi, chăm sóc Sở Ca cho tốt ... ” Tiếp đó cắt đứt điện thoại, tiếp tục đối diện với mẹ của gã.

“ Vừa mới này thôi con đã trở thành một người cha, một người cha không đủ tư cách. ” Hoa Khiếu cứ tự thuật như vậy, khuôn mặt của Hoa Cơ Vân lại không ngừng biến hóa, “ Con không thể cung cấp cho ... Cha của đứa bé một cuộc sống tốt hơn, thậm chí không thể ở cùng y, nhưng có một chuyện không thể thay đổi, đó là con có con trai, con, cùng người con yêu có với nhau một đứa con. ”

Sắc mặt của Hoa Cơ Vân cuối cùng trở nên xanh mét, “ Ý của con là gì? ”

“ Mẹ nhớ không? Tên đàn ông xấu xí mà mẹ nói, người mà con thích, vừa mới rồi đã sinh cho con một đứa con. ” Hoa Khiếu tiến về phía trước, ghé lại gần bên tai Hoa Cơ Vân, thấp giọng nói, “ Mẹ đã bao giờ từng hối hận vì khiến một đứa trẻ mới sinh không có cha ... Hay là khiến một đứa trẻ còn chưa được sinh ra không có cha? ”

Môi của Hoa Cơ Vân run rẩy, tựa như không thể chịu đựng được từng từ Hoa Khiếu nói.

Hoa Khiếu khẽ cười, vẫy tay với Hoa Cơ Vân, “ Vậy, mẹ, tạm biệt. Con còn phải đi tranh thủ sự vị tha của pháp luật, mà mẹ ... ” Gã dừng một chút, tươi cười sáng lạn, “ Xin mẹ cứ tiếp tục giấc mộng đẹp của mình đi, chẳng qua, đừng có tính thêm con vào đó nữa. ”

“ Mẹ, chỉ cần yêu chính mẹ là được. ”

PS: Ý tưởng không tệ chứ? Hoa Khiếu cuối cùng sẽ phải vào tù ... Tuy nói phạm tội kinh tế có khi có thể kéo dài rất lâu ... Không có kết quả, nhưng ... Hoa Khiếu đã chuẩn bị đủ lòng tin để vào tù rồi ==

Thứ nhất, gã biết gã phải ở trong đó không lâu, thứ hai một lần nữa gã biết chắc rằng gã không có đủ năng lực để bảo vệ Tần Sở Ca, liền dứt khoát để Tô Dạ Kiều thay thế, thứ ba ... Gã là một con hồ ly gian xảo, sao có thể khiến bản thân chịu thiệt thòi được?

57. Chương 52

Các cụ ông, cụ bà trong phòng khám đều bị bác sĩ Tiểu Tô của họ dọa, chàng trai kia rất tốt, bình thường đều dịu dàng, nhã nhặn, tươi cười với bệnh nhân, không biết hôm nay làm sao lại giống như phát cuồng, chạy từ trên lầu xuống, ngay cả áo khoác cũng chẳng thèm thay, cứ thế mặc luôn áo blu chạy ra ngoài, lại quên luôn bên ngoài đang phủ đầy băng tuyết, vừa bước một bước liền ngã lăn quay ra đất. Vài cụ ông, cụ bà còn thực lo lắng, nâng cánh tay vẫn đang truyền nước của mình muốn ra ngoài xem sao, có một cụ bà còn lớn giọng hỏi: “ Bác sĩ Tô, anh đi làm cái gì thế? Vội vã tới như vậy? ”

Tô Dạ Kiều phui phui quần áo, nhanh chóng từ mặt đất bò dậy, tiếng trả lời bị gió tuyết bên ngoài khiến cho rời rạc, nhưng các cụ ông, cụ bà ở trong phòng vẫn nghe thấy rõ ràng, thậm chí còn nở nụ cười chúc mừng.

“ Vợ của tôi —— Sắp sinh rồi ——! ”

Cả đường đi Tô Dạ Kiều gần như không ngừng té ngã chạy về nhà, lúc cánh tay tê cóng rút chìa khóa ra còn không ngừng run rẩy, khó khăn lắm mới mở được cửa phòng, “ Sở Ca? Sở Ca ... ” Tô Dạ Kiều vừa liếc thấy thấy Tần Sở Ca đang quỳ rạp trên mặt đất, thì lo lắng vội vã, vứt chìa khóa đi tới bên cạnh Tần Sở Ca, nửa dìu Tần Sở Ca đang đau đớn rên rỉ dậy, “ Sở Ca ... Anh về rồi, không có việc gì rồi ... Hít sâu ... Hít sâu ... ”

Tần Sở Ca hé mắt, nắm lấy cánh tay lạnh băng của Tô Dạ Kiều, lại dường như cảm nhận được sự ấm áp không thể hiểu nổi, cố gắng hít thở theo sự hướng dẫn của Tô Dạ Kiều, nhưng cơn đau kịch liệt từ bụng khiến y hít thở cũng cảm thấy đau đớn. “ Đau quá ... Dạ Kiều ... ” Lòng bàn tay của Tần Sở Ca nhớp nháp đầy mồ hôi lạnh, một tiếng toác giống như tiếng xé rách đau đớn truyền tới, khiến y gần như không thể nhìn rõ những lo lắng của Tô Dạ Kiều.

Đầu óc của Tô Dạ Kiều hoàn toàn rối loạn, tất cả những kiến thức về sinh nở đã chuẩn bị kỹ lưỡng giống như những đám mây, trôi qua trôi lại trong đầu của anh, không thể nắm bắt được.

“ Dấu hiệu trở dạ ... Tử cung thấp xuống ... Tử cung tới đâu ... Tử cung co rút không theo quy tắc ... ” Tô Dạ Kiều kìm không được thấp giọng chửi mắng chính mình, Tần Sở Ca mang thai là một câu đố chưa có lời giải, những triệu chứng xảy ra trên phụ nữ hoàn toàn không thể áp dụng lên thân thể y.

“ Chất nhày màu hồng ... Nước ối ... ” Trong đầu Tô Dạ Kiều còn đang nhớ tới bốn dấu hiệu khi trở dạ, tiếp đó lại cực kì cẩn thận bế Tần Sở Ca lên giường, cởi quần của y ra, phát hiện hậu huyệt bình thường vẫn luôn nhắm chặt lại chậm chậm tràn ra thể dịch trong suốt — Thứ chất tiết kia không phải là nước ối, nước ối là màu vàng nhạt!

Tiếng rên rỉ của Tần Sở Ca càng lúc càng lớn, chân cũng bắt đầu run rẩy, Tô Dạ Kiều lúng túng xoa bóp bắp chân bị chuột rút cho y, không ngừng dùng lời nói cổ vũ, an ủi Tần Sở Ca, sau khi chân của Tần Sở Ca đã hết co rút, lại nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng của Tần Sở Ca — Đó là một cảm giác không thể diễn tả nổi, đứa trẻ bên dưới làn da tựa như đang vùng vẫy, di chuyển, muốn giãy khỏi trói buộc của “ cơ thể mẹ ”, tiến vào nhân thế.

Thể dịch từ hậu huyệt chảy ra càng ngày càng nhiều, anh thậm chí có thể thấy rõ theo từng tiếng rên rỉ không ngừng trầm xuống của Tần Sở Ca, huyệt khẩu kia trương mở ngày một lớn. Tô Dạ Kiều thử vươn tay chạm vào trong đó, phát hiện nơi đó nổi lõng, có thể dễ dàng cho vài ngón tay vào — Nhưng Tô Dạ Kiều biết như vậy vẫn chưa đủ, đầu của đứa trẻ thế nào cũng phải to như nắm tay của anh, nơi đó căn bản không phải là nơi để sinh em bé.

Tô Dạ Kiều cố gắng thở sâu, bình ổn lại cái đầu không ngừng ớn ỉ của mình, chạy tới tủ thuốc bên cạnh, lấy thuốc tiêu độc cần dùng, tỉ mỉ rửa sạch thân thể cho Tần Sở Ca.

“ Dạ Kiều ... Đau quá ... Em không muốn sinh nữa ... Dạ Kiều ... ” Tần Sở Ca đột nhiên đau đớn bật khóc, muốn bắt lấy Tô Dạ Kiều. Y luôn không hề biết sinh em bé sẽ đau đớn tới như vậy, trước đây y cho rằng sẽ chỉ đau một chút rồi hết, không nghĩ tới giằng co lâu tới vậy rồi mà chẳng hề có một chút dấu hiệu sắp sinh.

Tô Dạ Kiều nghe tiếng khóc của Tần Sở Ca cũng cảm thấy xót xa, anh nâng người, hôn lên đỉnh đầu tràn ngập mồ hôi lạnh của Tần Sở Ca, “ Sở Ca ... Kiên cường chút ... Em bé sắp chui ra rồi, cố kiên trì thêm chút nữa ... Nào, nghe lời anh, hít sâu, sau đó dùng sức rặn xuống ... rặn xuống ... ” Tô Dạ Kiều phát hiện Tần Sở Ca khóc tới mức không thở nổi, hô hấp hoàn toàn rối loạn, cũng hoàn toàn chẳng thể dùng sức nổi nữa.

Tình trạng sắp sinh của Tần Sở Ca thực không giống phụ nữ, không có bất kì dấu hiệu gì, thực quá đột ngột, mà anh lại không phải là bác sĩ sản phụ khoa, dưới tình huống này thật không biết rốt cuộc phải làm như thế nào mới khiến Tần Sở Ca bình tĩnh lại, nghe theo sự chỉ đạo của anh.

“ Đau ... Dạ Kiều ... Dạ Kiều ... Không sinh nữa được không ... Đau quá ... ” Tần Sở Ca khóc đến mức nói không thành tiếng, gần như cào xước cả da tay của Tô Dạ Kiều. Tô Dạ Kiều dùng tay vuốt lên ngực Tần Sở Ca, “ Hít sâu, giống như vừa rồi ... Sở Ca, nhất định phải tiếp tục kiên trì! Nhiều tháng như vậy rồi lẽ nào em muốn bỏ cuộc trong những phút cuối cùng? Lẽ nào em không muốn đứa trẻ này? ... Cố lên ... Hít vào, dùng sức thở ra, lấy sức, dùng sức từ trong bụng ... ”

“ Em không dùng sức được ... ” Tần Sở Ca giống như được vớt từ nước lên, cánh tay nắm lấy Tô Dạ Kiều cũng dần buông lỏng, cổ họng vì khóc mà trở nên khàn khàn. Tô Dạ Kiều nhanh chóng bưng một chén nước tới, cầm khăn ẩm lau lên đôi môi nứt nẻ của Tần Sở Ca, tiếp đó lại lấy một chiếc bình phun sương, phun lên mặt của Tần Sở Ca, tránh cho y bị mất nước.

Tiếp tục vật lộn hơn thật lâu, Tần Sở Ca cũng ngất đi một lần, Tô Dạ Kiều lúc này mới nghĩ ra phải tiêm cho Tần Sở Ca một mũi đường và nước muối. Tần Sở Ca lại tiếp tục bị đau đớn mà tỉnh lại, muốn kêu lên cổ họng lại bồng rập, chỉ có thể không ngừng rên rỉ. Tô Dạ Kiều càng thêm hoảng loạn, thời gian dài thêm chút nữa anh lại sợ đứa bé bị nghẹt thở, nhưng Tần Sở Ca vẫn không thể dùng sức rặn là bởi vì quá đau đớn.

“ Sở Ca, cứ tiếp tục như thế này, bé sẽ gặp nguy hiểm, em không muốn như vậy chứ ... Hơn nữa như thế em cũng sẽ gặp nguy hiểm, căn phòng này cũng không đủ dụng cụ để làm phẫu thuật ... Em nghe anh nói, anh sẽ giúp anh, em dùng sức rặn xuống, anh dùng tay nhẹ nhàng đẩy, được không? ” Tần Sở Ca đau đớn mê man gật đầu, Tô Dạ Kiều hít sâu một hơi, đặt tay lên bụng Tần Sở Ca — Đây là cách anh được học, cũng là cách sử dụng khi không còn bất cứ biện pháp nào.

“ A —!! ” Tần Sở Ca bất ngờ ngẩng đầu kêu thảm một tiếng. Thực đau quá! Đau đớn quá! Tay của Tô Dạ Kiều hoàn toàn không dùng quá nhiều sức, nhưng cùng lúc đó đứa bé bên trong bụng lại giãy dụa chuyển động, hai luồng lực cùng đồng thời ập đến khiến trước mắt Tần Sở Ca tối đen, môi cũng trở nên trắng bệch.

Tiếng kêu thảm thiết này khiến Tô Dạ Kiều giật mình, nhưng rất nhanh, bé tựa như biết được nơi nào sẽ xuất hiện cửa ra, tự mình dịch chuyển xuống dưới. Điều này khiến Tô Dạ Kiều bất ngờ, Tần Sở Ca vẫn đang rên la, nhưng có thể thấy y biết nếu không dùng sức đứa bé này sẽ không ngừng dần vật y. Tô Dạ Kiều thấy vậy liền vội vã hướng dẫn Tần Sở Ca dùng sức rặn theo sự chuyển động của bé: “ Dùng sức! Dùng sức hít vào, sau đó rặn xuống! Dùng sức đi Sở Ca! Tiếp tục dùng sức! ”

Tô Dạ Kiều mừng rỡ phát hiện hậu huyệt ẩm ướt của Tần Sở Ca đã mở rộng hết cỡ, hơn nữa còn loáng thoáng nhìn thấy một cái đầu nho nhỏ! “ Sở Ca! Nhìn thấy rồi! Nhìn thấy đầu rồi! Tiếp tục dùng sức! Cố lên! Bé sắp chui ra rồi! ”

Thế nhưng lúc này Tần Sở Ca lại đau đớn nói một câu khiến Tô Dạ Kiều cuống cuống: “ Bé kẹt lại rồi ... Bé không tiếp tục xuống nữa ... ”

Nơi Tô Dạ Kiều từ trước tới nay vẫn luôn không quá chú ý chính là xương chậu của Tần Sở Ca!

Trước đây anh đã phát hiện xương chậu của Tần Sở Ca rộng hơn đàn ông bình thường nhiều, nhưng lại kém của phụ nữ một chút, có lẽ đó là di truyền đặc biệt của Tần gia, nhưng Tần Sở Ca dù sao cũng là một người đàn ông, phụ nữ nếu xương chậu không đủ rộng có thể dùng biện pháp phẫu thuật, nhưng bọn họ không có đường lui!

Có lẽ Tô Dạ Kiều đã quá cứng chiều Tần Sở Ca, cái thai này cũng chăm thật tốt, có thể chính bởi vì điểm này, xương chậu không quá lớn của Tần Sở Ca vốn đã rất khó sinh, nay lại thêm thể trọng vượt mức của cái thai này nữa!

Việc anh lo lắng nhất cuối cùng lại xảy ra, đó chính là khó sinh.

Anh tuy có thể nhìn thấy đầu của bé, nhưng anh lại không dám dùng tay kéo bé ra, thân thể của bé quá yếu ớt, xương cốt còn chưa cứng cáp, nếu bị anh kéo ra như vậy rất có thể sẽ mất mạng.

Phải làm sao đây ... Phải làm sao đây ...

Tay của Tô Dạ Kiều không ngừng run rẩy, Tần Sở Ca không ngừng mất sức, từ khi bắt đầu đau bụng sinh đến giờ đã gần ba giờ đồng hồ, vậy mà khi bé đã lộ đầu ra thì ...

“ Sở Ca ... Tiếp tục dùng sức thử xem ... Có thể là tại vì em quá mệt mỏi ... Tiếp tục dùng sức xem sao ... ” Anh không dám tin phỏng đoán của anh là chính xác, chỉ có thể không ngừng khích lệ Tần Sở Ca tiếp tục dùng sức.

Tần Sở Ca thở hổn hển, đau đớn nhanh chóng hóa thành tê liệt, y dùng sức trong vô thức, cố gắng đẩy đứa trẻ đang mắc kẹt ở xương chậu của y xuống.

Cố gắng thử lại, Tô Dạ Kiều thậm chí còn tiếp tục dùng tay ấn xuống bụng y, muốn khiến đứa trẻ tiếp tục đi xuống, nhưng lại không có cách nào có thể thuận lợi sinh hạ. “ Dạ Kiều ... Dạ Kiều ... ” Tần Sở Ca yếu ớt gọi tên của anh, Tô Dạ Kiều nắm lấy tay của Tần Sở Ca, dùng má mình chạm vào cái tay lạnh băng của y, “ Sở Ca ... Chúng ta nhất định sẽ có cách ... ” Sau đó tựa như đột nhiên nghĩ ra điều gì, “ Sở Ca ... Đợi anh ... Chúng ta nhất định sẽ thành công ... Tin tưởng anh ... ” Sau đó anh rút điện thoại, mở mục danh bạ, tìm kiếm cái tên kia, “ Tuần ... Tuần ... Có rồi! ” Anh nhấn gọi số điện thoại đó, lại đợi thật lâu mới có một giọng nữ lười biếng truyền tới, “ Ai vậy? ”

“ Chị Tuần? Em là Tô Dạ Kiều ... Chị còn nhớ em không? ”

Tuần Tử Hân nhú mày ngồi thẳng dậy. Cô vừa hoàn thành một ca mổ để, đang tính ngủ một giấc lại bị chuông điện thoại quấy nhiễu, tuy có phần tức giận nhưng cô vẫn gắng kiên nhẫn nghe máy, không nghĩ tới lại là điện thoại của học đệ ngày trước, “ Tô học đệ? Làm sao, tìm chị có việc gì? ”

“ Xương chậu nhỏ gây khó sinh phải làm sao? Ngoài mổ đẻ ra thì còn cách nào khác? ” Tô Dạ Kiều vội vã bỏ qua khúc dạo đầu, trực tiếp hỏi thẳng.

Tô Tử Hân bị hỏi vậy thì sững sốt, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, “ Nói rõ tình hình cụ thể cho chị ... Là bà xã của em à? Sao lại không đưa tới bệnh viện? ” Cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn truyền từ đầu kia điện thoại tới, giọng điệu mang theo trách cứ nói với Tô Dạ Kiều.

“ Em cũng nói không rõ ... Nhưng y nói bị tắc lại rồi ... Em ... Em cũng không biết phải làm sao ... ” Tô Dạ Kiều lo lắng nhìn khuôn mặt càng ngày càng tái nhợt của Tần Sở Ca.

“ Lực co bóp của tử cung cô ấy như thế nào? Trước đó đã kiểm tra tìm thai chưa? Có bình thường hay không? Thai nhi có lớn quá mức không? ” Tuần Tử Vân liên tiếp hỏi vài câu.

Câu thứ nhất Tô Dạ Kiều vốn chẳng thể trả lời được, Tần Sở Ca làm gì có tử cung kia chứ! “ Tìm thai bình thường, cái này lúc trước em đã kiểm tra rồi, lớn quá mức ... Có lẽ đối với y mà nói thì có chút ... ”

“ Quan trọng nhất là lực co bóp của tử cung! Có phải cô ấy bây giờ vô cùng mệt mỏi? Tạm thời để cô ấy nghỉ ngơi một chút, tiêm chất dinh dưỡng, không được, hay là đưa tới bệnh viện đi, chị sẽ gọi xe dìu em, như thế nào? ” Tuần Tử Hân quan tâm hỏi han. “ Có lẽ không phải là bởi xương chậu của cô ấy nhỏ, có khi là bởi trước khi mang thai đã suy nghĩ quá nhiều, hoặc là luyện tập không đủ, làm cho thân thể không thể chịu đựng được. ”

Tô Dạ Kiều nghe Tuần Tử Hân nói có lẽ không phải là bởi xương chậu nhỏ gây nên, liền thở phào một hơi, “ Cảm ơn chị, chị Tuần, không cần gọi xe đâu, em xem y hiện tại căn bản động không nổi, hơn nữa thời tiết hôm nay ... ”

Tô Tử Hân nhìn trận tuyết lớn bên ngoài, lắc đầu, “ Vậy được rồi, có việc gì thì nhất định phải gọi cho chị, thật đúng là không biết tên nhóc nhà em kết hôn khi nào ... Thôi không nói nhiều nữa, phải khích lệ cùng an ủi cô ấy, bảo cô ấy đừng sợ hãi, nói với cô ấy là không có việc gì, nhớ chưa! ”

Tô Dạ Kiều cảm ơn sau đó đặt điện thoại sang một bên, “ Sở Ca ... Có lẽ không phải là bị tắc đâu, trước tiên em nghỉ ngơi một chút, giữ lấy sức, chút nữa chúng ta lại thử được không? ”

Tần Sở Ca yếu ớt gật đầu, cố gắng không để chính mình vì quá đau đớn mà bật khóc.

Tô Dạ Kiều lại tiêm cho Tần Sở Ca một mũi thuốc dinh dưỡng, nhìn sắc mặt Tần Sở Ca dần tốt lên, nhưng hoạt động của thai nhi lại không còn dữ dội như trước, liền cảm thấy cứ tiếp tục không sinh được có thể sẽ thực sự gặp nguy hiểm, “ Sở Ca, chúng ta lại tiếp tục thử lần nữa được không? Thử lần một lần cuối cùng ... Cố lên! Hít vào, thở ra ... Đúng ... Hít sâu ... Dừng sức ... Lại dừng sức ... Tốt ... Hít vào ... Thở ra ... ”

Tần Sở Ca cố gắng làm theo những lời Tô Dạ Kiều nói, không biết có phải nhờ tác dụng của mũi tiêm dinh dưỡng vừa này hay là do được nghỉ ngơi giúp y có thêm chút sức, đầu của đứa trẻ lại tiếp tục trượt xuống phía dưới một chút. Tô Dạ Kiều vui sướng không ngừng hôn lên trán của Tần Sở Ca, “ Cố lên ... Đầu sắp chui ra rồi ... Sở Ca cố lên! Dừng sức! Tiếp tục dừng sức! ”

Tần Sở Ca khàn giọng kêu rên, không ngừng dùng sức thở dốc rồi lại dùng sức rặn xuống, y có thể cảm nhận được đứa trẻ một lần nữa khôi phục sức sống, thực phối hợp mà trượt xuống dưới.

“ Nhanh! Nhanh! Sở Ca! Tiếp tục dừng sức! Sắp kết thúc rồi! Cố lên! ” Tô Dạ Kiều nhìn thấy đầu của bé rồi, theo tiếng hét cao vút cuối cùng của Tần Sở Ca, y có thể cảm nhận được hạ thân bỗng nhiên nhẹ bẫng.

Tô Dạ Kiều tiếp được cơ thể bé nhỏ kia, sau đó do dự khẽ vỗ vào cái mông bé xíu của nó, tiếng khóc có chút yếu ớt nhưng thực rõ rệt bỗng vang lên.

Tần Sở Ca đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, trong cõi mê mang, y tựa như nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Khẽ mỉm cười, Tần Sở Ca cảm thấy nhẹ nhõm, yên tâm mê đi.

Con của y cuối cùng đã ra đời rồi!

58. Chương 53

Vội vã liên lạc với luật sư của mình, Hoa Khiếu cường ép chính mình phải đặt toàn bộ tinh thần tập trung vào phương pháp có thể làm giảm thời gian thi hành án.

Luật sư của gã nhanh chóng chạy tới, hơn nữa bọn họ còn dùng rất nhiều thời gian để bàn bạc — Hoa Khiếu nói rõ gã đã làm những gì, luật sư lại yêu cầu gã kể tỉ mỉ từng chi tiết, bao gồm nguồn gốc của khoản tiền, hướng đi của khoản tiền, ý đồ của bản thân ...

Cuối cùng luật sư khẽ thở ra, “ Giám đốc Hoa, tuy rằng đây là khoản tiền khổng lồ, nhưng theo miêu tả của ngài, ngài hẳn là chưa động tới chúng? Thêm đó công ty của ngài là công ty tư nhân, hơn nữa còn là công ty của chính gia đình ngài, nếu ngài tự thú theo tính toán của tôi sẽ là không quá ba năm, nhưng vấn đề hoãn án ... Khoản tiền của ngài quá lớn, điểm này tôi làm không được, chẳng qua tôi sẽ cố gắng rút ngắn thời gian thi hành án. ”

Hoa Khiếu không thể nói rõ là nhẹ nhõm hay là càng thêm lo lắng, gã tự giễu cười, kín đáo đưa cho luật sư một tấm chi phiếu mệnh giá lớn, “ Tận hết khả năng của anh, tôi vừa lên chức cha, tôi không thể lãng phí thời gian ngồi tù được, tôi nghĩ anh nên hiểu rõ phải làm như thế nào. ”

Luật sư ngậy người tiếp đó chậm rãi siết chặt tờ chi phiếu, chậm chậm gật đầu, “ Tôi hiểu rõ giám đốc Hoa ... Tôi sẽ cố gắng biến nó thành một cuộc tranh cãi ... Không tạo thành ảnh hưởng lớn cũng không gây ồn ào ... Tôi nghĩ phần thắng vẫn sẽ có. ”

Hoa Khiếu nhắm mắt lại, khẽ phát tay, “ Vậy cậu mau chóng đi làm việc đi, có chuyện gì thì thông báo ngay cho tôi. ”

Luật sư sau khi tạm biệt liền nhẹ nhàng khép cánh cửa phòng làm việc của gã lại. Hoa Khiếu rút di động từ túi áo của gã, nhìn nhật kí cuộc gọi. Sáu giờ ba mươi tư phút tối, gã có con trai rồi.

Nhưng ... Gã lại không dám đi nhìn con trai của gã. Gã sợ một khi gã đi rồi, liền sẽ không nở rời khỏi, thậm chí sẽ vạch trần tư liệu phạm tội của mẹ gã, sau đó rắc rối kéo dài hoặc dây dưa không rõ của tòa án sẽ liên tục quấy nhiễu gã, có lẽ công ty mới của gã sẽ mất đi, có lẽ tâm huyết cả một đời của mẹ gã cũng sẽ mất đi.

Thế nên gã không thể đi.

Tình huống xấu nhất là điều đình bất thành, nếu mẹ của gã muốn cắt đứt quan hệ với gã, dứt khoát giải quyết mọi chuyện, tố cáo gã lên tòa án, cứ tạm coi như luật sư của gã có năng lực đi, nhưng gã biết thời hạn thi hành án sẽ chẳng phải chỉ là vài năm ngắn ngủi như lời nói của luật sư.

Lần này không phải là gã đối đầu với kẻ khác, mà là sự rạn nứt giữa gã và chính mẹ của mình. Nếu là kẻ khác, gã tin chắc chính mình một năm, một phân tiền cũng sẽ không bị phán án (1), hơn nữa còn khiến đối phương thiệt nát xương tan. Nhưng giờ đây, gã chỉ có thể tính toán tình huống xấu nhất ...

Sau khi lau sạch niêm dịch dính trên thân thể nho nhỏ của bé con, Tô Dạ Kiều dùng chăn dày bọc quanh bé, yêu thương hôn lên cái mũi nhỏ vẫn còn đỏ hồng của bé. Tên nhóc này đã ngủ cho nên anh không dám di chuyển quá mạnh, mà nhẹ nhàng đặt bé xuống chiếc giường sơ sinh vừa mới xếp xong.

Tần Sở Ca lúc sinh bé xong liền ngất đi, Tô Dạ Kiều trong lúc luống cuống chỉ đành đắp chiếc chăn lên cho Tần Sở Ca, sau đó lập tức đi xử lí chuyện của bé, cuối cùng tới khi đỡ được bé ngủ rồi anh mới có thời gian xem xét tình hình của Tần Sở Ca.

Tô Dạ Kiều dễ dàng ôm Tần Sở Ca dậy, đi tới phòng tắm. Anh thử nhìn hậu huyết của Tần Sở Ca, hoàn toàn không có vết rách nào, điểm thần kì là cũng không thấy chảy máu, vậy nên y sẽ không giống như phụ nữ dễ bị lây nhiễm, tắm rửa không phải là vấn đề.

Mở vòi cho nước ấm chảy xuống bồn tắm, lại ôm Tần Sở Ca còn đang hôn mê vào lòng, Tô Dạ Kiều dùng tay vốc nước, nhẹ nhàng tẩy đi uest vật trên người Tần Sở Ca.

Tắm rửa sạch sẽ xong cho Tần Sở Ca, ôm y tới chiếc giường trong phòng khách, Tô Dạ Kiều lại đem bộ ga bị vấy bẩn trên chiếc giường lúc trước thả vào máy giặt rồi thay một bộ ga mới.

Bận rộn một trận, Tô Dạ Kiều mới coi như xử lý xong hết các chuyện vặt vãnh, tinh thần tập trung cao độ cả một ngày của anh cuối cùng cũng được thả lỏng, dựa vào đầu giường nhắm mắt lại, tính nghỉ ngơi một chút lại chẳng ngờ vừa nằm xuống liền ngủ mất.

Một cơn ác mộng khiến Tần Sở Ca bừng tỉnh, y mơ thấy tên nhóc kia như thế nào cũng không chịu chui ra khỏi bụng của y, Tô Dạ Kiều dùng tay ấn xuống bụng của y, sau đó bé liền chui ra. Tô Dạ Kiều nâng bé lên trước mặt, tươi cười quý dật: “ Đây là con của em ... ” Y nhìn kĩ lại, hóa ra là một quái thai màu tím sẫm!

Y thảm thiết kêu lên một tiếng chói tai, sau đó cánh cửa bị đẩy ra, y mơ hồ mở to mắt, nhìn thấy Tô Dạ Kiều thất kinh nhào tới bên cạnh mình, “ Sao vậy Sở Ca? Có chỗ nào không thoải mái? ”

Y thức của Tần Sở Ca vẫn còn đang phiêu du trong giấc mơ đã không còn rõ ràng ban nãy, “ Em không có gì ... ”

Tô Dạ Kiều nhẹ nhàng thở ra, anh vừa mới tỉnh dậy liền nghe thấy tiếng thét thảm thiết chói tai của Tần Sở Ca từ trong phòng truyền tới, cơn buồn ngủ tức thì bay sạch, anh ngay cả dép cũng không xỏ, cứ thế vội vã chạy qua xem có chuyện gì.

“ Đúng rồi ... Con đâu? Con của em đâu? ” Tần Sở Ca lúc này mới cảm thấy thân thể đã nhẹ đi không ít, nghỉ tới cơn đau đẻ không lâu ban nãy, lại nhớ tới cơn ác mộng đáng sợ kia, nắm lấy cánh tay của Tô Dạ Kiều run rẩy hỏi.

Tô Dạ Kiều liền vội vã trấn an Tần Sở Ca đang hoảng loạn, “ Anh lập tức sẽ ôm tới cho em ... Đợi anh nhé! ” Sau đó nhanh chóng chạy tới trước giường sơ sinh, bế tên nhóc vừa ngủ vừa phập phồng thối bong bóng tới bên cạnh Tần Sở Ca, “ Bé ngủ rất say ... Là một đứa trẻ rất khỏe mạnh ... ”

Tần Sở Ca run rẩy đỡ lấy cái bọc bé xíu kia, nhìn khuôn mặt nho nhỏ màu hồng nhạt của tên nhóc bên trong, nó còn đang khò khò ngủ, thỉnh thoảng lại mấp máy môi, đáng yêu cực kì. “ Đây là con của em ... Con của em ... ” Mắt Tần Sở Ca mơ hồ, y cố gắng kiềm chế nước mắt của chính mình, khẽ hôn lên cái miệng nhỏ cong cong màu hồng nhạt, “ Cục cưng của em ... ”

Đây là đứa bé mang cùng dòng máu với y, người duy nhất trên thế giới!

“ Đúng rồi ... Còn chưa đặt tên cho con, hai ngày nữa anh sẽ đi làm giấy khai sinh cho con. ” Tô Dạ Kiều nghỉ tới việc này, dựa vào bên cạnh Tần Sở Ca, khẽ nói.

Tần Sở Ca xoa mắt, ôm bé con thêm chặt, “ Con sẽ mang họ Tần giống em ... Còn tên không phải đã nói rồi sao, tên Tần Tô là được rồi. ”

Tô Dạ Kiều nhớ tới gừi gắm của Hoa Khiếu, tâm bỗng đau xót, miễn cưỡng cười nói: “ Sở Ca ... Anh nghĩ ... Nếu như có thể, anh muốn đặt cho con cái tên này ... ”

Tần Sở Ca ngẩng đầu, mỉm cười có chút kinh ngạc nhìn Tô Dạ Kiều, Tô Dạ Kiều cũng hiểu rõ hàm ý trong lời nói này, nên cũng mỉm cười, “ Được không? Sở Ca ... Hôm nay vừa đúng ngày tuyết rơi, ngoài trời đều là băng, hơn nữa, hơn nữa em sinh con vừa đúng vào buổi tối ... Không bằng dùng họ của em, mượn một chữ trong tên của anh, gọi là Dạ Băng đi? Tần Dạ Băng ... ”

“ Tần Dạ Băng ... ” Tần Sở Ca khẽ niệm lại, sau đó ngẩng đầu hôn lên môi của Tô Dạ Kiều, “ Rất hay ... Vậy liền gọi là Tần Dạ Băng đi. ”

59. Chương 54

Để Luật Dương cuối cùng cũng được xuất viện, sau khi ngoan ngoãn nằm trên giường hơn một tháng, hẳn rốt cuộc cũng khỏe mạnh quay trở lại công ty của mình, cơ mà hoan nghênh hẳn lại chẳng phải là một cục diện hoàn mỹ gì mà nhiều thêm là những tranh giành cùng hỗn loạn.

Trong công ty, những người vốn tới từ công ty của Hoa Khiếu trong Để Thị thì giống như nhân viên hợp đồng, đáng về làm mưa làm gió khiến nhân viên bên dưới không ngừng oán thán, mà chủ tịch – người kí quyết định lại không ở công ty, những người khác đương nhiên cũng chẳng có cách nào cách chức đám quản lý cấp cao vênh váo này.

Để Luật Dương ngồi trong văn phòng còn chưa ấm chỗ, thư kí của hắn đã đưa lên một loạt khiếu nại về đám quản lý cấp cao mới. Sau khi Để Luật Dương đọc hết từng bản, lông mày liền nhíu chặt lại. Hắn lúc đó có hơi đắc ý quá mức, không nghĩ tới đây có thể là một cái bẫy. Xem ra đám người này vốn có ý muốn quấy rối, vậy có lẽ hắn cũng không cần thiết tiếp tục lưu họ lại.

Gọi một cuộc điện thoại cho chủ quản phòng nhân sự, sau khi quyết đoán điều chỉnh chức vị của một số người, Để Luật Dương bật máy tính, tính xem lướt qua hòm thư đã nhiều tháng không được động tới, một tin tức viên hoa trên trang tin tức mới của hòm thư đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn — “ Mẹ con đối đầu trên tòa, ân oán nhà giàu đang được trình diễn tại Hoa gia. ”

Hắn ấn mở trang tin đó, có thể nói là càng xem càng cảm thấy thú vị. Hoa Cơ Vân tố cáo Hoa Khiếu lên tòa án, nói gã là kẻ khả nghi tham ô khoản tiền hơn tám trăm vạn của công ty, Hoa Khiếu thì lại khẳng định nói rằng gã căn bản không biết chút gì cả, toàn bộ đều là lỗi của giám đốc tài chính, không hề liên quan tới gã. Vụ kiện cáo này đã diễn ra một khoảng thời gian rồi, xảy ra vừa đúng vào khoảng thời gian gã nằm viện.

Tin này bị phóng viên viết giống như một tin tức giải trí, cả bài báo tràn đầy vẻ giễu cợt, hơn nữa còn nói rằng Hoa Khiếu nhất định sẽ lĩnh án — Ai bảo gã đắc tội với người không nên đắc tội, đắc tội với Hoa Cơ Vân, người phụ nữ mạnh mẽ tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường chứ, cho dù người ấy là mẹ ruột của gã đi nữa.

Để Luật Dương không sao hiểu nổi Hoa Khiếu vì sao lại tham ô khoản tiền hơn tám trăm vạn đó, quan hệ giữa gã và mẹ gã không phải vẫn tốt đẹp hay sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện vết nứt như vậy?

Tốc độ thay đổi của thế giới này thật là nhanh. Để Luật Dương khẽ cười, đóng trang web, tiếp tục đọc thư của bản thân, sau đó xóa một lượng thư lớn rồi xử lý một vài bức thư cần ý kiến rõ ràng của hắn.

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, Để Luật Dương vừa gõ chữ vừa tiếp điện thoại, trên màn hình là một dãy số lạ nhưng Để Luật Dương vẫn nghe máy, người biết số điện thoại này của hắn cũng chỉ có vài người mà thôi.

“ Ngài Để phải không? Có còn nhớ tôi không? Tôi là Tô Dạ Kiều ... Tôi có việc khẩn cấp cần ngài giúp đỡ, không biết thân thể của ngài phải chăng đã có thể ... ” Là tên họ Tô đó, Để Luật Dương khẽ nhíu mày, “ Là việc gì? ”

Một khoảng tĩnh lặng thật dài, Tô Dạ Kiều mới chậm rãi nói: “ Là việc liên quan tới con của Sở Ca ... ”

Để Luật Dương từ trên ghế ngồi thẳng dậy, giọng nói cũng bắt giắc cao lên, “ Cái gì? Con? Chẳng lẽ ... Đã sinh rồi? ” Khoảng thời gian hắn vắng mặt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“ Đúng vậy ... Chiều hôm nay ngài có bận không? ” Tiếng nói của Tô Dạ Kiều ở đầu kia có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh bình tĩnh nói.

“ Hai giờ, tôi rảnh. ” Để Luật Dương nhanh chóng liếc nhìn PDA, trên bản ghi chép hôm nay buổi chiều còn rất nhiều thời gian.

“ Vậy tôi sẽ đợi ngài trong quán Starbucks (1) trên đường Hải Uy, hai giờ chiều. ” Để Luật Dương suy nghĩ một địa điểm cách chỗ đối phương không xa.

“ Được. ” Để Luật Dương xác nhận.

“ Vậy tôi còn bệnh nhân cần chăm sóc ... Hẹn gặp lại ngài, ngài Để. ” Tiếng nói của Tô Dạ Kiều mang theo chút vội vã, có vẻ như bên kia đang có người gọi tên anh.

“ Hẹn gặp lại. ” Không tiếp tục nói thêm, Để Luật Dương trực tiếp cúp điện thoại. Nhưng một cảm xúc bức thiết kì quái cứ không ngừng náo loạn trong lòng hắn, khiến hắn chẳng thể tiếp tục đọc và xử lý tài liệu.

Tần Sở Ca biết chuyện của Hoa Khiếu rồi sao? Con của y sẽ có bộ dáng như thế nào? Bọn họ có việc gì không giải quyết được, lại cần nhờ tới hắn ...

Hắn vốn cho rằng bọn họ sẽ không gặp lại nữa, sau khi Tần Sở Ca nói những lời khiến hắn cảm động mà đau lòng đó.

Có lẽ đây chính là vận mệnh.

Để Luật Dương đứng giờ xuất hiện tại quán Starbucks Tô Dạ Kiều nhắc đến, vừa mở cửa hần đã thấy Tô Dạ Kiều ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, liền bước nhanh qua đó.

Tô Dạ Kiều vươn tay bắt tay Để Luật Dương, Để Luật Dương nhanh chóng bắt tay một chút, kéo ghế ngồi ở đối diện Tô Dạ Kiều. Trong nhất thời cả hai đều không nói gì, tựa như không biết nên nói gì mới phải. Để Luật Dương cất tiếng đầu tiên: “ Tìm tôi có việc gì? Không phải việc quan trọng cậu hần sẽ không tìm tới tôi. ”

Tô Dạ Kiều gương cười. “ Là việc liên quan tới hộ khẩu của Dạ Bằng ... A đúng rồi, tên của bé ... Tôi và Sở Ca quyết định đặt là Tần Dạ Bằng. ”

Khóe miệng Để Luật Dương khẽ nhếch, “ Hộ khẩu xảy ra chuyện gì? Tôi có thể giúp cái gì? ”

“ Anh cũng biết Sở Ca ... Không thể tới sinh tại bệnh viện, là tôi đỡ đẻ tại nhà cho cậu ấy. Khi tôi tới cục công an làm hộ khẩu, họ bảo tôi xuất trình giấy chứng nhận của bệnh viện, tôi nói rằng sinh ở nhà, họ lại nghi ngờ phải chăng đây là song thai lách luật để trốn phạt, muốn tới nhà tôi kiểm tra, nhưng tôi lại không có giấy phép hành nghề y, Sở Ca lại không thể ... Tóm lại là với năng lực của tôi hiện giờ không thì thể giải quyết việc này được, vậy nên tôi nghĩ đến anh Để ... Nếu anh không muốn giúp đỡ, tôi cũng sẽ không có gì ... Để oán trách. ”

“ Tại sao không tìm người cha khác của đứa bé nhờ giúp đỡ? ” Để Luật Dương bóng gió, hy vọng biết được phản ứng của Tần Sở Ca đối với chuyện của Hoa Khiếu.

Tô Dạ Kiều ngẩn người. Theo bản năng anh không nghĩ tới Hoa Khiếu, anh không dám liên hệ với Hoa Khiếu, một phần trong anh nói rằng nếu như anh liên hệ với gã, con và Sở Ca sẽ có thể không còn thuộc về anh nữa ... Vậy nên anh thà liên hệ với người đàn ông quyền lực có quan hệ với Sở Ca còn hơn liên hệ với Hoa Khiếu.

“ Cái này ... ” Tô Dạ Kiều gương cười.

Để Luật Dương hiểu lầm điệu cười của Tô Dạ Kiều, hần cho rằng đối phương hoàn toàn không muốn nhắc tới Hoa Khiếu, bởi vì hần và Hoa Khiếu vốn là đối thủ truyền kiếp, anh hần cũng biết việc này.

“ Tôi có thể giúp đỡ, gọi một cuộc điện thoại là có thể giải quyết được việc này nhưng ... ” Để Luật Dương cố tình kéo dài giọng, “ Tôi muốn tới thăm Sở Ca, đương nhiên còn cả đứa trẻ nữa, được chứ? ”

Tô Dạ Kiều cảm xúc hỗn loạn gật đầu, lúc anh tới tìm hần, anh đã biết hần sẽ một lần nữa nói lại mối quan hệ tưởng chừng đã đứt giữa hai người. Nhưng bởi vì đứa bé ... Anh có thể từ bỏ rất nhiều điều.

Để Luật Dương cuối cùng cũng mỉm cười, “ Như vậy ... Tối nay tôi sẽ tới thăm, ngày mai cậu đi làm hộ khẩu sẽ không gặp phải bất kì khó khăn gì ... ”

Hần muốn Tần Sở Ca biết ... Hần đã không còn là Để Luật Dương kia nữa. Có lẽ từ trước tới giờ bọn họ vốn chưa từng nhìn thẳng vào đối phương.

Để Luật Dương cảm thấy cuộc nói chuyện này cũng nên kết thúc rồi, hần nhìn thời gian trên mặt đồng hồ, nhớ tới chiều nay còn có một hội nghị nữa, “ Xin lỗi, nếu như không còn việc gì khác, tôi phải đi rồi. ” Để Luật Dương đẩy ghế chuẩn bị xoay người đứng dậy, Tô Dạ Kiều ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

“ Anh Để ... Giọng nói của anh ... Không điều trị được? ” Tô Dạ Kiều không nhịn được cất tiếng hỏi.

Để Luật Dương khẽ cười, giọng nói vẫn khàn khàn như vậy, “ Không sao, đây là cái giá. ” Cái giá của việc quên đi quá khứ.

(1) Starbucks: một thương hiệu cà phê nổi tiếng, muốn biết thêm xin liên hệ góc gỗ ca ca

60. Chương 55

Tần Sở Ca thật cẩn thận ôm bé con vào lòng, dùng bình sữa phía trên có đính núm vú cao su nhẹ nhàng đặt vào cái miệng còn chưa mọc răng của bé, giống như trâu trọc, nhìn ngón tay bé xiu đáng yêu muốn bắt

lấy đồ ăn lúc thì gần, lúc thì xa kia, tiếng hư hư non nớt tựa như đang kháng nghị ba ba xấu xa của bé. “ A ... Không được cắn thế ... Dùng miệng ngậm ... Đúng ... ” Tần Sở Ca không trêu chọc được, cuối cùng đành hảo tâm hạ bình sữa xuống cho bé con đáng thương, nhét núm vú vào cái miệng nhỏ đang mở kia của bé, nhìn tên nhóc đó thỏa mãn mút từng ngụm sữa một, thỉnh thoảng còn phun ra một chút bọt sữa, ăn no rồi thì khê ợ một tiếng. “ Sao con lại có thể đáng yêu như vậy chứ? ” Tần Sở Ca tự nói một mình, nhắc lấy bình sữa đã vơi đi hơn nửa từ trong tay bé con, yêu thương cọ cọ khuôn mặt mũm mĩm đang nhũn lại thành một cái bánh bao be bé kia.

Niềm vui khi lần đầu tiên được làm “ mẹ ” khiến y gần như quên hết tất cả, tuy lúc pha sữa y còn có chút vướng về, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện nước pha sữa quá nóng mà khiến miệng của bé con bị phỏng, lúc bé con oa oa khóc y cũng phán đoán chuẩn xác khi đó bé đang cần thay tã lót hay bé đã đói rồi.

Dáng điệu lúc ôm bé con cũng tương đối đạt tiêu chuẩn, sau khi bé con ăn no, tinh thần thỏa mãn dùng con mắt long lanh chăm chú nhìn Tần Sở Ca, vươn cánh tay non nớt bé xiu xiu muốn bắt lấy ba ba của bé, “ Nha, nha ... Nha ... ” Bé mới chỉ biết nói nha nha nhưng những âm thanh đó vào trong tai của Tần Sở Ca lại không gì đáng yêu hơn.

Tần Sở Ca đặt bình sữa trong tay lên bàn, sau đó vô cùng chăm chú “ chơi trò chơi ” với bé. Đương nhiên trò chơi này chỉ là y dùng đầu ngón tay của mình duỗi qua duỗi lại trước mặt bé, để bé ôm đầu ngón tay của y luyện mài “ răng ”. Bé con có vẻ rất thích trò chơi này, mỗi lần đều khi dùng ngón tay nhỏ xíu kia ôm lấy ngón tay của Tần Sở Ca đều không ngừng cười khanh khách, sau đó mới dùng cái miệng còn chưa có răng cắn cắn đầu ngón tay của Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca đương nhiên không hề cảm thấy đau, ngược lại y cảm thấy tê tê ngứa ngứa, y nhẹ nhàng hôn lên má của bé, “ Bảo bối của ba ... ” Tâm y tràn đầy một thứ cảm giác dịu dàng, mềm mại không nói nên lời, một loại cảm xúc yêu thương không biết nên diễn tả ra sao, nó lan tràn khắp thân thể của y.

Chơi đùa hồi lâu, bé cũng có vẻ đã mệt, lưỡi biếng ngáp một cái, cái miệng nhỏ chép chép, mắt cũng dần dần dính lại với nhau. Bé con bình thường đều chẳng hề ầm ĩ, ngoài lúc đói và khi ướt tã ra, bé đều không khóc không nghịch. Tần Sở Ca cũng nhìn ra vẻ buồn ngủ của bé, y khẽ rút ngón tay của mình lại, sau đó nhẹ nhàng đưa bé, “ Ngủ đi ... Ngủ đi ... ” Y không sao hát cho đúng giai điệu của bài hát ru được nên chỉ đành tùy tiện ngâm nga vài câu.

Mũi bé con khê hừ hừ, tay chân bé tí khê đập, tựa như muốn duỗi eo, theo tiếng hát dịu dàng của ba ba mà dần chìm vào mộng đẹp.

Tần Sở Ca liên tục đưa bé cho tới khi bé phát ra tiếng ngáy khe khẽ mới ngừng lại. Nhưng y lại không nỡ đặt bé vào trong nôi, y đặt bé lên giường trước tiếp đó cũng bò lên nằm ở bên cạnh, ôm lấy cái bọc bé xiu xiu, nhìn cái bọc nho nhỏ đáng yêu kia không rời mắt.

Đúng vậy, bé con tuy còn nhỏ nhưng đã có thể nhận ra cái trán, cái mũi tương tự như y, hình dáng con mắt lại giống Hoa Khiếu như đúc ...

Tần Sở Ca cố gắng quên đi cái tên kia, một lần nữa hôn lên khuôn mặt đang ngủ say của bé, “ Bảo bối của ba ... Ba sẽ thực yêu thương con, ba sẽ dùng tất cả tình yêu của mình để yêu thương con ... ”

Phiên tòa lần này nhẽ ra không được công khai, nhưng không biết ai làm lộ tin tức khiến một đám phóng viên kinh tế ham vui nhao nhao thì nhau kéo đến, chen chúc chật cứng bên ngoài cánh cửa pháp viện. Hoa Khiếu tuy đã đeo một chiếc kính râm thật lớn che gần nửa khuôn mặt nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị những ánh đèn chớp lóe khiến gã bất giác cau mày.

Không biết bao nhiêu micro chen chúc ở trước mặt gã, trợ lý không ngừng giúp gã ngăn cản, nói “ Không thể trả lời ”, nhưng vẫn không cản nổi sự hào hứng của đám kí giả kia, “ Ngài Hoa, xin hỏi vì sao ngài lại muốn tham ô tiền của chính công ty mình? Chẳng lẽ là bởi có sự rạn nứt quan hệ giữa ngài và mẹ ruột? ” “ Xin hỏi vì sao ngài và mẹ không giải quyết nội bộ việc này mà lại muốn mang ra tòa án? ” “ Phải chăng việc này có quan hệ với việc cổ phiếu của Ngự Đăng rớt giá thê thảm vài ngày nay? ”

Hoa Khiếu lạnh lùng vượt qua từng tầng ngăn trở, tiến vào tòa án. Cánh cửa lớn phía sau gã ầm ầm khép lại, cuối cùng đám tiếng động ồn ĩ kia cũng bị ngăn lại.

Mẹ của gã còn chưa tới, chắc hẳn bà cũng đang bị đám kí giả quần lấy. Luật sư sau khi nhìn thấy gã, anh ta về mặt không quá tốt gặt đầu, “ Giám đốc Hoa, tôi muốn nói ... Tôi chỉ thể cố gắng hết sức làm. Tôi không ngờ rằng ... Bà Hoa sẽ thực sự tố cáo ngài lên tòa ... ”

Hoa Khiếu phẩy tay ngăn lời của anh ta lại, “ Không cần nói nhiều. ”

Không tới mười phút sau, Hoa Cơ Vân cũng tiến vào từ một cánh cửa bên hông khác, phía sau bà là những tiếng xôn xao, đi đến ghế của nguyên cáo.

Hoa Khiếu chỉnh lại quần áo, đưa kính râm cho trợ lý ở phía sau, thoải mái đi tới ghế bị cáo.

Không bao lâu sau pháp quan cũng nói tiếp xuất hiện từ sau màn, lần lượt ngồi xuống. Phiên tòa chính thức bắt đầu.

Để Luật Dương nhanh chóng kết thúc cuộc họp, lúc tan họp, sắc mặt của đám người là thành viên của hội đồng quản trị đều không được tốt lắm. Bọn họ đều cảm nhận được sự thay đổi của Để Luật Dương, không chỉ là cái chân trái có chút khập khiễng, giọng nói khàn khàn kia mà còn là cách thức xử trí mọi việc hoàn toàn không hề giống với trước đây.

Để Luật Dương trước đây giống như một bạo chúa, phương thức làm việc không hề theo một khuôn mẫu nào, tùy hứng mà bảo thủ. Nhưng sau cuộc hội nghị lần này, thái độ của hắn với mọi người đều như thay đổi đến ba trăm sáu mươi độ — Hắn vậy mà lại biết lắng nghe ý kiến của người khác, hơn nữa còn biết cách tươi cười cổ vũ người ta tiếp tục trình bày, cho dù dự thảo kia hoàn toàn không hợp với ý hắn.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của cái chết.

Để Luật Dương biết điều gì đã thay đổi hắn. Không sai, đó chính là lần ranh giữa sự sống và cái chết. Cái chết là phép thử tốt nhất, giờ đây hắn có thể khách quan nhìn lại quá khứ, hắn phát hiện thiếu sót của chính mình, có lẽ hắn đã vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận thiếu sót này, nhưng trong vô thức, hắn đã thay đổi không ít. Hắn học được cách tôn trọng, hơn nữa hắn còn hiểu rõ, không phải bất kì thứ gì hắn cũng đều nắm được trong tay, chẳng hạn như sinh mệnh, hay là tình yêu.

Hối hận cũng đã muộn, hiện giờ thứ hắn có thể nắm giữ được chỉ có tương lai, thay đổi vẫn còn kịp.

Tần Sở Ca nói đúng, nhân sinh không nên chỉ bị một ai đó trói buộc, hắn có lẽ sẽ tìm được một người thứ hai, sau đó bị người ấy trói buộc.

Người đó chính là Tần Sở Ca, điều này không cần phải nghi ngờ.

Liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, kim đồng hồ đã chỉ về hướng bốn rưỡi chiều. Gọi điện thoại cho tài xế đỗ xe ở trước cửa công ty, Để Luật Dương chỉnh lại bộ âu phục của mình, nới lỏng cà vạt một chút, cố gắng che đi vết sẹo ở trên cổ.

Hắn muốn nắm giữ hạnh phúc thứ hai trong cuộc đời mình.

Trải qua vụ tai nạn xe đó, Để Luật Dương tuy thâm khinh thường bản thân đến nắm tay lái cũng không làm được, nhưng vì an toàn, hắn vẫn tìm Ngũ Nhai đã được thăng chức tới lái xe dùm hắn. Về mặt Ngũ Nhai kích động nhìn thủ trưởng của mình, “ Chủ tịch ... ”

Để Luật Dương vậy mà lại cười với gã, “ Ngũ Nhai, lại gặp nhau rồi. ”

“ Chủ tịch ... Giọng nói của ngài ... ” Ngũ Nhai kinh ngạc vì giọng nói thô ráp của Để Luật Dương, “ Không có việc gì, chỉ là trả một cái giá mà thôi. ” Để Luật Dương ho một tiếng, cố gắng giữ cho giọng nói của mình luôn ôn hòa, “ Ta chỉ đường, cậu chỉ cần lái xe là được. ”

Ngũ Nhai gặt mạnh đầu, trong mắt mang theo chút ảm ứt.

Kĩ thuật lái xe của Ngũ Nhai rất tốt, vừa nhanh lại vừa chắc chắn, nhưng Để Luật Dương vẫn không kìm được mà cảm thấy tay chân phát lạnh. Để che giấu sự không thoải mái này, Để Luật Dương dứt khoát rút PDA ra xem ghi chú ở trên, nhưng chiếc bút cảm ứng lại bị gã sơ ý làm rơi xuống phía dưới ghế sau.

“ Chủ tịch, tới rồi, là đây phải không? ” Theo sự chỉ dẫn của Để Luật Dương, Ngũ Nhai lái xe tới phía dưới nhà của Tô Dạ Kiều xong, quay đầu hỏi Để Luật Dương liền phát hiện sắc mặt của Để Luật Dương trắng

bệch, yên lặng ngồi ở ghế sau, “ Chủ tịch sao vậy? Ngài có chỗ nào không thoải mái? ” Ngũ Nhai liên tục hỏi vài câu, lo lắng tới mức gần như muốn chen từ ghế lái xuống ghế sau.

“ Không có việc gì ... ” Để Luật Dương khom người nhặt lấy chiếc bút, cầm trở lại PDA, nhét nó vào trong túi áo. “ Cậu có thể đi đâu đó vài vòng, khi tôi gọi điện thì quay lại đón tôi. ” Để Luật Dương mở cửa xe chuẩn bị đi ra, “ Không, chủ tịch, tôi đợi ngài ở dưới lầu! ” Ngũ Nhai lo lắng nói, “ Tôi cảm thấy sắc mặt ngài vô cùng ... Không tốt. ”

Để Luật Dương thử sờ mặt, bất giác thấp giọng nói: “ Biết đâu như vậy có thể cầu được vài phần đồng cảm của y ... ” Tiếp đó không nói gì nữa, đẩy cửa xe bước xuống, nhanh chóng đi tới căn phòng Tô Dạ Kiều ở.

Xuyên qua cửa kính xe, Ngũ Nhai nhìn người đàn ông từ trước tới nay đều ngông cuồng không ai bì nổi kia, nay lại run rẩy bước đi, tựa như đã bảy mươi tuổi rồi.

=====

61. Chương 56

Tiếng gõ cửa vang lên vừa đúng lúc Dạ Băng bé nhỏ tiểu ướn tã, Tần Sở Ca luống cuống thay tã cho bé con, dỗ bé để bé không tiếp tục khóc nữa, sau đó nghỉ hoặc đi ra mở cửa — Mấy hôm nay Dạ Kiều đều cực kì bận rộn, lúc này là ai tới tìm bọn họ đây?

Qua mắt mèo, Tần Sở Ca nhìn thấy một khuôn mặt mà y không bao giờ nghĩ tới, sau khi do dự một chút y vẫn mở cửa cho Để Luật Dương.

Cách một cánh cửa, Để Luật Dương vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc lớn của trẻ con nên hắn không hề bực dọc đứng ở cửa đợi chừng hai, ba phút. Tần Sở Ca phức tạp nhìn hắn một cái, “ Vào đi. ” đoạn cúi đầu tìm cho Để Luật Dương một đôi dép, đặt tới bên chân hắn.

Một động tác đơn giản như vậy lại khiến trong lòng Để Luật Dương trào dâng một cảm xúc mạnh mẽ, “ Tần Sở Ca ... ” Hắn bất giác gọi cái tên này.

Tần Sở Ca vừa muốn xoay người đi xem bé con liền sững sờ quay đầu, “ Giọng nói của anh ... ”

Để Luật Dương không nói gì, vươn tay chạm nhẹ lên khuôn mặt của Tần Sở Ca. Vết sẹo trên mặt y tuy đã nhạt đi không ít, nhưng khi đứng gần vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, “ Đây là báo ứng, cũng là cái giá phải trả. ” Tuy giọng nói của hắn khàn khàn, gần như bị phá hủy hoàn toàn nhưng lại có thể biểu đạt cảm xúc một cách thần kì. Chỉ ít tâm của Tần Sở Ca không biết vì sao lại đột nhiên dịu đi.

“ Anh ngồi đây đợi một chút, tôi dỗ con ngủ rồi sẽ qua. ” Tần Sở Ca rót cho Để Luật Dương một cốc nước, đặt ở trên bàn trà, làm động tác mời. Để Luật Dương lắc đầu, “ Anh có thể xem không? ” Hắn chỉ vào trong phòng, cũng chính là bé con.

Tần Sở Ca do dự một chút, sau đó gật đầu, “ Được. ”

Trong phòng tràn ngập mùi sữa bột. Tần Sở Ca mở cửa cho Để Luật Dương, sau khi thay tã cho bé con liền vội vã dùng chăn quấn lấy bé, đặt bé vào trong nôi, mà bé con lúc này bởi vì động tác qua quýt của ba mà oa oa khóc lớn, cái mặt be bé đỏ bừng.

Tần Sở Ca vể mặt áy náy bế bé con lên, hôn hôn lên má bé, “ Không khóc nào ... Không khóc ... Cục cưng không khóc ... Ba ba sai rồi ... Ba sẽ lập tức mặc quần áo cho con ... Sau đó đắp chăn ... Không khóc, không khóc ... Con xem có chú ở đây này, chú sẽ cười con đó ... ” Sau đó lập tức mặc quần áo chỉnh tề cho bé con, sau đó lại dùng chăn nhỏ tỉ mỉ bọc lấy bé, tránh cho không khí lạnh bên trong phòng làm bé lạnh.

Khóc tiếp thêm một lát nữa, bé con mới cảm thấy mệt, hơn nữa mục đích của bé cũng đã đạt được rồi, tiếng khóc dần thấp đi, thỉnh thoảng mới nấc lên một tiếng, bé khịt khịt mũi, rồi vươn hai tay muốn được ôm.

Tần Sở Ca lúc này đã quên bém mắt Để Luật Dương, yêu thương bế bé con lên, nhẹ nhàng đong đưa, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay chọc chọc cái mũi đỏ hồng của bé, tiếp đó nhìn bé con híp mắt vào, muốn bắt lấy đầu ngón tay của y lại bắt không được, đáng vẻ thật buồn cười.

Mắt thấy vẻ mặt của bé con dần trở nên uất ức, tiếng khóc hự hự lại bắt đầu từ trong mũi thoát ra, Tần Sở Ca cuối cùng cũng ngừng trêu trọc bé, đưa đầu ngón tay bé chơi hoài không chán qua cho bé, thành thật để đó cho bé con luyện răng.

Để Luật Dương đứng bên cạnh nhìn, cảm giác hâm mộ tràn ngập trong tâm hần. Hần không dám nói, lo lắng sẽ phá hỏng niềm vui của cặp phụ tử này, nhưng nỗi chua xót lại không ngừng cuộn cuộn trong lòng hần — Nếu là lúc trước ..., không có nếu như, vậy nên gã chỉ có thể nắm lấy hiện tại.

Tần Sở Ca ôm bé, muốn đi lấy đồ chơi cún con cho bé cầm lại quên mất phía sau y còn có Để Luật Dương, đầu đập phải người của hần, suýt chút nữa liền ngã vào xe trẻ con ở phía sau. Để Luật Dương vội vã vươn tay đỡ lấy Tần Sở Ca, tiện đó kéo y ôm vào ngực mình.

Bé con bị kẹp ở giữa cảm thấy khó chịu, hự hự muốn khóc nức, Để Luật Dương liền vội vã buông tay, Tần Sở Ca cũng lập tức đóng cửa đưa bé con, tiếp tục kiên trì dịu dàng dỗ dành bé lần nữa, cuối cùng cũng dỗ được bé con an tĩnh lại, bắt đầu gặm gặm, chơi đùa đầu ngón tay của y.

Tần Sở Ca đặt bé vào nôi, sau đó đặt đồ chơi cún con ở bên cạnh bé, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé con lần nữa, “ Ba ba ra đây có việc, nếu con muốn chơi thì chơi với cả cún con, đừng khóc nha! ” Y cứng chiều dùng đầu ngón tay trạc trạc cái trán của bé con rồi xoay người khẽ nói với Để Luật Dương: “ Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi. ” Để Luật Dương gật đầu, lướt qua bên cạnh Tần Sở Ca, ánh mắt dừng trên thân thể trẻ con non nớt kia.

Dạ Bằng bé nhỏ thấy có ánh nhìn lạ lẫm nhìn mình thì cong miệng khách khách cười vài tiếng, nha nha mở cái miệng nhỏ còn chưa mọc răng ra, giống như muốn nói gì đó, quơ quơ cánh tay nhỏ ngắn tũn trong không khí.

Để Luật Dương bắt giác mỉm cười, cùng Tần Sở Ca rời khỏi căn phòng tràn ngập ấm áp này.

Tới phòng khách, hai người ngồi ở hai vị trí đối diện nhau trên sofa, nhất thời hai bên đều không biết nên nói gì. Tần Sở Ca lên tiếng trước tiên, “ Anh ... Xuất viện lúc nào vậy? ”

“ Hôm nay. ” Để Luật Dương trả lời.

Tần Sở Ca vốn muốn ân cần hỏi han vài câu, nhưng dưới ánh mắt nóng rực của Để Luật Dương y lại không biết nên nói gì, liền dứt khoát hỏi thẳng: “ Anh tìm tôi có việc gì? Tôi nhớ tôi đã từng nói với anh ... Không muốn có quan hệ gì với anh nữa. ”

“ Sở Ca, anh cảm thấy ... Chúng ta cần phải hiểu rõ lẫn nhau một lần nữa. ” Để Luật Dương chậm rãi nói, ngữ khí không hề tràn đầy tính khống chế và kiểm soát như trong quá khứ mà tựa như đang trần thuật lại.

“ Điều này còn cần thiết sao? ” Tần Sở Ca khẽ cười, “ Anh cũng thấy đó, hiện tại tôi có một gia đình rất hạnh phúc, có người đàn ông tôi yêu, anh ấy cũng yêu tôi, có một đứa con đáng yêu, tôi cảm thấy ... Đã không còn cần thiết nữa rồi. ”

“ Chúng ta có thể bắt đầu làm bạn, đương nhiên, tôi và em cần nói rõ ràng, mục đích cuối cùng của tôi là đạt được em. Nhưng ... Tôi có thể chỉ là một trong số. ” Để Luật Dương giống như không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục nói.

“ Tôi không nghe lắm ... Chứ? ” Tần Sở Ca bắt giác nhíu mày, Để Luật Dương không phải chỉ có cổ họng bị hỏng thôi à? Sao y có cảm giác anh ta cứ như biến thành một người khác vậy? “ Một trong số ý là gì? ”

“ Anh sẽ không bắt em phải rời khỏi Tô Dạ Kiều, cũng sẽ không bắt em phải rời khỏi ... Hoa Khiếu, anh có thể chỉ là một trong số, không phải là người duy nhất, chỉ cần em có thể cho anh được là một phần của em là đủ rồi. ” Ý nghĩ này hần đã suy nghĩ rất kĩ càng. Trong ba người đàn ông có gút mắc với Tần Sở Ca, chỉ có hần là không thuận lợi nhất, Tần Sở Ca không yêu hần, hần cũng biết, nhưng hần chỉ có thể nắm lấy chút quan tâm mỏng manh Tần Sở Ca dành cho hần, giúp hần thoát khỏi tình cảnh này. Cuộc viếng thăm đầu tiên sau lần hần bị đâm xe, có lẽ chỉ có chút quan tâm mỏng manh như vậy mà thôi.

Tô Dạ Kiều yêu y, y yêu Hoa Khiếu, chỉ có hần mang đến cho y nỗi đau cùng thương tổn.

“ Điều này là không thể. ” Theo bản năng Tần Sở Ca cự tuyệt ý nghĩ điên cuồng này, “ Tôi đã từng nói với anh rồi, nhân sinh không nên ... ”

“ Đúng, nhân sinh không nên chỉ bị trói buộc bởi một người. Bởi vậy anh tìm tới người thứ hai. ” Ánh mắt của Để Luật Dương nhìn về phía Tần Sở Ca, “ Là em. ”

“ Anh nhìn cho rõ, tôi không phải là Hứa Phàm Ưc ... ” Tần Sở Ca có chút kinh sợ, hoảng hốt, y chỉ vào mặt của mình, gần như cầu xin nói.

“ Anh rất rõ ràng, tuy anh trước đây vẫn luôn mơ hồ. ” Để Luật Dương một lần nữa cắt đứt lời nói của Tần Sở Ca, “ Tin tưởng anh, trong quá khứ, thứ thu hút anh quả thực là khuôn mặt của em, mà hiện tại, anh có thể nhắm mắt lại nói anh yêu em. ”

Tâm thái lúc cận kề cái chết đó, người bình thường e rằng chẳng thể nào hiểu nổi. Khi con người cận kề cái chết, lời nói ra cũng là điều thiện, đó gần như là một đạo lý. Chỉ có ở trong trạng thái đó, hắn mới có thể khách quan nhìn lại cuộc đời của hắn — Hứa Phàm Ưc, người đã từng bước qua cuộc đời của hắn, hắn dùng toàn bộ tình yêu của mình để yêu người đó mà không được hồi đáp, thế giới khuyết đi tình yêu khiến hắn oán hận và bị vây trong thứ gọi là báo thù, từng tầng, từng vòng một. Tên côn đồ gã đã từng vô cùng coi thường kia thế nhưng lại chiếm lấy một góc trong tâm hắn.

Tới bây giờ, có lẽ hắn vẫn không thể hiểu rõ tình yêu là gì, nhưng hắn không thể buông tay lần nữa, đã từng sai lầm thì chắc chắn sẽ không lặp lại một lần nữa.

Để Luật Dương nói nhắm mắt lại liền thực sự nhắm mắt lại. Sau đó hắn một lần nữa vươn tay, vuốt ve khuôn mặt của Tần Sở Ca, “ Sở Ca, anh ... ”

Tiếng mở cửa đột nhiên truyền tới, Tô Dạ Kiều cầm chìa khóa đứng ở ngoài cửa, kinh ngạc nhìn tình cảnh xảy ra trong phòng, nụ cười khổ chậm rãi xuất hiện trên khuôn mặt của anh.

62. Chương 57

Tần Sở Ca lập tức đứng dậy, “ Dạ ... Dạ Kiều ... ” Tiếng nói bất giác mang theo chút chột dạ, tuy trên thực tế y vốn chưa hề làm gì.

Để Luật Dương mở mắt, cũng đứng dậy nhìn Tô Dạ Kiều mới bước vào. Tô Dạ Kiều gượng cười, nhét chìa khóa vào túi áo, “ Anh Để tới rồi à ... Ngồi, ngồi đi! Tôi đi xem đứa nhóc. ” Tô Dạ Kiều lúng túng cởi áo khoác ngoài, vội vã rửa tay, trốn vào trong phòng trẻ con, đóng kĩ cửa lại.

Giữa hai người một lần nữa chìm vào sự yên lặng khó mà nói rõ, “ Sở Ca, anh hy vọng em có thể suy nghĩ kĩ một chút, anh thực sự nghiêm túc. Hiện tại anh cũng biết em không phải là người như ấn tượng trong quá khứ của anh, kì thật anh cũng không phải ... ”

“ Tôi biết rồi, anh muốn ở lại ăn cơm không? ” Tần Sở Ca xoay người, chăm chú nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt kia, thấp giọng hỏi.

“ Để khi khác, tài xế vẫn còn đang đợi anh ở dưới lầu. ” Để Luật Dương cũng biết hôm nay dù nói nhiều thêm nữa cũng không được gì, “ Xin cho anh một cơ hội ... ” Tiếp đó hắn lại bất giác cười khổ, “ Cũng là tương lai cho Hoa Khiếu một cơ hội đi. ”

Tâm của Tần Sở Ca khẽ đánh thót một tiếng, không đáp lại. Để Luật Dương từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy y một cái, “ Anh yêu em, Sở Ca. ” Sau khi đã nói rõ, Để Luật Dương liền dứt khoát rời đi, lưu lại bầu không khí càng thêm trầm lặng.

“ Dạ Kiều? Dạ Kiều ... Anh ra đây một chút. ” Tần Sở Ca khẽ gõ cửa, nhưng bên trong vẫn không có tiếng trả lời, Tần Sở Ca trực tiếp mở cửa phòng liền nhìn thấy Tô Dạ Kiều ôm Dạ Bằng bé nhỏ đang ngủ, ngồi trên sofa, ánh mắt vô thần nhìn về phía cửa sổ.

“ Dạ Kiều ... Em ... ” Tần Sở Ca thực không biết nên kể lại đề nghị mà Để Luật Dương đưa ra kia cho Tô Dạ Kiều như thế nào. Tuy thực điên cuồng nhưng lại khiến y cảm thấy dao động một cách kì quái, có lẽ là bởi sự dè hèn từ tận xương tủy của y khiến y tưởng tượng ra hạnh phúc của bọn họ.

Tô Dạ Kiều cúi đầu nhìn Dạ Băng bé nhỏ đang chìm trong mộng đẹp, anh khẽ cười, “ Em xem, con ngủ thật là ngon ... ” Anh dùng môi khe khẽ chạm lên làn da mềm mại ấm áp kia, bé con tựa như cảm thấy ngứa ngáy, vươn cánh tay bé xíu gãi gãi mặt.

Nhẹ nhàng đặt Dạ Băng bé nhỏ vào trong nôi trẻ con, “ Kì thực anh đồng ý với phương pháp của Để Luật Dương. ” Tô Dạ Kiều bình tĩnh nói.

“ Anh ... Cũng biết? ” Tần Sở Ca lấp bắp hỏi.

“ Anh có thể đoán được một chút. Sở Ca, em không cần phải để ý tới cảm nhận của anh, trước đây em đã từng chịu nhiều đau khổ như vậy, khó có được dịp bọn họ muốn đền bù cho em ... Chỉ cần em đồng ý, anh liền không có ý kiến. ” Tô Dạ Kiều cố gắng nhấn sự chua xót trong miệng xuống, duy trì nụ cười chuẩn mực trên khuôn mặt, “ Em cũng biết, có lẽ tiền của anh căn bản không thể nuôi Dạ Băng ... ”

“ Nếu là bởi vì tiền thì cả đời này em sẽ không gặp lại bọn họ. Em tình nguyện cùng anh sống cuộc sống bần hàn! Dạ Kiều anh đừng nói nữa, em không biết ... ” Tần Sở Ca lập tức phản bác.

“ Không, em đừng dễ dàng gạt bỏ nó. ” Tô Dạ Kiều lắc đầu, “ Nếu cha đẻ của con muốn cùng em chăm sóc con thì phải làm sao? Gã có thể cho Dạ Băng một cuộc sống tốt đẹp mà anh không thể làm được. Nếu em thực sự không bỏ được anh mà người kia cũng đồng ý để chúng ta sống cùng nhau ... Anh cảm thấy như vậy cũng thực tốt. Em vứt bỏ bất kì một người nào đều sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ, anh chỉ không muốn em đau khổ, anh muốn em được hạnh phúc. ”

“ Nhưng ... Trái tim của em chỉ lớn như vậy ... Chỉ lớn như vậy ... ” Tần Sở Ca vô lực ngồi xuống bên chân của Tô Dạ Kiều, dựa vào chân của anh, “ Em đã cố gắng quên đi Hoa Khiếu ... Nhưng con ngày ngày đều ở trước mặt em, em làm sao cũng không quên được ... Em muốn cố gắng yêu thương anh, em đã làm được rồi, em yêu anh Dạ Kiều, bởi vì anh yêu em tới như vậy ... Để Luật Dương ... Thỉnh thoảng em cũng nghĩ tới hần, em không thể không thừa nhận rằng thật sâu trong tâm em có một chút cảm giác với hần ... ” Nước mắt không kìm được chảy xuống, “ Em thực mâu thuẫn ... Em có thể đồng thời có được cả mấy người anh không? Như vậy thực không công bằng ... Em đã quá tham lam rồi ... ”

Tô Dạ Kiều ôm Tần Sở Ca, nhẹ nhàng vỗ về, “ Nếu Hoa Khiếu đồng ý, vài người chúng ta liền cùng nhau sinh sống, như vậy chẳng lẽ không tốt sao? Đừng nghĩ nhiều như vậy, em thử nghĩ xem thời cổ đại một người đàn ông có thể lấy vô số người vợ, vài người bọn anh chẳng phải cũng giống như tam thê tứ thiếp của em sao? Tần lão gia có muốn trái tim phải áp bọn anh không? ” Tô Dạ Kiều trêu chọc y.

Tần Sở Ca bị chọc ghẹo tới mức phì cười một tiếng, lau nước mắt ở trên mặt, “ Anh đừng nói đùa ... ” Sau đó yên lặng, “ ... Thực sự có thể sao? ”

“ Chỉ cần Hoa Khiếu đồng ý. ” Tô Dạ Kiều cũng đồng thời hạ quyết tâm, anh hôn lên cái trán của Tần Sở Ca, “ Bọn anh đều yêu em, thế nên anh sẽ lựa chọn phương pháp gây cho em ít tổn thương nhất, tin tưởng anh, anh sẽ đồng ý. ”

Giờ phút này, Hoa Khiếu đang đứng ở vị trí bị cáo, sắc mặt bình tĩnh nhưng chẳng ai biết trong lòng gã đang không ngừng rối loạn, “ ... Tòa án cho rằng thân nhân bị cáo dùng nhân viên trong công ty, lợi dụng chức vụ, tham ô tài sản của công ty làm của riêng, hơn nữa số tiền tham ô cực lớn, xâm phạm quyền sở hữu tài sản của công ty, gây nên tội tham ô tài chính, phải bị trừng phạt theo pháp luật ... Bị cáo Hoa Khiếu phạm tội tham ô, tuyên án hai năm ba tháng tù giam ... ” Sau khi nghe xong thời hạn thi hành án, Hoa Khiếu nhắm hai mắt lại.

Phán quyết xong, Hoa Cơ Vân liền vội vã rời đi bằng cửa sau, tựa như tới một cái liếc mắt bà cũng không muốn ban cho gã. Nhưng gã lại chẳng hề để tâm tới điều đó, sự quan tâm duy nhất của gã hiện tại chỉ có con của gã ... Gã còn chưa được nhìn thấy cha của đứa bé ...

Cảnh sát ở phía sau đã bước tới, Hoa Khiếu bình tĩnh vươn hai tay, chiếc còng tay lạnh lẽo nhanh chóng khóa tay của gã lại. Gã tự giễu cười, kết quả như vậy gã chưa từng nghĩ tới, nhưng quả thực nó đã giúp gã cắt hần liên hệ với quá khứ. Không bị mất đi quyền lợi chính trị, chỉ phải bồi thường hơn tám trăm vạn tiền tham ô, phạt hơn ba mươi vạn — Đây là kết quả tốt nhất gã đạt được sau khi kín đáo đưa số thù lao nhiều như vậy cho luật sư, tuy cổ phần của gã ở Ngự Đảng có thể đã bị Hoa Cơ Vân tước mất nhưng gã vẫn còn có tài sản riêng.

Gã đã vĩnh viễn thoát khỏi sự trói buộc của Hoa Cơ Vân — Gã đã phát biểu rõ ràng trước tòa án gã và Hoa Cơ Vân đoạn tuyệt tình mẫu tử, công ty mới gã gây dựng còn đang hoạt động, là bởi gã bán số cổ phần ở Đễ Thị đi để đổi lấy, những nhân viên ở đó đều trung thành và tận tâm với gã, bọn họ đã từng cùng nhau cố gắng phấn đấu một thời gian dài tới vậy, nó cũng đủ để gã tin tưởng họ. Hơn nữa nguồn tài chính này còn đủ cho công ty của gã hoạt động bình thường trong hai năm gã không có mặt, giám đốc gã thuê với mức lương cao sẽ giúp gã phát triển công ty này.

Tới khi gã ra tù có lẽ gã sẽ có cuộc sống hạnh phúc mới rồi ...

Hoa Khiếu nhắm mắt lại, để mặc cảnh sát ở đằng sau đẩy gã về phía trước, khóe miệng mơ hồ nở nụ cười.

Sở Ca, em nhất định phải đợi anh. Xin em nhất định phải đợi anh.

63. Chương 58

Khi Tô Dạ Kiều biết tin Hoa Khiếu phải ngồi tù đã khoảng hai, ba giờ trôi qua, sau đó anh liền nhanh chóng vô nết tờ báo, ném vào trong thùng rác.

Toàn bộ tâm trí của Tần Sở Ca gần đây đều đặt cả vào Dạ Băng bé nhỏ, y rất ít khi xem tivi, báo chí, y cũng bảo bởi vì xem không hiểu nên không xem bằng không với những tin tức nhốn nháo mấy ngày nay y đã sớm biết rồi.

Người đã từng thề sẽ mang lại hạnh phúc cho Tần Sở Ca trước mặt anh giờ lại ngồi tù ... Không phải là sự vui sướng trên nỗi đau của người khác, Tô Dạ Kiều hiểu rõ sự phức tạp trong tâm anh không hề giống như vậy. Nếu như Tần Sở Ca biết ...

Một vấn đề khác khiến anh đau đầu, một vấn đề thực tế nhất chính là tiền của anh không đủ để dùng. Tiền của tiệm bánh dùng để trả tiền thuê nhà và tiền công cho thợ làm bánh gần như chẳng còn lại bao nhiêu, tiền tiết kiệm của anh cũng không nhiều, nếu như chỉ có anh và Tần Sở Ca thì như vậy đã đủ rồi, nhưng hiện giờ lại có thêm một bé con mới sinh — Bé thực đúng là một cái máy đốt tiền, sữa bột, tã lót đều tiêu phí một khoản tiền khổng lồ.

Bởi vì phòng khám nhỏ của anh không thể công khai mở cửa, anh lại không muốn thu quá nhiều tiền của bệnh nhân, khiến cho anh gần như kinh doanh lỗ vốn. Trước đây đều chẳng cảm thấy có việc gì nhưng hiện tại anh lại cảm thấy tiền vào chẳng bằng tiền ra, trước mắt chả hề lạc quan tẹo nào.

Anh đúng là kẻ vô dụng, Tô Dạ Kiều ôm đầu thở dài, anh như vậy sao có thể mang lại hạnh phúc cho Sở Ca đây ...

Người bệnh không thể tính là nhiều, trừ những người truyền nước biển ra thì cũng chẳng có ai bệnh nặng, chờ cho người bệnh cuối cùng rời khỏi, Tô Dạ Kiều thu dọn một chút, khóa cửa phòng khám lại, chuẩn bị về nhà với bé con và Sở Ca, nấu cơm cho bọn họ.

Mở cửa liền nghe thấy tiếng tivi đã lâu chưa nghe, anh thảnh thơi hồngбет rồi, lúc này lại vừa đúng vào giờ chương trình tin tức phát sóng.

Tần Sở Ca ôm bé con ngồi trên sofa, sắc mặt trắng bệch khiến Tô Dạ Kiều xót xa không thôi, “ Sở Ca ... ” Anh vội vã ngồi xuống bên cạnh Tần Sở Ca, nắm chặt bắp vai của y, “ Sắc mặt sao lại trắng bệch như vậy? Em có phải là mệt rồi không? ” Tô Dạ Kiều thấp giọng hỏi.

Đôi mắt ngây dại của Tần Sở Ca chuyển từ tivi tới trên mặt của Tô Dạ Kiều, “ Hoa Khiếu vào tù rồi. ” Y bình tĩnh nói hết câu này, sau đó lại lặp lại một lần nữa, “ Anh ấy vào tù rồi. ”

Tô Dạ Kiều xoay lưng Tần Sở Ca lại, anh không biết nên an ủi y ra sao. “ Ngồi tù ... ” Tần Sở Ca nhắm mắt lại, đó là nơi y không muốn nhớ lại lần nữa. Y biết đó là nơi ăn tươi nuốt sống người ta, người như Hoa Khiếu vào đó còn có mệnh mà trở ra không?

“ Kì hạn thi hành án rất ngắn, anh ta lại là người rất có năng lực, anh chắc chắn anh ta có thể rút ngắn thời hạn thi hành án ... ” Tô Dạ Kiều chỉ thể nói những lời này. Anh tuy không biết Tần Sở Ca vì sao lại sợ hãi như vậy nhưng ai mà chẳng biết ngục giam là nơi đáng sợ như thế nào.

“ Anh không hiểu ... Anh không hiểu! ” Tần Sở Ca khê khê lên, “ Anh biết đó là nơi như thế nào không? Anh ấy trước đây vốn là người được chiều chuộng, những kẻ trong đó thích nhất là dẫn dắt những người như vậy, bọn họ thích tội phạm kinh tế bởi vì tội phạm kinh tế không có sức chống cự, không đủ hung ác, không thể bảo vệ chính bản thân mình cho tốt ... Bộ dáng lại đẹp, giống như phụ nữ bị làm nhục, có tiền lại đẹp trai ... ” Tần Sở Ca rùng mình, không tiếp tục nói nữa.

“ Ngày mai liền đi thăm tù, chúng ta cùng nhau đi ... Mang cả con đi nữa, được không? ” Tô Dạ Kiều hôn lên trán Tần Sở Ca, thấp giọng nói, “ Sau này chúng ta có thể mỗi ngày đều tới thăm anh ta, có thể gửi gắm giám ngục một chút, tóm lại là sẽ khiến cho tình huống tốt lên một chút ... ”

Tần Sở Ca còn có thể nói gì nữa đây? Bé con trong ngực bắt đầu động đậy, ê ê a a giống như muốn nói gì đó, Tần Sở Ca bắt lấy cái tay nhỏ không ngừng vùng vẫy của bé, đặt lên trên mặt mình. Bé con xoa xoa chất lỏng ẩm ướt trơn nhẵn, nghịch ngợm cho ngón tay vào miệng mút thử, a? Cư nhiên lại có vị mặn, bé con thè lưỡi, có chút bất mãn hừ hừ kêu.

Chu Nhu Đình thống khổ gào khóc, chỉ có người hầu má Triệu vẫn luôn bên cạnh cô, cha mẹ cô chẳng hiểu vì sao vẫn chẳng có chút động tĩnh gì, chồng của cô mấy ngày trước đã vào tù, hơn nữa còn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với mẹ chồng cô. Cô có thể được đưa tới bệnh viện là bởi may mà mẹ chồng cô còn có chút tình thương, có lẽ là bởi vì đứa bé trong bụng cô, đây là khả năng duy nhất.

Chu Nhu Đình cố gắng hít thở, dùng sức theo lời của bác sĩ, nhưng cô lại chẳng còn sức đâu mà cố gắng, cô chỉ cảm thấy máu trên người tựa như hết thảy đều trở nên lạnh băng chảy trong cơ thể, từng cơn lạnh lẽo nện xuống người cô. Cô cảm thấy lời nói của bác sĩ sao mà xa xôi như thế, đèn mổ trên đỉnh đầu cũng trở nên mờ mờ ảo ảo, đến ngay cả cơn đau đớn cũng tựa như rời xa khỏi cô.

Hiện giờ ngay cả một người thân của sản phụ bác sĩ cũng không tìm được, người duy nhất ở bên cạnh sản phụ này lại không thể quyết định sự việc, sau cùng ông đành dặn hộ sĩ gọi điện cho người phụ nữ đã đưa sản phụ này tới.

Đáp án cuối cùng trong điện thoại là bảo vệ đứa trẻ.

Sản phụ đã mất rất nhiều máu, nếu như cố gắng thì còn có thể giữ được tính mệnh này. Nhưng nếu bảo vệ đứa trẻ ... Bác sĩ thở dài, “ Chuẩn bị phẫu thuật. ”

Tình huống này rất ít khi xuất hiện, thông thường chồng cùng người thân của sản phụ trong lòng sẽ nóng như lửa đốt, quyết định giữ lấy người mẹ, bỏ đứa trẻ, người mẹ còn thì vẫn có thể tiếp tục sinh, chỉ trừ đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ này, hoặc là — Bác sĩ cũng không muốn nghĩ nhiều.

Chu Nhu Đình cảm thấy cô giống như một con búp bê bị phá hủy, thân thể bị xẻ mở thành một cái động lớn lạnh lẽo, gió lạnh vù vù thổi tràn ngập cơ thể cô, dần dần đến ngay cả chút tỉnh táo cuối cùng của cô cũng bị thuốc mê tước đoạt.

Cô mở to mắt, hình ảnh cuối cùng đọng trong mắt cô chính là đèn phẫu thuật cùng ánh sáng lạnh lẽo không chút độ ấm của nó.

Hoa Cơ Vân chẳng có chút tâm tình làm việc nào cả, nhưng tình trạng rối loạn của công ty khiến bà không thể không ổn định tình hình, cho dù bà không vui đi nữa cũng sẽ chẳng có ai quan tâm tới bà, đỡ dần bà để bà nghỉ ngơi một chút — Bà cũng không thể không hăm sự tùy hứng lúc này lại, thế giới này đã chẳng còn người nào bà có thể dựa vào nữa. Hoa Khiếu nói có lẽ không sai, bà chỉ yêu có mình bản thân bà mà thôi.

Di động không ngừng reo vang, bà chẳng cần nhìn xem là ai gọi tới mà trực tiếp ấn nút từ chối cuộc gọi, nhưng đối phương lại không ngừng gọi điện tới, bà bực bội tiếp máy, “ Hoa Cơ Vân! Mày là đồ đàn bà điên rồi! Mày trả con gái lại cho tao! ” Đối phương chính là mẹ của Chu Nhu Đình. “ Mày trả con gái lại cho tao ... Nhê ra nó đã có thể sống sót ... Dựa vào cái gì nó phải đổi mệnh cho tiểu súc sinh nhà họ Hoa chúng mày? Dựa vào cái gì? Nhà họ Chu bọn tao thiếu chúng mày cái gì ... ” Mẹ Chu cơ hồ đang gào khóc.

Hoa Cơ Vân lạnh lùng cười một tiếng: “ Đừng cho rằng ta không biết các người đang có chủ ý gì! Thấy Ngự Đẳng hiện tại gặp khó khăn liền muốn dây máu ăn phần! Trước khi Chu Nhu Đình sinh ta đã gọi cho hai người các người một cuộc điện thoại nhưng có ai tiếp máy không? Các người thấy tên của ta liền không dám tiếp máy chứ gì? Hiện giờ thấy hối hận rồi, người không cảm thấy buồn cười à? Ta sao lại không cần

đứa trẻ chứ? Con cháu của nhà họ Hoa ta đương nhiên không thể vứt bỏ, ta không có con trai dĩ nhiên phải bảo vệ cháu trai rồi, nếu các người muốn kiện lên tòa án, ta lúc nào cũng có thể phụng bồi! ” Tiếp đó bà lập tức ngắt điện thoại.

Thở một hơi thật dài, Hoa Cơ Vân cảm thấy trước mắt từng trận tối đen. Bà vì sao phải cố gắng chứ? Có đôi lúc bà cũng sẽ nghĩ phải chăng bà đã làm sai rồi, nhưng rất nhanh sau đó bà liền tự nói với chính mình rằng bà không hề sai.

Bà làm sai cái gì kia chứ, bà chẳng qua chỉ muốn dành cho con trai những gì tốt đẹp nhất, bà có gì sai nào? Khốn khổ cả một đời để đổi lấy kết cục như thế này đây ...

Nhà họ Hoa hiện giờ chỉ còn lại bà và đứa cháu mới sinh kia, nhưng bà lại chẳng còn chút sức nào đi chăm sóc đứa cháu bé bỏng đó nữa, vậy nên bà đưa một khoản tiền lớn cho bệnh viện, nhờ họ giúp đỡ nuôi dưỡng đứa trẻ này, thuận tiện ... An táng Chu Nhu Đình cho tốt.

Hiện giờ điều bà có thể làm duy nhất là nắm chắc những thứ trong tay, đó là những gì bà gây dựng được, Ngự Đẳng của bà.

64. Chương 59

Chẳng xe taxi nào muốn dừng trước cửa ngục giam quá lâu, vậy nên sau khi Tô Dạ Kiều và Tần Sở Ca ôm bé con xuống xe, tài xế liền giống như tránh bệnh truyền nhiễm, nhanh chóng lái xe rời đi.

Nhìn cánh cửa và bức tường lớn tới mức tựa như nhìn mỗi mắt cũng không thấy điểm dừng trước mặt, Tần Sở Ca bất giác rung mình. Y chưa từng vào tù, trước đây y chỉ là vào trại tạm giam mà thôi — Nơi đó so với nơi này còn tàn khốc hơn, những kẻ tàn bạo đầu đầu cũng có, không có pháp luật, không có nhân tính.

Đã có cảnh sát đứng ở trước cửa đợi bọn họ, Tô Dạ Kiều biết đây chắc chắn là sắp xếp của Đế Luật Dương, “ Anh Tô? Anh Tần? Xin đi theo tôi. ” Cảnh sát khách khí gật đầu với hai người, phiên cửa to lớn khiến người ta kinh hãi chậm chậm mở, phát ra âm thanh kéo kẹt.

Vị cảnh sát kia đưa bọn họ tới phòng thăm tù, nơi này là một căn phòng đơn giản, “ Xin đợi một lát. ” Cả hai có chút luống cuống ngồi trên ghế sofa mềm mại, đợi người phía bên kia tắm kính xuất hiện.

“ Các anh có thời gian hai mươi phút. ” Cảnh sát kia sau khi thấp giọng nói với họ câu này thì rời khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại. Không lâu sau, cánh cửa phía bên kia tắm kính thủy tinh được mở ra, một người chậm rãi tiến vào.

Tần Sở Ca gần như đứng bật dậy ngay tức khắc. Đó là Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu nhìn vẫn rất có tinh thần, chẳng qua râu có lún phún nhiều hơn một chút, tóc cũng bị cạo thành kiểu húi cua. Sau khi giám ngục cởi chiếc còng đeo trên tay gã xuống liền rời khỏi căn phòng này. Tiếp đó gã mới ngồi lên ghế, mỉm cười lẳng lặng nhìn Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca run rẩy nhắc ông nghe treo trên tường xuống, Hoa Khiếu ở bên kia tắm kính cũng làm như vậy. Tần Sở Ca có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của Hoa Khiếu, chúng có hơi dồn dập, “ Hoa Khiếu ... ” Tần Sở Ca vừa gọi tên của gã, nước mắt đã không kìm được ti tách rơi xuống.

“ Có thể đưa mặt lại gần chút nữa không? ” Giọng nói của Hoa Khiếu khàn khàn, Tần Sở Ca dán mặt sát vào tắm kính thủy tinh, Hoa Khiếu cách một lớp kính chậm chậm khắc họa nét mặt của y, “ Mặt của em đã có thịt hơn trước ... Vương tử của tôi ... ” Hoa Khiếu khẽ nở nụ cười, “ Có nhớ anh đã từng gọi em như vậy không? ”

Khóe miệng Tần Sở Ca khẽ động, bất giác mỉm cười, “ Thì ra anh vẫn còn nhớ cách xưng hô buồn nôn đó. ”

“ Đây chính là nhóc con đáng yêu của anh sao? ” Ngón tay của Hoa Khiếu hướng xuống phía dưới, chỉ Dạ Bằng bé nhỏ đang ngủ say trong vòng tay của Tần Sở Ca, “ Thật muốn sờ thử khuôn mặt bé xú của nó ... ” Ánh mắt của Hoa Khiếu vô cùng dịu dàng, nhưng tắm kính thủy tinh lạnh băng kia lại ngăn không cho gã thực hiện nguyện vọng của mình. “ Tên của con là gì? ”

“ Tàn Dạ Bằng, chữ Dạ trong ban đêm, chữ Bằng trong đóng băng. ” Tàn Sở Ca nâng Dạ Bằng bé nhỏ lên cao một chút để Hoa Khiếu có thể tỉ mỉ ngắm nhìn bé. “ Bảo bối của ba, con nhìn xem, đây là cha của con ... ” Câu nói y vẫn luôn không dám nói ra, lúc này nói lên lại chẳng hề khó khăn như tưởng tượng.

Hoa Khiếu đột nhiên trở nên kích động, gãi dựa sát vào tấm kính, hận không thể phá vỡ nó để có vươn tay vuốt ve đứa con của mình — Đúng vậy, Tàn Sở Ca cuối cùng cũng thừa nhận gã là cha của đứa trẻ!

Dạ Bằng bé nhỏ có vẻ như bị âm thanh ồn ào đánh thức, cau mũi hắt xì một cái, sau đó mở cặp mắt bé xíu ra, ngáp to một cái, rồi mở lớn con mắt vừa tròn vừa sáng ê a với Tàn Sở Ca, muốn vươn tay bắt lấy cái mũi của Tàn Sở Ca.

“ Cục cưng, con nhìn xem ... Đây là cha của con! ” Tàn Sở Ca để ống nghe tới bên miệng của Dạ Bằng, tiếng cười khanh khách kia truyền vào tai của Hoa Khiếu.

Từ trước tới nay Hoa Khiếu chưa bao giờ phát hiện thì ra tuyên lệ của gã lại yếu ớt tới như vậy, trong nháy mắt đột nhiên phòng tuyến bị phá vỡ, nước mắt rơi đầy mặt. Gã dùng tay áo gắng sức lau đi nước mắt trên mặt, không hề che dấu sự vui sướng, “ Con trai, cha là cha của con ... Con có nghe thấy không? Cha là cha của con ... ” Gã nắm chặt ống nghe, cuối cùng lại nhịn không được bật khóc.

Tàn Sở Ca ở bên kia tấm kính cũng như vậy, Tô Dạ Kiều lo lắng bé con bị đập vào kính, đành tạm ôm bé vào lòng, “ Sở Ca ... Em bình tĩnh lại một chút ... Nếu không sẽ không đủ thời gian mất ... ”

Tàn Sở Ca khịt mũi, tiếp tục nắm lấy ống nghe, “ Hoa Khiếu ... Anh cũng đừng khóc nữa ... Em ... Anh còn tiếp tục khóc em sẽ chịu không nổi mất. ” Y vụng về an ủi Hoa Khiếu, lại không hay dáng vẻ của y chẳng có tí sức thuyết phục nào.

Hoa Khiếu nỗ lực bình ổn tâm tình, cuối cùng cũng vững vàng nói, “ Sở Ca, em ... Sống có tốt không? Ý của anh là ... Với Tô Dạ Kiều ... ” Hoa Khiếu nhìn về phía Tô Dạ Kiều, đó là một ánh mắt phức tạp, khó hiểu — Không thể nói là ghen tị, mà có lẽ là sự kết hợp của rất nhiều cảm xúc ảo não, cảm kích ...

“ Em rất tốt ... Nhưng em càng muốn hỏi anh là anh ... Ở đây đã quen chưa? Có ai ức hiếp anh không? Lúc nên nhẫn nhịn thì phải nhẫn nhịn, khi không thể nhẫn được thì nhẫn định không được nhẫn, có chuyện gì ... Nhất định phải nói với em. Anh từ trước tới nay đều chưa từng chịu khổ, em ... ” Tàn Sở Ca chỉ hận không thể nói hết tất cả lo lắng trong bụng y, nhưng khi gặp mặt, những lời y vốn đã chuẩn bị tốt lại tựa như quên sạch.

“ Em còn yêu anh không Sở Ca? ” Hoa Khiếu không trả lời những câu hỏi đó của y, chỉ khẽ hỏi một câu. Tàn Sở Ca theo bản năng quay đầu, nhìn Dạ Bằng bé nhỏ vẫn đang khanh khách chơi đùa với Tô Dạ Kiều, môi hơi run rẩy, “ Để Luật Dương nói với em ... ” Y đột nhiên ngừng lại.

Hoa Khiếu thực buồn bực, Để Luật Dương sẽ nói với y cái gì chứ, “ Cái gì? ”

Tàn Sở Ca quay đầu, thấp giọng nói, “ Chúng ta ... Đợi sau khi anh ra ... Mấy người chúng ta ... Chung sống cùng nhau được không? ”

“ Chúng ta? ” Hoa Khiếu tựa như một chiếc máy lăm nhăm lại, “ Mấy người chúng ta? Sống cùng nhau? ”

Tàn Sở Ca có chút lo lắng lặp lại, “ Em, anh, Dạ Kiều, Để Luật Dương, còn có Dạ Bằng, mấy người chúng ta ... Cùng nhau sống, không thiếu một ai ... Được không? Anh có đồng ý không? ”

Hoa Khiếu ngây người, thật lâu sau vẫn mãi không thể nói được câu nào, tâm Tàn Sở Ca giống như bị dao sắt đâm mạnh vào, Hoa Khiếu ... Không đồng ý.

Có lẽ người bình thường đều sẽ như vậy đi, Tàn Sở Ca vừa muốn tươi cười để che giấu vấn đề xấu hổ này thì nghe thấy Hoa Khiếu khẽ cười một tiếng, “ Đây là ... Ý tưởng của Để Luật Dương? ”

“ Đúng. ” Tàn Sở Ca thở dài, “ Là ý tưởng của anh ấy, rất điên cuồng lại chẳng thực tế chút nào ... Người bình thường ai sẽ đồng ý cơ chứ, Hoa Khiếu, nếu anh không đồng ý em cũng sẽ ... ”

“ Không, anh đồng ý. ” Hoa Khiếu cắt ngang lời nói của Tàn Sở Ca, “ Nếu ngay cả Để Luật Dương cũng đều có thể ... Thì anh sao lại không thể cơ chứ, chỉ cần em đừng ghét bỏ anh, anh là kẻ có tiền án tiền sự, có lẽ tương lai còn cần dựa vào em nuôi anh đó ... ” Hoa Khiếu nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ lại có chút thỏa

hiệp, nhưng nhiều hơn tất cả là sự bình tĩnh. “ Từ khi em mang thai con trai của anh, anh đã cảm thấy chúng ta đã vượt khỏi phạm vi của người bình thường rồi, làm một số việc người bình thường sẽ không thể làm ... Thì có là gì đâu? ”

Lần này tới lượt Tần Sở Ca ngây người. Y vốn cho rằng Hoa Khiếu sẽ tức giận, sẽ oán trách, sẽ không đồng ý phương pháp hãm huyền này, nhưng gã lại đồng ý, gã dĩ nhiên lại đồng ý!

“ Vậy ... Vậy ... ” Tần Sở Ca có chút luống cuống. Lúc này Tô Dạ Kiều ôm lấy vai y lại tựa như chặt thêm, “ Vậy chúng tôi sẽ cùng nhau đợi anh ra. ”

“ Anh có thể ... Nói với cậu Tô vài câu không? ” Hoa Khiếu sau khi gạt đầu thì đưa ra yêu cầu này.

Tần Sở Ca đưa ống nghe cho Tô Dạ Kiều, sau đó ôm lấy bé con ngồi trên sô pha.

“ Lại gặp nhau rồi, cậu Tô. ” Hoa Khiếu hắng giọng bình tĩnh nói.

“ Đúng vậy ... anh Hoa. ” Tô Dạ Kiều có chút không được tự nhiên nắm chặt ống nghe, “ Đừng có luôn miệng cậu này cậu nọ, tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên, cứ gọi tôi là Dạ Kiều là được, tôi cũng gọi anh là Hoa Khiếu nhé? ”

“ Không sao, cậu cứ trực tiếp gọi tôi là Hoa Khiếu đi, tôi cũng cảm thấy rất kì quái. ” Hoa Khiếu khẽ cười, “ Cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Sở Ca tốt như vậy, coi con trai của chúng tôi như con trai của chính cậu ... Nó nhất định sẽ là đứa bé hạnh phúc nhất. Lời nói trước đây của tôi thực sự ... Sai rồi, cuộc sống không thể theo sự khống chế của tôi, tôi không khống chế được nó, cho nên tất bị nó trừng phạt. ”

“ ... Anh đừng bi quan như vậy chứ, hai năm cũng không thể coi là dài. Anh cũng không mất đi quá nhiều thứ, anh còn có con, còn có gia đình, còn có người yêu anh và người anh yêu ... Những thứ đã mất cũng có thể tìm lại được, vậy nên Hoa Khiếu, cố gắng lên, tôi tin anh nhất định sẽ tinh thần phấn chấn ra tù, cùng chúng tôi sinh sống. ” Tô Dạ Kiều chân thành nói.

“ Kì thực tôi cảm thấy ... Chúng ta có thể trở thành những người bạn tốt. ” Hoa Khiếu chăm chú nhìn Tô Dạ Kiều một chút, lại cười nói, “ Cảm ơn cậu, Dạ Kiều. ”

“ Hết giờ thăm tù rồi. ” Lúc này cảnh ngục đẩy cánh cửa phía sau Hoa Khiếu bước vào, nghiêm túc nói. Tô Dạ Kiều đưa ống nghe cho Tần Sở Ca, Tần Sở Ca nói một câu cuối cùng, “ Em đợi anh. Chúng em sẽ cùng đợi anh. ” Tiếp đó đặt ống nghe xuống.

Hoa Khiếu lại mang còng vào, cảnh ngục rất tôn trọng gã, hoàn toàn không áp gã rời đi, gã bèn quay đầu lại, nâng đôi tay bị còng lên khẽ vẫy.

Tần Sở Ca ôm Dạ Băng cũng nâng cánh tay bé xíu của bé lên, vẫy về phía Hoa Khiếu, “ Tạm biệt ... Tạm biệt cha của con nào ... ”

65. Chương 60

Có lẽ đây quả thực là một loại quan hệ rất kì diệu.

Tần Sở Ca nghĩ như vậy, y mở cửa, hơn nữa còn giúp Để Luật Dương mang hành lý của hấn vào nhà.

Sau khi y nói suy nghĩ của Hoa Khiếu cho Để Luật Dương, hấn lập tức quyết định mang hành lý chuyển tới đây ở, cho dù Tần Sở Ca đã nói với hấn rằng căn nhà này chỉ có ba phòng. Một phòng là phòng ngủ, một phòng cho trẻ con và một phòng dùng để chứa dụng cụ trị bệnh, không có chỗ cho hấn nhưng hấn vẫn khẳng khái muốn tới đây ngủ trên sô pha.

“ Anh nói anh muốn tới đây ở ... ” Tần Sở Ca bất đắc dĩ đặt hành lý vào trong nhà, “ Chẳng lẽ anh thực sự muốn ngủ trên ghế sa lông à? Nhìn xem, em đành phải chuyển giường của Dạ Băng tới phòng của em ... ”

“ Không sao, anh sẽ ngủ trên ghế sa lông. ” Để Luật Dương liếc nhìn chiếc ghế sa lông, xem ra nó có thể miễn cưỡng nhét vừa khổ người không nhỏ của hấn, “ Hay hai người chuyển tới biệt thự của anh đi, nhưng chắc là không được rồi, cho nên anh cũng chẳng nhắc tới chuyện này, cứ để anh chuyển về đây là tốt nhất. Cảm ơn em ... Đã tiếp nhận anh. ”

Tần Sở Ca có chút xấu hổ, hay là nói y đang cực kì xấu hổ đó! Để Luật Dương biến thành người nho nhã lịch sự lại hiểu nhân tình thế thái như vậy từ lúc nào cơ chứ? Còn biết lịch sự cảm ơn y như vậy nữa ... Cuối cùng Tần Sở Ca nhin không được vươn tay sờ trán hấn, “ Anh không sốt đấy chứ? ”

Để Luật Dương nắm lấy tay của Tần Sở Ca, “ Anh đã từng nói anh thay đổi rồi, chẳng lẽ em vẫn còn chưa tin? Anh có thể chấp nhận sống chung với vài người ... Cùng em, những chuyện khác dĩ nhiên không khó chấp nhận như vậy rồi. ”

“ Em vẫn muốn hỏi anh, vì sao là em? Vì sao chính là em? ” Lần này Tần Sở Ca không rút tay lại, chỉ hỏi lên khúc mắc vẫn chần lún trong lòng y bao lâu nay, “ Không nói tới diện mạo của em, cứ coi như em tin anh không còn coi em là Hứa Phàm Ưc nữa, nhưng vết sẹo này cũng khiến khuôn mặt của em không hề dễ nhìn nhỉ? Em không có gia thế, không có văn hóa, anh lại còn phải chia sẻ em với người đàn ông khác, vậy vì sao không thể là em thì không được? Những thứ em không có anh toàn bộ đều có! ”

“ Những thứ em không có anh toàn bộ đều có, em nói đúng, vậy anh còn cần em làm gì? Có lẽ không thể phủ nhận khuôn mặt này, nó giúp anh quen biết em. Anh trước đây đã bỏ qua rất nhiều việc, chúng che mờ chân tâm của anh, trên thực tế ... Anh cũng đã bị em thu hút, bởi vì em là Tần Sở Ca. ” Từ trước tới nay Để Luật Dương chưa từng nói những lời thành khẩn như vậy, “ Anh không phải là một người giỏi bày tỏ ... Em đừng cười, anh quả thực không biết cách biểu đạt tình cảm của chính mình. Sáu năm trước anh đã phạm sai lầm này, anh có thể nói điều mà khi còn trẻ anh không thể làm, mà hôm nay anh nếu như vẫn không biết cách thay đổi như vậy — Có lẽ vụ tai nạn xe đó, anh đã chết rồi. ”

Tần Sở Ca bật cười khi y nghe Để Luật Dương nói hấn không biết biểu đạt tình cảm của chính mình, nhưng khi nghe thấy câu nói cuối cùng của hấn, y lại ngừng cười, “ Vậy vụ tai nạn xe đó rốt cuộc là ... ”

“ Anh cũng không muốn biết, anh không chết, công ty cũng vẫn hoàn hảo, hơn nữa nhờ vụ tai nạn xe đó mà anh hiểu rõ rất nhiều chuyện trước đây anh vẫn luôn không hiểu, còn có cơ hội sửa chữa những sai lầm của mình và được sống cùng em, kì thực anh nên cảm ơn kẻ đã phá hỏng phanh xe của anh mới phải. ” Để Luật Dương dùng giọng nói khàn khàn để nói những lời này, cuối cùng còn nở một nụ cười.

“ Nói thật ... Lúc trước, chỉ vài phút trước thôi, em còn không tin anh đã thay đổi. Nhưng lúc này em tin rồi ... Chỉ là em cũng muốn nói thật với anh, em hoàn toàn không yêu anh. ” Tần Sở Ca cúi đầu khẽ nói, “ Em không lương thiện tới như vậy, em có lẽ sẽ đồng tình, có lẽ sẽ đồng ý để anh ở cùng với bọn em, hơn nữa em cũng có chút thích anh, nhưng đó chỉ là một chút mà thôi, chưa hề đạt tới mức yêu. ”

Để Luật Dương lặng lẽ nghe, hấn vẫn nắm lấy cánh tay nọ, giữ lấy nó chặt hơn.

“ Vậy nên ... Kì thực việc này hoàn toàn không công bằng với anh, nhưng ... Em lại không thể không đồng ý để anh ở cùng với bọn em. ” Tần Sở Ca tự giấu cười, “ Anh có thể nói em giống như đàn bà vậy, quá dễ mềm lòng. ”

“ Không ... Anh phải cảm ơn em đã mềm lòng ... Anh tin em sẽ yêu anh, nhất định sẽ như vậy, xin em cũng hãy tin vào điều đó ... ” Để Luật Dương buông cánh tay nọ ra, kéo Tần Sở Ca vào lòng hấn, nhẹ nhàng ôm, “ Anh sẽ khiến em sinh cho anh một đứa con đáng yêu ... ” Hấn khàn giọng nói bên tai Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca xấu hổ đẩy Để Luật Dương ra, “ Vừa mới nói anh thay đổi rồi, anh liền biến luôn thành một con sắc lang. ”

“ Anh chỉ nói đúng sự thực thôi mà, nếu em có thể sinh cho anh một đứa con, vậy điều đó sẽ nói lên rằng em yêu thương anh, không phải sao? Đây là sự thực không thể chối cãi. ” Để Luật Dương mặt không biến sắc, vẫn trấn tĩnh nói.

Tần Sở Ca cười vang, đẩy Để Luật Dương ra phòng khách, “ Em đi xem bé con, tới giờ cho con uống sữa rồi ... ” Nói xong y giống như chạy giặc, trốn vào phòng trẻ con, còn ồn ào khóa cửa phòng lại nữa.

Lúc Tô Dạ Kiều về nhà liền cảm nhận được bầu không khí kì diệu Tần Sở Ca cảm nhận được hôm nay — Để Luật Dương thoải mái làm tổ trên sofa, trong tay cầm chiếc bấm điều khiển tivi xem phim hoạt hình. Tần Sở Ca ngồi trên một chiếc ghế khác ôm Dạ Băng bé nhỏ cùng nhau xem tivi, Dạ Băng hiển nhiên rất thích chương trình đầy màu sắc này, bé không ngừng cười muốn chạm vào màn hình tivi.

Để Luật Dương trông thấy Tô Dạ Kiều thì vẫy tay, “ Cậu về rồi? ”

Tô Dạ Kiều bất giác rung mình, “ Ừ ... Hai người đói chưa? Tôi hôm nay về hơi muộn, có vài bệnh nhân lớn tuổi truyền dịch hơi lâu. ” Sau đó anh cởi áo ngoài, giống như thường ngày hôn Tần Sở Ca một cái, lại hôn hôn Dạ Băng khiến bé liên tục cười khanh khách, nắm lấy tóc của Tô Dạ Kiều không chịu buông.

Tô Dạ Kiều cười khở “ cứu ” lấy tóc của mình, thay một bộ quần áo mặc ở nhà rồi vào bếp chuẩn bị nấu cơm. Để Luật Dương vẫn cùng Tần Sở Ca ngồi ngoài phòng khách, nhàn nhả xem tivi như trước.

“ Em và cậu ấy mỗi ngày ... Đều như vậy? ” Để Luật Dương tiến sát lại hôn Tần Sở Ca một cái rồi hỏi.

Tần Sở Ca che mặt tránh hân, “ Anh ... Có ý gì? ”

“ Sau này anh đi làm về cũng sẽ được như vậy đúng không? ” Để Luật Dương chăm chú hỏi. Tần Sở Ca thấy rõ trong mắt của Để Luật Dương viết “ Để anh hôn em đi ”, “ Để anh hôn em đi ”. “ Được ... Em không nên đối với mỗi người khác nhau nhỉ? ”

“ Đúng vậy. ” Để Luật Dương thỏa mãn cười. Trên thực tế ... Bản chất của hân vốn chẳng thay đổi gì hết.

Ba người đàn ông và một bé con cùng ngồi trên chiếc bàn không to lắm ăn cơm, đây vốn là chuyện trước nay chưa từng có. Tần Sở Ca ôm bé con, dứt cho bé quả nghiền dành riêng cho trẻ con, suốt cả bữa gần như y chẳng ăn được mấy miếng, vậy nên hầu như đều do Tô Dạ Kiều ngồi bên cạnh liên tục dứt cho y ăn no. Nhưng mà khi ngồi bên cạnh y không chỉ có mình Tô Dạ Kiều, Tần Sở Ca liền khở không thể tả —

“ Há mồm ra con ... Con không được cắn cái thìa ... Con đã nuốt hết chưa? ” Tần Sở Ca để chiếc thìa đầy quả nghiền tới bên miệng Dạ Băng, nhưng Dạ Băng lại cắn chặt lấy cái thìa không chịu nhả, lại còn thấy thú vị kêu hừ hừ. Tần Sở Ca cũng không dám dùng sức, chỉ đành không ngừng dỗ dành bé.

“ Sở Ca, há miệng nào. ” Để Luật Dương gấp một miếng thịt tới bên miệng Tần Sở Ca, cũng bắt đầu dứt cho y ăn. Tần Sở Ca còn đang bận bịu hầu hạ nhóc con trong lòng, nào còn thời gian há miệng ăn, “ Đợi lát nữa sẽ ... ”

Để Luật Dương vươn dũa, muốn dứt miếng thịt vào, Tần Sở Ca lại quay đầu, đụng vào chiếc dũa khiến miếng thịt rơi xuống.

Bụp.

Rơi xuống trúng ... Khuôn mặt của bé Dạ Băng.

Dạ Băng bé nhỏ thoáng cái thả chiếc thìa bé đang cắn ra, sau đó bắt đầu òa khóc — Miếng thịt kia còn đang nóng, lại rơi ngay vào mặt bé, bé sao có thể không khóc chứ? Tần Sở Ca vội vã cầm giấy nhặt miếng thịt gây rối kia ra, lau sạch hai má cho bé, rồi không ngừng dỗ dành, hôn lên mặt bé, “ Không khóc, không khóc nữa ... Cái đau bay đi rồi ... Dạ Băng ngoan ... Không khóc nữa nhỉ ... ”

Để Luật Dương lúng túng đặt dũa xuống, “ Sở Ca ... Anh ... ”

“ Được rồi, được rồi, cẩn thận trẻ con chút. Em không đói, không cần gấp thức ăn cho em, hai người các anh đều không được. ” Tần Sở Ca lườm Để Luật Dương một cái, sau đó tiếp tục thấp giọng dịu dàng dỗ bé Dạ Băng.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

“ Để anh ra xem là ai. ” Tô Dạ Kiều buông dũa đứng dậy ra xem là ai gõ cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo, Tô Dạ Kiều thấy một khuôn mặt quen thuộc, anh mở cửa, “ Ngài.. Hứa? ”

Hứa Kham mỉm cười đứng ở ngoài cửa, phía sau ông còn có một người mặc tây trang đi giày da, “ Làm phiền rồi, mọi người ... Đang ăn cơm à? ”

66. Chương 61

“ Sở Ca ... Cha tới để ... ” Hứa Kham được mời vào nhà, tuy khi đứng trước mặt Tần Sở Ca ông vẫn cảm thấy có chút luống cuống, nhưng lúc ông nhìn thấy đứa trẻ Tần Sở Ca đang bế trong tay, mắt ông bỗng chốc sáng bừng lên, “ Đứa bé kia! Nó là ... ”

Tần Sở Ca nhìn thấy Hứa Kham, đầu tiên y có chút tức giận liếc nhìn Tô Dạ Kiều, nhưng y cũng biết không thể không cho Hứa Kham vào nhà, “ Là con của tôi. ” Ánh mắt nồng nhiệt quá mức kia của Hứa Kham khiến y không thể không bé con lên cho ông nhìn.

“ Cha có thể ... Cha có thể ôm cháu không? ” Hứa Kham hiển nhiên đã quên mất mục đích ông tới đây là gì, chỉ đáng thương thỉnh cầu Tần Sở Ca.

Người mặc âu phục phía sau ông thấy vậy thì khẽ ho một tiếng, “ Ngài Hứa ... ”

Tần Sở Ca vốn cũng không muốn để ông ôm Dạ Băng liền nói: “ Ngài Hứa, mời ngài ngồi, hôm nay ngài tới đây là vì chuyện gì? ”

Để Luật Dương đang ngồi bên kia chậm rãi ăn, ngẩng đầu lơ đãng liếc nhìn Hứa Kham một cái, sau đó lại cúi đầu cầm cúi ăn.

Hứa Kham có chút xấu hổ thu ánh mắt đang nhìn Dạ Băng lại, “ Cha tới là để ... Tuyên bố di chúc của cha ... Đây là luật sư của cha, ngài Đường. ” Luật sư Đường mỉm cười chào hỏi.

“ Di chúc? ” Tần Sở Ca nhíu mày, “ Ông không phải vẫn còn đang rất khỏe mạnh à? Sao lại phải tới tuyên bố di chúc trước mặt tôi? ”

Sắc mặt của Hứa Kham có phần ảm đạm, “ Cha sống không tới được năm sau, cha bị ung thư gan giai đoạn cuối, hơn nữa con còn là người thân duy nhất của cha ... Cha tất nhiên muốn để lại cho con vài thứ. ” Ông vươn tay, luật sư Đường lập tức lấy bản di chúc đã sớm soạn sẵn từ trong cặp tài liệu, đưa cho Tần Sở Ca.

Tần Sở Ca do dự một chút, giao con cho Tô Dạ Kiều sau đó vươn tay tiếp lấy bản di chúc.

Sau khi đọc hết bản di chúc, Tần Sở Ca vội vã đặt nó xuống trước mặt Hứa Kham, “ Xin lỗi, tôi không thể nhận nó ... Đây ... Đây cũng quá ... ”

“ Vì sao không muốn? ” Để Luật Dương lúc này đã hạ đầu xuống, “ Đó vốn là những thứ ông ta nợ hai ba con em, vì sao không cần? Nếu ông ta không thêm muốn những thứ đó, hiện tại em rõ ràng đã có một gia đình đầm ấm. ”

Hứa Kham cười khổ, “ Giám đốc Để nói không sai, đây vốn là những thứ cha nợ con và A Phóng, nếu như không phải cha ... Chúng ta cũng sẽ không ... ” Hứa Kham không thể nói nổi nữa, ông đẩy bản di chúc qua, “ Kí đi, những thứ này đều sẽ là của con, con không cần gánh bất kì trách nhiệm nào. ”

Bản di chúc này ghi lại tất cả tài sản mà Hứa Kham có, bao gồm năm sáu mảnh đất, 29% số cổ phiếu của công ty Hứa gia, một số đồ cổ, hơn mười chiếc ô tô, còn có một chiếc máy bay tư nhân, tất cả đều mang tên Tần Sở Ca.

Trị giá ... Ít nhất là hơn ba tỷ.

“ Cả một đời cố gắng của Hứa Kham ta cũng chính là để lưu lại những thứ hào nhoáng hư vô này, suốt đời hưởng không hết, chết đi cũng chẳng dùng, mà ta lúc này mới biết ... Tình cảm A Phóng dành cho ta hóa ra lại trân quý như vậy, cho dù có đổi hết những thứ này đi cũng chẳng nữa chẳng thể tìm lại được. ” Hứa Kham cúi đầu, nhìn mép bản di chúc, thấp giọng nói, “ Nhưng hối hận thì có làm được gì, ta chỉ thể dùng những thứ này để đổi lấy cái chết thanh thản, vậy nên Sở Ca ... Con nhận lấy chúng được không? Cứ coi như hoàn thành nốt ... Di nguyện cuối cùng cho lão già sắp chết này ... ”

Tần Sở Ca chỉ cảm thấy tờ giấy trong tay y nặng tựa ngàn cân. Ba y năm đó là bại bởi những thứ trong tờ giấy này, mà hôm nay y lại bị bức phải nhận lấy thứ mang tên di sản đáng giá tiền tỉ này.

“ Nếu như tôi không nhận thì sao? ” Tần Sở Ca hỏi luật sư Đường đứng ở phía sau Hứa Kham.

Luật sư Đường nhìn thân chủ của anh ta sau đó chậm rãi đáp: “ Dần dần sẽ bị ngân hàng hoặc chính phủ trưng thu, có một vài thứ có thể bị họ hàng xa của Hứa gia cướp đi. ”

Tần Sở Ca quay đầu liếc nhìn Tô Dạ Kiều, toàn bộ tinh thần của anh đều đặt trên việc chơi đùa với Dạ Băng, căn bản chẳng hề chú ý tới bản di chúc này; Để Luật Dương thì dùng ánh mắt sâu xa dõi theo y, tựa như đang khích lệ y nhanh chóng kí tên vào.

“ Sở Ca ... Hiện tại các con ở trong căn nhà nhỏ như vậy chắc chắn sẽ không thích hợp với cuộc sống tương lai của cháu, cha cầu xin con, con cứ coi như đây là những thứ dành cho cháu, con kí tên đi ... Cha có mấy căn biệt thự rất tốt, rất thích hợp với cuộc sống của các con, đừng bởi vì những thứ này là của ta ... Mà từ chối được không? ” Về cầu xin tràn ngập trong mắt Hứa Kham, thậm chí ông còn viện tới cả lý do là vì cháu trai.

Tần Sở Ca sững sờ, bàn tay đang nắm lấy bản di chúc bắt giắc chặt lại. Quả thực ... Dạ Kiều tuy không nói với y nhưng y vẫn có thể cảm thấy những khó khăn trong cuộc sống gần đây. Y thì không có việc gì, quá khứ hơn hai mươi năm y sống cuộc sống nghèo khổ, cũng từng chịu đói. Nhưng bé con thì không như vậy ...

Y không muốn dùng tiền của Để Luật Dương, Để Luật Dương hình như cũng biết điều đó nên hẳn luôn không hề nhắc tới việc này ...

Tần Sở Ca đột nhiên nhìn về phía Để Luật Dương, “ Để Luật Dương, có phải anh tìm ông ta tới không? ” Y đột nhiên rõ ràng, sao Hứa Kham sớm không tới, muộn không tới, lại vừa vặn khi Để Luật Dương vừa chuyển qua liền tới muốn y kí di chúc!

“ Việc này thì liên quan gì đến anh? ” Để Luật Dương vô tội xua tay, “Anh làm sao biết được ông ta muốn tống tài sản của mình đi chứ. ”

Tuy nhiên hẳn quả thực thổi một chút gió vào ...

Hứa Kham cũng lắc đầu, “ Không, không phải là Để Luật Dương bảo cha tới, là cha tự mình chủ động tới đây, bác sĩ muốn cha lập tức nhập viện điều trị, sau này cha sẽ không dễ dàng gặp được con nữa. ”

Luật sư Đường đã đặt chiếc bút vào tay Tần Sở Ca, y do dự nhận lấy, sau đó lật xem lại bản di chúc, trên đó có rất nhiều điều khoản luật pháp y không hiểu, tuy thế phần y có thể hiểu được đã là rất kinh người rồi.

Ở trang cuối của bản di chúc Hứa Kham đã kí tên của ông ở phần bên A, phần bên B đã được in sẵn tên của y, chỉ chờ y tự mình kí nốt tên.

“ Kí đi, Sở Ca, nếu điều này có thể giúp ngài Hứa yên tâm, vậy em kí đi. ” Tô Dạ Kiều đột nhiên nói.

Tần Sở Ca nắm chặt cây bút, đặt bản di chúc lên bàn, dùng từng nét bút có phần non nớt chậm rãi viết tên của y xuống.

Hứa Kham run rẩy tiếp lấy bản di chúc nọ, sờ lên nét mực đã khô kia, “ Cảm ơn con Sở Ca ... Cảm ơn con ... ” Ông đứng dậy giao bản di chúc cho luật sư ở phía sau, sau đó bất ngờ khom lưng, vái một vái về phía Tần Sở Ca, “ Đây là cho ... A Phóng ... ”

Tần Sở Ca bất giác vươn tay đỡ lấy người đàn ông đang run rẩy kia, “ Ông hà tất ... phải làm như vậy? ”

Hứa Kham đứng vững, có phần lo lắng vươn tay muốn ôm lấy Tần Sở Ca, “ Con của cha ... Cha xin lỗi, cha ... Thực không có cách nào đền bù hết được cho hai ba con con ... ”

Tần Sở Ca hơi do dự sau đó vươn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng của Hứa Kham, “ Tôi ... ”

Hứa Kham nhanh chóng buông Tần Sở Ca ra, tiếp đó ánh mắt của ông dừng trên Dạ Băng bé nhỏ đang mơ màng ngủ, “ Có thể cho cha ôm cháu không? Chỉ một cái thôi? ”

Tô Dạ Kiều khẽ mỉm cười, “ Đương nhiên có thể ... Đây, phải ôm như vậy, đứng, ôm lấy mình bé ... ”

Hứa Kham thật cẩn thận bế Dạ Băng tựa như ông đang ôm một bảo vật cực kì trân quý vậy, cổ nén nước mắt chưa xót muốn rơi xuống, ông khẽ run rẩy: “ Thực đúng là ... một đứa bé đáng yêu.. Cháu tên là gì? ”

“ Tần Dạ Băng. ” Tần Sở Ca đáp, “ Bé tên là Tần Dạ Băng. ”

“ Tần Dạ Băng ... ” Hứa Kham rơm nước mắt lắm nhắm lại cái tên này, sau đó không đành lòng trả đứa trẻ lại cho Tô Dạ Kiều, “ Cái tên rất hay, quả là một cái tên rất hay. ”

Hoa Cơ Vân ngồi trên sofa khẽ thổi từng tầng, từng tầng tro bụi thật dày. Căn biệt thự to lớn này hiện tại đã chẳng còn một ai, người của nhà họ Chu đã chuyển đi hết, Hoa Khiếu vốn luôn không thích thuê người làm, vậy nên cả căn biệt thự này hiện tại chỉ có một mình bà là sinh vật sống duy nhất.

Cháu nội của bà còn đang ở bệnh viện, nhưng kì quái là bà chẳng có tí mong muốn đi gặp nó chút nào. Đó là thứ sản phẩm thất bại, bà vì thứ ấy mà mất đi con trai và nhiều hơn thế nữa.

Việc bà cần làm chỉ có trả tiền viện phí mà thôi, sau đó khi nào bệnh viện không nuôi nổi nó nữa bà sẽ tới mang nó về, giao cho người hầu nuôi dưỡng.

Lưng dựa lên chiếc ghế sofa cứng ngắc, Hoa Cơ Vân nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh tích tắc rất nhỏ của chiếc kim đồng hồ đang không ngừng chuyển động.

Hiện tại cuối cùng bà cũng đã hiểu điều gì gọi là cô đơn và trắng tay rồi.

67. Chương 62

Hai năm sau.

Đó là một ngày thứ tư rất bình thường, buổi tối mùa xuân vô cùng ấm áp, tối ngày cả bé Dạ Băng cũng đã thay chiếc áo dày Tần Sở Ca mặc cho bé ra, ăn mặc sạch sẽ xinh đẹp, nhìn qua đúng là một bé trai trắng trẻo đáng yêu.

“ Luật Dương anh không cần nghỉ đâu, công ty còn nhiều việc bận rộn, em và Dạ Kiều đi là được rồi ... ” Tần Sở Ca vừa chậm rãi mặc quần áo, vừa nói với Để Luật Dương bên cạnh đang đưa khăn quàng cho y.

“ Tên kia ngày hôm nay được tự do, anh sao có thể không đi chứ? Công ty một ngày không có anh liền xảy ra chuyện ... Vậy thì thà đóng cửa luôn đi cho rồi, anh đâu phải thuê bọn họ làm bù nhìn. ” Để Luật Dương quàng khăn cho Tần Sở Ca, thấp giọng nói: “ Tô Dạ Kiều còn phải chăm sóc bé con, vậy thì anh nên để ý tới em, em hiện giờ còn quý giá hơn bất cứ thứ gì. ”

Tần Sở Ca quay sang lườm hắn một cái, “ Còn không phải là việc tốt anh làm à? ”

Ánh mắt của Để Luật Dương trở nên nhu hòa, ngồi xổm xuống dán mặt lên cái bụng đã hơi nhô ra của Tần Sở Ca, “ Đích thực là việc tốt anh làm ... Anh cuối cùng cũng đã có đứa nhỏ rồi ... ”

Tần Sở Ca thở dài, trước giờ y vốn luôn cho rằng tình cảm của y dành cho Để Luật Dương sẽ không có biến đổi quá lớn, chẳng qua ... Chỉ là có thêm một chút mềm lòng mà thôi. Nhưng khi y có đứa trẻ này, y mới chợt giật mình nhận ra nhiều năm như vậy rồi, y rốt cuộc vẫn yêu hắn.

“ Được rồi, không đi thì sẽ không kịp thời gian mất. ” Tần Sở Ca đẩy đẩy đầu của Để Luật Dương, kéo hắn đứng lên, “ Anh nghe cái gì mà nghe, mới có bốn tháng, anh có thể nghe thấy em liền công nhận anh lợi hại. ”

Tô Dạ Kiều đã đứng đợi sẵn ở ngoài cửa, bé Dạ Băng vẻ mặt ỉu xiu được anh ôm trong lòng. Vừa nhìn thấy Tần Sở Ca, mắt bé liền sáng lên, miệng ê a gọi “ ba ba ”, “ ba ba ”, hai cánh tay con con còn vươn ra muốn được ôm khiến Tô Dạ Kiều gần như không giữ nổi bé.

Tần Sở Ca giữ lấy cái mặt bé xú của Dạ Băng, hôn hai cái thật mạnh lên má bé, “ Cục cưng để cha bé bế con nha, cha cảm thấy hơi mệt ... Còn nữa, con phải gọi cha là cha, lát nữa chúng ta sẽ đi tìm ba ba của con được không? ” Vấn đề xưng hô từ trước tới giờ vẫn luôn là vấn đề nan giải, bé Dạ Băng biết nói muện, vừa mới biết nói cách đây không lâu, hơn nữa bé cũng chỉ biết ê a gọi ba ba, ma ma, dạy một thời gian bé mới biết gọi y là ba ba, gọi Tô Dạ Kiều và Để Luật Dương là nha nha (1).

Dạ Băng ngoan ngoãn gật đầu, rúc vào trong lòng Tô Dạ Kiều, ôm lấy cổ Tô Dạ Kiều ngọt ngào kêu “ nha nha ”, khiến Tô Dạ Kiều vui đến mức không ngừng hôn lên cái mặt bé xú của bé.

Để Luật Dương là người ra cuối cùng, làm nhiệm vụ khóa cửa phòng khách và cửa ga ra để ô tô. Hắn từ ga ra đi ra hỏi, “ Hôm nay muốn ngồi xe nào? ”

“ Ngồi cái to một chút đi ... Cái xe đánh dấu chữ L kia. ” Tần Sở Ca chỉ chiếc xe lớn nhất.

Để Luật Dương gật đầu, khởi động xe sau đó mở cửa xe phía sau ra, “ Sở Ca, em muốn ngồi ở phía trước hay là ... ”

Tần Sở Ca nhìn Tô Dạ Kiều ôm bé con đi ở đằng sau, xoay người ngồi vào vị trí phó lái, “ Được rồi, em ngồi ở phía trước là được, anh đừng trưng cái bản mặt kia ra nữa. ”

Để Luật Dương khẽ cười, mở máy, khởi động xe, quay xe lại.

Nếu như không có Tần Sở Ca cứng rắn ép hẳn lái xe, có lẽ hiện tại hẳn ngay cả ngồi lên xe cũng thấy sợ rồi. Hơn nữa hiện giờ hẳn có thể lái xe thành thạo giống như trước đây đều hoàn toàn là nhờ công sức của Tần Sở Ca.

“ Có nghe nhạc không? ” Để Luật Dương mở nhạc, chỉnh gương về phía Tần Sở Ca.

“ Bất bài nào nhẹ nhàng một chút đi, em thấy Dạ Băng có vẻ buồn ngủ rồi. ” Tần Sở Ca quay đầu nhìn bé Dạ Băng uể oải nằm sấp ở phía sau.

Để Luật Dương chọn một tuyển tập bản nhạc piano nhẹ nhàng, bên trong xe nhanh chóng tràn đầy tiếng nhạc êm ái, dịu dàng như vàng thái dương.

Tần Sở Ca cũng nhắm mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Hai năm nay cuộc sống trôi qua hạnh phúc tựa như một giấc mộng.

Bọn họ dọn tới một căn biệt thự có vài phòng của Hứa Kham, diện tích tuy không quá lớn nhưng lại có một vườn hoa vô cùng xinh đẹp, từ khi Dạ Băng bắt đầu biết đi bé liền rất thích ra vườn hoa chạy nhảy.

Mà Hứa Kham cuối cùng cũng không qua được mùa thu năm ngoái. Tần Sở Ca tham dự lễ truy điệu của ông, đó là một buổi lễ truy điệu vắng vẻ, chỉ có một vài đối tác cử nhân viên tới dâng hoa, họ hàng xa của nhà họ Hứa và y tới tham gia buổi lễ truy điệu này.

Tần Sở Ca phát hiện không có bất kì người nào khóc. Những người tới đều hờ hững vãi một vãi, đặt hoa trên tay xuống rồi rời đi, thậm chí tới cả những người là thân thích cũng như vậy.

Từ một khắc đó, Tần Sở Ca liền quyết định sẽ không tiếp tục hận ông nữa. Kì thực ông ấy chẳng qua ... Cũng chỉ là một ông lão đáng thương mà thôi, lựa chọn sai một bước, các bước sau liền tiếp tục sai, chẳng còn thay đổi được nữa.

Ở chung với hai người đàn ông hoàn toàn không khó như y vẫn tưởng. Tô Dạ Kiều là một người chân thật, thiện lương, có lẽ thiên tính của anh vốn đã là cho đi mà không cầu báo đáp, đối với anh, Tần Sở Ca luôn cảm thấy y còn nợ anh thật nhiều. Y thậm chí còn muốn lập tức sinh cho Tô Dạ Kiều một đứa con, một đứa con thuộc về bọn họ nhưng Tô Dạ Kiều lại không đồng ý.

“ Đợi Dạ Băng lớn thêm chút nữa rồi nói, hai đứa trẻ anh chăm sóc không nổi. ” Tô Dạ Kiều mỉm cười nói khiến y nhịn không được muốn khóc.

Đứa nhóc của Tô Dạ Kiều còn chưa thấy đâu, y đã mang thai tên nhóc của Để Luật Dương. Tuy phản ứng ban đầu của y là có chút kinh ngạc, nhưng y không hối hận. Hai năm nay quả thật Để Luật Dương đã vì y mà thay đổi không ít, không chỉ có tính tình, mà còn cả tính cách, hẳn thậm chí còn trở thành bạn bè với Tô Dạ Kiều, hơn nữa bọn họ chưa từng một lần cãi nhau.

Hẳn là y nên thỏa mãn rồi nhỉ, hơn nữa gia đình hoàn mỹ này còn sắp chào đón một thành viên cuối cùng là đầy đủ tất cả mọi người.

Đó chính là Hoa Khiếu, hôm nay bọn họ sẽ đi đón Hoa Khiếu.

Thời hạn hơn hai năm, tới hôm nay cuối cùng cũng kết thúc, gia đình này cũng chính thức trở thành một gia đình, không thiếu bất kì ai.

Để Luật Dương lái xe rất vững vàng khiến y gần như mơ màng ngủ, lúc y sắp chìm vào giấc ngủ say, Để Luật Dương dừng xe lại, khẽ đẩy y một cái, “ Sở Ca ... Sở Ca, tỉnh tỉnh, chúng ta tới rồi. ”

Tần Sở Ca lập tức bừng tỉnh, cởi dây an toàn trên người xuống, quay đầu nhìn bé Dạ Băng ngồi ở ghế sau. Dạ Băng bé nhỏ vừa mới được Tô Dạ Kiều đánh thức, mơ màng ngáp một cái, vươn tay ngoan ngoãn để Tô Dạ Kiều ôm lấy.

Đỗ xe lại, bọn họ xuống xe, vẫn là cánh cửa lớn đỏ, chậm chậm mở ra trước mặt bọn họ. Chờ chưa tới năm phút liền nhìn thấy một người từ phía xa đi tới.

Là Hoa Khiếu.

Mắt của Tần Sở Ca bỗng chốc ướt nhoe, y chạy về phía trước, “ Hoa Khiếu ... ”

Hoa Khiếu mỉm cười nhanh chóng chạy qua, hai người đứng ở chỗ cách đối phương hai bước, lẳng lặng nhìn nhau.

“ Sở Ca ... ” Giọng nói của Hoa Khiếu trầm hơn so với trước đây, nhưng lại mang theo vẻ trầm tĩnh. Lúc được trả tự do, cai ngục nói với gã, “ Sau này ra tù rồi phải làm việc cho tốt, đừng nhớ mãi những ngày phải cải tạo, nhìn xem cậu còn có người thân tới đón, nhất định đừng quên sự quan tâm của Đảng và Quốc gia đối với cậu, làm người cho tốt ... ”

Bọn họ lại chẳng hề nghe được những lời này, chỉ chăm chú nhìn đối phương. Tần Sở Ca cuối cùng tiến lên trước một bước, ôm chặt lấy Hoa Khiếu, “ Chào mừng anh trở lại. ”

Hoa Khiếu nhắm mắt, cũng vươn tay ôm chặt lấy Tần Sở Ca. Đây là thời khắc gã vẫn luôn tưởng tượng ra trong suốt hơn hai năm nay, lúc thật sự tới rồi, gã lại như đứng trong đám mây mù không thực, “ Anh thực sự ... Đã tự do rồi. ”

Tần Sở Ca khẽ đáp lại, sau đó buông tay. “ Dạ Băng, qua đây, con xem xem đây là ai? ” Đây là ba ba của con, ba ba, con nói theo cha nào ... ” Tần Sở Ca dắt Dạ Băng tới bên cạnh Hoa Khiếu.

Hoa Khiếu run rẩy vươn tay tiếp lấy cánh tay nhỏ bé Tần Sở Ca đưa qua, gã nắm lấy cánh tay bé xíu của Dạ Băng, ngồi xổm xuống, tỉ mỉ đánh giá Dạ Băng bé nhỏ, Dạ Băng tựa như cảm nhận được sự dịu dàng của người trước mặt này với bé, lập tức thanh thanh gọi “ Ba ba. ”

Hoa Khiếu vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Dạ Băng, nghẹn ngào đáp lại. Tiếp đó gã ôm Dạ Băng lên, đứng dậy, “ Còn đứng ở đây làm gì nữa? Chúng ta ... Về nhà đi. ”

Tần Sở Ca dụi mắt, cũng mỉm cười, “ Nói đúng lắm, chúng ta về nhà. ”

Vài người chúng ta, cùng một nhà.

(1) Chỗ này là do Dạ Băng còn bé nên nói chưa sôi, đáng nhẽ bé phải gọi Tô Dạ Kiều và Đế Luật Dương là cha. Nguyên văn tác giả cho bé nói ngọt thành đại đại, nhưng t xin mạn phép đổi thành như trên.

HOÀN

Cuối cùng cũng hoàn rồi *hura* Còn một

68. Chương 63: Phiên Ngoại: Phiên Ngoại 100 Câu Hỏi Phu Phu Tương Tính

Phu phu chúng tôi hỗ trợ nhau một trăm câu hỏi...

Từ trước tới nay chưa từng viết kiểu này, b *mồ hôi* tôi vẫn luôn cho rằng câu chuyện này là tự mình độc diễn... Nhưng để chúc mừng lần đầu tiên viết văn hơn mười nghìn chữ = = Tôi liều mạng viết cái này...

MC: mẹ ghê Lưu Tỷ

Bốn người trả lời, mời vào chỗ...

(Hai người Đế Luật Dương, Hoa Khiếu khinh thường liếc mắt nhìn đối phương, tia lửa văng khắp tứ phía, Tiểu Tần Tử kéo Dạ Kiều cùng ngồi, mặc kệ hai người kia tiếp tục phân cao thấp.)

Lưu Tỷ lúng túng lau mồ hôi, may mà còn chưa cho bốn kẻ này cùng tiến vào... Nếu thật sự cùng nhau vào... Sẽ không phải là... Xảy ra tai nạn chứ...

Khụ khụ, bắt đầu trả lời câu hỏi, bên đang luyện mắt kia, mau tới đây.

1, Xin hỏi tên của bạn?

- Tần Sở Ca (viết tắt là Tần) : Tần Sở Ca
- Đế Luật Dương (viết tắt là Đế) : Đế Luật Dương (khinh thường liếc mắt nhìn bản tôn, bản tôn liền quay qua trừng lại)
- Hoa Khiếu (viết tắt là Hoa) : Hoa Khiếu (ngoài cười nhưng trong không cười)
- Tô Dạ Kiều (viết tắt là Tô) : Tô Dạ Kiều (cười hiền)

2, Bao nhiêu tuổi?

- Tần: Đếm ngón tay... Hình như là 26? (Con trai... Mẹ sai rồi, thì ra con ngay cả bản thân bao nhiêu tuổi cũng không biết...)
- Đế: 29
- Hoa: 29
- Tô: 28

3, Giới tính là?

- Tần: Nam
- Đế: Vô nghĩa, mắt của cô hồng rồi à? (Bản tôn cực kì giận dữ...)
- Hoa: Nam (Tươi cười lễ độ như trước)
- Tô: Tôi cũng là nam...

4, Xin hỏi tính cách của bạn như thế nào?

- Tần: Tôi? (Chỉ chỉ vào mình) Kì thực chính tôi cũng không quá rõ... Có khi vui vẻ ngốc nghếch, có khi rất mẫn cảm, có khi lại rất táo bạo... Tóm lại thay đổi rất nhiều... (kì thực là tính cách hay thay đổi của bản tôn)
- Đế: Tôi chưa bao giờ tự đánh giá chính mình.
- Hoa: Muốn tôi đánh giá cô một chút không? Tính cách táo bạo, lạnh lùng vô tình, là đại diện cho loại cặn bã... (con trai, con nói ta, con không tự nhìn lại bản thân mình đi!) Cái gì? tôi á... Đối với phụ nữ rất dịu dàng, đối với đàn ông rất hữu lễ, đối với mẹ rất hiếu thảo, đối với người yêu rất săn sóc... (Con trai... Mi đã làm được việc nào rồi?)
- Tô: Tương đối... Dễ nói chuyện đi... Tương đối dễ tha thứ, cho dù khó khăn.

5, Tính cách của đối phương?

- Tần: (Liếc nhìn Đế Luật Dương, gượng cười nói) Luật Dương... Rất cố chấp... Hoa Khiếu... Làm cơm rất ngon (Đây là tính cách?) Dạ Kiều rất dịu dàng với tôi (Nụ cười chân thành hơn chút)
- Đế: (Ho nhẹ một tiếng) Bề ngoài nhìn qua có vẻ như rất dễ bị bắt nạt, nhưng kì thực lại rất bướng bỉnh
- Hoa: Rất hoạt bát, rất biết tiến biết lùi, tỉ mỉ thưởng thức sẽ phát hiện mỗi góc độ đều có điểm mới (Đây ý thơ --)
- Tô: Vô cùng thiện lương, là người tràn đầy nhiệt huyết sống, dù cho tương lai có như thế nào cũng đều hoàn toàn không đánh bại được y.

6, Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

- Tần: Với Luật Dương... Lúc tôi trộm đồ ở siêu thị, còn giẫm lên mặt của tôi... (Đế Luật Dương lúng túng ho một tiếng); Với Hoa Khiếu... Trong phòng làm việc của Luật Dương; Với Dạ Kiều... Trong phòng của anh ấy. (Hình như đều không phải là cuộc gặp gỡ tốt đẹp...)
- Đế: Giống như trên
- Hoa: Giống như trên

- Tô: Tôi nhặt được y bên cạnh thùng rác... (Rất giống nhặt được một con mèo hoang)

7, Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

- Tần: Với Luật Dương là... Tôi xong đời rồi (Để Luật Dương lại ho một cái nữa); Với Hoa Khiếu, là con hổ biết cười (Về mặt của Hoa Khiếu lần đầu tiên sầm xuống, đẩy đẩy kính mắt. Tiểu Tần Tử rụt cổ lại... Bản tôn dùng cảm xuất hiện, cổ vũ y tiếp tục vạch trần, kết quả nhận được một cái liếc mắt khinh thường của họ Hoa); Với Dạ Kiều, anh ta hẳn không phải là người xấu nhỉ... Sao lại đối tốt với tôi như vậy... (Dạ Kiều nhìn không được phì cười)

- Để: Tên trộm rất giống Phàm Ưc (Tiểu Tần Tử buồn rầu cúi gầm mặt xuống, Dạ Kiều ôm lấy bả vai của Tiểu Tần Tử, thấp giọng an ủi, Hoa Khiếu liếc mắt khinh bỉ Để Luật Dương...)

- Hoa: Rất giống Phàm Ưc, có thể lợi dụng (Mặt của Tiểu Tần Tử lập tức buồn rầu, muốn chạy trốn, Dạ Kiều lại an ủi y lần nữa, Hoa Khiếu nhận được một cái trừng mắt tức tối của họ Để)

- Lưu Tử chọc Hoa: Kì thật các người đều như nhau, phạt năm mươi đại bản!!

Hai người liếc mắt xem thường, trừng mắt phản nộ! @# %.....&*

- Tô: Đây là người vận mệnh dành của tôi... (Vẫn là Tiểu Tô nhà mình tốt nhất, mắt đầy sao (*^____^*))

8, Thích điểm nào của đối phương?

- Tần: Với Luật Dương... (yên lặng, khuôn mặt của Để Luật Dương đều hóa xanh rồi); Với Hoa Khiếu... Làm món ăn rất ngon, làm tình rất dịu dàng (Hoa Khiếu đặc ý dương dương nhìn Để Luật Dương một cái); Với Dạ Kiều... Nhiều lắm, đếm không hết.

- Để: Giống Phàm Ưc (Lần này đến bản tôn cũng phải tức giận...) Nhưng tôi cũng rất thích con người y... Thật đó...

- Hoa: Đầu tiên, tôi không phủ nhận nguyên nhân là y rất giống Phàm Ưc, nếu không phải vậy chúng tôi cũng sẽ không quen biết (Tiểu Tần Tử bình tĩnh gật gật đầu), thứ hai, tôi thích y khi tôi về nhà y sẽ nói một câu “ Đã về rồi ”, khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp...

- Tô: Tôi tất cả đều thích... (Thực đó, tôi ngay cả con của Hoa Khiếu cũng yêu như con của mình nữa...)

9, Ghét điểm nào của đối phương?

- Tần: Với Luật Dương... (lại im lặng một lần nữa, mặt của Để Luật Dương càng trở nên xanh nhợt...); Với Hoa Khiếu... Lúc cần kiên cường thì không kiên cường (Hoa Khiếu cúi đầu suy nghĩ lại); Với Dạ Kiều... Anh ấy cưng chiều tôi quá mức... (Đây cũng gọi là... Ghét...)

- Để: Không chịu nói thật với tôi, lúc nói thật với tôi đều làm tôi tức giận

- Hoa: Luôn không nói tiếng nào đã bỏ đi (Có vẻ như kết cục mỗi lần đều không tốt lắm... Con trai, lần sau đừng mạo hiểm chạy khỏi nhà nữa...)

- Tô: Hình như không có... Không, có lẽ tôi không thích sự tị tỵ tư ngấm trong xương tủy của y (Tiểu Tần Tử cảm động nhìn Dạ Kiều, hai kẻ bên cạnh lạnh lẽo nhìn hai người)

10, Bạn cảm thấy bản thân có hợp với đối phương không?

- Tần: Với Luật Dương (Có vẻ như không còn lời nào để nói đành phải yên lặng, mặt của Để Luật Dương hoàn toàn hóa đen); Với Hoa Khiếu... Có lẽ được, con cũng có rồi; Với Dạ Kiều, rất tốt đó (Nhìn xem, không biết hai kẻ may mắn các ngươi học làm chồng như thế nào, chỉ biết tức giận!)

- Để: Rất tốt. (lần này nói rất đồng dạng)

- Hoa: Cô hỏi vậy mà cũng hỏi, con chúng tôi cũng có rồi, đương nhiên rất tốt.

- Tô: Rất tốt...

11, Bạn gọi đối phương là gì?

– Tần: Với Luật Dương... Đầu tiên là Ngải Để, sau đó là Luật Dương... Với Hoa Khiếu, vẫn luôn gọi là Hoa Khiếu mà (Gọi Khiếu không rất buồn nôn, Tiểu Tần Tử sát sát cánh tay, run run); Với Dạ Kiều... Lúc bắt đầu không có xưng hô, sau này tự nhiên gọi là Dạ Kiều (Tô Dạ Kiều cũng đang nghĩ lúc nào thì anh bắt đầu được gọi là Dạ Kiều nhỉ? Nghĩ rồi nghĩ...)

– Để: Tần Sở Ca (Kì thật một đoạn thời gian rất dài mi đều không gọi tên của y đi...)

– Hoa: Sở Ca

– Tô: Sở Ca

– Lưu Tỷ: Không có cách nào, con trai mẹ cũng không muốn thêm từ xưng hô thân thiết...

12, Bạn muốn đối phương gọi mình như thế nào?

– Tần: Sở Ca là được rồi...

– Để: Luật Dương là được rồi, gọi tôi là Dương? Quá... (cũng nổi da gà)

– Hoa: Anh không để ý em gọi anh là Hoa Nhi đâu (Mọi người đồng loạt nổi da gà)

– Tô: Dạ Kiều được rồi.

13, Nếu so sánh với động vật, bạn cảm thấy đối phương là?

– Tần: Luật Dương... (trộm nhìn một cái, thấp giọng nói) chim ưng; Hoa Khiếu... Hồ ly; Dạ Kiều... Hươu (Tô Dạ Kiều kinh ngạc nhìn Tiểu Tần Tử, Tiểu Tần Tử hơi mỉm cười nói) Bởi vì tôi cảm thấy Dạ Kiều thiện lương, có cảm giác anh ấy chưa từng làm hại thứ gì...

– Để: (Vất hết óc suy nghĩ) Nghĩ không ra... Có con gì ngoài mềm trong cứng không? (Bản tôn chỉ biết con nhím có gai ngoài mềm trong cứng...)

– Hoa: Con thỏ (Tiểu Tần Tử chỉ vào mình dở khóc dở cười) Bởi vì con thỏ bình thường rất hoạt bát, rất hiền lành, nhưng lúc tức giận cũng sẽ cắn người.

– Tô: Kì thực tôi cảm thấy con hươu nên là Sở Ca mới phải...

14, Nếu cần tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng gì?

– Tần: Với Luật Dương, tôi cảm thấy hẳn chẳng thiếu thứ gì hết... Thứ thiếu tôi cũng không mua nổi (kì thật con tự mình buộc tơ lụa lên người, sau đó đưa tới trước mặt hẳn là được rồi... Bản tôn không sợ chết nghĩ); Với Hoa Khiếu, tôi nghĩ sau khi học cách xoa bóp sẽ thử bóp đầu cho gã, bởi vì tôi luôn thấy Hoa Khiếu tự nhu huyết thái dương của mình, có vẻ rất mệt mỏi (Để Luật Dương bất mãn hừ nhẹ, anh cũng đau đầu, sao không bao giờ thấy em xoa bóp cho anh); Với Dạ Kiều, tôi muốn tự làm một cái bánh sinh nhật cho anh ấy.

– Để: Y muốn cái gì, tôi sẽ mua cho y cái đó (Mắt mọi người tỏa sáng, kẻ có tiền đó...)

– Hoa: Làm một bữa cơm thật ngon cho y.

– Tô: Mua tiếp cho bé yêu vài bộ quần áo (Là quà tặng cho Tiểu Tần Tử mà!) Nhưng tôi nghĩ... Quà cho bé yêu chính là quà cho Sở Ca. (Tiểu Tần Tử cảm động nắm lấy tay Dạ Kiều, mỉm cười)

15, Vậy chính mình muốn quà gì?

– Tần: (Trầm ngâm trong chốc lát) Có một gia đình của chính mình đi... (Khẽ cười bi thương)

– Để: Vậy tôi lập tức sẽ tặng y một căn nhà (Tiểu Tần Tử há hốc mồm lắc đầu), tôi muốn y là được rồi (Mắt tỏa sáng nhìn Tiểu Tần Tử)

– Hoa: Cũng như trên, tôi muốn y là được rồi. (Hai người lại bắt đầu trừng mắt nhìn nhau)

– Tô: Tôi không biết... Có thể là máy móc chữa bệnh mới, nhưng mà phòng không đủ rộng, không có chỗ để... (Tiểu Tần Tử sáp lại gần nói cái gì đó, Tô Dạ Kiều mặt mày rạng rỡ)

– Lưu Tỷ: Vẫn là Tiểu Kiều tốt nhất mà...

16, Có chỗ nào không vừa ý với đối phương? Thường là việc gì?

– Tần: Với Luật Dương, có thể đừng bá đạo như vậy được không... Với Hoa Khiếu, tốt với con của anh hơn một chút (Hoa Khiếu oan ức chu chu miệng, anh đối với Dạ Băng rất tốt mà...) Đứa em nói là đứa nào anh nên rõ chứ! (Hoa Khiếu không còn lời nào để nói, hơi giận dỗi) Tôi không có bất mãn gì với Dạ Kiều...

– Để: Vì sao lại lạnh nhạt với anh như vậy? Rõ ràng anh là người đầu tiên có được em! (Đám đông phần nộ, mi còn không biết xấu hổ)

– Hoa: Vẫn là câu nói trước, vì sao không nói tiếng nào đã bỏ đi...

– Tô: Tôi cũng không có bất mãn gì với Sở Ca (Hai người nhìn nhau cười)

17, Tật xấu của bạn là?

– Tần: Có thể là có hơi điên cuồng, trong một vài lúc nào đó đi...

– Để: Tôi có à? (Đám đông đã chẳng thêm phần nộ)

– Hoa: Khi đối diện với mẹ không thể cứng rắn truy cầu thứ mình muốn.

– Tô: Có lẽ là... Bụng dạ quá tốt? (Tật xấu của con chính là bói lông tìm vết...)

18, Tật xấu của đối phương là?

– Tần: Tôi không muốn nói, hoặc là không có, hoặc là không nói được. (Liếc mắt nhìn Để Luật Dương)

– Để: Phiên chết đi được, nói đi nói lại hết lần này đến lần khác, tật xấu cái gì mà tật xấu. (Lạnh lùng nhìn bản tôn, bản tôn ho một tiếng, tiếp tục hỏi)

– Hoa: Tôi cũng không muốn trả lời... Thật nhàm chán.

– Tô: Y không có tật xấu gì!

– Lưu Tỷ: Hình như làm cho mấy tên này tức giận rồi... Tôi quả nhiên không có năng khiếu phỏng vấn mà

~(>_<~

~19, Đối phương làm việc gì khiến bạn không thoải mái?

– Tần: Với Luật Dương, cưỡng ép tôi làm tình, coi tôi là Hứa Phàm Úc; Với Hoa Khiếu, kết hôn cùng phụ nữ (Hoa Khiếu mắt long lanh nhìn chằm chằm Tiểu Tần Tử, thì ra y thực sự nghĩ như vậy...) Nhìn em làm cái gì? Chẳng lẽ đó không phải là sự thực... Với Dạ Kiều, khi anh ấy nhân nhượng vì lợi ích tất cả... Chẳng phải là anh ấy không vui sao, phải tỏ ra uất ức một chút...

– Để: Chạy trốn, không quan tâm tới tôi, khi tôi bị thương cũng không tới thăm tôi. (Nhưng chẳng phải sau này mi đã thành công rồi à? Đám đông khinh bỉ)

– Hoa: Không thừa nhận tôi là cha của con y (Ai oán nhìn về phía Tiểu Tần Tử, Tiểu Tần Tử xấu hổ quay đầu đi không nhìn gã)

– Tô: Cam chịu... Làm tôi nhìn cảm thấy rất chật vật, không an ủi được.

20, Bạn làm việc gì sẽ khiến đối phương không vui?

– Tần: Tôi không biết tôi làm gì có thể khiến hai người kia vui (nhìn sang Để Luật Dương và Hoa Khiếu), khi tôi tự nói xấu mình Tô Dạ Kiều sẽ không vui...

– Để: Đại khái là... Xem y là Phàm Úc, sau đó lại để y rơi vào tay đám người đó (Tiểu Tần Tử theo bản năng sờ sờ mặt)

– Hoa: Chắc là kết hôn... Còn có thái độ mập mờ không rõ (Người hiểu rất rõ bản thân đó, con trai)

– Tô: Y có khi nói là tôi quá cưng chiều y rồi (cười khổ), còn có gì nữa? (Quay đầu nhìn Tiểu Tần Tử, Tiểu Tần Tử lắc lắc đầu, ý bảo không có)

21, Quan hệ của các bạn đạt tới mức độ nào rồi?

- Tần: Làm rồi, sinh rồi, yêu rồi. (Thật ngắn gọn...)
 - Để: Làm rồi. (Quả nhiên là cầm thú)
 - Hoa: Làm rồi, sinh rồi, yêu rồi. (Bọn mi...)
 - Tô: Đã làm rồi. (Đỏ mặt...)
- 22, Đây là nơi hai người hẹn hò lần đầu tiên?
- Tần: Hẹn hò? (Mờ mịt) Còn chưa từng hẹn hò.
 - Để: ... Chưa từng hẹn hò.
 - Hoa: (Sững sốt, đột nhiên cảm thấy không đành lòng) Hình như là chưa từng hẹn hò.
 - Tô: Cùng nhau đi mua quần áo cho bé yêu có được tính là hẹn hò không? (Đột nhiên như nghĩ tới cái gì, sau đó sắc mặt không tốt lắm, ấp úng nói) Hình như chưa từng...
- 23, Bầu không khí khi đó như thế nào?
- Tần: ...
 - Để: ...
 - Hoa: ...
 - Tô: ...
 - Lưu Tỷ: ... Tôi sai rồi...
- 24, Khi đó tình cảm tiến triển tới mức độ nào rồi?
- Lưu Tỷ đầu hàng: Bọn mi đừng nhìn ta như vậy, ta sai rồi, PASS.
- 25, Địa điểm hẹn hò thường xuyên?
- Tiếp tục PASS.
- 26, Bạn sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?
- Tần: Sinh nhật của chúng tôi đều qua lâu rồi mà? Chắc là sẽ ăn một bữa sau đó làm đi (Cười tự giễu)
 - Để: Tặng y một món quà, ăn cơm, làm tình. (Thật là... Không còn gì để nói)
 - Hoa: Xem y muốn như thế nào, tôi liền chuẩn bị như thế đó. (Mi nói có khác gì không nói không?)
 - Tô: Làm một bữa cơm tại gia với y, cùng nhau ăn...
 - Lưu Tỷ: Vì sao sức tưởng tượng của bọn mi đều thiếu thốn như vậy, bực mình...
- 27, Là bên nào bày tỏ trước?
- Tần: Luật Dương... Từng bày tỏ à? (Sắc mặt Để Luật Dương đã đen sì rồi); Hoa Khiếu, là tôi nói trước; Dạ Kiều... Là anh ấy.
 - Để: ... (Mặt thối thối không muốn nói nhiều, bốn tọa cũng khinh bỉ bỏ qua hẳn không thèm hỏi)
 - Hoa: Sở Ca
 - Tô: Là tôi
- 28, Bạn thích đối phương nhiều không?
- Tần: Với Luật Dương... (miễn cưỡng nói) có một chút thích đi (kì thực con không dám thừa nhận phải không? Để Luật Dương đen mặt khê than); Với Hoa Khiếu, con cũng đã sinh rồi, không nói nhiều nữa (Vậy tức là thích à? Hoa Khiếu cười đắc ý) Với Dạ Kiều, rất thích, vô cùng thích.
 - Để: Tôi muốn y sinh cho tôi một đứa con... (Đây là ý gì?)

- Hoa: Có thể là vì y quyết liệt giống mẹ tôi (Mi chắc chắn không phải là tùy tiện có tình cảm với y chứ?)
- Tô: Vừa thấy đã thích, y là duy nhất trong sinh mệnh của tôi. (Quả nhiên vẫn là Tiểu Kiều tốt nhất... Rớt nước mắt)

29, Bạn có yêu đối phương không?

- Tần: Yêu đi... (Không phân từng người nói)
- Đễ: Yêu.
- Hoa: Đường nhiên yêu.
- Tô: Người tôi yêu nhất.

30, Đối phương nói gì sẽ khiến bạn cảm thấy không biết làm sao?

- Tần: Luật Dương... Tôi cảm thấy hắn nói cái gì tôi cũng không biết làm sao; Lời của Hoa Khiếu, vẻ mặt ảm đạm khi nói “ Ngoài em, anh ai cũng không cần ” (Phun máu!); Dạ Kiều... Khi dịu dàng dỗ tôi ăn gì đó, tôi rõ ràng không ăn nổi nữa vẫn phải cố ăn...
- Đễ: Khi lớn tiếng chất vấn tôi rồi cuộc coi y là tôi (Mi cũng sẽ cảm thấy không biết làm sao?)
- Hoa: Cho tôi một cái tát sau đó nói không muốn nhìn thấy tôi (Mi không nhớ nhầm đấy chứ? Tiểu Tần Tử đã nói như vậy à?)
- Tô: (Mặt đỏ lên không biết đang nghĩ gì) Tôi... Cũng không biết... (Đám đông không hiểu gì cả, rốt cuộc cậu ta đang nghĩ cái gì vậy?)

31, Nếu như cảm thấy đối phương thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm gì?

- Tần: Không có cách nào, tôi có lẽ chỉ có thể đợi bọn họ cảm thấy chán đi (lại nhún vai tự giễu)
- Đễ: Nhốt y lại bên cạnh, xem y dám thay lòng đổi dạ không! (Tra công biến thái!)
- Hoa: Y sẽ không thay lòng đổi dạ... Tôi tin y yêu tôi (Mi đúng là tràn đầy niềm tin mà = =)
- Tô: Tôi sẽ... Chúc y tìm được người yêu mới, cuộc sống càng tốt hơn đi (Cười khổ... Con không hổ là một thánh mẫu)

32, Có thể tha thứ cho đối phương thay lòng đổi dạ không?

- Tần: Tôi có thể không đồng ý sao? Cô không thử nhìn xem tôi là loại hàng gì...
- Đễ: Có lẽ sẽ tha thứ.
- Hoa: Tôi tin y sẽ không thay lòng đổi dạ...
- Tô: Sẽ, chỉ cần y có thể vui vẻ hạnh phúc.

33, Nếu khi hẹn hò đối phương đến muộn hơn một tiếng, bạn sẽ làm gì?

- Lưu Tỷ: Sao lại có câu hỏi này? PASS bỏ qua!

34, Bạn thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

- Tần: Cửa Luật Dương... Cái mũi của hắn đi (vì sao...) bởi vì nó rất cao; Cửa Hoa Khiếu thì là đôi mắt, rất có thần; Dạ Kiều... Tôi thích cánh tay của anh ấy, khi nắm lấy tay của tôi rất ấm áp.
- Đễ: Toàn bộ (Kì thực mi định nói là khuôn mặt đi, bị trùng mắt)
- Hoa: Môi, bởi vì rất mềm... Hôn lên rất thoải mái (Mặt không thay đổi nói những lời này)
- Tô: (Mặt đỏ)... Toàn bộ đều rất thích... (Thích nhất là bộ phận nào, nói đi!)... Da bụng... (Thực kì quái = =)...

35, Vẻ mặt khêu gợi của đối phương là?

– Tần: Với Luật Dương... (yên lặng); Với Hoa Khiếu chắc là lúc rên nhẹ khi làm tình; Với Dạ Kiều... Là khi cười cưng chiều yêu thương với tôi.

– Để: Y lúc nào cũng rất khêu gợi (Bởi vì mi lúc nào chả phát tình)

– Hoa: Dáng vẻ y cắn lấy môi của mình khi sắp đạt tới cao trào (...Bị máu mũi)

– Tô: (Mặt đỏ bừng) Khi... Muốn tôi... Nhanh một chút...

36, Lúc hai người ở cùng nhau, khi nào khiến bạn cảm thấy tim đập nhanh nhất?

– Tần: Luật Dương... Khi hắn muốn ép tôi biến thành Hứa Phàm Ưc (Hả, như thế này là...) Là tôi bị dọa đó! (Để Luật Dương! Mi là đồ tra công! Phẫn nộ!); Với Hoa Khiếu hình như là chưa từng, tim của tôi vẫn đập rất bình thường; Và với Dạ Kiều... Khi tôi sinh bé yêu có được tính không?

– Lưu Tỷ: Con thật chẳng có chút tình thú nào, con trai... Làm MC như ta cũng chẳng còn tí hứng thú nào nữa...

– Để: Không nhớ rõ lúc nào (Chắc mi cũng chẳng có đâu)

– Hoa: Như trên

– Tô: ...Khi ở trên giường

– Lưu Tỷ rơi lệ: Vì sao tôi lại nuôi một đám con nhảm chán như vậy chứ

~(>_<~

~37, Bạn đã từng nói dối đối phương chưa? Bạn có giỏi nói dối không?

– Tần: Có, cuộc sống của tôi được tạo thành bởi những lời nói dối (Cười buồn, mọi người đau lòng nhìn Tiểu Tần Tử) Nhìn tôi làm gì? Tôi nói đúng quá à? (Đúng vậy đó!) Nhưng mà chẳng phải là cô nói phải trả lời đúng với sự thật à?

– Lưu Tỷ: Được rồi, rốt cuộc vẫn là do mẹ làm sai...

– Để: ...Có, không giỏi nói dối thì sao có thể làm một thương nhân.

– Hoa: Có... Nhưng tôi tự nhận thấy bản thân nói dối không giỏi (Hả? Kể nói dối giỏi nhất phải là mi chứ!)

– Tô: Không, tôi chưa từng nói dối cái gì hết. Khi ở với người mình yêu không phải nên thẳng thắn sao? (Vậy nên mới nói con quá thành thực rồi...)

38, Làm việc gì khiến bạn cảm thấy hạnh phúc nhất?

– Tần: Khi con được sinh ra...

– Để: Thắng được một hợp đồng mới.

– Hoa: ...Việc khiến tôi thấy hạnh phúc rất nhiều, nhưng tôi không nghĩ ra việc tôi thích nhất là việc nào...

– Tô: Lúc đỡ đẻ cho Sở Ca, khi ôm lấy bé yêu mới sinh.

39, Đã từng cãi nhau chưa?

– Tần: Tôi có tư cách gì mà cãi nhau chứ?

– Để: Chưa từng cãi nhau...

– Hoa: Chúng tôi... Từng cãi nhau à? (Quay đầu hỏi Tiểu Tần Tử, Tiểu Tần Tử bĩu môi không thèm nói)

– Tô: Tôi sẽ không cãi nhau với Sở Ca đâu, tôi sẽ giúp y hết giận.

40, Luôn cãi nhau vì vấn đề gì vậy?

– Tần: ...

– Để: ...

- Hoa: ...
 - Tô: ...
 - Lưu Tỷ: (Bùng nổ) Vì sao lại có nhiều câu hỏi nhảm chán như thế chứ! PASS!
- 41, Sau khi đầu thai còn muốn tiếp tục làm tình nhân không?
- Tần: (Liếc nhìn Tô Dạ Kiều, lại liếc nhìn Hoa Khiếu) Muốn... (Để Luật Dương bị bỏ qua nắm chặt nắm tay)
 - Để: Muốn.
 - Hoa: Đương nhiên.
 - Tô: Tôi muốn vĩnh viễn sánh bước cùng y...
- 42, Kiếp sau còn hy vọng được làm người yêu không?
- Tần: (Nhìn Tô Dạ Kiều lại nhìn Hoa Khiếu) Có... (Để Luật Dương bị xem nhẹ nắm chặt tay)
 - Để: Có
 - Hoa: Đương nhiên
 - Tô: Tôi sẵn sàng vĩnh viễn đuổi theo y.
- 43, Khi nào thì cảm giác được bản thân được yêu?
- Tần: Lúc mang thai bé cưng (Đây là... Một quan điểm tốt...)
 - Để: Lúc tôi bị thương nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của y (Nghe sao mà thấy người đáng thương vậy = =)
 - Hoa: Lúc y cười nói với tôi “ Anh đã về rồi. ”
 - Tô: Lúc nằm trong lòng tôi, để tôi dùng ngón tay chải đầu cho y.
- 44, Lúc nào sẽ khiến bạn cảm thấy “ Mình không còn được yêu nữa rồi ” ?
- Tần: Thường xuyên... (Lại nhìn Tô Dạ Kiều), anh không có.
 - Để: (Thở dài) Cũng thường xuyên
 - Hoa: Y không thừa nhận tôi là một người cha khác của đứa trẻ (Vừa nói câu này, vừa thở dài)
 - Tô: Lúc y bỏ nhào vào lòng Hoa Khiếu...
- 45, Phương pháp biểu đạt tình cảm của bạn là gì?
- Tần: Dính sát vào đối phương (Không ngờ con lại như vậy đó) Kì thực tôi rất thích dính lấy người khác, cô biết mà? (Liếc mắt nhìn bản tôn, bản tôn cúi đầu tiếp tục ghi chép)
 - Để: Làm (...Chúng ta có nên đá bay hắn không?)
 - Hoa: Kì thực tôi cũng là làm... (Mi thật tra mà, không cần hoài nghi nữa)
 - Tô: Cưng chiều y, y muốn làm cái gì liền làm cái đó (Lại nghĩ tới gì đó) Nhưng không thể làm những chuyện có hại cho thân thể y!
- 46, Bạn cảm thấy đối phương xứng với loại hoa nào?
- Tần: Không biết, những loại hoa tôi biết quá ít.
 - Để: Hoa? (Vẽ mặt nghi hoặc)
 - Hoa: Tôi có được coi là hoa không (Tên khốn vô sỉ...)
 - Tô: Hoa tường vi (Oa... Thật khiến người ta nổi da gà nha) Bởi vì hoa tường vi rất đẹp, trong nhu có cương, dù ở trong băng tuyết cũng có thể nở rộ.

47, Hai người có giấu diếm nhau chuyện gì không?

– Tần: Có

– Đễ: Có

– Hoa: Có

– Tô: Không có

– Lưu Tỷ: Quả nhiên... Vẫn là Tiểu Tô...

48, Sự tự ti của bạn đến từ?

– Tần: ...Tôi từng vào tù, không có văn hóa... Về ngoài giống một người khác...

– Đễ: Tôi có tự ti à?

– Hoa: Tôi không tự ti, đương nhiên tôi cũng không tự phụ.

– Tô: ...Tôi quen biết Sở Ca quá muộn.

49, Quan hệ giữa hai người là công khai hay bí mật?

– Tần: Với Luật Dương (Liếc mắt nhìn) tôi cũng không biết nên coi là gì; Với Hoa Khiếu, coi như là bán công khai; Với Dạ Kiều thì công khai với ai, bí mật với ai cơ chứ? (Nếu như nói là với hàng xóm xung quanh) thì là bí mật.

– Đễ: Công khai. (Vì sao) Người hầu trong nhà tôi đều biết.

– Hoa: Bán công khai đi, tuy người ngoài không biết nhưng mẹ tôi thì biết.

– Tô: Chỉ có hai người chúng tôi biết là được rồi...

50, Bạn cảm thấy có thể duy trì tình yêu lâu dài với đối phương chứ?

– Tần: Tôi hy vọng là vậy, tôi không mong đợi có thể vĩnh viễn.

– Đễ: Có thể

– Hoa: Có thể

– Tô: Có thể

– Lưu Tỷ: Mọi người đều cho rằng có thể, vì sao Tiểu Tần Tử lại cho rằng không thể chứ?

Được rồi... Cuối cùng cũng tới câu 50 Không nói nhiều nữa, tiếp tục.

51, Bạn là bên công hay là bên thụ?

– Tần: Thụ

– Đễ: Công

– Hoa: Công

– Tô: Công

52, Vì sao lại quyết định như vậy?

– Tần: Không vì sao cả, chẳng lẽ là bởi thể chất bẩm sinh của tôi là có thể sinh em bé?

– Đễ: Tôi không thể ở dưới thân kẻ khác được.

– Hoa: Tôi chưa từng muốn bị công.

– Tô: ...Vì để cung cấp dinh dưỡng cho bé con trong bụng Sở Ca, nếu Sở Ca muốn, tôi cũng không có vấn đề gì (đổ mặt)

– Lưu Tỷ: Tiểu Tô thực sự có thể công có thể thụ sao, quả nhiên là phát hiện mới nha

~53, Bạn có vừa lòng với cuộc sống bây giờ không?

– Tần: Chắc là vừa lòng, tôi còn phản đối cái gì chứ.

– ĐỂ: Rất vừa lòng

– Hoa: Vừa lòng

– Tô: Vừa lòng

– Lưu Tỷ: Mọi người đều vừa lòng? Quả nhiên đây là tiêu chuẩn cuộc sống hạnh phúc mẫu mực mà... Chẳng qua ta vẫn không thích các con chẳng có tình thú chút nào như thế...

54, Địa điểm H lần đầu tiên là?

– Tần: Ngục giam (Xin lỗi con trai, ta không cố ý vạch lên vết sẹo của con...)

– ĐỂ: Không nhớ rõ (Quả nhiên, mi là đồ tra công...)

– Hoa: Ở trên giường (Vô nghĩa! = =)

– Tô: Trên giường, ở trong nhà với Sở Ca...

55, Khi đó cảm thấy?

– Tần: Đau đớn không chịu nổi (Sắc mặt đã bắt đầu không tốt)...

– ĐỂ: Không có cảm giác gì

– Hoa: Như trên

– Tô: (Đỏ mặt) Rất kích thích...

56, Dáng vẻ của đối phương khi đó như thế nào?

– Tần: ...Tôi không thể nói được.

– ĐỂ: Không phải tôi đã nói ta không nhớ rồi à (Mất kiên nhẫn)

– Hoa: Vẫn như trên

– Tô: (Lau máu mũi) Rất... Mê người

57, Câu đầu tiên bạn nói vào sáng sớm đầu tiên động phòng là gì?

– Tần: Đó không phải là sáng sớm. Sáng sớm á, tôi tiếp tục lao động cải tạo (Tự ti nói)

– ĐỂ: ...Không nói gì

– Hoa: ...

– Tô: Sở Ca... Cục cưng không nháo em chứ... ()

58, Mỗi tuần các bạn H mấy lần?

– Tần: (Xòe ngón tay đếm) Nếu Luật Dương không tới thì không đến hai lần, nếu Luật Dương tới thì là... (Tiếp tục đếm ngón tay), sáu bảy lần đi. (Phun máu!)

– ĐỂ: Bốn năm lần

– Hoa: Một lần là đủ rồi, làm nhiều hại thân. (Ồ, mi bắt đầu dưỡng thân từ lúc nào thế?)

– Tô: Một lần, quan trọng nhất là phải xem thân thể của Sở Ca...

59, Dưới tình hình lý tưởng nhất thì bạn cảm thấy nên mỗi tuần mấy lần?

– Tần: Ba lần, mỗi người một lần là đủ.

– ĐỂ: Sáu lần (Phun máu! Vì sao) Cho Sở Ca nghỉ ngơi một ngày (Ngửa mặt lên trời cười dài... Thật là cầm thú nha...)

– Hoa: Một tới hai lần là đủ.

– Tô: Như trên...

60, Thế thì H như thế nào vậy?

– Tần: Tốt nhất là dịu dàng một chút, gần đây eo của tôi có chút khó chịu (Hoa Khiếu vội vã sát lại, em đau ở chỗ nào, là ở đây à?) Đừng xoa, còn không phải là do các anh à.

– Đễ: Cuồng dã một chút (Mọi người phẫn nộ, mi không thấy Tiểu Tần Tử nói đau à?) Tôi cảm thấy Tần Sở Ca cũng sung sướng mà!

– Hoa: Tôi cũng thích dịu dàng một chút, tiền hí nhiều một chút, có thể xem thêm các nét mặt của Sở Ca.

– Tô: Như trên... (Tiểu Tô bắt đầu đỏ mặt không muốn nói nữa...)

61, Điểm mẫn cảm nhất của bản thân là?

– Tần: (Nghĩ nghĩ) Chắc là bên trong đùi và vành tai, chỉ cần chạm vào là tôi đã cảm thấy lưng như nhũn ra.

– Đễ: ...Không có

– Hoa: (Nhe răng cười) Sở Ca vừa chạm vào tôi là tôi đã cảm thấy toàn thân đều mẫn cảm.

– Tô: ...(Mặt đỏ bừng) Chỗ đó đó...

62, Điểm mẫn cảm nhất của đối phương là?

– Tần: Luật Dương... Tôi chưa từng chú ý tới; Hoa Khiếu, có vẻ như là phần phía sau lưng, tôi vừa chạm vào gã liền... (Liền làm sao?) càng mạnh mẽ hơn á... (Không cần nói ngầm hiểu rồi); Dạ Kiều, chắc là tai...

– Đễ: Điểm mẫn cảm giống đa số người khác, như là tai, eo, đùi, căn bộ...

– Hoa: Kì thực rốn của y cũng rất mẫn cảm... (Mặt Tiểu Tần Tử đỏ bừng bắt đầu có những liên tưởng không tốt)

– Tô: ...(Khuôn mặt càng đỏ hơn)... Nơi đó... (Nơi đó?)... Chính là nơi đó đó...

– Lưu Tỷ: Rốt cuộc ta cũng không biết nơi đó là nơi nào nữa...

63, Hãy dùng một câu nói để hình dung đối phương lúc H?

– Tần: Luật Dương... Kẻ phóng đảng (= =); Hoa Khiếu, dịu dàng mà cuồng dã (Ho nhẹ che giấu sự xấu hổ); Dạ Kiều... Vô cùng dịu dàng...

– Đễ: Rất phóng đảng, rất buông thả (Mọi người trừng nhìn) Làm sao? Tất cả lời tôi nói đều là sự thực!

– Hoa: Vô cùng xinh đẹp động nhân.

– Tô: (Máu mũi chảy ra) Rất đẹp... Tôi rất thích...

64, Thăng thẩn mà nói bạn có thích H không?

– Tần: (Bĩu môi) Cùng người mình yêu làm thì không ghét, có khi cũng thích... Nhưng cùng với người mình không yêu... Thì không thể gọi là H nhỉ (Cười khổ)

– Đễ: Thích (Đồng dạng nói)

– Hoa: Thích (Giọng nói có chút vô sỉ)

– Tô: ... Cùng với Sở Ca thì thích...

65, Nơi thường H nhất?

– Tần: Trên giường

– Đễ: Trước mắt thì chỉ có trên giường

- Hoa: Trên giường
 - Tô: Trên giường
 - Lưu Tỷ: Một đám tiểu công không có chút tình thú nào...
- 66, Bạn muốn thử H ở đâu không?
- Tần: ...Chưa từng nghĩ tới (Con quả thực ngay thẳng vậy sao? Bản tôn không tin.)
 - Đễ: Trước cửa sổ sát đất (Quả nhiên mi chẳng phải loại tốt đẹp gì)
 - Hoa: Phòng bếp (Tên nhóc này xem AV quá nhiều đó, đừng để ý đến gã)
 - Tô: ... Cứ ở trên giường... Là được rồi.. (Đỏ mặt)
- 67, Tắm trước khi H hay sau khi H?
- Tần: Trước sau đều có.
 - Đễ: Đều tắm
 - Hoa: Sau khi H đi...
 - Tô: (Vò đầu) Nếu ngày lạnh thì tắm sau, ngày hơi nóng một chút thì đều tắm.
- 68, Lúc H có ước định gì không?
- Tần: Không nhớ rõ...
 - Đễ: Không có.
 - Hoa: Không có.
 - Tô: Không có.
- 69, Trừ người yêu ra bạn đã từng quan hệ với ai chưa?
- Tần: (...Sau một hồi trầm lặng) Có rồi
 - Đễ: Có rồi
 - Hoa: Có rồi
 - Tô: Chưa có, Sở Ca là... Người đầu tiên của tôi.
- 70, Bạn tán thành hay phản đối câu nói: “ Nếu không chiếm được tâm thì thà chiếm được thân ”?
- Tần: (Không nói gì, sắc mặt cũng không tốt)
 - Đễ: (Sắc mặt hết xanh lại đỏ) Câu kẻ!
 - Hoa: Không tán thành... (Tuy rằng gã cũng từng làm rồi)
 - Tô: Không tán thành! (Xem ra là do con xuất thân từ ngành y...)
- 71, Nếu đối phương bị côn đồ cưỡng bạo bạn sẽ làm như thế nào?
- Tần: (Nhìn Đễ Luật Dương) Tôi cho rằng đối phương sẽ an toàn, không phải lo lắng; (Nhìn Hoa Khiếu) Không thể được; (Nhìn Tô Dạ Kiều, nắm tay) Giết gã!
 - Đễ: Giết gã! (Vấn đề này cùng quan điểm)
 - Hoa: (Nheo mắt) Cho gã ném thử tư vị bị cưỡng bạo là như thế nào.
 - Tô: (Mặt trắng bệch)... Tôi sẽ cố gắng dùng toàn bộ sức lực bảo thù cho y.
- 72, Bạn cảm thấy xấu hổ trước khi H hay sau khi H?
- Tần: Làm bao nhiêu lần rồi còn xấu hổ cái gì nữa.

– ĐỂ: Sẽ không.

– Hoa: H là khi tình yêu thăng hoa, có gì phải xấu hổ chứ.

– Tô: ... Có... Sau khi H... (Mặt đỏ bừng)

73, Nếu bạn tốt nói với bạn: “ Tôi rất cô đơn, cho nên chỉ tới hôm nay thôi, xin hãy... ” Yêu cầu bạn H, bạn sẽ?

– Tần: Tôi không có bạn (Con thật đáng thương...)

– ĐỂ: Bên cạnh tôi không có người nào như vậy.

– Hoa: Sẽ không đồng ý.

– Tô: Tôi sẽ khuyên bảo người đó... Sau đó sẽ từ chối...

74, Bạn cảm thấy bản thân H rất giỏi chứ?

– Tần: Cũng được, đây là bọn họ nói.

– ĐỂ: Đương nhiên là giỏi rồi.

– Hoa: Những người khác đều nói tôi rất dịu dàng (Trừng mắt...) Đương nhiên hiện giờ tôi cũng chỉ dịu dàng với Sở Ca thôi.

– Tô: Cũng không... Quá... (Liếc trộm Tiểu Tần Tử)

75, Vậy đối phương thì sao?

– Tần: Bọn họ đều rất giỏi.

– ĐỂ: Rất phóng dăng, rất buông thả, tôi rất thích (Tên nhóc trơ tráo! Nói linh tinh!)

– Hoa: Rất tuyệt...

– Tô: (Cúi đầu chuẩn bị lau mũi)... Rất giỏi... Đi...

76, Lúc H bạn hy vọng đối phương sẽ nói gì?

– Tần: Chưa cần biết những lời đó có ý nghĩa hay không... Tôi không hy vọng, những câu nói của đàn ông lúc làm tình đều là những lời không đáng tin nhất.

– ĐỂ: Nói muốn tôi dùng lực thêm (...Thật là thẳng thắn)

– Hoa: Nói yêu tôi (Mi tin?) Sao lại không tin...

– Tô: ... Nói rất thoải mái... (Nhìn không ra Tiểu Tô lại như vậy đó...) ...Bởi vì tôi sợ Sở Ca đau...

77, Lúc H bạn thích vẻ mặt nào của đối phương hơn?

– Tần: Chưa từng chú ý, có lẽ là đáng vẻ đạt cao trào trên người tôi đi? (Mê hoặc giữ đầu mình)

– ĐỂ: Đáng vẻ giữa đầu rên rỉ, còn cả khi chân y quần lấy eo của tôi.

– Hoa: Khi y ôm lấy cổ tôi kêu tôi nhanh một chút.

– Tô: Đáng vẻ lúc y híp mắt cười với tôi...

– Lưu Tỷ: Ta phải lau mũi đã... Tiểu Tần Tử, kì thực con rất ưu tú đó... Đúng không ==

78, Bạn cảm thấy có thể H với người ngoài người yêu chứ?

– Tần: (Cười khổ) Đó không phải việc tôi có thể quyết định, lúc phát sinh quan hệ với bọn họ, chúng tôi đều không phải là người yêu.

– ĐỂ: Có thể... Tất nhiên đều bởi vì chúng tôi thân bất do kỉ (Mi! Đừng có tiếp tục mượn cớ nữa! Cầm thú!)

– Hoa: ...Tôi chưa từng nghĩ tới (Nhưng kì thực mi đã từng làm rồi nhĩ)

– Tô: Không thể... (Nhíu mày) Chung thủy vẫn tốt nhất (Sau đó giật mình) Nhưng hiện giờ... Chúng ta cũng có thể coi là người yêu nhỉ.

79, Bạn có hứng thú với SM không?

– Tần: (Xanh mặt) Không

– Để: Tôi khinh thường những thứ đó

– Hoa: Tôi không có... (Kì thực vẻ mặt của mi nói là mi có hứng thú đó...)

– Tô: Không có! (Lời nói này rất kiên định)

80, Nếu đối phương bỗng nhiên không ham muốn bạn nữa, bạn sẽ?

– Tần: (Cười tự giễu) Vậy chắc là đã không còn yêu tôi nữa rồi, tôi sẽ làm thế nào chứ? Chẳng nhẽ lại quay sang dụ dỗ?

– Để: ...Lần tới tôi sẽ dùng sức ít đi một chút.

– Hoa: Chắc chắn là do tên khốn Để Luật Dương giờ trò quỷ!

– Tô: (Tỏ vẻ buồn bã) Tôi không phản đối tình yêu của Plato.

81, Bạn có cách nhìn ra sao đối với cường bạo?

– Tần: (Trầm mặc)...

– Để: ...(Cũng trầm mặc)

– Hoa: Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.

– Tô: Đó là phạm pháp!

82, Trong khi H có bị đau hay không?

– Tần: ...(Liếc nhìn Để Luật Dương, không nói)

– Để: Câu khác...

– Hoa: Trước mắt thì không có.

– Tô: Chưa từng có.

83, Tới khi H kết thúc, nơi làm bạn cảm thấy hưng phấn, lo lắng nhất là?

– Tần: Phòng làm việc. (Phun máu! Quả là một nơi kích thích!)

– Để: Tôi chưa từng phải lo lắng điều gì.

– Hoa: (Vuốt cằm) Để tôi thử rồi sẽ nói với cô sau.

– Tô: ...(Lúng túng cười) Tôi cảm thấy... Đều rất tuyệt...

– Lưu Tỹ: Tiểu Tô, con nói không đúng trọng tâm rồi.

84, Bạn đã từng được bên thụ chủ động câu dẫn chưa?

– Tần: Có rồi... Tôi không gọi đó là câu dẫn mà gọi là cầu hoan.

– Để: Chưa từng.

– Hoa: Có! (Đắc ý liếc nhìn Để Luật Dương)

– Tô: Có...

85, Vậy lúc đó bên công phản ứng như thế nào?

– Tần: Tôi không hình dung được.

– Để: ...(Túc chết đi thôi!)

- Hoa: Rất hưng phấn
- Tô: (Máu mũi lại chảy ra...)...
- 86, Bên công đã từng cường bạo bạn chứ?
- Tần: (Tiếp tục vô ý liếc Đế Luật Dương) Có lẽ đó không phải gọi là cường bạo.
- Đế: ...
- Hoa: Chưa từng
- Tô: Không có! (Kiên định nói) Tôi tuyệt đối sẽ không khiến Sở Ca bị thương.
- 87, Khi đó bên thụ phản ứng thế nào?
- Lưu Tỷ: Xem sắc mặt đen sì của bốn người bọn mi kìa, PASS.
- 88, Đối với bạn mà nói, Hình mẫu “ đối tượng H ” lý tưởng là?
- Tần: (Mọi người đều chăm chú nhìn y) Nhìn tôi làm gì? Là người dịu dàng, tôn trọng cảm thụ của tôi đi.
- Đế: Nhiệt tình nóng bỏng (Chúng ta vốn đều cho rằng mi sẽ thích loại thanh thuần...) Sao có thể chứ?
- Hoa: ... Giống như Sở Ca là được, khi thì nhiệt tình như lửa, khi thì dịu dàng như nước...
- Tô: Tôi chỉ có Sở Ca...
- 89, Đối phương hiện tại có phù hợp với yêu cầu của bạn không?
- Tần: (Lại liếc nhìn Đế Luật Dương, Đế Luật Dương cực kì buồn bực, muốn nhanh chóng rời khỏi đây) Cũng có thể coi là phù hợp.
- Đế: Phù hợp
- Hoa: Phù hợp
- Tô: Phù hợp
- 90, Trong khi H có sử dụng đạo cụ nào không?
- Tần: Chưa từng thử.
- Đế: Không có.
- Hoa: Không có (xấu xa cười) Vấn đề này thật khó nghĩ mà.
- Tô: Không có.
- Lưu Tỷ: Suýt nhịn không được phun nước lần nữa, thật đúng là một đám chẳng có chút tình thú nào...
- 91, Lần đầu tiên của bạn là vào năm bao nhiêu tuổi?
- Tần: ...21
- Đế: 17 (...Kẻ trưởng thành sớm)
- Hoa: 18 (Bọn mi đều như nhau!)
- Tô: 28 (Ta có thể nói gì đây, so sánh bọn mi với nhau, Tiểu Tô đúng là một lão xử nam...)
- 92, Đối tượng khi đó là người yêu bấy giờ ư?
- Tần: Không phải.
- Đế: Không phải.
- Hoa: Không phải.
- Tô: Đúng...

– Lưu Tỷ: Ôm chặt Tiểu Tô... Thuận tay cũng ôm Tiểu Tần Tử vào lòng cọ cọ.

93, Bạn thích nhất được hôn vào đâu?

– Tần: ... Là môi đi...

– Để: Chỗ nào cũng thích.

– Hoa: Như trên.

– Tô: ... Cũng là môi...

94, Bạn thích nhất được hôn vào chỗ nào của đối phương?

– Tần: Vẫn là môi... Có cảm giác được yêu.

– Để: Toàn bộ...

– Hoa: Sống lưng... Rất nhạy, lúc hôn vào đó Sở Ca sẽ phát ra những tiếng rên rỉ tinh tế, rất mê người (Mi có vẻ thật am hiểu)

– Tô: Môi, trán.

95, Lúc H việc nào lấy được lòng đối phương nhất?

– Tần: Phóng đăng kê (Bản tôn chăm chú lắng nghe) bởi vì đàn ông rất thích được khích lệ.

– Để: Vuốt mông của y (, vì sao) bởi vì khi đó tôi cảm thấy y kêu lớn nhất.

– Hoa: Chạm vào điểm mẫn cảm của y... (Cái này chúng ta đều biết... Quá bình thường rồi...)

– Tô: Khi tôi làm thực nhanh (Bản tôn không còn gì để nói)

96, Khi H bạn sẽ nghĩ tới những gì?

– Tần: Tôi không còn sức suy nghĩ, hoặc những chuyện nghĩ tới đều rất lộn xộn.

– Để: Vừa rồi tôi có làm y cảm thấy thoải mái không (Phụt...)

– Hoa: Muốn khiến y và tôi đều thoải mái... (Chẳng trách bọn mi là anh em)

– Tô: ... (Mặt đỏ bừng bừng)...

– Lưu Tỷ: Tiểu Tô đừng đỏ mặt nữa, mặt sắp đỏ đến sắp cháy rồi kìa... Con không nói thì thôi.

97, Một tối bạn H mấy lần?

– Tần: Thường là hai lần, nếu gặp phải Luật Dương... Thì trên ba lần.

– Để: Trên dưới ba lần (Thận của mi thật khỏe)

– Hoa: Một đến hai lần, làm nhiều y mệt tôi cũng mệt...

– Tô: Một lần... (Một đứa trẻ ngoan hiếm thấy)

98, Lúc H quần áo là do bạn tự cởi hay là được cởi giúp?

– Tần: Với Luật Dương... Quần áo thường bị rách; Với Hoa Khiếu, chúng tôi cởi cho nhau; Với Dạ Kiều... Bởi vì thân thể tôi không tiện nên đều là anh ấy cởi giúp tôi.

– Để: Tôi.

– Hoa: Chúng tôi cởi cho nhau...

– Tô: Tôi...

99, Đối với bạn H là?

– Tần: (Bíu môi) Có thể có cũng có thể không, lúc tôi cô đơn thì có thể dùng nhiệt độ cơ thể để an ủi tôi...

– Để: Chuyện cần thiết.

– Hoa: Sự thăng hoa của tình yêu...

– Tô: Cung cấp dinh dưỡng cho bé yêu (Tiểu Tô, con đừng hiên ngang nói như vậy chứ)... Thể hiện tình yêu với Sở Ca...

100, Hãy nói một câu với người bạn yêu.

– Tần: Cuối cùng cũng xong... Được rồi, về nhà thôi.

– Đễ: Sinh cho anh một đứa con đi!

– Tần: (Đảo mắt) Chẳng có cách nào, đây không phải là việc em có thể miễn cưỡng.

– Hoa: (Đẩy Đễ Luật Dương đang buồn bực ra) Đễ anh làm cơm cho em, chúng ta về nhà đi...

– Tô: Sở Ca, thân thể cảm thấy như thế nào? Em có mệt không?

– Lưu Tỷ: Mệt mỗi thu dọn bản ghi chép... Buồn quá đi... Chẳng có cuộc chiến lớn nào, chuyện bát quái cũng chả có... Ồi... Bình đạm quá đi mất —

Những đứa con trai của tôi đều là những “quý ông” như vậy đó, cũng là những tên cầm thú biết mặc quần áo... (Gọi tắt là mặt người dạ thú)

Được rồi, mẹ ghẻ Lưu Tỷ đã mệt mỗi thu dọn...

Không bao giờ viết một trăm câu hỏi cho nhiều người như vậy nữa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-be-tho-dich>